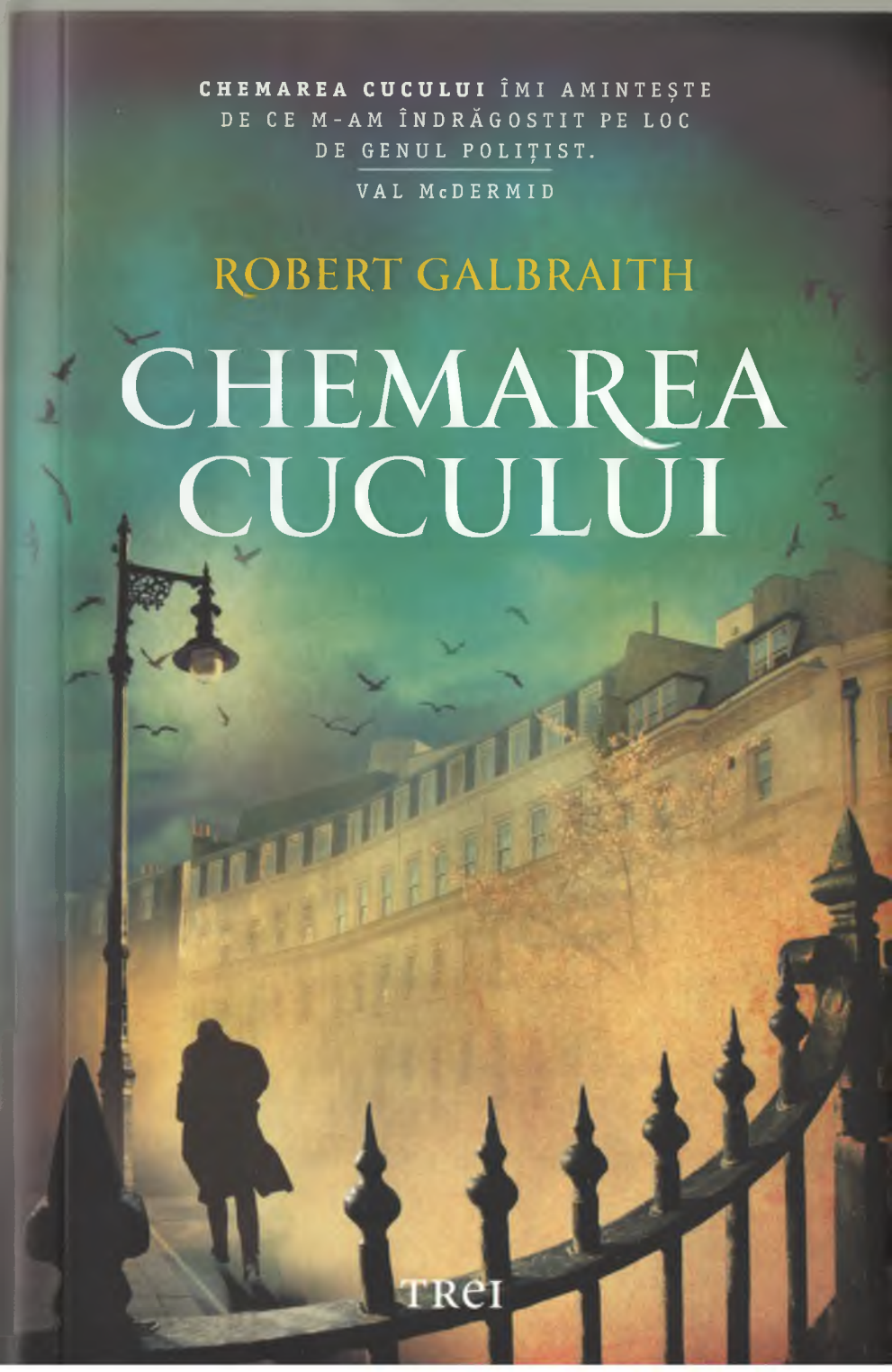

CHEMAREA CUCULUI ÎMI AMINTEȘTE
DE CE M-AM ÎNDRĂGOSTIT PE LOC
DE GENUL POLIȚIST.
VAL McDERMID

ROBERT GALBRAITH

CHEMAREA CUCULUI

TREI

Robert Galbraith a scris un roman remarcabil. Mai mult, a creat un personaj fermecător în persoana detectivului particular Strike, care cu siguranță va fi vedeta unei serii. Strike și asistenta sa, Robin (care ne amintesc de celebrele cupluri Salander și Blomkvist sau Nora și Nick) formează o echipă – una ale cărei aventuri viitoare cititorii le așteaptă cu sufletul la gură.

THE NEW YORK TIMES

Firul narativ e condus cu pricepere și talent.

THE GUARDIAN

O intrigă detectivistică încântătoare și magistral construită.

MIRROR

ROBERT GALBRAITH

CHEMAREA CUCULUI

Trei

Robert Galbraith

Chemarea cucului

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta: Faber Studio
Artwork by © LBBG - Sian Wilson.
Figure © Arcangel Images / Ilona Wellmann.
Fence netting © Trevillion Images / Yolande de Kort.
Street scene © LBBG - Sian Wilson

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Rodica Petcu
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GALBRAITH, ROBERT

Chemarea cucului / Robert Galbraith ; trad.: Constantin
Dumitru-Palcus. - București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-880-3

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Cuckoo's Calling
Autor: Robert Galbraith

Copyright © 2013 Robert Galbraith Limited

Ediția originală a fost publicată în 2013 de Editura Sphere, UK.

Toate drepturile sunt rezervate.
Drepturile morale ale autorului au fost stabilite.

Toate personajele și evenimentele din această carte, altele decât acelea care țin clar de domeniul public, sunt imaginare și orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

Niciun fragment din această publicație nu poate fi reprodus, stocat electronic sau transmis, în nicio formă și prin niciun mijloc, fără permisiunea scrisă a editorului, nici nu va circula având alt sistem de legare sau copertare decât cel în care e publicată și fără vreo altă condiție similară exceptând-o pe aceea impusă cumpărătorului ulterior.

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-880-3

Adevăratului Deeby, cu multe mulțumiri

De ce te-ai născut când zăpada se-așternea?
Trebuia să vii când cucul te chema,
Când strugurii sunt verzi în ciorchine
Ori când, spre zări senine
    Rândunelele cerul inundă
    Fugind de vara muribundă.

De ce-ai murit când mieii se nășteau?
Tu trebuia să mori când merele cad
Când vin lăcustele, popor nomad,
Când lanurile-și fac din miriște vad,
    Și vântul plânge orișiunde,
    După frumusețile muribunde.

Christina G. Rossetti, „Bocet“

Prolog

Is demum miser est, cuius nobilitas miserias nobilitat.

Nefericit e cel a cărui faimă îi face vestite nenorocirile.

LUCIUS ACCIUS, *Telephus*

Agitația din stradă era ca un zumzăit de muște. Fotografii se adunaseră în spatele barierelor patrulate de poliție, având pregătite aparatele foto cu boturi lungi, aburii respirației ridicându-se în aer. Zăpada cădea neîncetat peste căciuli și umeri; degete înmănușate ștergeau obiectivele foto. În răstimpuri, izbucneau rafale de clicuri sporadice, când privitorii, ca să-și omoare timpul, pozau cortul din prelată albă aflat în mijlocul drumului, având în spate intrarea în clădirea din cărămidă roșie cu balconul de la ultimul etaj de unde căzuse cadavrul.

În spatele paparazzilor înghesuiți se vedeau dube albe cu antene de satelit enorme, în vreme ce sunetiștii cu căștile pe urechi băteau mărunț din picioare și-și încălzeau mâinile pe paharele fierbinți cu cafea cumpărate de la cafeneaua aglomerată situată la câteva străzi mai încolo. Ca să-și umple timpul, cameramanii cu fesuri de lână filmau spinările fotografilor, balconul, cortul care ascundea cadavrul, apoi se repositionau pentru cadre mai largi, ce cuprindeau haosul instalat în strada Mayfair, calmă și înzăpezită, cu șirurile ei de uși negre și

lucioase încadrate de porticuri din piatră albă și flancate de arbuști ornamentali. Intrarea de la numărul 18 era delimitată cu bandă galbenă. Polițiștii, unii dintre ei experți criminaliști îmbrăcați în alb, puteau fi zăriți în holul de dincolo.

Posturile de televiziune transmiseseră deja știrea de câteva ore. Curioșii se îngrămădeau la cele două capete ale străzii, ținându-se pe loc de alți polițiști. Unii veniseră special ca să vadă, alții se opriseră în drum spre serviciu. Mulți își țineau telefoanele mobile ridicate ca să facă poze înainte să-și continue drumul. Un tânăr, neștiind care era balconul important, le fotografia pe toate, pe rând, deși cel din mijloc era umplut de trei arbuști plini de frunze, tunși frumos în formă de glob, care abia lăsau loc pentru o ființă umană.

Un grup de adolescente veniseră cu flori și erau filmate înmânându-le polițiștilor, care încă nu se hotărâseră unde ar fi locul potrivit pentru ele, lăsându-le cu stângăcie în spatele dubei de poliție, conștienți că obiectivele camerelor de filmat le urmăreau fiecare mișcare.

Correspondenții trimiși de canalele de știri mențineau un flux constant de comentarii și speculații în jurul puținelor elemente de senzațional pe care le cunoșteau.

„... din apartamentul ei de la mansardă în jurul orei două noaptea. Poliția a fost alertată de paznicul clădirii...”

„... niciun semn că ar avea de gând să ia cadavrul de aici, ceea ce i-a făcut pe unii să speculeze...”

„... nu știm dacă a fost singură când a căzut...”

„... echipele au intrat în clădire și vor efectua o percheziție minuțioasă.”

O lumină deprimantă umplea interiorul cortului. Doi bărbați stăteau pe vine lângă cadavru, gata să-l așeze, în sfârșit, într-un sac. Din capul fetei cursese puțin sânge pe zăpadă. Fața era zdrobită și tumefiată, un ochi redus la o zbârcitură, celălalt arătându-se ca o felie de alb mat între pleoapele umflate. Când bluza cu paiete pe care o purta scânteia în lumina ușor schimbătoare, crea impresia tulburătoare de mișcare, de parcă fata ar fi respirat din nou sau își încorda mușchii, gata să se ridice. Ninsoarea cădea pe prelata de deasupra, auzindu-se ca un răpăit estompat de vârfuri de degete.

— Unde dracu-i ambulanța aia?

Inspectorul de poliție Roy Carver începea să se înfurie. Un ins burduhănos, cu fața de culoarea cărnii de vită conservate, ale cărui cămăși erau de obicei pătate de transpirație la subsuori, își epuizase deja rezerva limitată de răbdare cu ore în urmă. Se afla aici aproape de tot atâta timp ca și cadavru. Picioarele îi înghețaseră așa de tare, că nu le mai simțea și era amețit de foame.

— Ambulanța e la două minute de-aici, spuse sergentul Eric Wardle, răspunzându-i fără să vrea șefului său în timp ce intra în cort cu mobilul la ureche. I-am făcut un pic de loc aici.

Carver mârâi. Proasta lui dispoziție era exacerbată de convingerea că pe Wardle îl sensibiliza prezența fotografiilor. Plăcut la înfățișare, cu un aer băiețos, cu părul castaniu des și ondulat, acum glazurat cu zăpadă, Wardle, considera Carver, pierduse mai mult timp decât era necesar în cele câteva incursiuni pe care le făcuse în afara cortului.

— Bine măcar că mulțimea de-afară o să plece când o să dispară cadavru de-aici, adăugă Wardle, continuând să se uite afară la fotografi.

— N-o să plece cât timp vom continua să tratăm locul ăsta ca pe un loc al crimei, se răsti Carver la el.

Wardle nu răspunse la provocarea nerostită, dar Carver explodă totuși:

— Vaca asta proastă s-a aruncat. Nu mai era nimeni cu ea. Așa-zisa ta martoră era drogată și nu mai știa...

— Uite că vine, spuse Wardle și, spre dezgustul lui Carver, ieși iar din cort, ca să aștepte ambulanța direct în câmpul vizual al camerelor.

Vestea a luat locul forțat știrilor despre viața politică, războaie și dezastre și fiecare versiune a relatării era presărată cu imagini ale chipului fără cusur al moartei sau ale corpului ei zvelt și sculptat. În câteva ore, puținele fapte cunoscute s-au răspândit ca un virus la milioane de oameni: cearta cu prietenul ei celebru, care avusese loc în public, drumul spre casă singură, țipetele auzite de vecini și căderea finală, fatală...

Prietenul s-a refugiat într-o instituție de reabilitare, dar poliția a rămas impenetrabilă. Cei care fuseseră cu ea în seara anterioară morții erau vânați. Mii de rubrici de ziar și ore de știri televizate erau dedicate subiectului, iar femeia care jura că auzise o a doua ceartă cu câteva clipe înainte de căderea corpului a devenit și ea celebră pentru scurt timp, acordându-i-se privilegiul unor poze de dimensiuni mai mici lângă imaginile frumoasei fete moarte.

Pe urmă, însă, într-un oftat aproape sonor de dezamăgire, s-a dovedit că martora mințise, astfel că și ea s-a refugiat într-o clinică de dezintoxicare, moment în care celebrul suspect principal s-a externat, asemenea bărbatului și femeii din căsuța de jucărie, care nu pot ieși simultan niciodată.

Așadar, fusese sinucidere la urma urmelor și, după un moment de hiat înmărmurit, povestea a căpătat un al doilea elan, mai slab. S-a scris că fata era dezechilibrată, instabilă, nepotrivită pentru viața de supervedetă în capcana căreia extravaganța și frumusețea o prinseseră; că pătrunsese într-o clasă de oameni imorali, plini de bani, care o corupseseră; că decadența noii ei vieți îi destabilizase personalitatea deja fragilă. A devenit o poveste moralizatoare încărcată de *Shadenfreude* și mulți editorialiști au făcut aluzie la Icar, căruia *Private Eye* îi dedicase o rubrică specială.

Și deodată, în sfârșit, frenezia s-a domolit în apatie și nici jurnaliștilor nu le-a mai rămas nimic de spus, căci prea multe se spusese deja.

Trei luni mai târziu

Partea I

---

*Nam in omni adversitate fortunae infelicissimum est
genus infortunii, fuisse felicem.*

Căci în fiecare nenorocire,
cel mai nefericit dintre nefericiți
este cel care a fost fericit.

BOETHIUS, *De Consolatione Philosophiae*

Deși cei douăzeci și cinci de ani ai vieții lui Robin Ellacott cunoscuseră momente de dramă și incidente, niciodată nu se trezise cu conștiința certă că își va aminti cât va trăi ziua care avea să urmeze.

La scurt timp după miezul nopții, Matthew, prietenul ei de atâta vreme, îi ceruse mâna sub statuia lui Eros din centrul pieței Piccadilly Circus. Cuprins de ușurarea amănunțită de după acceptul ei, acesta îi mărturisise că plănuise să abordeze chestiunea în restaurantul thailandez în care tocmai cinaseră, dar că se hotărâse să facă asta în absența cuplului tăcut de lângă ei, care trăsesse cu urechea la toată conversația lor. Prin urmare, sugerase o plimbare pe străzile peste care se lăsa întunericul, în pofida protestelor lui Robin, care îi atrăsese atenția că amândoi trebuiau să se trezească devreme, și în sfârșit a avut un acces de inspirație și a condus-o, emoționat, la treptele statuii. Acolo, renunțând la discreție în vântul tăios (într-o manieră total necaracteristică lui), Matthew a cerut-o în căsătorie, sprijinit într-un genunchi, în fața a trei oameni nevoiași cuibăriți pe trepte, care plimbau de la unul la celălalt ceea ce părea a fi o sticlă de alcool metilic.

Fusesse, după părerea lui Robin, o cerere în căsătorie perfectă, cea mai frumoasă din istoria căsătoriilor. El avu-
 sese în buzunar chiar și un inel, pe care fata îl purta acum
 pe deget: un safir cu două diamante, care i se potrivea
 perfect, și tot drumul spre oraș a privit întruna la inelul
 pus pe mâna care i se odihnea în poală. Ea și Matthew
 aveau acum o poveste de relatat, o poveste de familie
 amuzantă, din acelea pe care le spui copiilor tăi, în care
 planul lui (o încântase faptul că el își făcuse planuri) s-a
 dus pe copcă și s-a transformat în ceva spontan. Îi plăcu-
 seră vagabonzii, luna și Matthew, panicat și fâstâcit, lăsat
 într-un genunchi; îi plăcuseră Eros și Piccadilly, bătrân
 și murdar, ca și taxiul pe care-l luaseră ca să ajungă la
 locuința lor din Clapham. De fapt, nu era departe de a
 se îndrăgosti de întreaga Londră, care până atunci nu-i
 câştigase simpatia, în luna scursă de când locuia acolo.
 Până și navetiștii palizi și certăreți înghesuiți în vagonul
 de metrou păreau aureolați de lucirea inelului și, în timp
 ce ieșea în aerul răcoros al zilei de martie la stația Tot-
 tenham Court Road, mângâie cu degetul mare partea de
 jos a inelului din platină, trăind o explozie de fericire la
 gândul că ar putea cumpăra niște reviste pentru mirese
 la ora prânzului.

Ochii bărbaților zăboveau asupra ei în timp ce-și
 croia drum prin șantierul de reparare a drumului de pe
 Oxford Street, consultând un bilețel pe care-l ținea în
 mâna dreaptă. După toate standardele, Robin era o fată
 frumoasă; înaltă și cu o siluetă voluptuoasă, cu părul
 blond-roșcat care se unduia în timp ce mergea cu pas
 vioi, aerul răcoros colorându-i obrajii palizi. Urma să fie
 prima zi dintr-un angajament secretarial temporar de
 o săptămână. De când venise să locuiască împreună cu

Matthew la Londra, avusese doar joburi temporare, dar situația nu avea să se prelungească. Urma să se ducă la niște interviuri pe care le considera „corespunzătoare”.

De multe ori, cea mai dificilă parte a acestor frânturi de slujbe neinteresante era găsirea birourilor. După orașelul din Yorkshire din care plecase, Londra părea vastă, complexă și impenetrabilă. Matthew o sfătuisese să nu pornească în căutări cu nasul în ghidul orașului, ca să nu semene a turist și să devină astfel vulnerabilă. Prin urmare, se bizuia foarte des pe hărțile desenate aproximativ de cineva de la agenția de angajări temporare. Nu era convinsă că asta o făcea să arate mai mult a londoneză get-beget.

Baricadele metalice și zidurile Corimec din plastic albastru care împrejmuiau lucrările de reparații o făceau să vadă și mai greu încotro trebuia să meargă, deoarece ascundeau jumătate din elementele de orientare desenate pe hârtiuța din palmă. Traversă drumul cu pavajul scos din fața unei clădiri de birouri impunătoare, marcată „Center Point” pe hartă, care semăna cu o gofră gigantică din beton cu rețeaua ei densă de ferestre pătrate și uniforme, și o porni în direcția aproximativă Denmark Street.

O găsi aproape întâmplător, luându-o pe o alee numită Denmark Place și ieșind într-o străduță scurtă plină de vitrine colorate: ferestre în care se vedeau chitare, claviaturi și tot soiul de efemeride muzicale. Baricade roșii și albe înconjurau o altă gaură săpată în drum și muncitorii cu veste fluorescente o întâmpinară cu fluierături admiringe matinale, pe care Robin se prefăcu că nu le aude.

Se uită la ceasul de la mână. Întrucât își luase o rezervă de timp pentru cazul în care s-ar fi rătăcit, ajunsese

cu un sfert de oră mai devreme. Ușa banală a biroului pe care îl căuta se afla la stânga localului 12 Bar Café. Numele ocupantului biroului era scris pe un petic de hârtie liniată lipită cu scotch lângă soneria pentru etajul al doilea. Într-o zi obișnuită, fără inelul nou-nouț care îi sclipea pe deget, acest detaliu ar fi surprins-o în mod neplăcut. Cu toate acestea, hârtia murdară și vopseaua scorojită de pe ușă erau, ca și vagabonzii din seara trecută, doar niște detalii pitorești pe fondul splendidei sale povești de dragoste. Se uită din nou la ceas (safirul sclipi și simți cum îi tresaltă inima; va vedea cum sclipește piatra aceea tot restul vieții ei) și decise, într-un acces de euforie, să se prezinte mai devreme și să se arate dornică să înceapă o slujbă care nu conta câtuși de puțin.

Tocmai întinsese mâna să sune, când ușa neagră se deschise brusc din interior și o femeie dădu buzna pe stradă. Timp de o secundă straniu de statică, cele două se priviră direct în ochi, în timp ce fiecare se pregătea să facă față ciocnirii iminente. În această dimineată fermecată, simțurile lui Robin erau neobișnuit de receptive; imaginea de o fracțiune de secundă a celui chip îi lăsa o impresie atât de puternică, încât o făcu să se gândească, după câteva momente, când reușiseră să se evite reciproc, trecând la un centimetru una pe lângă cealaltă, iar femeia brunetă pornise în pas grăbit pe stradă, dispărând din vedere după colț, că ar putea să-l deseneze perfect din memorie. Nu doar frumusețea extraordinară a celui chip se imprimase în memoria ei, ci și cealaltă expresie: lividă, totuși neobișnuit de însuflețită.

Robin prinse ușa înainte să închidă accesul spre casa scărilor mizeră. O scară metalică de modă veche urca în spirală în jurul unui ascensor la fel de antic, de tip colivie.

Atentă să nu-și prindă tocurile în treptele metalice, ajunse la primul etaj, trecând de o ușă pe care era lipit un poster laminat și înrămat, având pe el inscripția *Crowdy Graphics*, și își continuă urcușul. Abia când ajunse la ușa de sticlă de la etajul de deasupra își dădu seama pentru prima oară la ce fel de activitate urma să fie asistentă. Nimeni de la agenție nu-i spusese. Numele de pe hârtia de afară, de lângă sonerie, era gravat pe panoul de sticlă: *C.B. Strike*, și, dedesubt, cuvintele *Detektiv particular*.

Robin rămase nemișcată, cu gura întredeschisă, trăind un moment de minunare pe care nimeni dintre cei care o cunoșteau nu l-ar fi înțeles. Niciodată nu-și mărturisise vreunei ființe umane (nici măcar lui Matthew) ambiția ei secretă, veche încă din copilărie. Iar ca acest lucru să se întâmple tocmai astăzi, dintre toate zilele... Avea senzația că Dumnezeu îi făcea cu ochiul (iar ea lega și acest lucru cu magia zilei; cu Matthew și cu inelul; cu toate că, la o reflecție adecvată, nu exista nicio legătură între ele).

Savurând clipa, se apropie foarte încet de ușa gravată. Întinse mâna stângă (safirul întunecându-se acum, în lumina slabă) spre clanță; dar, înainte s-o atingă, ușa de sticlă se deschise brusc.

De data asta, ciocnirea n-a mai putut fi evitată. Un bărbat de peste o sută de kilograme se izbi de ea, fără să vadă nimic. Dezechilibrată, Robin se trezi catapultată în spate, dând din mâini cu mișcări dezordonate, geanta zburându-i cât colo, către hăul de dincolo de scara letală.

Strike absorbi impactul, auzi țipătul ascuțit și reacționă instinctiv: aruncă în față un braț lung și înșfăcă cu degetele și îmbrăcămintele, și carne; un al doilea țipăt de durere se reverberă în jurul pereților de piatră și apoi, cu un efort considerabil, Strike reuși s-o readucă pe față pe teren solid. Ecourile țipetelor ei continuau să răsună în casa scărilor și își dădu seama că și el urlase un „Dumnezeule!”

Îndoită de durere, fata stătea lipită de ușa biroului, scâncind. Judecând după felul pieziș în care stătea aplecată, cu o mână ascunsă adânc sub reverul hainei, Strike deduse că o salvase apucându-i o parte substanțială a sânelui stâng. Fața cuprinsă de roșeață a fetei era ascunsă de o perdea deasă de păr blond, dar Strike vedea cum din ochiul neacoperit țâșneau lacrimi de durere.

— Fir-ar al dracu'... scuze!

Vocea lui puternică răsună în casa scării.

— Nu te-am văzut... nu mă așteptam să apară cineva pe-aici...

De sub ei, graficianul ciudat și solitar care ocupa biroul de mai jos țipă:

— Ce se-ntâmplă acolo?!

O secundă mai târziu, un mormăit de nemulțumire venind de undeva de sus dădu de înțeles că managerul barului de la parter, care dormea într-un apartament de la mansardă deasupra biroului lui Strike, fusese și el deranjat — poate chiar trezit — de gălăgie.

— Haide, intră...

Strike deschise ușa cu vârful degetelor, în așa fel încât să evite orice contact întâmplător cu fata, și o conduse în birou.

— E totul în ordine? strigă graficianul pus pe hartă.

Strike trânti ușa în urma lui.

— Sunt bine, minți Robin, cu o voce tremurătoare, încă aplecată, cu mâna lipită de piept, stând cu spatele la Strike.

După o secundă sau două, se îndreptă și se întoarse către acesta, stacojie la chip și cu ochii încă umezi.

Agresorul ei accidental era un tip masiv. Înălțimea lui, pilozitatea, cuplate cu o burtă aflată în ușoară expansiune, sugerau un urs grizzly. Unul dintre ochii lui era tumefiat și vânăt, cu pielea de sub sprânceană tăiată. Dâre de sânge închegat lăsate pe unghii îi brăzdau obrazul stâng și partea dreaptă a gâtului său gros, lăsat la vedere de gulerul șifonat și descheiat al cămășii.

— Sunteți d... domnul Strike?

— Mda.

— Eu sunt angajata dumneavoastră temporară.

— Angajata și mai cum?

— Temporară. De la Temporary Solutions.

Numele agenției nu reuși să șteargă expresia de neîncredere de pe fața greu încercată. Cei doi se uitară lung unul la celălalt, iritați și antagonici.

La fel ca și Robin, Cormoran Strike știa că o să-și amintească mereu ultimele douăsprezece ore ca pe o noapte schimbătoare de epocă a vieții sale. Acum, după toate aparențele, Parcele îi trimiseseră un sol îmbrăcat într-un treni elegant de culoare bej, ca să-l tachineze în privința faptului că viața lui se îndrepta bolborosind spre o catastrofă.

— Pentru cât timp te-au trimis?

— Păi... pentru o săptămână... la început, spuse Robin, care nu fusese întâmpinată niciodată cu atâta lipsă de entuziasm.

Strike făcu rapid un calcul mental. O săptămână la prețul exorbitant al agenției îi va împinge și mai mult descoperirea de cont în regiunea ireparabilului. Ar putea fi chiar picătura ultimă pe care principalul lui creditor tot făcea aluzie că o așteaptă.

— Scuză-mă un moment.

Ieși din încăpere pe ușa de sticlă și intră imediat la dreapta, într-o toaletă micuță și umedă. Aici, zăvorî ușa și privi lung în oglinda crăpată și pătată de deasupra chiuvetei.

Reflexia care se uita înapoi la el nu era una frumoasă. Strike avea fruntea înaltă, proeminentă, nasul lat și sprâncenele groase ale unui Beethoven tânăr care se apucase de box, o impresie pe care ochiul tumefiat și vânăt nu făcea decât s-o accentueze. Părul lui creț și des ca lâna făcuse ca printre numeroasele lui porecle din adolescență să se numere și cea de „Flocea”. Arăta mai vârstnic decât cei treizeci și cinci de ani pe care-i avea.

Înfipse dopul în gaura de scurgere și umplu chiuveta crăpată și soioasă cu apă rece. Trase adânc aer în piept și își cufundă complet capul care-i palpita. Apa împrăștiată

îi udă pantofii, dar ușurarea adusă de cele zece secunde de tăcere înghețată și oarbă îl făcu să o ignore.

Imagini disparate ale nopții precedente îi fulgerau prin minte: golirea a trei sertare de obiecte personale într-o raniță militară pe când Charlotte zbiera la el; scrumiera care l-a izbit în osul frunții când s-a uitat înapoi la ea, din ușă; drumul pe jos prin orașul întunecat până la biroul lui, unde dormise o oră sau două în fotoliul de la birou. Apoi scena finală, urâtă, după ce Charlotte i-a dat de urmă la primele ore ale zilei, ca să-i înfigă acele ultime *banderillas* pe care nu reușise să i le împlânte înainte ca el să plece din apartamentul ei; hotărârea lui de a o lăsa să plece când, după ce i-a zgâriat fața cu unghiile, ieșise pe ușă fugind; și apoi acea clipă de nebunie când se năpustise după ea — o urmărire sfârșită la fel cum începuse, cu intervenția neavizată a acestei fete nepăsătoare și de prisos, pe care fusese nevoit s-o salveze și apoi s-o împace.

Ieși de sub apa rece cu un icnet și un geamăt, simțindu-și fața și capul cuprinse de o amorțeală și o furtună plăcută. Cu prosopul care căpătase o consistență de carton, atârnat pe spatele ușii, se șterse de apă și se uită din nou la reflexia sumbră. Zgârieturile, proaspăt spălate de sânge, nu arătau mai grav decât urmele lăsate de o pernă boțită. Charlotte trebuie să fi ajuns la metrou între timp. Unul dintre gândurile nebunești care îl făcuseră să pornească după ea fusese temerea că se va arunca peste linii. Mai demult, după o ceartă deosebit de furtunoasă pe când aveau cam douăzeci și cinci de ani, ea se urcase pe un acoperiș, beată, clătinându-se și jurând că se aruncă. Poate că trebuia să se bucure că Temporary Solutions îl forțase să abandoneze cursa de urmărire. După scena care avusese loc la primele ore ale

acelei dimineți, nu mai exista cale de întoarcere. De data asta, trebuia să se termine.

Depărtându-și de gât gulerul îmbibat cu apă, Strike trase zăvorul ruginit și ieși din toaletă, întorcându-se prin ușa de sticlă.

Un ciocan pneumatic începu să se audă afară, în stradă. Robin stătea în fața biroului, cu spatele la ușă; își șterse dosul palmei de partea din față a hainei când el reîntră în cameră și Strike știu că fata își masase din nou sânul.

— E... ești bine? întrebă, atent să nu privească spre locul leziunii.

— N-am nimic, sunt bine. Uite, dacă nu aveți nevoie de mine, eu plec, spuse Robin cu demnitate.

— Nu... nu, nici vorbă, zise o voce ieșită din gura lui Strike, pe care acesta o ascultă cu dezgust. O săptămână... da, o să fie bine. Ăă... fișa postului e aici.

O culese de pe preșul de la ușă în timp ce vorbea și o întinse pe biroul gol în fața ei, ca pe o ofertă de împăciuire.

— Da, dacă poți deschide chestia asta, să răspunzi la telefon, în general să faci ordine pe-aici... parola computerului este Hatherill23, am să ți-o scriu aici...

Ceea ce și făcu, sub privirea ei precaută și nesigură.

— Gata... eu o să fiu înăuntru.

Se duse în biroul interior, închise ușa cu grijă în urma lui, după care rămase nemișcat, privind la ranița de sub masa de lucru goală. Conținea tot ce deținea el în acel moment, căci se îndoia că va mai vedea vreodată cele nouă zecimi din posesiunile lui rămase la Charlotte acasă. Până la prânz, probabil că acestea vor dispărea; arse, aruncate în stradă, ciopârțite și sfărâmate, stropite cu clor. Ciocanul pneumatic huruia neobosit în stradă.

Iar acum, imposibilitatea de a-și achita datoria uriașă, consecințele înfiorătoare care ar însoți falimentul iminent al afacerii sale, urmarea neștiută, dar inevitabil oribilă a faptului că o părăsise pe Charlotte. Cuprins de epuizare cum se afla, i se părea că nenorocirea tuturor acestor dezastre se ridică în fața lui ca într-un caleidoscop al ororilor.

Abia conștient că se mișcase din loc, se pomeni așezat din nou în fotoliul în care-și petrecuse ultima parte a nopții. De dincolo de peretele despărțitor aproape imaterial se auzeau zgomote înăbușite ce sugerau mișcare. Fără doar și poate că Temporary Solution pornise calculatorul și în curând o să descopere că nu mai primise de trei săptămâni nici măcar un singur e-mail pe probleme de serviciu. Apoi, la solicitarea lui, ea va începe să deschidă toate comenzile lui finale. Epuizat, suferind și flămând, Strike își lăasă din nou fața pe birou, cuibărindu-și ochii și urechile în cercul brațelor, astfel încât să nu fie nevoit să audă cum umilința lui era scoasă la iveală de străina aflată dincolo de ușă.

După cinci minute, se auzi o bătaie în ușă și Strike, căruia nu-i lipsise mult să ațipească, tresări și se îndreptă rapid în fotoliu.

— Scuze.

Subconștientul lui se lăsase iar prins în mrejele Charlottei; a fost o surpriză să vadă o tânără străină intrând în încăpere. Aceasta își dezbrăcase haina, lăsând să se vadă un pulover crem, mulat chiar seducător pe corp. Strike îi vorbea uitându-se la linia părului ei.

— Da?

— E un client pentru dumneavoastră. Să-l invit în birou?

— Un ce?

— Un client, domnule Strike.

O privi câteva secunde, încercând să prelucreze informația.

— Bine, OK... nu, am nevoie de câteva minute, te rog, Sandra, și pe urmă îl inviți în birou.

Ea se retrase fără să comenteze.

Strike abia dacă irosi o secundă întrebându-se de ce o numise Sandra, înainte de a sări în picioare începând să

facă ceva ca să arate și să miroasă mai puțin ca un om care a dormit îmbrăcat în hainele de zi. Se aplecă sub birou și scoase din raniță un tub de pastă de dinți și stoarse câțiva centimetri buni de pastă direct în gură; apoi observă că avea cravata îmbibată cu apă de la chiuvetă și că piepții cămășii erau pătați cu stropi de sânge, așa că trase cu forță de amândoi, nasturii sărind cât colo și lovindu-se de pereți și de fișet. Scoase din raniță o cămașă curată, deși teribil de boțită, și o îmbrăcă la repezeală, încheindu-se cu degetele groase și stângace. După ce ascunse ranița în spatele fișetului gol, se reazează în grabă și își controlează de urdori colțurile interioare ale ochilor, în tot acest timp întrebându-se dacă acest așa-zis client era ceva real și dacă va fi pregătit să plătească bani adevărați pentru serviciile de detectiv. Strike ajunsese să-și dea seama, în cursul unei spirale de optsprezece luni care-l adusesese la ruină financiară, că niciunul dintre aceste lucruri nu putea fi luat drept sigur. Încă mai urmărea doi clienți pentru plata integrală a facturilor; al treilea refuzase să-i plătească vreun penny, motivând că ceea ce aflase Strike nu fusese pe gustul său și, dat fiind că se cufunda tot mai mult în datorii și că o reevaluare a chiriilor din zonă îi puna în pericol calitatea de chiriaș al biroului din centrul Londrei, pe care fusese atât de încântat să-l ocupe, Strike nu se afla în postura în care să-și permită un avocat. Aplicarea unor metode mai dure și mai brutale de recuperare a datoriilor devenise un laitmotiv al fanteziilor sale recente. Ar fi simțit o plăcere enormă să-l vadă pe cel mai tupeist dintre datornicii lui cum se înmoaie la vederea unei băte de baseball.

Ușa se deschise din nou; Strike își scoase grăbit degetul arătător din nară și își îndreptă spatele, încercând să arate senin și vioi în fotoliul său.

— Domnule Strike, dânsul este domnul Bristow.

Potențialul client o urmă pe Robin în încăpere. Impresia imediată se dovedi favorabilă. Necunoscutul poate că avea o înfățișare vădit sfioasă, cu o buză superioară prea scurtă ca să-i acopere dinții mari din față; avea un ten de culoarea nisipului, iar ochii, judecând după grosimea lentilelor ochelarilor, erau miopi; dar costumul de culoare gri-închis era minunat croit, iar cravata lucioasă de culoare bleu, ceasul și pantofii păreau toate foarte scumpe.

Netezimea imaculată a cămășii necunoscutului îl făcea pe Strike să fie de două ori mai conștient de cele circa o mie de cute ale hainelor sale. Se ridică în picioare pentru a-i da posibilitatea lui Bristow să se minuneze de întreaga sa înălțime de un metru și nouăzeci de centimetri, îi întinse o mână păroasă și încercă să contracareze superioritatea vestimentară a vizitatorului său proiectând aerul unui ins prea ocupat ca să-și mai facă griji în privința rufăriei.

— Cormoran Strike... vă salut.

— John Bristow, spuse celălalt, strângându-i mâna.

Avea o voce plăcută, cultivată și nesigură. Privirea lui zăbovi pe ochiul umflat al lui Strike.

— Domnilor, pot să vă ofer ceai sau cafea? întrebă Robin.

Bristow ceru o cafea neagră mică, dar Strike nu răspunse; tocmai zărise o femeie tânără cu sprâncene groase, îmbrăcată într-un costum de tweed fără gust, care ședea pe canapeaua jerpelită de lângă ușa biroului exterior. Era pur și simplu sfidător la adresa rațiunii ca doi clienți potențiali să fi sosit în același moment. Sigur nu i se trimisese o a doua secretară temporară?

— Și dumneavoastră, domnule Strike? întrebă Robin.

— Ce? A... o cafea neagră, cu două bucățele de zahăr, te rog, Sandra, spuse, înainte să se poată opri.

O văzu cum își schimonosește gura în timp ce închi-dea ușa și abia atunci își aminti că nu avea nici cafea, nici zahăr și nici măcar cești.

Luând loc la invitația lui Strike, Bristow privi în jur la biroul sărăcăcios cu o expresie despre care Strike se temea că ar fi de dezamăgire. Potențialul client părea agitat în maniera aceea vinovată pe care Strike ajunsese să o asocieze cu soții suspicioși, și totuși păstra un vag aer de autoritate, transmis în principal de prețul evident al costumului său. Strike se întrebă cum îl găsisese Bristow. Era greu să obții de lucru din auzite când singurul tău client (după cum i se plângea adesea printre suspine la telefon) nu avea prieteni.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Bristow? întrebă el, așezându-se la loc în fotoliu.

— E... ăă... de fapt, mă întreb dacă aș putea să verific... Cred că ne-am mai întâlnit cândva.

— Serios?

— N-aveți cum să vă amintiți de mine, s-a întâmplat cu mulți ani în urmă... dar cred că ați fost prieten cu fratele meu Charlie. Charlie Bristow. A murit... într-un accident... când avea nouă ani.

— La dracu'! spuse Strike. Charlie... da, îmi amintesc.

Și, într-adevăr, își amintea perfect. Charlie Bristow fusese unul dintre numeroșii prieteni pe care Strike îi avusese în timpul unei copilării complicate, peripatetice. Un băiat fascinant, năbădăios și nesăbuit, liderul celei mai *cool* bande de la noua școală londoneză a lui Strike, Charlie i-a aruncat o privire uriașului băiat nou-venit, care vorbea cu un puternic accent de Cornwall, și l-a

numit cel mai bun prieten și locotenentul său. Au urmat două luni amănunțite de prietenie intimă și năzdrăvăanii. Strike, care fusese fascinat întotdeauna de funcționarea lină a căminelor celorlalți copii, cu familiile lor întregi la minte și bine organizate, și de dormitoare pe care li se permitea să le aibă ani de-a rândul, a păstrat o amintire vie a locuinței lui Charlie, care fusese mare și luxoasă. Își amintea de gazonul lung, luminat de soare, de căsuța de joacă din copac și de limonada cu gheață servită de mama lui Charlie.

Apoi a venit oroarea fără precedent a primei zile de școală de după vacanța de Paște, când învățătoarea le-a spus că Charlie nu se va mai întoarce niciodată, pentru că murise, căzuse cu bicicleta peste marginea unei cariere de piatră în timp ce își petrecea vacanța în Țara Galilor. Învățătoarea cu pricina era o hoască plină de răutate, care nu s-a putut abține să nu spună întregii clase că lui Charlie, care, după cum își aminteau cu toții, *adesea nu dădea ascultare adulților, i se interzisese în mod expres să se apropie de cariera aceea, dar că el se încăpățănase să facă exact asta, probabil vrând să se dea mare* — dar a fost obligată să se oprească acolo, pentru că două fete din primul rând începuseră să plângă.

Din ziua aceea, ori de câte ori se uita sau se gândea la o carieră de piatră, Strike vedea fragmentându-se chipul unui băiat blond care râdea. N-ar fi fost surprins dacă toți colegii de clasă ai lui Charlie Bristow ar fi rămas cu aceeași teamă stăruitoare de hăul întunecat, de panta abruptă și de piatra necruțătoare.

— Da, mi-l amintesc pe Charlie, spuse el.

Văzu cum lui Bristow i se mișcă ușor mărul lui Adam.

— Da. Ei bine, e vorba de numele dumitale. Îmi amintesc foarte clar cum Charlie vorbea despre dumneata, în vacanță, în zilele de dinainte să moară: „prietenul meu Strike“, „Cormoran Strike“. E neobișnuit, nu? De unde vine „Strike“, știi cumva? E un nume pe care nu l-am mai întâlnit.

Bristow nu era prima persoană cunoscută de Strike care se agăța de orice subiect colateral — vreme, taxa de acces în zona centrală a orașului, preferința pentru băuturile fierbinți — ca să amâne discutarea subiectului pentru care ajunseseră în biroul lui.

— Mi s-a spus că are legătură cu cerealele, spuse el. O măsură pentru cereale.

— Serios, asta e? Nicio legătură cu vreo lovitură sau cu grevele, ha, ha... nu... Ei bine, pe când căutam pe cineva care să mă ajute în treaba asta și ți-am văzut numele în carte...

Genunchiul lui Bristow începu să se lege în sus și în jos...

— Probabil că poți să-ți închipui cum am... am avut senzația că e... că e ca un semn. Un semn de la Charlie. Care-mi spunea că am dreptate.

Mărul lui Adam se mișcă și Bristow înghiți în sec.

— OK, spuse cu prudență Strike, sperând că nu fusese confundat cu un medium.

— Vezi dumneata, e vorba despre sora mea, zise Bristow.

— În regulă. A intrat în vreun bucluc, ceva?

— A murit.

Nu lipsi mult ca Strike să exclame: „Cum așa, și ea?“

— Îmi pare rău, spuse el grijuliu.

Bristow primi condoleanțele cu o înclinare smucită a capului.

— Aș... nu mi-e ușor. Mai întâi de toate, ar trebui să știi că sora mea este... a fost... Lula Landry.

Speranța, atât de efemer reînviată la vestea că ar putea avea un client, căzu încet înaintea ca o piatră funerară din granit și ateriză cu o lovitură chinuitoare în măruntaiele lui Strike. Individul din fața lui era un aiurit, dacă nu chiar dus cu pluta. Era o imposibilitate asemănătoare cu existența a doi fulgi de zăpadă identici ca acest bărbat palid, cu chipul ca de iepure, să fi apărut pe lume din același fond genetic ca frumusețea cu pielea bronzată, cu membre suple și forme extrem de precis finisate care fusese Lula Landry.

— Părinții mei au adoptat-o, spuse cu sfială, de parcă ar fi știut la ce se gândea Strike. Cu toții am fost adoptați.

— Aha, spuse Strike.

Avea o memorie excepțional de precisă. Gândindu-se la acea casă imensă, răcoroasă, bine organizată și la grădina de o întindere fascinantă, își aminti de o mamă blondă și apatică, prezidând la masa de picnic, de vocea depărtată și tunătoare a unui tată intimidant; un frate mai mare morocănos care ciugulea din tortul de fructe, Charlie însuși făcând-o pe mama lui să râdă cu clovnerii lui; dar nicio fetiță.

— N-aveai cum s-o cunoști pe Lula, continuă Bristow, din nou de parcă Strike și-ar fi împărtășit gândurile cu glas tare. Părinții mei au adoptat-o abia după moartea lui Charlie. Avea patru anișori când a venit la noi. Vreo doi ani a fost în îngrijirea cuiva. Eu aveam aproape cincisprezece ani. Îmi amintesc și azi cum stăteam la ușa de la intrare și-l priveam pe tata aducând-o în brațe pe alee. Avea o scufiță roșie tricotată. Mama o mai păstrează și-acum.

Și deodată, în mod șocant, John Bristow izbucni în lacrimi. Suspina cu fața în palme, cu umerii gârboviți, zguduit de plâns, în vreme ce nasul îi curgea și lacrimile i se prelingeau printre degete. De fiecare dată când părea să-și fi recăpătat întru câțva controlul, alte hohote de plâns îl podideau.

— Îmi pare rău... scuze... Dumnezeu...

Gemând și sughițând, se tamponă pe sub ochelari cu o batistă împăturită, încercând să-și revină.

Ușa biroului se deschise și Robin intră cu spatele, purtând o tavă. Bristow își întoarse fața într-o parte, umerii zgâlțâindu-i-se spasmodic. Prin ușa deschisă, Strike o zări din nou pe femeia îmbrăcată în costum din biroul exterior; acum se uita la el în cruntă pe deasupra unui exemplar din *Daily Express*.

Robin așază pe masă două cești, un vas cu lapte, un bol cu zahăr și o farfurie cu biscuiți de ciocolată, niciunul dintre aceste obiecte nemaifiind văzute de Strike până atunci. Afișă un zâmbet de complezență la mulțumirile lui și dădu să plece.

— O clipă, Sandra, spuse Strike. Poți să...?

Luă o foaie de hârtie de pe birou și o așază pe genunchi. În timp ce Bristow își înghițea domol lacrimile, Strike scrisese foarte repede și cât mai lizibil cu putință:

Caută, te rog, pe google despre Lula Landry și află dacă a fost adoptată și, dacă da, de cine. Nu discuta ce faci cu femeia din biroul tău ce caută ea acolo? Scrie răspunsurile la întrebările de mai sus și adu-mi hârtia aici, fără să spui ce ai găsit.

— Scuze... îmi cer mii de scuze, spuse Bristow printre icnete când ușa se închise. Este... de obicei, nu sunt... am fost la birou, m-am întâlnit cu clienții...

Trase aer în piept de mai multe ori. Ochii lui de culoare roz sporeau asemănarea cu un iepure albinos. Genunchiul drept continua să i se legene în sus și în jos.

— Doar că a fost o perioadă îngrozitoare, șopti el în timp ce trăgea aer în piept. Lula... și mama mea pe moarte...

Lui Strike îi lăsa gura apă la vederea biscuiților cu ciocolată, căci avea senzația că nu mâncase nimic de zile în șir. Dar își zise că ar fi dat o impresie de lipsă de compasiune dacă ar fi început să ronțăie în timp ce Bristow se zgâlțâia, se smiorcăia și-și tampona ochii cu batista. Ciocanul pneumatic continua să răpăie ca o mitralieră afară, pe stradă.

— De când Lula a murit, mama a cedat complet. Povestea asta a doborât-o. Cancerul de care suferea se presupunea că e în remisiune, dar a revenit și doctorii spun că nu mai pot să facă nimic. Adică, asta e a doua oară. A avut un fel de cădere după Charlie. Tata s-a gândit că un alt copil îi va face bine. Întotdeauna și-au dorit o fată. N-au obținut ușor aprobarea, dar Lula era o metisă și mai greu de plasat, așa că, încheie el cu un suspin gătit, au reușit s-o obțină. Mereu a fost f-frumoasă. A fost d-descoperită pe Oxford Street, când ieșise la cumpărături cu mama. A fost preluată de Athena. E una dintre cele mai prestigioase agenții. La șaptesprezece ani, f-făcea deja modelling *f-full-time*. Când a murit, valoarea ei se ridica la circa zece milioane de lire. Nu știu de ce-ți spun toate astea. Probabil că le știi pe toate. Toată lumea știa — credea că știe — totul despre Lula.

Cu stângăcie, luă ceașca. Măinile îi tremurau atât de tare, încât cafeaua se vărsă pe pantalonii călcați la dungă.

— Ce anume ați dori să fac pentru dumneavoastră? întrebă Strike.

Cu mișcări nesigure, Bristow puse la loc ceașca pe birou, apoi își strânse palmele.

— S-a spus că sora mea s-a sinucis. Eu nu cred asta.

Strike își aminti imaginile transmise la televizor: sacul negru pentru cadavre așezat pe brancardă, pâlpâind într-o furtună de blițuri în timp ce era încărcat într-o ambulanță, fotografiile îngrămădindu-se în jur în timp ce mașina se punea în mișcare, ridicându-și aparatele foto spre geamurile întunecate, luminile albe reflectându-se în sticla neagră. Știa mai multe despre moartea Lulei Landry decât s-a gândit sau a dorit să știe; același lucru era valabil pentru orice ființă dotată cu rațiune din Marea Britanie. Când ești bombardat cu o poveste, ajungi să devii interesat împotriva voinței tale și, până să-ți dai seama, ești atât de bine informat, atât de îndoctrinat în privința faptelor legate de caz, încât ar fi total nepotrivit să stai în boxa juraților.

— A fost o anchetă, nu-i așa?

— Da, dar detectivul care s-a ocupat de caz a fost convins de la bun început că a fost o sinucidere, numai pentru că Lula lua litii. Lucrurile pe care le-au trecut cu vederea... pe internet, sunt chiar pomenite unele dintre ele.

Bristow întinse fără sens degetul spre masa de lucru goală a lui Strike, unde ar fi fost de așteptat să se găsească un computer.

O bătaie formală și ușa se deschise; Robin intră, îi dădu lui Strike un bilet împăturit și se retrase.

— Îmi cer scuze, nu vă supărați, spuse Strike. Așteptam mesajul ăsta.

Despături biletul pe genunchi, astfel încât Bristow să nu poată vedea nimic, și citi:

Lula Landry a fost adoptată de Sir Alec și Lady Yvette Bristow când avea patru ani. A crescut sub numele de Lula Bristow, dar și a luat numele de fată al mamei când a început cariera în modelling. Are un frate mai mare, John, care e avocat. Fata care așteaptă afară este prietena domnului Bristow și e secretară la firma lui. Amândoi lucrează la firma înființată de bunicul din partea mamei al Lulei și al lui John, Landry, Mary, Patterson. Fotografia lui John Bristow de pe pagina principală a site-ului firmei LMP este identică omului cu care vorbești.

Strike mototoli biletul și-l aruncă în coșul de gunoi de la picioarele sale. Era uluit. John Bristow nu era un fantezist. Iar lui se pare că i se trimisese o secretară temporară cu mai multă inițiativă și o mai bună cunoaștere a ortografiei decât toate cele pe care le cunoscuse.

— Scuze, continuați, îi zise el lui Bristow. Spuneți... ceva despre anchetă?

— Da, răspunse Bristow, tamponându-și vârful nasului cu batista umedă. Mă rog, nu neg că Lula avea probleme. I-a făcut viața mamei un iad, la drept vorbind. A început cam când a murit tatăl nostru — probabil că știi asta, s-a scris destul în presă despre asta, slavă Domnului... dar a fost exmatriculată din școală pentru probleme cu drogurile; a fugit la Londra, mama a aflat că trăia în condiții mizere, cu dependenții de droguri; drogurile au exacerbato problemele mentale. A fugit de la un centru

de tratament — au fost nenumărate scene și drame. În final, totuși, și-au dat seama că suferă de tulburare bipolară și au trecut-o pe un tratament corespunzător, iar de atunci, atâta timp cât își lua tabletele, era bine. Nu ți-ai fi dat seama niciodată că era ceva în neregulă cu ea. Până și medicul legist a acceptat că *își luase* medicamentele, fapt confirmat de autopsie. Dar nici poliția, nici medicul legist n-au putut să vadă dincolo de fata care a avut un istoric legat de sănătatea mentală. Au insistat că suferea de depresie, dar eu pot să-ți spun că Lula nu era deloc deprimată. Am văzut-o în dimineața de dinainte de a muri și era absolut în regulă. Lucrurile mergeau foarte bine pentru ea, mai ales în privința carierei. Tocmai semnase un contract care i-ar fi adus cinci milioane în doi ani. Mi-a cerut să-l analizez și era un contract excelent. Designerul era un bun prieten de-al ei, Somé, cred c-ai auzit de el, nu? Lula avea angajamente ferme pentru câteva luni; se apropia o ședință foto în Maroc, iar ei îi plăcea mult să călătorească. Așa că, vezi, nu exista absolut niciun motiv ca să-și ia viața.

Strike încuviință din cap politicos, neimpresionat în sinea lui. Din experiență, știa că sinucigașii erau perfect capabili să mimeze un interes pentru un viitor în care nu aveau nicio intenție să existe. Dispoziția matinală roz-aurie a Lulei Landry putea deveni cu ușurință întunecată și deznădăjduită în ziua și jumătatea de noapte care îi precedaseră moartea; lucruri de genul ăsta se mai întâmplaseră. Și-a amintit de locotenentul de la King's Royal Rifle Corps, care se trezise în noaptea de după petrecerea propriei sale aniversări, al cărei suflet fusese, după părerea generală. A lăsat familiei un bilet în care le spunea să cheme poliția și să nu se ducă în garaj. Cadavrul a

fost găsit atârând de tavanul garajului de băiatul lui de cincisprezece ani, care nu observase biletul când trecuse grăbit prin bucătărie să-și ia bicicleta.

— Și asta nu e tot, spuse Bristow. Există dovezi, dovezi clare. Mărturia lui Tansy Bestigui, pentru început.

— Ea a fost vecina care a spus că a auzit o ceartă la etajul de deasupra?

— Întocmai! A auzit un bărbat urlând acolo, chiar înainte ca Lula să cadă peste balcon! Poliția i-a desconsiderat dovada, numai pentru că... mă rog, luase cocaină. Dar asta nu înseamnă că nu știa ce a auzit. Tansy susține până astăzi că Lula se certa cu un bărbat cu câteva secunde înainte să se prăbușească. Știu, pentru că am discutat cu ea foarte recent. Firma noastră se ocupă de divorțul ei. Sunt sigur că aş putea s-o conving să stea de vorbă cu dumneata.

Bristow își dresе glasul și continuă:

— Pe urmă, spuse el, urmărindu-l neliniștit pe Strike, încercând să-i evalueze reacția, mai e și filmarea camerelor de supraveghere. Un bărbat care se apropie de Kentigern Gardens cam cu douăzeci de minute înainte ca Lula să cadă, apoi apare același bărbat fugind de-i sfârâiau călcâiele dinspre Kentigern Gardens după ce sora mea a murit. N-au aflat niciodată cine era; nu au reușit să-l identifice.

Cu un fel de nerăbdare furișă, Bristow scoase din buzunarul interior al sacoului un plic ușor șifonat, pe care i-l întinse lui Strike.

— Am pus totul pe hârtie. Orele și toate cele. E totul acolo. Vei vedea că se potrivesc.

Aspectul plicului nu reuși să-i crească lui Strike încrederea în judecata lui Bristow. Mai primise și înainte

astfel de obiecte: fructele mângălite pe hârtie ale unei obsesii singuratică și dezorientate. Pălăvrăgeli unilaterale pe marginea unor teorii preferate. Orare complexe denaturate ca să se potrivească unor împrejurări fantastice. Pleoapa stângă a avocatului se mișca ușor, unul dintre genunchi se bățâia în sus și în jos, iar degetele care țineau plicul tremurau.

Timp de câteva secunde, puse aceste semne în balanță cu pantofii lui Bristow, fără doar și poate lucrați manual, și ceasul Vacheron Constantin care se zărea pe încheietura lui palidă atunci când gesticula. Acesta era un om care putea și avea să plătească; poate o perioadă îndeajuns de lungă cât să-i permită lui Strike să achite una din ratele împrumutului care era cea mai presantă dintre datoriile lui. Oftând și încruntându-se lăuntric la propria-i conștiință, Strike spuse:

— Domnule Bristow...

— Spune-mi John, te rog.

— John... Am să fiu sincer cu tine. Nu cred că ar fi corect să-ți iau banii.

Pete roșii înfloriră pe gâtul palid al lui Bristow și pe fața lui banală în timp ce continua să țină plicul întins.

— Cum adică, n-ar fi corect?

— Moartea surorii tale a fost probabil investigată cu maximum de meticulozitate. Milioane de oameni și media din lumea întreagă au urmărit fiecare mișcare a poliției. E normal ca ei să fi fost de două ori mai meticuloși ca de obicei. Sinuciderea este un lucru greu de acceptat...

— Eu nu o accept. N-am s-o accept niciodată. Sora mea nu s-a sinucis. Cineva a împins-o peste balconul ăla.

Ciocanul pneumatic de-afară se oprise brusc, astfel încât vocea lui Bristow răsună puternic în încăpere. Iar

furia lui declanșată instantaneu era cea a unui om sfios împins la limita lui absolută.

— Am înțeles. Am priceput. Și tu ești un din ăla, nu-i așa? Un psiholog de salon? Charlie e mort, tata e mort, Lula e moartă, iar mama e pe moarte... I-am pierdut pe toți, iar eu am nevoie de consiliere psihologică, nu de un detectiv. Crezi că n-am auzit asta de o sută de ori până acum?

Bristow se ridică, impresionant în ciuda incisivilor ca de iepure și a pielii acoperite cu pete.

— Sunt un om destul de bogat, Strike. Îmi pare rău că sunt grosolan în privința asta, dar n-am ce să fac. Tata mi-a lăsat o avere considerabilă. M-am interesat și eu cam cât se plătește pentru genul ăsta de lucruri și aș fi fost bucuros să te plătesc dublu.

Un onorariu dublu. Conștiința lui Strike, cândva fermă și rigidă, fusese slăbită de repetatele lovituri ale sortii, iar asta era o lovitură de knockout. Eul său inferior deja se zbenguia în tărâmul speculației fericite: o lună de muncă îi va aduce destui bani cât să-și plătească secretara temporară și o parte din restanțele la chirie; două luni, datoriile cele mai presante... trei luni, o parte din descoperirea de cont dispărută... patru luni...

Dar John Bristow vorbea peste umăr în timp ce se apropia de ușă, strângând și mototolind plicul pe care Strike refuzase să-l ia.

— Am vrut să fii tu datorită lui Charlie, dar am aflat unele lucruri și despre tine, nu sunt chiar un idiot desăvârșit. Poliția militară, ramura de investigații speciale, nu? Și decorat, pe deasupra. Nu pot să spun că am fost impresionat de biroul tău — Bristow aproape că striga acum, iar Strike era conștient că vocile feminine

Chemarea cucului

Înăbușite din biroul exterior tăcuseră —, dar se pare că m-am înșelat și poți să-ți permiți să refuzi un job. Excelent! S-o lăsăm baltă. Sunt sigur c-am să găesc pe altcineva să facă treaba. Scuze pentru deranj!

Conversația celor doi bărbați se transmisese, cu claritate crescândă, prin peretele despărțitor subțire timp de două minute; acum, în liniștea subită așternută după oprirea ciocanului pneumatic, vorbele rostite de Bristow se auzeau foarte limpede.

Numai pentru propriul amuzament, cuprinsă de euforia acestei zile fericite, Robin încercase să joace convingător rolul de secretară permanentă a lui Strike, fără să-i dea de înțeles prietenei lui Bristow că nu lucra pentru detectivul particular decât de o jumătate de oră. Își ascunse cât putu de bine orice semn de surprindere sau de emoție la izbucnirea strigătelor, dar instinctiv era de partea lui Bristow, oricare ar fi fost cauza conflictului. Profesia lui Strike și ochiul lui învinețit exercitau o anumită atracție obosită, dar față de ea avusese o atitudine deplorabilă, iar sânul stâng încă o durea.

Prietena lui Bristow privise fix la ușa închisă încă din momentul în care vocile bărbaților începuseră să se audă peste zgomotul ciocanului pneumatic. Îndesată și foarte brunetă, cu un mers șchiopătat și ceea ce ar fi putut să fie o „monosprânceană” dacă nu le-ar fi pensat,

părea să fie supărată din naștere. Robin observase adesea cum cuplurile tindeau să fie de un farmec personal aproximativ echivalent, deși firește că factori precum banii puteau să asigure în multe cazuri un partener care arăta semnificativ mai bine decât cel în cauză. Lui Robin i se părea adorabil că Bristow, care, pornind de la argumentele costumului său elegant și cel al firmei prestigioase unde lucra, ar fi putut să pună ochii pe cineva mult mai drăguț, o alesese pe fata aceasta, despre care presupunea că e mai caldă și mai blândă decât sugera înfățișarea ei.

— Ești sigură că nu vrei o cafea, Alison? o întrebă ea.

Fata se uită în jur ca și cum ar fi fost surprinsă că i se vorbise, de parcă uitase că Robin se afla acolo.

— Nu, mulțumesc, spuse ea cu o voce gravă, surprinzător de melodioasă. Știam c-o să se supere, adăugă cu un fel de satisfacție ciudată. Am încercat să-l conving să nu facă asta, dar n-a vrut să asculte. Se pare că acest așa-zis detectiv îl refuză. Așa-i trebuie.

Surprinderea trebuie să se fi arătat pe fața lui Robin, pentru că Alison continuă, ușor nerăbdătoare:

— Ar fi mai bine pentru John dacă ar accepta realitatea. Fata s-a sinucis. Restul familiei s-a împăcat cu situația, nu știi de ce el nu poate.

N-avea niciun rost să pretindă că nu știa despre ce vorbea femeia. Toată lumea știa ce se întâmplase cu Lula Landry. Robin își putea aminti cu exactitate unde se aflate când auzise că modelul se aruncase în brațele morții într-o noapte înghețată de ianuarie: stătea la chiuveta din bucătăria casei părinților ei. Auzise vestea la radio și scosese un mic țipăt de surprindere, după care, în cămașă de noapte, alergase din bucătărie să-i spună lui Matthew,

venit în vizită în weekend. Cum putea să te afecteze așa de mult moartea unei persoane pe care nu ai cunoscut-o? Robin fusese o mare admiratoare a felului cum arăta Lula Landry. Nu-i plăcea prea mult propriul ei colorit de lăptăreasă: modelul avusese tenul închis, un chip luminos, oase fine și o înfățișare aprigă.

— N-a trecut așa de mult de când a murit.

— Trei luni, spuse Alison, scuturând ziarul pe care-l citea, *Daily Express*. E bun de ceva omul ăsta?

Robin remarcase expresia disprețuitoare a lui Alison în timp ce observa starea de degradare și aspectul neîngrijit incontestabil al micii anticamere, mai ales că tocmai văzuse, online, biroul imaculat și somptuos în care lucra cealaltă femeie. Prin urmare, îi răspunse motivată fiind mai degrabă de respectul de sine, decât de vreo dorință de a-l proteja pe Strike.

— O, da, replică ea cu calm. E unul dintre cei mai buni.

Deschise un plic roz, împodobit cu pisicuțe, cu aerul uneia care zilnic trebuia să răspundă unor exigențe mult mai complexe și mai interesante decât și-ar fi putut imagina Alison.

Între timp, Strike și Bristow se confruntau din colțurile opuse ale biroului interior, unul furios, celălalt căutând o cale de a-și inversa poziția fără să-și arunce peste bord respectul de sine.

— Tot ce vreau, Strike, rosti răgușit Bristow, cu fața uscățivă intens colorată, este să se facă *dreptate*.

Ai fi zis că lovise un diapazon divin, așa de tare răsună cuvântul în biroul dărăpănat, provocând o notă abia auzită dar răsunătoare în pieptul lui Strike. Bristow localizase flacăra de veghe pe care Strike o adăpostea când totul în jurul lui se năruia. Avea nevoie disperată de

bani, dar Bristow îi dăduse un alt motiv, mai bun, pentru a renunța la scrupule.

— OK. Am înțeles. Vorbesc serios, John, chiar am înțeles. Hai, vino și ia loc. Dacă încă mai vrei ajutorul meu, mi-ar plăcea să ți-l dau.

Bristow se uită crunt la el. În birou nu se mai auzea niciun zgomot în afară de strigătele îndepărtate ale muncitorilor de jos.

— Ai vrea ca... ăă... soția ta, nu? Să vină și ea?

— Nu, replică Bristow încă încordat, cu mâna pe clanță. Alison e de părere că nu trebuie să fac asta. De fapt, nici nu știu de ce a ținut să vină cu mine. Probabil din speranța că ai să mă refuzi.

— Te rog... ia loc. Hai să discutăm problema cum se cuvine.

Bristow șovăi, apoi se întoarce la scaunul pe care îl părăsise.

Renunțând în sfârșit la reținere, Strike luă un biscuit cu ciocolată și-l vârî cu totul în gură. Scoase din sertar un blocnotes nefolosit, îl deschise, luă și un pix și reuși să înghită biscuitul în timpul care-i trebui lui Bristow să se așeze din nou.

— Pot să iau ăla? sugeră el, arătând spre plicul pe care Bristow continua să-l țină în mână.

Avocatul i-l întinse de parcă nu era sigur că putea avea încredere să i-l încredințeze lui Strike. Acesta, care nu dorea să-i parcurgă conținutul de față cu Bristow, îl puse deoparte bătându-l ușor cu palma, gest menit să arate că obiectul devenise acum o componentă prețioasă a investigației, și-și pregăti pixul.

— John, mi-ar fi de mare ajutor dacă ai putea să-mi faci o scurtă descriere a ceea ce s-a întâmplat în ziua în care sora ta a murit.

Metodic și meticulos din fire, Strike fusese antrenat să-și desfășoare anchetele la un standard ridicat și riguros. Mai întâi, dă-i voie martorului să-și spună povestea cu propriile cuvinte: fluxul neîntrerupt scotea adesea la iveală detalii, inconsecvențe aparente, care ulterior se dovedeau a fi fragmente prețioase de dovezi. După ce primul șuvoi de impresii și amintiri era recoltat, venea momentul pentru solicitarea și aranjarea riguroasă și precisă a faptelor: *oameni, locuri, proprietăți...*

— Oh, spuse Bristow, care părea, după toată vehemența cu care vorbise, nesigur de unde să înceapă. Nu prea... să vedem...

— Când ai văzut-o ultima oară? îi sări Strike în ajutor.

— Păi să fi fost... da, în dimineața de dinainte de a muri. Ne-am... am avut o discuție în contradictoriu, la drept vorbind, deși slavă Domnului că am aplanat-o.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Devreme. Înainte de nouă, eu eram în drum spre birou. Cred că pe la nouă fără un sfert.

— Și care a fost obiectul discuției?

— A, prietenul ei, Evan Duffield. Tocmai reluaseră relația. Familia crezuse că s-a terminat și cu toții eram foarte încântați. Este o persoană oribilă, dependent de droguri și priceput nevoie mare să-și facă singur reclamă; nu ți-ai putea închipui o influență mai nefastă asupra Lulei. Poate că am fost cam aspru, îmi... îmi dau seama acum. Eram mai mare cu unsprezece ani decât Lula. Știi, aveam un sentiment protector față de ea. Poate că uneori eram autoritar. Ea-mi spunea mereu că nu înțeleg.

— Ce anume nu înțelegeai?

— Păi... toate. Avea o grămadă de probleme. Probleme cu faptul că fusese adoptată. Că era o persoană de culoare

într-o familie de albi. Zicea că mie mi-a fost ușor... că eu nu știu cum e. Poate că avea dreptate.

Clipi iute îndărătul ochelarilor.

— De fapt, cearta a fost continuarea unei dispute pe care o avuseserăm la telefon în seara precedentă. Pur și simplu nu-mi venea să cred că fusese atât de proastă încât să revină la Duffield. Ușurarea pe care am simțit-o când s-au despărțit... adică, ținând cont de faptul că ea însăși avusese probleme cu drogurile, să se cupleze cu un narcoman...

Trase aer în piept.

— Ea nu voia nici să audă. Niciodată n-a vrut să asculte. Era furioasă pe mine. De fapt, i-a dat instrucțiuni paznicului clădirii să nu-mi dea voie să intru a doua zi de dimineață, dar... mă rog, Wilson m-a lăsat să trec.

„Umilitor, totuși“, se gândi Strike, „să fii nevoit să apelezi la mila portarului“.

— Nu aș fi urcat la ea, spuse Bristow pe un ton nefericit, petele de culoare acoperindu-i din nou gâtul subțire, dar trebuia să-i returnez contractul cu Somé; îmi ceruse să mă uit peste el și trebuia să-l semneze... Putea să fie destul de blazată în privința unor lucruri de acest gen. În tot cazul, n-a fost prea încântată că mi s-a permis să vin la ea și ne-am certat din nou, dar disputa s-a domolit foarte repede. S-a calmat. Așa că i-am spus atunci că mama ar aprecia o vizită din partea ei. Știi, mama tocmai ieșise din spital, unde îi făcuseră o histerectomie. Lula a spus că poate-o să treacă s-o vadă mai târziu, la locuința ei, dar că nu putea să fie sigură. Avea lucruri de făcut.

Bristow trase adânc aer în piept. Genunchiul lui drept începu să se bătaie din nou în sus și în jos, iar palmele lui cu articulații firave ai fi zis că se spală una pe cealaltă într-un spectacol tăcut.

— N-aș vrea să-ți faci o părere proastă despre ea. Oamenii o credeau egoistă, dar era cea mai mică din familie și destul de răsfățată, apoi a fost bolnavă și, firesc, a fost centrul atenției tuturor, după care a fost aruncată în această viață extraordinară în care lucrurile și oamenii roiau în jurul ei, iar paparazzii o urmăreau pretutindeni. Nu era o existență normală.

— Nu, fu Strike de acord.

— Deci, în tot cazul, i-am spus Lulei cât de amețită de la medicamente și de suferindă era mama, iar ea mi-a zis că poate o să se ducă s-o vadă mai târziu. Am plecat. Am trecut pe la birou ca să iau niște dosare de la Alison, pentru că voiam să lucrez acasă la mama în ziua aceea și să-i țin companie. Apoi am văzut-o pe Lula în apartamentul mamei, pe la jumătatea dimineții. A stat un timp cu mama în dormitor până când a venit unchiul meu în vizită, apoi a trecut prin biroul în care lucram ca să-și ia la revedere. M-a îmbrățișat înainte să...

Vocea lui Bristow cedă și acesta își coborî privirea în poală.

— Mai vrei niște cafea? sugeră Strike.

Bristow clătină din cap. Ca să-i dea un răgaz să-și revină, Strike luă tava și se îndreptă spre biroul exterior.

Prietena lui Bristow își ridică privirea din ziar, încruntându-se la apariția lui Strike.

— N-ați terminat? întrebă ea.

— Evident că nu, spuse Strike, fără să încerce să zâmbească.

Femeia se uită crunt la Strike, care îi spuse lui Robin:

— Poți să-mi mai dai o ceașcă de cafea, ăăă...?

Robin se ridică și preluă în tăcere tava.

— John trebuie să ajungă la birou la zece și jumătate, îl informă Alison pe Strike, pe un ton ceva mai ridicat. Trebuie să plecăm de-aici în maximum zece minute.

— O să țin minte, o asigură Strike afabil, înainte de a se întoarce în biroul interior, unde Bristow ședea într-o poziție ca de rugăciune, cu capul aplecat deasupra mâinilor împreunate.

— Îmi pare rău, murmură el, în timp ce Strike se așeza în fotoliu. Mi-e încă greu să vorbesc despre asta.

— Nicio problemă, spuse Strike, luându-și din nou blocnotesul. Deci, Lula a venit s-o vadă pe mama ta? La ce oră?

— Pe la unsprezece. Totul a reieșit la anchetă, ce a făcut după aceea. I-a spus șoferului să o ducă la un magazin care-i plăcea ei, după care s-a întors acasă. Avea o întâlnire cu un make-up artist și de față a fost și prietena ei, Ciara Porter. Trebuie s-o fi văzut pe Ciara Porter, e manechin și ea. Foarte blondă. Au fost fotografiate împreună ca îngeri, probabil că ai văzut: goale, în afară de poșete și aripi. Somé a folosit fotografia în campania lui publicitară după moartea Lulei. Lumea spune că a fost o chestie lipsită de gust. Deci, Lula și Ciara au petrecut împreună după-amiaza acasă la Lula, după care au ieșit să cineze în oraș, unde s-au întâlnit cu Duffield și cu alți oameni. Întregul grup s-a dus apoi la Uzi, clubul de noapte, unde au stat până după miezul nopții. A urmat cearta dintre Duffield și Lula. O mulțime de oameni au văzut incidentul. El chiar a bruscă-o puțin, încercând s-o rețină, dar ea a părăsit clubul singură. După aceea, toată lumea a crezut că el a făcut-o, dar s-a dovedit că a avut un alibi beton.

— A scăpat pe baza mărturiei dealerului său de droguri, nu-i așa? întrebă Strike, care continua să scrie.

— Da, întocmai. Deci... deci Lula s-a întors acasă pe la unu și douăzeci. A fost fotografiată când a intrat în clădire. Probabil că-ți amintești imaginea. A apărut peste tot după aceea.

Strike își amintea: una dintre cele mai fotografiate femei din lume, cu capul aplecat, umerii strânși, privirea încărcată și brațele strânse în jurul corpului, ferindu-și fața de fotografi. De îndată ce verdictul de sinucidere a fost stabilit clar, poza căpătase un aspect macabru: tânără bogată și frumoasă, cu mai puțin de o oră înainte de moarte, încercând să-și ascundă starea jalnică de obiectivele pe care le curtase și care o adorau atât de mult.

— De obicei fotografii stăteau la ușa ei?

— Da, mai ales dacă știau că e cu Duffield sau dacă voiau s-o surprindă când se întorcea acasă beată. Dar în noaptea aia nu erau acolo doar pentru ea. Un rapper american urma să vină să se cazeze acolo în seara aceea; îl cheamă Deeby Macc. Compania lui de discuri închiriasse apartamentul de sub al ei. În final, tipul n-a mai dormit acolo, fiindcă i-a fost mai la îndemână să se ducă la un hotel, având în vedere că toată poliția mișuna prin clădire. Dar fotografiile care urmăriseră mașina Lulei după ce-a plecat de la Uzi s-au alăturat celor care-l așteptau pe Macc în fața clădirii, așa că s-a strâns o mulțime considerabilă la intrare, deși, după ce Lula a intrat, s-au cam împrăștiat care încotro. Se pare că au primit informația că Macc nu va ajunge acolo decât peste câteva ore. Era o noapte amarnic de friguroasă. Ningeă. Temperatura, sub zero grade. Așa că strada era pustie când a căzut.

Bristow clipi și mai luă o gură de cafea rece, iar Strike se gândi la paparazzii care plecaseră înainte ca Lula să cadă de la balcon. „Închipuie-ți, își zise el, cât ar fi primit

pentru un instantaneu cu plonjonul spre moarte al Lulei Landry; probabil destul ca să se pensioneze.”

— John, prietena ta zice că trebuie să fii undeva la zece și jumătate.

— Ce?

Bristow păru să revină la normalitate. Se uită la ceasul scump de la mână și exclamă:

— Dumnezeuule, nici nu mi-am dat seama că am stat aici atât de mult. Ce... ce se întâmplă acum? Întrebă el, părând ușor tulburat. O să-mi citești notițele?

— Da, firește, îl asigură Strike, și-am să te sun peste vreo două zile, după ce voi fi făcut câteva chestii preliminare. Mă aștept să am mai multe întrebări atunci.

— În regulă, spuse Bristow, ridicându-se în picioare ușor amețit. Uite... cartea mea de vizită. Și cum vrei să-ți plătesc?

— Un avans pe o lună ar fi excelent, spuse Strike.

Înăbușindu-și niște accese plăpânde de rușine și amintindu-și că Bristow însuși se oferise să-i dea un onorariu dublu, rosti o sumă exorbitantă și, spre încântarea lui, Bristow nu recurse la subterfugii, nici nu-l întrebă dacă acceptă plata cu cardul și nici măcar nu-i promise că-i va aduce banii mai târziu, ci scoase un carnet de cecuri adevărat și un pix.

— Dacă, să zicem, un sfert din sumă ar putea fi cash, adăugă Strike, forțându-și norocul.

Și, pentru a doua oară în acea dimineață, Strike rămase uluit când Bristow spuse:

— Chiar m-am întrebat dacă ai prefera...

Apoi scoase un teanc de bancnote de cincizeci de lire pe lângă cec.

Ieșiră în biroul exterior chiar în clipa când Robin se pregătea să intre cu cafeaua caldă pentru Strike. Prietena

lui Bristow se ridică în momentul în care ușa se deschise și împături ziarul cu aerul uneia care fusese lăsată să aștepte prea mult. Era aproape la fel de înaltă ca Bristow, corpulentă, cu o expresie ursuză și niște mâini mari, bărbătești.

— Deci ai acceptat s-o faci, nu-i așa? îl întrebă ea pe Strike.

Acesta avu impresia că femeia credea că el profita de prietenul ei bogat. Și era foarte posibil să aibă dreptate.

— Da, John m-a angajat, replică el.

— Ei da, spuse ea fără cordialitate. Cred că ești încântat, John.

Avocatul îi zâmbi, iar ea oftă și-l bătu ușurel pe braț, cum ar fi făcut o mamă tolerantă, dar ușor exasperată, cu un copil. John Bristow ridică mâna în chip de salut, apoi își urmă prietena la ieșirea din încăpere, zgomotul pașilor lor auzindu-se pe scara de metal.

Strike se întoarse spre Robin, care se așezase la loc în fața computerului. Cafeaua lui stătea lângă teancurile de scrisori frumos ordonate pe birou.

— Mulțumesc, spuse el, sorbind din cafea, și pentru bilet. De ce ești angajată temporar?

— Cum adică? Întrebă Robin, privindu-l cu suspiciune.

— Păi, știi să scrii corect. Te prinzi repede. Ai inițiativă — chiar, de unde au apărut ceștile și tava? Cafeaua și biscuiții?

— Le-am împrumutat pe toate de la domnul Crowdy. I-am spus că i le ducem înapoi pe la prânz.

— Domnul cine?

— Domnul Crowdy, tipul de jos. Designerul grafic.

— Și ți le-a dat el, pur și simplu?

— Da, spuse Robin, ușor defensiv. M-am gândit că, dacă tot îi oferiserăm clientului nostru cafea, trebuia să i-o și aducem.

Folosirea pronumelui la plural avu efectul unei mângâieri pentru starea lui de spirit.

— Ei bine, află de la mine că ai dat dovadă de o eficiență mai presus de tot ce mi-au mai trimis cei de la Temporary

Solutions. Îmi cer scuze că ți-am tot zis Sandra; așa o chema pe fata de dinaintea ta. Cum te numești, de fapt?

— Robin.

— Robin, repetă el. O să fie ușor de ținut minte.

Îi trecu prin minte să facă o aluzie glumeață la Batman și partenerul lui de nădejde, dar gluma nepotrivită îi muri pe buze când fața ei căpătă o nuanță de roz-aprins. Prea târziu, își dădu seama că o interpretare extrem de nefericită putea fi pusă pe seama vorbelor sale inocente. Robin își roti scaunul pivotant spre monitorul computerului, astfel încât Strike nu mai văzu decât marginea unui obraz aprins. Într-un moment încremenit de rușinare reciprocă, încăperea păru să se reducă la dimensiunile unei cabine telefonice.

— O să ies puțin pe-afară, spuse Strike, punând pe birou cafeaua practic neatinsă și mergând cu spatele către ușă, de unde își luă și pardesiul, care era atârnat acolo. Dacă sună cineva...

— Domnule Strike... înainte să plecați, cred că trebuie să vedeți asta.

Încă roșie la față, Robin luă de deasupra unui teanc de scrisori deschise, aflat lângă computer, o foaie de culoare roz și un plic de aceeași culoare, pe care le pusese într-o pungă transparentă de plastic. Strike observă inelul de logodnă când fata ridică lucrurile.

— Este o amenințare cu moartea, spuse ea.

— A, da, făcu Strike. Nimic îngrijorător. Primesc cam câte una pe săptămână.

— Dar...

— Este un fost client nemulțumit. Un pic cam dereglat la minte. Crede că nu-mi dau seama cine e dacă folosește hârtia aia.

— Dar, totuși... n-ar trebui să o vadă și cei de la poliție?

— Adică, să le dăm motive să râdă?

— Păi, nu e ceva amuzant, e o amenințare cu moartea! spuse ea, iar Strike își dădu seama de ce pusese scrisoarea și plicul în punga de plastic. Gestul ei avu darul să îl miște ușor.

— Pune-o la dosar cu celelalte, spuse el, arătând spre fișetele din colț. Dacă avea de gând să mă ucidă, ar fi comis-o până acum. Undeva acolo o să găsești scrisorile trimise într-o perioadă de șase luni. Crezi că te descurci să aperi fortul cât sunt eu plecat?

— Mă descurc, spuse fata, iar el se amuză de nota acră din vocea ei și de dezamăgirea vădită că nimeni n-o să ia amprente de pe amenințarea cu moartea scrisă pe hârtia împodobită cu pisicuțe.

— Dacă ai nevoie de mine, găsești numărul meu de mobil pe cărțile de vizită din sertarul de sus.

— Perfect, spuse ea, fără să se uite nici la sertar, nici la el.

— Dacă vrei să ieși să iei masa, nu e nicio problemă. E și o cheie de rezervă în vreun sertar pe undeva.

— OK.

— Ne vedem mai târziu, atunci.

Se opri imediat după ușa de sticlă, în pragul micii toalete umede. Presiunea din vezică devenea dureroasă, dar simțea că eficiența fetei și preocuparea sa impersonală o îndreptățeau la o oarecare considerație. Hotărând să aștepte până ajungea la local, Strike începu să coboare scara.

Ajuns în stradă, își aprinse o țigară, o luă la stânga și trecu pe lângă 12 Bar Café, pe aleea îngustă a pieței Denmark, trecând pe lângă o vitrină plină cu chitare multicolore și ziduri acoperite cu fluturași de reclamă

care fâlfâiau în vânt, departe de duduital neobosit al ciocanului pneumatic. Ocolind molozul și dărâmurile din strada de la baza clădirii Center Point, pași grăbit pe lângă o imensă statuie aurită a lui Freddie Mercury, care stătea deasupra intrării în Dominion Theatre de peste drum, cu capul plecat și un pumn ridicat în aer, ca un zeu păgân al haosului.

Fațada ornată în stil victorian a pubului Tottenham se ridica în spatele grămezii de moloz și al lucrărilor de reparare a drumului, iar Strike, încântat de suma considerabilă de bani din buzunar, împinse ușile și pătrunse într-o atmosferă victoriană liniștită, cu armături din alamă și lemn negru sculptat și lucios. Separeurile din geam mat, banchetele din piele învechită, oglinzile de la bar poleite cu aur, heruvimii și cornurile abundenței vorbeau despre o lume încrezătoare și ordonată aflată într-un contrast mulțumitor cu strada în ruine. Strike comandă o halbă de Doom Bar și se duse în spatele pubului aproape gol, unde-și așază berea pe o masă circulară înaltă, sub cupola stridentă de sticlă din tavan, după care se duse direct la toaleta bărbaților, unde mirosea puternic a urină.

După zece minute și simțindu-se considerabil mai în largul lui, Strike băuse cam o treime din bere, ceea ce adâncea efectul anestezic al epuizării sale. Berea de Cornwall avea gust de acasă, de pace și de siguranță de mult dispărută. Exact vizavi de el era o pictură mare și neclară a unei fecioare victoriene, dansând cu trandafiri în mâini. Flirtând cu reticență în timp ce privea spre el printr-o ploaie de petale, cu pieptul enorm înveșmântat în alb, era la fel de diferită de o femeie adevărată ca și masa pe care-și pusese berea sau ca bărbatul obez cu părul prins în codiță care manevra pompele de la bar.

Iar acum gândurile lui Strike reveniră la Charlotte, care era o femeie adevărată, fără doar și poate. Frumoasă, periculoasă ca o vulpe încolțită, deșteaptă, uneori amuzantă și, după cum se exprimase prietenul cel mai vechi al lui Strike, „nebună de legat”. Oare se terminase, chiar se terminase, de data asta? Învăluit în propria-i oboseală, Strike își aminti scenele din noaptea trecută și de dimineață. În sfârșit, ea făcuse ceva ce el nu putea să ierte, iar durerea va fi, fără îndoială, înfiorătoare după ce efectul anestezicului va fi trecut. Dar, între timp, erau unele aspecte practice care trebuiau rezolvate. Până atunci, locuiseră în apartamentul Charlottei; adică în căsuța ei stilată și scumpă din Holland Park Avenue, ceea ce însemna că, începând de la ora două noaptea, el devenise în mod voluntar un om fără adăpost.

(„Bluey, mută-te la mine. Pentru numele lui Dumnezeu, știi bine că așa e logic. Poți să economisești bani în timp ce-ți construiești afacerea, iar eu pot să am grijă de tine. Nu trebuie să rămâi de capul tău în timpul recuperării. Bluey, nu fi caraghios...”

Nimeni n-avea să-i mai spună vreodată Bluey. Bluey murise.)

Era pentru prima oară în cursul relației lor lungi și tumultuoase când el pleca. În cele trei ocazii anterioare, Charlotte fusese cea care spusese stop. Între ei existase întotdeauna o înțelegere nerostită că, dacă el avea să plece vreodată, dacă el decidea că se umpluse paharul, despărțirea ar fi avut o cu totul altă amploare decât cele provocate de ea, căci, oricât de dureroase și de neplăcute ar fi fost, niciuna dintre ele nu crease senzația că ar fi fost definitivă.

Drept răzbunare, Charlotte nu va cunoaște liniștea până când nu-l va răni cât de tare va putea. Scena din

dimineța aceea, când îl urmărise până în birou, neîn-doiș că nu fusese decât o prevestire a ceea ce avea să se desfășoare în lunile, poate chiar anii care urmau. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu o asemenea poftă de răzbunare.

Strike șchiopătă până la bar, își luă încă o halbă de bere și se întoarse la masă pentru continuarea reflecțiilor sumbre. Faptul că o părăsise pe Charlotte îl lăsase în pragul unei sărăcii lucii. Era atât de înglodat în datorii, încât tot ce stătea între el și un sac de dormit într-un prag de ușă era John Bristow. Într-adevăr, dacă Gillespie îi cerea să înapoieze împrumutul cu care plătitese accontul pentru birou, Strike n-ar fi avut alternativă la dormitul în stradă.

(„Am sunat doar ca să văd cum merg lucrurile, domnule Strike, pentru că rata de luna asta tot n-a sosit... Putem să ne așteptăm s-o primim în următoarele zile?”)

Și, în sfârșit (pentru că tot începuse să-și cerceteze neajunsurile vieții, de ce să nu facă o analiză cuprin-zătoare), mai era și îngrășatul din ultima vreme. Nouă kilograme și jumătate bătute pe muchie; și nu era doar faptul că se simțea gras și ieșit din formă, ci și efortul suplimentar inutil pe care-l exercita asupra protezei care îi înlocuia partea de jos a piciorului, sprijinită acum de bara de alamă de sub masă. Strike începuse să meargă ca un șchiop numai din cauză că încărcătura adițională provo-ca un plus de frecare. Lungul drum pe jos prin Londra la orele mici ale nopții, cu ranița pe umăr, nu-i fusese de ajutor. Știind că se îndreaptă spre penurie, hotărâse să ajungă acolo în cea mai ieftină manieră posibilă.

Se întoarse la bar ca să-și comande a treia bere. Revenit la masa de sub cupolă, scoase telefonul mobil și-și sună un prieten de la Poliția Metropolitană, a cărui

prietenie, deși veche de doar câțiva ani, fusese forțată în condiții excepționale.

Așa cum Charlotte era singura persoană care-i spunea „Bluey”, inspectorul de poliție Richard Anstis era singurul care-i zicea lui Strike „Mystic Bob”, nume pe care îl și strigă în gura mare când auzi vocea prietenului său.

— Vreau să-mi faci un serviciu, îi spuse Strike lui Anstis.

— Numește-l.

— Cine s-a ocupat de cazul Lula Landry?

În timp ce căuta prin evidențele poliției, Anstis îl întreabă despre afacere, piciorul drept și logodnică. Strike minți în legătură cu starea tuturor celor trei subiecte.

— Mă bucur să aud, spuse cu voioșie Anstis. OK, uite numărul de telefon al lui Wardle. E băiat de treabă; se iubește pe sine însuși, dar o să te descurci mai bine cu el decât cu Carver; ăla e un nemernic. Pot să-ți pun o vorbă bună la Wardle. Îl sun chiar acum pentru tine, dacă vrei.

Strike scoase un prospect pentru turiști dintr-o vitrină de pe perete și copie numărul lui Wardle în spațiul de lângă o imagine cu Garda Călare.

— Când veniți pe la noi? întreabă Anstis. Vino cu Charlotte într-o seară.

— Da, ar fi minunat. Îți dau un semn... dar acum am multă treabă.

După ce încheie convorbirea, Strike rămase adâncit în gânduri o vreme, apoi sună o cunoștință mult mai în vârstă decât Anstis, al cărei drum în viață o luase aproximativ într-o direcție opusă.

— Îți cer un contraserviciu, amice, spuse Strike. Am nevoie de niște informații.

— Despre ce?

— Tu să-mi spui. Am nevoie de ceva cu care să forțez mâna unui polițai.

Conversația se prelungi timp de douăzeci și cinci de minute, cu multe pauze, care deveniră mai lungi și mai semnificative, până când, în final, Strike primi o adresă aproximativă și două nume, pe care le notă de asemenea lângă Garda Călare, precum și un avertisment, pe care nu-l mai notă, dar îl asimilă în spiritul în care știa că-i fusese transmis. Convorbirea se încheie pe o notă amicală, iar Strike, care acum căsca cu poftă, formă numărul lui Wardle, aproape imediat răspunzându-i o voce puternică și tăioasă.

— Wardle.

— Da, alo. Mă numesc Cormoran Strike și...

— Cine zici că ești?

— Cormoran Strike, așa mă numesc.

— A, da, spuse Wardle. Anstis tocmai m-a sunat. Ești detectivul particular, nu? Anstis mi-a zis că ești interesat să vorbim despre Lula Landry?

— Da, sunt, spuse Strike, înăbușindu-și un alt căscat în timp ce examina panourile pictate ale tavanului; dezmățuri bahice care deveneau, sub privirile lui, o petrecere a zânelor: *Visul unei nopți de vară*, un bărbat cu cap de măgar. Dar ce-aș vrea eu cu adevărat este dosarul.

Wardle râse.

— Amice, doar nu mi-ai salvat viața!

— Am ceva informații de care ai putea fi interesat. Mă gândeam c-am putea să facem un schimb.

Urmă o pauză scurtă.

— Presupun că nu vrei să facem acest schimb la telefon?

— Întocmai, spuse Strike. Ai vreun loc unde-ți place să bei o bere după o zi grea de muncă?

După ce-și notă numele unui pub din apropiere de Scotland Yard și conveni că din ziua aceea într-o săptămână (mai devreme nefiind posibil) era bine și pentru el, Strike încheie convorbirea.

Nu întotdeauna fusese așa. Cu doi ani în urmă, era în măsură să comande supunerea martorilor și a suspectilor. Era la fel ca Wardle, un om al cărui timp avea o valoare mai mare decât a majorității colegilor săi și care putea să hotărască unde, când și cât de lungi urmau să fie interogatoriile. Ca și Wardle, nu avea nevoie de uniformă, pentru că prestigiul și caracterul oficial al funcției erau veșmintele lui permanente. Acum, era un ins șchiopătând, într-o cămașă șifonată, valorizându-și vechile cunoștințe în încercarea de a face un târg cu niște polițiști care altădată ar fi fost bucuroși să-i răspundă la telefon.

— Bulangiu! rosti el cu glas tare, stârnind ecou în pahar.

A treia bere alunecase atât de ușor, încât abia dacă mai rămăseseră două degete nebăute.

Mobilul îi sună; aruncând o privire la ecran, văzu că era numărul de la birou. Fără îndoială că Robin încerca să-i dea de veste că Peter Gillespie sunase după bani. Așteptă să intre mesageria vocală, goli halba și plecă.

Strada era luminată și rece, pavajul umed, iar băltoacele de un argintiu intermitent provocat de norii care treceau în goană prin fața soarelui. Strike își aprinse încă o țigară la ieșire și stătu să o fumeze în arcada de la Tottenham, uitându-se la lucrătorii care roboteau în jurul gropii din drum. Terminând țigara, o luă agale pe Oxford Street, ca să-și omoare timpul până la plecarea secretarei trimise de Temporary Solution și apoi să poată dormi în liniște.

Robin așteptase zece minute, ca să se convingă că Strike nu avea de gând să se întoarcă, înainte de a da câteva telefoane pline de încântare de la telefonul ei mobil. Vestea logodnei a fost primită de prietenele ei fie cu chiote de satisfacție, fie cu comentarii invidioase, și unele, și altele provocându-i la fel de multă plăcere. La prânz, s-a recompensat cu o oră de pauză, și-a cumpărat trei reviste pentru mirese și un pachet de biscuiți dietetici (fapt care îi aduse o datorie de patruzeci și două de penny la pușculița pentru cheltuieli mărunte, o cutie de tablă pe care era lipită o etichetă) și s-a întors în biroul pustiu, unde a petrecut fericită patruzeci de minute examinând buchete și rochii de mireasă, simțind în tot corpul furnicături de entuziasm.

Când ora pentru prânz pe care și-o acordase singură se termină, Robin se spală pe mâini și-i înapoie domnului Crowdy ceștile și tava și biscuiții. Observând cu cât elan încercase acesta s-o atragă într-o conversație la a doua ei apariție, cu ochii rătăcind distrați de la gura la sânii ei, Robin se hotărî să-l evite pentru restul săptămânii.

Văzând că Strike își prelungea absența și neavând altă ocupație, Robin făcu ordine în sertare, aruncând ceea ce presupuse că erau reziduurile acumulate ale celorlalte secretare temporare: două pătrățele de ciocolată cu lapte pline de praf, o pilă pentru unghii tocită și multe bucățele de hârtie cu numere de telefon anonime și mângăleli. Găsi o cutie cu agrafe metalice dintr-un model vechi, nemaivăzut de ea până atunci, și un număr considerabil de carnețele albastre, cu foi albe, care, deși neinscripționate în vreun fel, aveau un aer oficial. Cu experiența ei în lumea birourilor, Robin avea senzația că acestea fuseseră șterpelite dintr-un dulap cu rechizite de birotică al unei instituții.

Telefonul din birou suna când și când. Noul ei șef părea a fi un personaj cu multe nume. Un tip a vrut să discute cu „Oggy”; un altul, cu „Monkey Boy”, în vreme ce o voce uscată și poticnită a cerut ca „domnul Strike” să-l sune cât mai curând posibil pe domnul Peter Gillespie. De fiecare dată, Robin a apelat mobilul lui Strike, dar a ajuns doar la mesageria vocală. Prin urmare, a lăsat mesaje verbale, a scris pe câte un bilețel numele și numărul de telefon ale fiecărui apelant, după care a dus bilețelele în biroul lui Strike și le-a lipit ordonat pe masa de lucru.

Ciocanul pneumatic continua să huruie afară. Pe la două, tavanul a început să scârțâie când ocupantul apartamentului de deasupra a devenit mai activ. Altfel, Robin putea să creadă că e singură în toată clădirea. Treptat, singurătatea, asociată cu senzația de încântare pură care amenința să-i facă să explodeze cutia toracică ori de câte ori îi cădeau ochii pe inelul de la mâna stângă, o îmbărbătară. Începu să facă ordine și curățenie în cămara aflată sub controlul ei interimar.

În pofida aerului general sărăcăcios și a unei mizerii de suprafață, Robin descoperi curând o structură organizatorică solidă, pe placul firii ei metodice și ordonate. Dosarele din carton maro (demodate într-un mod ciudat, în zilele acestea de dominație a plasticului în culori vii) aliniate pe rafturile din spatele biroului ei erau aranjate în ordine cronologică, fiecare având pe cotor un număr de serie scris de mână. Deschise unul dintre ele și văzu că agrafele metalice fuseseră folosite pentru prinderea sigură a foilor volante de hârtie în fiecare dosar. Mare parte din materialul dinăuntru era scris de mână, într-o manieră înșelătoare, greu de citit. Poate că așa lucra poliția; poate că Strike lucrase înainte în poliție.

Robin descoperi teancul de amenințări cu moartea scrise pe hârtie roz, la care Strike făcuse aluzie, în sertarul de mijloc al fișetului, alături de un teanc subțire de angajamente de confidențialitate. Luă unul dintre ele și îl citi: un formular simplu, care îi cerea semnatarului să se abțină să discute, în afara orelor de program, despre oricare dintre numele ori informațiile la care avusese acces în timpul zilei de muncă. Robin se gândi un moment, apoi semnă și dată cu atenție unul dintre documente, îl duse în biroul interior al lui Strike și îl așeză pe masa lui de lucru, astfel încât să-și poată adăuga numele pe linia punctată corespunzătoare. Semnarea unilaterală a acestui angajament de confidențialitate îi readuse o parte din mistica, ba chiar fascinația pe care și le imaginase aflându-se dincolo de ușa din sticlă gravată, înainte ca aceasta să se deschidă brusc, iar ieșirea intempestivă a lui Strike cât pe ce să o rostogolească pe scară în jos.

Abia după ce așeză formularul pe biroul lui Strike, observă ranița înghesuită într-un colț în spatele fișetului.

Printre dinții desfăcuți ai fermoarului se îteau marginea unei cămăși murdare, un ceas deșteptător și o savonieră. Robin închise ușa dintre cele două birouri de parcă fără voia ei văzuse ceva jenant și intim. Adăugă mental frumoasa brunetă care ieșise grăbită din clădire de dimineață, diferitele răni ale lui Strike și ceea ce părea să fi fost, în retrospectivă, o urmărire ușor întârziată, dar hotărâtă. În noua și fericita ei stare de logodnică, Robin era dispusă să simtă o compasiune disperată pentru oricine ar fi avut o viață amoroasă mai puțin norocoasă decât a ei — dacă mila disperată putea descrie plăcerea desăvârșită pe care o simțea de fapt la gândul paradisului ei.

La cinci, în absența prelungită a șefului ei temporar, Robin decise că era liberă să plece acasă. Își completă fredonând fișa de pontaj, începând să cânte de-a binelea când se încheia la treni. Apoi încuie ușa biroului, strecură cheia de rezervă în cutia de scrisori și coborî treptele metalice cu oarecare prudență, îndreptându-se spre Matthew și spre casă.

Strike își petrecu începutul după-amiezii în clădirea Universității London Union, unde, trecând cu pas hotărât și cu fața ușor încruntată pe lângă recepție, dobândi accesul la dușuri fără să i se pună piedici sau să i se ceară legitimația de student. Mâncase într-o cafenea un rulou cu șuncă destul de vechi și o tabletă de ciocolată. După asta, rătăcise, aproape nemaivăzând pe unde merge de oboseală, fumând între prăvăliile ieftine din care își cum-părase, cu banii de la Bristow, cele câteva lucruri necesare acum când nu mai avea parte de masă și cazare. Începutul serii îl găsi într-un restaurant italian, cu câteva cutii mari proptite în spate, lângă bar, și trăgând de bere până când mai că uită motivul pentru care își omora timpul.

Se făcuse aproape opt când ajunse din nou la birou. Aceasta era ora la care Londra i se părea cea mai atrăgătoare. Ziua de lucru terminată, ferestrele puburilor erau calde și semănau cu niște nestemate, străzile zumzăiau de viață, iar permanența neostenită a clădirilor îmbă-trânite ale orașului, îmblânzită de iluminatul stradal, devenea liniștitoare într-un mod straniu. Am văzut o mulțime ca tine, păreau ele să murmure alinător, în timp

ce mergea șchiopătând pe Oxford Street, cărând un pat de campanie ambalat într-o cutie. Șapte milioane de inimi băteau în proximitatea imediată în acest oraș vechi și zbuciumat, multe dintre ele fiind, la urma urmelor, cuprinse de dureri mai mari decât a lui. Mergând ostenit pe lângă prăvăliile la ora închiderii, cu cerul de deasupra preschimbându-se în indigo, Strike găsea consolare în vastitate și anonim.

A fost o adevărată performanță să ducă patul de campanie în sus, pe casa scării, până la etajul al doilea, iar când a ajuns la ușa ce-i purta numele, durerea din extremitatea piciorului drept era înfiorătoare. A stat reze-mat un moment, lăsându-și întreaga greutate pe piciorul stâng, gâfâind în ușa de sticlă și privind cum se aburește.

— Dobitoc umflat, spuse el cu glas tare. Un dinozaur bătrân și fără vlagă, aia ești!

Ștergându-și sudoarea de pe frunte, descuie ușa și împinse diversele cumpărături dincolo de prag. În biroul interior, trase masa de lucru într-o parte și-și aranjă patul, desfăcu sacul de dormit și-și umplu ceainicul ieftin la chiuveta de dincolo de ușa de sticlă.

Cina lui era încă într-o cutie de tăiței Pot Noodle, pe care o alesese fiindcă îi amintea de lucrurile pe care le purta în pachetul cu rații de hrană: o asociere profund înrădăcinată între alimentele care se puteau încălzi și rehidrata ușor și locurile de dormit improvizate l-a făcut să aleagă automat conserva. După ce apa din ceainic a fiert, o adăugă în cutie și măncă pastele rehidratate cu o furcu-liță de plastic pe care o luase de la cafeneaua ULU, stând pe fotoliul din birou și privind în jos la strada aproape pustie, cu mașinile care se vedeau trecând cu viteză în lumina amurgului la capătul drumului și ascultând

bubuitul hotărât al basului de la 12 Bar Café, situat cu două etaje mai jos.

Dormise în locuri și mai neprielnice. Pardoseala din piatră a unei parări multietajate din Angola, uzina metalică bombardată unde își ridicaseră corturile și tusea de la trezirea matinală, prin care își curățau de funingine neagră căile respiratorii; și, cel mai rău dintre toate, dormitorul comun umed și rece din Norfolk, în care mama lui îi târâse pe el și pe sora lui vitregă pe când aveau opt și, respectiv, șase ani. Își aminti de tihna lipsită de confort a paturilor de spital în care zăcuse câteva luni și diferitele stabilimente (tot cu mama lui), precum și de pădurile înghețate în care campase în timpul manevrelor militare. Oricât de rudimentar și de neprietenos părea patul de campanie întins sub becul fără abajur, era luxos prin comparație cu toate acestea.

Cumpărarea celor trebuincioase și de asigurare a necesităților esențiale pentru propria persoană îl transportase pe Strike înapoi în starea cazonă familiară în care faci ceea ce trebuie să faci, fără să pui întrebări și fără să te plângi. Aruncă la gunoi recipientul de Pot Noodle, aprinse veioza și se așeză la biroul unde Robin își petrecuse cea mai mare parte a zilei.

În timp ce asambla elementele brute ale unui nou dosar — copertele cartonate, foile de scris albe și agrafa metalică; blocnotesul în care consemnase discuția cu Bristow; prospectul publicitar din pubul Tottenham; cartea de vizită a lui Bristow — observă noua ordine din sertare, absența prafului de pe monitor, dispariția ceștilor goale și a gunoiului, precum și un miros slab de Pledge. Ușor intrigat, deschise pușculița pentru cheltuieli și găsi acolo un bilet cu scrisul ordonat și rotund al lui Robin,

prin care aceasta îl informa că îi datorează patruzeci și doi de penny pentru biscuiții cu ciocolată. Strike scoase din portofel patruzeci de lire din teancul de bani primiți de la Bristow și-i puse în pușculiță. Apoi, ca după un gând întârziat, mai numără patruzeci și doi de penny în monede pe care le depuse deasupra.

Apoi, cu unul dintre pixurile pe care Robin le ordonase în sertarul de sus, Strike se apucă să scrie, curgător și rapid, începând cu menționarea datei. Notele legate de discuția cu Bristow le rupse din blocnotes și le atașă separat la dosar; consemnă acțiunile pe care le întreprinsese până atunci, inclusiv telefoanele date lui Anstis și Wardle, notând și numerele de telefon ale acestora (dar detaliile legate de celălalt prieten al său, care îi furnizase nume și adrese utile, nu ajunseră în dosar).

În sfârșit, Strike atribui noului său caz un număr de serie, pe care-l scrisese pe cotor, împreună cu legenda *Mlaarte neașteptată, Lula Landry*, înainte de a depozita dosarul la locul lui din partea dreaptă a raftului.

Acum, în sfârșit, deschise plicul care, după spusele lui Bristow, conținea toate acele indicii vitale pe care poliția le omisese. Scrisul avocatului, curgător și ordonat, era înclinat spre stânga, în rânduri dese. După cum promisese Bristow, conținutul se ocupa în principal cu acțiunile unui bărbat pe care el îl numise „Fugarul”.

Fugarul era un bărbat negru înalt, cu fața ascunsă de o eșarfă și care apărea în materialul filmat de una dintre camerele de supraveghere într-un autobuz de noapte ce făcea cursa Islington–West End. Individul se urcase în autobuz cam cu cincizeci de m

inute înainte ca Lula Landry să moară. În continuare a fost văzut pe filmările camerelor cu circuit închis în

Mayfair, mergând în direcția locuinței lui Landry, la ora 1:39. În înregistrare, omul se oprește ca să consulte o bucată de hârtie (*poa. o adresă sau o hartă?* adăugase Bristow cu solicitudine în însemnările sale) înainte să dispară din imagine.

Filmarea făcută de aceeași cameră cu circuit închis la scurt timp după aceea îl arată pe Fugar sprintând înapoi prin fața camerei la 2:12 și dispărând din peisaj. *Al doilea bărbat negru alergând și el poa. ține de șase? Deranjat în timpul furtului de mașină? În acel moment, o alarmă de mașină s-a declanșat după colț,* scrisese Bristow.

În sfârșit, mai era o filmare cu *un negru care seamănă mult cu Fugarul*, mergând pe un drum din apropiere de Gray's Inn Square, la câteva mile distanță, mai târziu, în dimineața morții lui Landry. *Fața tot ascunsă,* menționase Bristow.

Strike se opri să-și maseze ochii, tresărind — uitase că unul dintre ei era vânător. Acum se afla în acea stare aiuritoare și spasmodică, semn al unei adevărate epuizări. Cu un oftat lung și zgomotos, se gândi la însemnările lui Bristow, ținând cu mâna lui păroasă pixul pregătit să facă propriile adnotări.

Poate că Bristow interpreta legea obiectiv și lipsit de înverșunare în biroul care îi asigurase această carte de vizită gravată elegant, dar conținutul plicului nu făcea decât să-i confirme lui Strike părerea că viața personală a clientului său era dominată de o obsesie nejustificată. Oricare ar fi fost originea preocupării lui Bristow față de Fugar — fie pentru că nutrea o teamă secretă față de „baubaul” urban, infractorul negru, fie dintr-un alt motiv mai profund și mai personal —, era de neconceput ca polițiștii să nu-i fi anchetat pe Fugar și pe însoțitorul lui

(posibil, omul de șase sau poate un hoț de mașini) și de bună seamă că avuseseră un motiv întemeiat să-l excludă din cercul vinovaților.

Căscând zgomotos, Strike trecu la a doua pagină a însemnărilor lui Bristow.

La 145, Derrick Wilson, paznicul de serviciu noaptea la recepție, nu s-a simțit bine și s-a dus în baie din spate, unde a rămas cam un sfert de oră. Timp de cincisprezece minute înainte de moartea Lulei, holul clădirii în care locuia aceasta a rămas nesupravegheat și oricine ar fi putut să intre și să iasă fără să fie văzut. Wilson a ieșit din baie alina după căderea Lulei, când a auzit o tipând pe Tansy Bestigui.

Această fereastră de oportunități se potrivește exact cu momentul în care Fugarul ar fi ajuns în Kentigern Gardens, nr. 18, dacă ar fi trecut de camera de supraveghere de la intersecția dintre șoselele Alderbrook și Bellamy la 139.

— Și cum, murmură Strike masându-și fruntea, a văzut prin ușa de la intrare, ca să știe că paznicul era la budă?

Am vorbit cu Derrick Wilson, e bucuros să fie interogată.

„Pariez că i-ai dat bani pentru asta“, își zise Strike, observând numărul de telefon al paznicului sub aceste cuvinte în chip de concluzie.

Lăsă jos pixul cu care intenționase să adauge propriile observații și prinse la dosar însemnările lui Bristow. Apoi stinse veioza de birou și merse șchiopătând să urineze la toaleta de pe palier. După ce se spală pe dinți deasupra chiuvetei crăpate, încuie ușa de sticlă, își fixă ceasul deșteptător și se dezbracă.

În lumina de neon a felinarului stradal de afară, Strike își desfăcu încet curelele protezei, desprinzând-o de ciotul dureros, scoțând și căptușeala din gel, care nu mai reușea să atenueze cum trebuie durerea. Lăsă piciorul

fals lângă telefonul pus la încărcat, se vârî în sacul de dormit și se întinse cu palmele sub ceafă, privind în sus la tavan. În aceste clipe, așa cum se temuse, oboseala de plumb a corpului nu era suficientă ca să-i liniștească mintea care dădea rateuri. Vechea infecție era din nou activă, chinându-l și nedându-i pace.

Oare ce făcea ea acum?

Cu o seară în urmă, într-un univers paralel, trăia într-un apartament frumos din zona cea mai râvnită a Londrei, cu o femeie ce îl făcea pe orice bărbat care punea ochii pe ea să-l trateze pe Strike cu un soi de invidie neîncrezătoare.

„De ce nu te muți cu mine? Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu ți se pare că e logic așa? De ce nu?”

A știut, din prima clipă, că e o greșeală. Mai încercaseră și de fiecare dată rezultatul a fost și mai dezastruos decât înainte.

„Suntem logodiți, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu vrei să trăiești cu mine?”

Charlotte spusese lucruri care trebuiau să constituie dovezi că, în procesul care aproape că însemna pierderea lui pentru totdeauna, ea se schimbase la fel de irevocabil ca și el, când rămăsese cu un picior și jumătate.

„Nu-mi trebuie inel. Nu fi ridicol, Bluey. Ai nevoie de toți banii pentru noua ta firmă.”

Închise ochii. După dimineața aceasta, nu mai exista cale de întoarcere. Îl mințise de prea multe ori, legat de ceva prea serios. Dar rememoră totul din nou, ca pe o operație aritmetică pe care o rezolvase de mult, temându-se să nu fi comis cine știe ce greșeală elementară. Cu minuțiozitate, adună laolaltă datele care se schimbau permanent, refuzul de a se duce la farmacist

sau la doctor, furia cu care ea respinsese orice solicitare de clarificare și apoi anunțul subit că totul se terminase, fără nicio urmă de dovadă că fusese ceva real. Alături de toate celelalte circumstanțe dubioase, era certitudinea, pe care el o dobândise cu suferință, a mitomaniei Charlottei, a nevoii ei de a provoca, de a tachina, de a testa.

„Să nu-ndrăznești să mă *investighezi*, că dai de dracu’! Să nu-ndrăznești să mă tratezi ca pe un *soldățoi* drogat. Nu sunt un caz care trebuie rezolvat. Tu zici că mă iubești și nu vrei să crezi ce-ți spun nici măcar în privința *asta...*”

Dar minciunile pe care le spunea erau împletite în țesătura ființei, a vieții ei. Așa că a trăi cu ea și a o iubi a însemnat să se lase prins încet în plasa lor, să se lupte cu ea pentru adevăr, să se chinuie să mențină un punct de sprijin în realitate. Cum a fost posibil ca el, care din cea mai fragedă copilărie simțise nevoia să cerceteze, să știe sigur, să afle adevărul din cele mai mici enigme, să se îndrăgostească atât de tare și pentru atât de mult timp de o fată care spunea minciuni cu ușurința cu care alte femei respirau?

„S-a terminat”, își spuse el. „Trebuia să se întâmple.”

Dar nu voise să-i spună lui Anstis și nu îndrăzneă să spună nimănui altcuiva, deocamdată. Avea prieteni în toată Londra care l-ar fi primit cu bucurie, care și-ar fi deschis camerele de oaspeți și frigidererele, dornici să-l consoleze și să-l ajute. Totuși, prețul tuturor acestor paturi confortabile și mese gătite acasă ar fi fost să stea la masa din bucătărie, după ce copiii îmbrăcați în pijamale curate erau trimiși la culcare, și să retrăiască bătălia finală murdară cu Charlotte, supunându-se compasiunii și mîlei revoltate a prietenelor și soțiilor prietenilor lui. Ca să

Robert Galbraith

scape de toate astea, prefera solitudinea sumbră, tăiței conservăți și sacul de dormit.

Simțea încă laba piciorului lipsă, smulsă din picior cu doi ani și jumătate în urmă. Era acolo, sub sacul de dormit; dacă voia, putea să-și îndoiaie degetele lipsă. Așa istovit cum era, Strike avu nevoie de ceva timp ca să adoarmă, iar când ațipi, Charlotte pătrundea și dispărea din fiecare vis, splendidă, dojenitoare și bântuită.

Partea a II-a

Non ignara mali miseris succurrere disco.

Nefiind străină nenorocirii, învăț să ușurez suferința altora.

VIRGILIU, *Eneida*, Cartea 1

— „Cu toate tonele de hârtie de ziar și orele de discuții televizate care au fost dedicate morții Lulei Landry, rareori s-a pus întrebarea: *de ce ne pasă?*”

A fost o fată frumoasă, desigur, iar fetele frumoase au ajutat la creșterea vânzărilor încă de când Dana Gibson desena sirene cu pleoape languroase pentru *New Yorker*.

Era neagră, de asemenea, sau, mai degrabă, o nuanță delicioasă de *café au lait*, iar asta, ni s-a tot spus, a reprezentat un progres într-o industrie preocupată numai de suprafețe. (Am oarece îndoieli: nu e posibil ca, în acest sezon, *café au lait* să fi fost nuanța «la modă»? Am văzut cumva o invazie de femei de culoare în această industrie după Landry? A revoluționat cumva succesul ei ideile noastre privind frumusețea feminină? Se vând mai bine acum păpușile Barbie negre decât cele albe?)

Familia și prietenii Lulei Landry, ființa reală, vor fi nefericiți, desigur, și au profunda mea compasiune. Noi, totuși, publicul cititor și spectator, nu avem nicio durere personală care să ne justifice excesele. Zilnic, femei tinere mor în circumstanțe «tragice» (adică, nefirești): în accidente rutiere, ca urmare a unor supradoze și, uneori, pentru că au

încercat să se înfometeze ca să se încadreze în standardele de frumusețe afișate de Landry și tagma ei. Acordăm noi acestor fete decedate mai mult decât un gând trecător, când întoarcem pagina ziarului și le ascundem chipurile banale?”

Robin făcu o pauză ca să ia o gură de cafea și să-și dreagă glasul.

— Până aici, multă ipocrizie, murmură Strike.

Stătea la un capăt al biroului lui Robin, lipind fotografii într-un dosar deschis, numerotându-le pe fiecare și scriind câte o descriere a subiectului fiecăreia într-un index de la spate. Robin continuă de unde rămăsese, citind de pe ecranul monitorului.

— „Interesul și chiar durerea disproporționate pe care le manifestăm merită examinate. Până în clipa când Landry a făcut saltul care i-a fost fatal, putem estima fără riscuri că zeci de mii de femei ar fi schimbat locul cu ea. Fete tinere au depus suspinând flori sub balconul apartamentului de 4,5 milioane de lire al lui Landry după ce cadavrul ei zdrobit a fost luat de acolo. Au reușit ascensiunea și prăbușirea brutale ale Lulei Landry să o facă măcar pe una dintre aspirantele la cariera de model să renunțe la obținerea celebrității de tabloid?”

— Nu mai spune! zise Strike. Cu ea vorbeam, nu cu tine, adăugă el grăbit. Autoarea e o femeie, nu?

— Da, o anumită Melanie Telford, spuse Robin, derulând imaginea în partea de sus a paginii, unde apărea imaginea unei blonde cu gușă, de vârstă mijlocie. Vrei să sar peste restul articolului?

— Nu, nu, continuă.

Robin își dresă din nou glasul și continuă.

— „Răspunsul, desigur, este nu.” Asta se referă la aspirantele la cariera de model.

— Da, am priceput.

— În regulă... „La o sută de ani după Emmeline Panhurst, o generație de fete pubere nu are alt ideal decât să fie redusă la statutul unei păpuși decupate din hârtie, un avatar plat ale cărui aventuri ficționalizate maschează atâta tulburare și nefericire, încât s-a aruncat de la ferestra apartamentului situat la al treilea nivel. Aparența înseamnă totul: designerul Guy Somé s-a grăbit să informeze presa că fata a sărit în gol purtând una dintre rochiile sale, model care s-a vândut integral în douăzeci și patru de ore după moartea ei. Ce reclamă mai bună se putea găsi decât că Lula Landry a ales să plece la întâlnirea cu Creatorul într-o rochie Somé?

Nu, noi nu jelim dispariția tinerei femei, pentru că ea nu era mai reală pentru cei mai mulți dintre noi decât fețele Gibson izvorâte din penița lui Charles Dana Gibson. Ceea ce jelim noi este imaginea concretă care apărea într-o multitudine de tabloide și reviste mondene. O imagine care ne-a vândut haine și genți și o idee despre celebritate care, în urma dispariției ei, s-a dovedit a fi goală și efemeră ca un balon de săpun. Ceea ce ne lipsește de fapt, dacă am fi îndeajuns de sinceri ca să recunoaștem, sunt isprăvile amuzante ale acelei fete subțirele, mereu amatoare de plăceri, de a cărei existență de eroină de benzi desenate caracterizată de abuzul de droguri, scandaluri, haine elegante și cu un prieten periculos și oscilant nu ne mai putem bucura.

Înmormântarea lui Landry a fost relatată la fel de generos ca orice nuntă a celebrităților în revistele de scandal care se hrănesc pe seama celor faimoși și ai căror editori îi vor plânge cu siguranță dispariția mai abitir decât cei mai mulți dintre noi. Ni s-a acordat privilegiul de a vedea imagini ale diferitelor vedete în lacrimi, dar

familiei sale i s-a repartizat cea mai mică fotografie dintre toate; se vede treaba că erau un grup surprinzător de nefotogenic.

Și totuși, relatarea unei persoane îndoliate m-a mișcat realmente. Răspunzând unui ins pe care e posibil să nu-l fi bănuیت a fi reporter, femeia a dezvăluit că o cunoscuse pe Landry la un centru de tratament și că acolo se împrieteniseră. A ocupat un loc într-o strană din spate ca să-și ia rămas-bun și a plecat la fel de tăcută. Nu și-a vândut povestea presei, spre deosebire de mulți alții care au cunoscut-o pe Landry în viață. Faptul că a inspirat o afecțiune sinceră unei fete obișnuite s-ar putea să ne spună ceva mișcător despre adevărata Lula Landry. Cât despre noi, ceilalți...”

— Și nu-i dă un nume acestei fete obișnuite de la centrul de tratament? o întrerupse Strike.

Robin cercetă articolul în tăcere.

— Nu.

Strike își scărpină bărbia imperfect rasă.

— Bristow n-a pomenit de nicio prietenă de la centrul de tratament.

— Crezi c-ar putea fi importantă? întrebă cu interes Robin, întorcându-și scaunul ca să se uite la el.

— Ar putea fi interesant de discutat cu cineva care a cunoscut-o pe Landry la terapie, în loc de cluburile de noapte.

Strike o rugase pe Robin să caute legăturile lui Landry pe internet numai pentru că nu avea ce altceva să-i dea de făcut. Deja îl sunase pe Derrick Wilson, paznicul clădirii, și aranjase o întâlnire cu Strike vineri dimineața la Phoenix Café din Brixton. Corespondența zilei cuprinsese două circulare și o solicitare finală; nu fuseseră

apeluri telefonice și fata deja organizase în birou tot ce putea fi ordonat alfabetic, stivuit sau aranjat în funcție de tip și de culoare.

Prin urmare, inspirat de eficiența ei în materie de Google din ziua precedentă, îi dăduse această sarcină destul de inutilă. În ultima oră și ceva, Robin citise diverse materiale și articole despre Landry și colaboratorii ei, în vreme ce Strike puna ordine într-un teanc de chitanțe, facturi de telefon și fotografii legate de singurul lui caz curent.

— Atunci, să văd dacă găsesc ceva despre fata aceea? întrebă Robin.

— Mda, spuse Strike absent, examinând o poză cu un individ îndesat și chelios, îmbrăcat în costum, și o roșcată foarte arătoasă, în blugi mulați.

Bărbatul în costum era domnul Geoffrey Hook; roșcata, în schimb, nu semăna deloc cu doamna Hook, care, înainte de sosirea lui Bristow în biroul lui, fusese singurul client al lui Strike. Acesta vâri fotografia în dosarul doamnei Hook și o etichetă cu nr. 12, în vreme ce Robin reveni la computerul ei.

Timp de câteva minute, doar foșnetul fotografiilor și loviturile unghiilor scurte ale lui Robin pe taste tulburară liniștea din încăpere. Ușa către biroul interior din spatele lui Strike era închisă ca să ascundă vederii patul de campanie și alte semne ale faptului că locuia acolo, iar aerul era încărcat de aromă artificială de lămâi verzi, asta după ce Strike folosise din belșug un odorizant de cameră ieftin înainte de sosirea lui Robin. Pentru ca ea să nu perceapă vreo urmă de interes sexual în decizia lui de a se așeza la celălalt capăt al biroului ei, se prefăcu că observă inelul ei de logodnă pentru prima oară înainte de a se așeza, apoi

susțin o conversație politicoasă, studiat impersonală, despre logodnicul ei timp de cinci minute. Află astfel că îl chema Matthew și că era contabil de curând autorizat; că, pentru a trăi cu Matthew, Robin se mutase la Londra din Yorkshire în urmă cu o lună și că angajările temporare fuseseră o măsură provizorie înainte de a-și găsi un job permanent.

— Crezi c-ar putea fi într-una din pozele astea? întrebă Robin după o vreme. Fata de la centrul de tratament?

Ecranul se umpluse cu fotografii de dimensiuni identice, fiecare arătând unul sau mai mulți oameni îmbrăcați în haine de culoare închisă, toți mergând de la stânga la dreapta, spre locul înmormântării. Bariere de siguranță și fețele neclare ale unei mulțimi alcătuiau fundalul fiecărei imagini.

Cea mai frapantă dintre toate era poza unei fete foarte înalte, palide, cu părul auriu prins la spate într-o coadă de cal, pe capul căreia stătea cocoțat un aranjament din plasă și pene. Strike o recunoscuse, pentru că toată lumea știa cine este: Ciara Porter, modelul cu care Lula își petrecuse o mare parte din ultima zi trăită de ea pe pământ; prietena cu care Landry fusese fotografiată în una dintre cele mai cunoscute imagini din cariera sa. Părea să fi venit singură, pentru că nu se vedea nicio mână fără corp care să-i susțină brațul subțire sau să se sprijine pe spatele ei lung.

Lângă poza cu Porter era cea a unui cuplu, având legenda *Producătorul de film Freddie Bestigui și soția sa, Tansy*. Bestigui era clădit ca un taur, cu picioare scurte, un piept larg și rotund și gâtul gros. Avea părul cenușiu și tuns foarte scurt; chipul lui era o masă încrețită de pliuri, pungi și alunițe, din care un nas cărnos se ițea ca

o tumoare. Cu toate acestea, constituia o siluetă impozantă în pardesiul negru și scump, cu soția lui tânără și scheletică la braț. Aproape nimic nu se putea discerne din adevărata înfățișare a lui Tansy, în spatele gulerului din blană ridicat al pardesiului și al ochelarilor de soare rotunzi și enormi.

Ultima din șirul de sus de fotografii era cea etichetată *Guy Somé, designer vestimentar*. Era un bărbat negru subțirel, care purta o manta de culoare bleumarin cu o croială extravagantă. Avea fața aplecată, iar expresia nu i se putea desluși, din cauza felului în care cădea lumina pe capul lui negru, deși trei cercei mari cu diamante în lobul îndreptat spre aparatul foto prinseseră flashurile și scânteiau ca niște stele. Ca și Porter, părea să fi sosit neînsoțit, cu toate că un mic grup de persoane îndoliate, nevrednice de legende proprii, fuseseră surprinse în cadrul imaginii.

Strike își trase scaunul mai aproape de ecran, având grijă totuși să păstreze o distanță mai lungă de un braț între el și Robin. Una dintre fețele neidentificate, pe jumătate tăiată de marginea pozei, era a lui John Bristow, ușor de recunoscut după buza de sus prea scurtă și dinții ca de hamster. Își ținea brațul petrecut pe după o femeie vârstnică, cu părul alb, cu o expresie îndurerată; avea fața suptă și fantomatică, goliciunea durerii ei fiind impresionantă. În spatele acestei perechi, se vedea un bărbat înalt, cu un aer semeț, care lăsa impresia că regretă împrejurările în care se află.

— Nu văd pe nimeni care ar putea fi această fată obișnuită, spuse Robin, mișcând mouse-ul ca să se poată vedea alte imagini ale oamenilor celebri și frumoși cu înfățișări triste și grave. A, uite... Evan Duffield.

Era îmbrăcat într-un tricou negru, jeanși negri și un pardesiou negru, croit în stil cazon. Părul lui era de asemenea negru; avea fața alcătuită din planuri drepte și scobituri; ochii albaștri glaciali priveau direct în obiectivul camerei. Deși mai înalt decât cele două personaje care-l încadrau, părea fragil prin comparație cu ei: un bărbat corpulent, îmbrăcat în costum, și o femeie vârstnică, cu o înfățișare anxioasă, care avea gura deschisă și tocmai făcea un gest de parcă ar fi vrut să elibereze drumul dinaintea lor. Cei trei îi aminteau lui Strike de niște părinți care își aduceau copilul bolnav de la o petrecere. Strike observă că, în pofida aerului de dezorientare și de nefericire, Duffield avusese mare grijă să-și aplice conturul de ochi.

— Uită-te la florile alea!

Duffield alunecă spre marginea de sus a ecranului și dispăru. Robin se opri la fotografia unei coroane enorme a cărei formă îi sugera lui Strike mai întâi o inimă, până să-și dea seama că reprezenta două aripi de înger curbate, compuse din trandafiri albi. O altă poză inclusă în cadru arăta un prim-plan al cartonașului atașat.

— „Odinește-te în pace, Înger Lula. Deeby Macc“, citi Robin cu glas tare.

— Deeby Macc? Rapperul? Vasăzică, se cunoșteau cei doi, nu?

— Nu, nu cred. Dar s-a făcut mare caz de faptul că el a închiriat un apartament în clădirea unde stătea Lula. Doar numele ei a fost menționat în vreo două dintre cântecele lui, nu? Presa a fost foarte entuziasmată de faptul că el s-a cazat acolo...

— Văd că ești bine informată pe tema asta...

— A, știi, ce-am citit prin reviste, spuse Robin vag, revenind la fotografiile cu înmormântarea.

— Ce fel de nume e ăsta, „Deeby“? se întrebă Strike cu voce tare.

— Vine de la inițialele lui. De fapt, e „D.B.“, rosti ea clar. Adevăratul lui nume e Daryl Brandon Macdonald.

— Ești fan al muzicii rap, nu?

— Nu, spuse Robin, cu ochii la ecran. Doar că-mi amintesc lucruri din astea.

Închise imaginile pe care le examinaseră și începu din nou să bată la tastatură. Strike se întoarse la fotografiile lui. Următoarea îl arăta pe Geoffrey Hook sărutându-și însoțitoarea cu părul brun-roșcat, palpându-i în același timp fesa mare, acoperită de pânză groasă, la ieșirea din stația de metrou Ealing Broadway.

— Am găsit un fragment de film pe YouTube, uite, spuse Robin. Deeby Macc vorbind despre Lula după moartea ei.

— Ia să-l vedem, spuse Strike, împingându-și fotoliul înaintea cam o jumătate de metru, apoi, gândindu-se mai bine, îl retrase un sfert de metru.

Micul videoclip, filmat neclar, la dimensiunea de 7,5 pe 10 centimetri, se trezi la viață. Un bărbat negru solid, purtând un fel de bluză cu glugă ce avea pe piept un pumn din capse, stătea într-un fotoliu din piele neagră, cu fața la un reporter nevăzut. Era ras în cap și purta ochelari de soare.

— ... Sinuciderea Lulei Landry? spunea reporterul englez.

— A fost o nenorocire, omule, o nenorocire, replică Deeby, mângâindu-și cu palma capul neted.

Avea o voce lină, profundă și răgușită, cu o urmă foarte slabă de sâsâit.

— Asta îți fac ăștia când ai succes: te vânează și te sfâșie. Asta face invidia, prietene. Nenorocita de presă

a împins-o pe fereastra aia. Eu zic s-o lăsăm să se odihnească în pace. Acum, ea are parte de liniște.

— O primire cam șocantă la Londra pentru tine, spuse reporterul, cu Lula, știi, căzând, cum s-ar zice, prin fața ferestrei tale?

Deeby Macc nu răspunse imediat. Nemișcat, privea lung la reporter prin lentilele opace. Apoi, spuse:

— N-am fost acolo, sau ți-a spus cineva c-aș fi fost?

Râsul nervos, repede înăbușit, al reporterului se auzi ca un scâncet strident.

— Doamne, nu, nici vorbă... nu...

Deeby întoarse capul și se adresă cuiva din afara cadrului de filmare.

— Crezi că trebuia să-mi fi adus avocații?

Reporterul izbucni într-un râs lingușitor. Deeby îl privi din nou, fără să zâmbescă.

— Deeby Macc, spuse reporterul cu sufletul la gură, mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat.

O mână albă întinsă își făcu apariția pe ecran; Deeby își ridică mâna strânsă în pumn. Mâna albă se recompuse și cei doi își loviră încheieturile degetelor. Cineva din afara imaginii râse batjocoritor. Videoclipul se termină.

— „Nenorocita de presă a împins-o pe fereastra aia“, repetă Strike, revenind cu fotoliul la poziția inițială. Interesant punct de vedere.

Simți vibrația telefonului în buzunarul pantalonilor și-l scoase afară. Vederea numelui lui Charlotte atașat unui mesaj nou îi inundă corpul cu adrenalină, de parcă tocmai zărise un animal de pradă gata să atace.

O să fii plecată vineri dimineata între 9 și 12 dacă nrei să-ți iei lucrurile.

— Poftim?

Avusese impresia că Robin tocmai spusese ceva.

— Am spus că e aici un articol oribil despre mama ei naturală.

— OK, citește-l, te rog.

Își vârî telefonul la loc în buzunar. În timp ce-și apleca din nou capul mare peste dosarul doamnei Hook, gândurile păreau să reverbereze de parcă un gong fusese izbit în interiorul capului său.

Charlotte se purta într-un mod sinistru de rezonabil, mimând un calm de adult. Dusesse duelul lor nesfârșit și complex la un nou nivel, niciodată atins sau testat: „Acum, hai s-o facem ca niște oameni maturi“. Poate că se va pomeni cu un cuțit înfipt între omoplați în momentul în care ar fi intrat în apartamentul ei; poate că, ajuns în dormitor, îi va descoperi cadavrul, cu încheieturile mâinilor tăiate, zăcând într-o baltă de sânge închegat în fața șemineului.

Vocea lui Robin se auzea ca zumzetul de fundal al unui aspirator de praf. Cu un efort, își concentrează din nou atenția.

— „... vândut povestea romantică a legăturii ei cu un tânăr de culoare la toți jurnaliștii de tabloide care au fost dispuși să plătească. În tot cazul, povestea lui Marlene Higson n-a avut nimic romantic, după cum îmi amintesc vechii ei vecini.

«Făcea sex pe bani», spune Vivian Cranfield, care locuia în apartamentul de deasupra celui al lui Higson în perioada când a rămas gravidă cu Landry. «Bărbații intrau și ieșeau din casa ei la orice oră din zi și din noapte. N-a știut niciodată cine era tatăl copilului, putea să fie oricare dintre ei. Nu și-a dorit niciodată copilul. Și-acum

Robert Galbraith

îmi amintesc cum plângea în hol în timp ce maică-sa avea treabă cu un client. Mititica, abia putea să meargă, în scutec... cred că a sunat cineva la Serviciul Social, nu după mult timp. A fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat fetei, faptul că a fost adoptată.»

Adevărul o va șoca, fără îndoială, pe Landry, care a povestit pe larg presei despre reunirea cu mama ei biologică, după multă vreme regăsită...” Articolul a fost scris, explică Robin, înainte de moartea Lulei.

— Mda, spuse Strike, închizând brusc dosarul. Ce zici de-o plimbare?

Camerele de filmat arătau ca niște cutii de pantofi răuvoitoare în vârful stâlpilor de susținere, fiecare având câte un singur ochi orb și negru. Erau îndreptate în direcții opuse, cuprinzând lungimea arterei Alderbrook Road, năpădită de pietoni și mașini. Ambele trotuare erau pline de magazine, baruri și cafenele. Omnibuzele huriau în susul și în josul pistelor speciale.

— Aici a fost surprins pe înregistrare Fugarul lui Bristow, observă Strike, întorcându-se cu spatele la Alderbrook Road ca să privească spre mult mai liniștitul Bellamy Road, care ducea, străjuit de case înalte și somptuoase, în inima rezidențială a cartierului Mayfair. A trecut pe-aici la douăsprezece minute după ce ea a căzut... asta ar fi ruta cea mai rapidă dinspre Kentigern Gardens. Autobuzele de noapte circulă pe-aici. Și e locul cel mai bun de unde să iei un taxi. Nu că ar fi o mișcare inteligentă dacă tocmai ai ucis o femeie.

Se cufundă iar într-un ghid al orașului extrem de uzat. Strike nu părea îngrijorat de faptul că putea fi luat drept turist. Fără îndoială, își zise Robin, că nici n-ar conta, ținând cont de cât e de solid.

În cursul scurtei sale cariere de angajată temporară, lui Robin i se ceruse să facă unele lucruri care depășeau termenii unui contract de secretariat, astfel că fusese puțin iritată de propunerea lui Strike de a ieși la o plimbare. A fost încântată totuși să-l achite pe acesta de orice intenție de a flirta. Lunga plimbare până în acest punct avusese loc într-o tăcere aproape desăvârșită, Strike fiind aparent cufundat în gânduri, consultându-și harta din când în când.

Totuși, când ajunseră în Alderbrook Road, acesta spusese:

— Dacă vezi ceva sau te gândești la ceva care mie mi-a scăpat, să-mi spui, te rog.

Era ceva de-a dreptul emoționant: Robin se mândrea cu calitățile ei de observator. Acesta era unul dintre motivele care o făcuseră să nutrească în taină ambiția pe care bărbatul corpolent de lângă ea o trăia. Privi cu inteligență în susul și în josul străzii, încercând să-și imagineze ce ar fi fost în stare să facă o persoană, într-o noapte geroasă, la ora două și la o temperatură sub zero grade.

— Pe aici, spuse Strike, înainte ca ei să-i vină vreo idee, așa că porniră, unul lângă altul, pe Bellamy Road.

Drumul o cotea lin la stânga și continua preț de vreo șaizeci de case, care erau aproape identice, cu ușile lucioase și negre, cu balustrade scurte de o parte și de alta ale unor trepte albe, curate și cu ghivece mari, cu plante tunse ornamental. Ici-colo vedeai lei din marmură și plăci din bronz, pe care se puteau citi nume și acreditări profesionale; candelabrele sclipeau de la ferestrele de sus, iar o ușă deschisă lăsa să se vadă o pardoseală cu model de tablă de șah, picturi în ulei cu rame aurii și o scară georgiană.

În timp ce mergeau, Strike se gândea la unele dintre informațiile pe care Robin reușise să le găsească în dimineața aceea pe internet. După cum bănuia Strike, Bristow nu fusese sincer când afirmase că poliția nu făcuse niciun efort ca să-i găsească pe Fugar și pe acolitul lui. Îngropate în relatările de presă voluminoase și excesive care supraviețuiseră online erau apeluri către cei doi bărbați să iasă la iveală, dar se pare că acestea rămăseseră fără niciun rezultat.

Spre deosebire de Bristow, nimic din toate astea nu-i sugera lui Strike incompetența poliției sau că vreun suspect rămăsese neinterogat. Declanșarea subită a unei alarme de mașină în jurul momentului când cei doi indivizi au părăsit în goană zona constituia un motiv temeinic pentru reținerea lor de a sta de vorbă cu poliția. Mai mult, Strike nu știa dacă Bristow era familiarizat cu calitatea variabilă a filmărilor făcute cu camerele de supraveghere cu circuit închis, dar el avea o bogată experiență cu imagini alb-negru frustrant de încețoșate din care era imposibil să desprinzi o asemănare adevărată.

Strike mai observase că Bristow nu suflase o vorbă în persoană sau în scris despre dovezile ADN adunate din apartamentul surorii sale. Avea o bănuială puternică, bazată pe faptul că poliția îi exclusese pe Fugar și pe prietenul său de la alte investigații, că nu se găsisese nicio urmă de ADN străin acolo. Totuși, Strike știa că un tulburat mental adevărat ar desconsidera cu entuziasm banalități precum dovezile ADN, invocând contaminarea probelor sau conspirația. Oamenii de acest fel văd ceea ce vor să vadă, orbi la adevărul implacabil, dar supărător.

Dar căutările matinale pe Google sugeraseră o posibilă explicație pentru fixația lui Bristow asupra Fugarului.

Sora sa își căutase rădăcinile biologice și reușise să-și descopere mama naturală, care, trecând cu îngăduință peste setea de senzațional a presei, părea un personaj dubios. Fără îndoială că dezvăluiri precum cele pe care Robin le găsisese online ar fi fost neplăcute nu doar pentru Landry, ci și pentru întreaga ei familie adoptivă. Oare faptul că Bristow credea că Lula, atât de norocoasă în unele privințe, își sfidase soarta să fi fost una dintre cauzele instabilității acestuia (căci Strike nu se putea amăgi că noul lui client îi crease impresia unui om echilibrat)? Că ea își provocase necazuri în încercarea de a-și descoperi tainele originilor ei; că deșeptase un demon din trecutul îndepărtat care o ucisese? Țasta să fi fost motivul pentru care ideea de bărbat negru în apropierea ei îl tulburase atât de mult?

Strike și Robin se cufundau tot mai adânc în enclava celor înstăriți până când ajunseră la intersecția cu Kentigern Gardens. Ca și Bellamy Road, aceasta proiecta o aură de prosperitate intimidantă, rezervată. Erau case victoriene înalte, din cărămidă roșie, pavoazate cu piatră și ferestre cu frontoane masive la toate cele patru etaje, având propriile balconașe din piatră. Porticuri din marmură albă încadrau fiecare intrare și trei trepte albe duceau de la trotuar la ușile frontale negre, parcă și mai lucioase. Totul părea foarte scump — era extrem de bine întreținut, curat și ordonat. Doar câteva mașini erau parcate acolo; un mic semn anunța că, pentru acest privilegiu, era nevoie de un permis special.

Nemaifiind scos în evidență de banda de siguranță întinsă de poliție și de jurnaliștii adunați, numărul 18 se retrăsese într-o fermecătoare armonie cu vecinii săi.

— Balconul de la care a căzut se află la ultimul etaj, spuse Strike. Aș aprecia, la o înălțime de circa doisprezece metri.

Contemplă frontonul frumos. Robin observă că balcoanele de la cele trei etaje de sus erau înguste, abia lăsând loc de stat în picioare între balustradă și ferestrele lungi.

— Ideea e, îi spuse Strike lui Robin, pe când cerceta cu privirea balconul de sus, că, dacă împingi pe cineva de la înălțimea aia, nu e sigur că o să moară.

— Oh... dar cum să nu? protestă Robin, contemplând distanța înfiorătoare dintre balconul de sus și duritatea pavajului.

— Ai fi surprinsă. Am petrecut o lună într-un pat alăturat cu al unui galez care a fost aruncat de o explozie de pe o clădire cam de aceeași înălțime. Și-a zdrobit picioarele și pelvisul, a avut o hemoragie internă abundentă, dar e încă în viață.

Robin aruncă o privire către Strike, întrebându-se de ce stătuse în pat o lună; dar detectivul nu o mai băga în seamă, uitându-se acum încruntat la ușa din față.

— Interfon, murmură el, remarcând pătratul metalic cu butoane, și o cameră video deasupra ușii. Bristow n-a pomenit de vreo cameră. Poate că e nouă.

Timp de câteva minute, testă o serie de teorii pe fundalul fațadelor intimidante din cărămidă roșie ale acestor fortărețe fantastic de scumpe. Mai înainte de toate, de ce alesese Lula Landry să locuiască aici? Liniștit, tradițional, apăsător, Kentigern Gardens era cu siguranță domeniul natural al unui tip diferit de oameni bogați: oligarhii ruși și arabi; magnații corporatiști care-și împărțeau timpul între oraș și proprietățile lor rurale; văduve înstărite, descompunându-se lent în mijlocul colecțiilor lor de artă. I se părea o alegere de domiciliu ciudată pentru o fată de douăzeci și trei de ani, care, conform tuturor relatărilor

pe care Robin i le citise în dimineața aceea, își petrecea vremea cu o gașcă de indivizi sofisticăți și creativi, a căror idee despre stil avea mai mult de-a face cu strada decât cu saloanele.

— Pare foarte bine protejată, nu? spuse Robin.

— Da, pare. Și asta fără mulțimea de paparazzi care păzeau clădirea în noaptea aceea.

Strike se rezemă de balustrada neagră de la numărul 23, privind lung la numărul 18. Ferestrele de la fosta reședință a Lulei Landry erau mai înalte decât cele de la etajele inferioare, iar balconul, spre deosebire de celelalte două, nu fusese decorat cu arbuști ornamentali. Strike scoase din buzunar un pachet de țigări și-i oferì una lui Robin; ea clătină din cap, surprinsă, pentru că nu-l văzuse fumând în birou. După ce-și aprinse țigara și trase un fum adânc în piept, Strike spuse, cu ochii la ușa din față:

— După părerea lui Bristow, cineva a intrat și-a ieșit din clădire în noaptea aceea, fără să fie observat.

Robin, care deja ajunsese la concluzia că acea clădire este impenetrabilă, crezu că Strike se pregătea să-i desființeze teoria, dar se înșela.

— Dacă s-a întâmplat, spuse Strike, cu ochii în continuare lipiți de ușă, a fost ceva plănuìt și încă bine. Nimeni n-ar fi putut să treacă de fotografi, de interfon, de paznic și de ușă interioară închisă și apoi să iasă, doar bazându-se pe noroc. Chestia e, adăugă el scărpinându-și bărbia, că gradul acesta de premeditare nu se potrivește cu o crimă atât de în pripă.

Lui Robin, expresia „în pripă” i se păru neobișnuită.

— Să împingi pe cineva peste balcon este o chestie pe care o faci sub imboldul momentului, explică Strike, de

parcă i-ar fi simțit reticența. Sânge înfierbântat. Orbire temporară.

Compania lui Robin i se părea mulțumitoare și liniștitoare, nu doar pentru că îi asculta atentă fiecare cuvânt și nu căuta să-i întrerupă tăcerile, ci și pentru că micul inel cu safir de pe degetul inelar era ca o barieră clară și fără drept de apel: până aici, niciun pas mai departe. Lui îi convenea de minune. Era liber să se grozăvească, într-o manieră foarte moderată, aceasta fiind una dintre puținele plăceri care-i mai rămăseseră.

— Și dacă ucigașul era deja înăuntru?

— Asta ar fi mult mai plauzibil, spuse Strike, iar Robin se simți foarte încântată de ea însăși. Iar dacă un ucigaș se afla deja înăuntru, avem de ales între paznic, unul sau ambii soți Bestigui ori vreo persoană necunoscută care stătea ascunsă în clădire fără să știe nimeni. Dacă ar fi vorba de soții Bestigui sau de Wilson, nu mai avem problema intratului și ieșitului; nu aveau decât să se întoarcă la locurile în care ar fi trebuit să se afle. Mai exista riscul ca ea să supraviețuiască, rănită, să spună povestea, dar o crimă nepremeditată, impetuoasă ar avea mult mai multă logică dacă unul dintre ei ar fi comis-o. O ceartă și o îmbrânceală sub imperiul furiei oarbe.

Strike își fuma țigara și continua să cerceteze fațada clădirii, mai ales intervalul dintre ferestrele de la primul etaj și cele de la etajul al treilea. Se gândea în principal la Freddie Bestigui, producătorul de film. Conform celor găsite de Robin pe internet, Bestigui dormea în pat când Lula Landry s-a rostogolit peste balconul situat mai sus cu două etaje. Faptul că soția lui Bestigui dăduse alarma și susținuse insistent că ucigașul este încă sus în timp ce soțul ei se afla lângă ea dădea de înțeles că ea, cel puțin,

nu-l considera vinovat. Cu toate acestea, Freddie Bestigui fusese omul aflat cel mai aproape de fata moartă în momentul morții ei. Din experiența lui Strike, diletanții erau obsedați de motive; în schimb, pentru un profesionist, oportunitatea avea prioritate.

Confirmându-și fără știința ei statutul de civil, Robin întrebă:

— Dar de ce ar alege cineva miezul nopții ca să aibă o ceartă cu ea? N-a ieșit la iveală nimic din care să reiasă că nu se înțelegea cu vecinii, nu? Iar Tansy Bestigui categoric n-ar fi putut s-o facă, nu? De ce ar fi alergat jos ca să-l anunțe pe paznic că tocmai a împins-o pe Lula peste balcon?

Strike nu-i răspunse direct; părea să-și urmărească propriul șir de gânduri și, după un moment, două, replică:

— Bristow a făcut fixație pe sfertul de oră de după ce sora sa a intrat în clădire, după ce fotografiile au plecat și paznicul și-a abandonat biroul pentru că i se făcuse rău. Asta înseamnă că, pentru un scurt timp, pe hol s-a putut circula fără opreliști — dar cum putea cineva din afara clădirii să știe că Wilson își părăsise postul? Ușa din față nu e din sticlă.

— În plus, veni observația pătrunzătoare a lui Robin, ar fi trebuit să știe codul pentru deschiderea ușii din față.

— Oamenii devin delăsători. Dacă cei care răspund de securitatea clădirii nu-l schimbă cu regularitate, o mulțime de indezirabili ar fi putut cunoaște codul ăla. Hai să aruncăm o privire acolo.

Merseră în tăcere până la capătul străzii Kentigern Gardens, unde găsiră o alee îngustă care trecea, într-un unghi ușor oblic, prin spatele clădirii lui Landry. Destul

de largă ca să poată încăpea o singură mașină, era luminată din plin și lipseau locurile potrivite pentru ascunzători, cu ziduri lungi, înalte și netede de ambele părți ale aleii pietruite. Ajunseră în timp util la niște uși de garaj mari, acționate electric, cu un semn imens pe care scria *PRIVAT*, fixat pe peretele de lângă ele — păzeau intrarea în parcare subterană rezervată celor ce locuiau pe Kentigern Gardens.

Când aprecie că se aflau aproximativ la același nivel cu numărul 18, Strike făcu un salt, se prinse de partea de sus a zidului și se ridică pentru a se uita la un lung șir de grădini mici, atent îngrijite. Între fiecare petic de gazon fin și bine tuns și casa căreia îi aparținea se afla câte o scară umbrită care ducea la subsol. Oricine ar fi vrut să se cațăre pe partea din spate a casei ar fi avut nevoie, după opinia lui Strike, de scări sau de un partener care să-l ajute și de niște frânghii solide.

Se lăsă să alunece în josul zidului, emițând un geamăt înăbușit de durere când ateriză pe piciorul cu proteză.

— Nu-i nimic, spuse el când Robin scoase un zgomot de îngrijorare; fata observase o vagă urmă de șchiopătat și se întrebă dacă nu cumva șeful ei își scrântise glezna.

Frecarea de la capătul ciotului nu era atenuată de mersul pe pietrele de caldarâm. Dată fiind construcția rigidă a gleznei false, era mult mai dificil de navigat pe suprafețe neuniforme. Strike se întrebă cu mâhnire dacă fusese cu adevărat necesar să se cațăre pe zidul acela. Poate că Robin era o fată drăguță, dar nu se putea măsura nici pe departe cu femeia pe care tocmai o părăsise.

— Și ești sigură că e detectiv? Pentru că oricine poate face asta. Oricine poate căuta informații despre oameni pe Google.

Matthew era nervos după o zi lungă, un client nemulțumit și o întrevedere nesatisfăcătoare cu noul său șef. Nu aprecia ceea ce lui i se părea o admirație naivă și deplasată pentru un alt bărbat din partea logodnicei sale.

— Nu *el* a căutat pe Google, spuse Robin. *Eu* am făcut asta, în timp ce el lucra la un alt caz.

— Ei bine, nu-mi place cum sună descrierea sediului ăluia. Robin, omul ăla doarme în propriul birou! Nu ți se pare că e ceva dubios aici?

— Ți-am spus, cred că tocmai s-a despărțit de partenera lui.

— Ei da, cum să nu, exact asta i s-a întâmplat, zise Matthew.

Robin lăsă farfuria lui să cadă peste a ei și plecă iritată din bucătărie. Era supărată pe Matthew și, totodată, vag necăjită și din cauza lui Strike. Îi plăcuse în ziua aceea s-o urmărească pe cunoștința Lulei Landry în cyberspațiu. Dar, privind situația retrospectiv, prin ochii lui Matthew,

i se părea acum că Strike îi dăduse să facă un lucru inutil, doar ca să-i ocupe timpul.

— Uite, eu nu *zic* nimic, spuse Matthew din ușa bucătăriei. Doar că omul mi se pare ciudat. Și care-i treaba cu aceste mici plimbări de după-amiază?

— N-a fost o mică *plimbare de după-amiază*, Matt. Am mers să vedem scena... ne-am dus să vedem locul unde clientul crede că s-a întâmplat ceva.

— Robin, nu-i nevoie să faci un secret așa de mare din asta, replică Matthew, râzând.

— Am semnat un angajament de confidențialitate, se răsti ea la el, peste umăr. Nu pot să-ți vorbesc despre caz.

— *Despre caz!* spuse Matthew, râzând scurt, disprețuitor.

Robin se mișca prin bucătăria micuță, punând la locul lor ingredientele și trântind ușile bufetului. După o vreme, privind-o cum se agita de colo-colo, Matthew ajunsese să creadă că poate fusese nedrept. Se apropie pe la spate în timp ce ea arunca resturile în coșul de gunoi, o cuprinse cu brațele, își îngropă fața în ceafa ei, apoi îi prinse și-i mângâie sânul care purta vânătăile provocate fără voia lui de Strike, fapt ce îi influențase în mod irevocabil impresia lui Matthew despre individ. Murmură vorbe de împăcare în părul de culoarea mierii al lui Robin. Dar ea se desprinse de el ca să așeze farfuriile în chiuvetă.

Robin simțea că propria ei valoare fusese pusă la îndoială. Strike păruse interesat de lucrurile pe care ea le găsisese online. Strike fusese recunoscător pentru eficiența și inițiativa ei.

— Câte interviuri serioase ai programate săptămâna viitoare? întrebă Matthew când ea dădu drumul la robinetul de apă rece.

— Trei, strigă Robin peste zgomotul apei, frecând cu agresivitate farfuria de sus.

Așteaptă până când el se retrase în camera de zi și abia apoi opri robinetul. Observă că în montura inelului de logodnă se prinsese o bucățică de mazăre congelată.

Strike ajunse la apartamentul Charlottei vineri dimineața, la nouă și jumătate. Își făcuse socoteala că asta îi oferea o oră și jumătate ca să părăsească locuința înainte de sosirea lui, presupunând că într-adevăr intenționa să plece, și nu să rămână să-l aștepte. Clădirile albe, mărețe și grațioase care mărgineau strada largă; platanii; măcelăria, care dădea impresia că rămăsese încremenită în anii 1950; cafenelele pline cu oameni din jumătatea superioară a clasei mijlocii; restaurantele elegante; întotdeauna i se păruseră ușor ireale și teatrale. Poate că știuse mereu, în adâncul lui, că nu va rămâne, că nu era locul lui acolo.

Până în clipa când a descuiat ușa din față, s-a așteptat să o găsească acolo. Totuși, de îndată ce a trecut pragul, a știut că locul era pustiu. Domnea acea liniște destinsă, care vorbește doar despre indiferența camerelor nelocuite, iar pașii lui sunau străini și excesiv de zgomotoși în timp ce străbătea holul.

Patru cutii de carton îl așteptau în mijlocul camerei de zi, deschise, ca el să le poată inspecta conținutul. Acolo se aflau lucrurile sale ieftine și utile, îndesate claie

peste grămadă ca niște obiecte de la o vânzare de vechituri. Ridică la întâmplare câteva ca să vadă ce era mai jos, dar nimic nu părea zdrobit, sfâșiat sau acoperit cu vopsea. Alții de vârsta lui aveau case și mașini de spălat, automobile și televizoare, mobilă, grădini, biciclete de teren și mașini de tuns iarba. El avea patru cutii cu răhățișuri și un set de amintiri disperate.

Încăperea tăcută în care se afla emana un bun-gust sigur de sine, cu covorul antic și pereții roz-deschis; mobilierul splendid din lemn negru și rafturile încărcate până la refuz cu cărți. Singura schimbare pe care o sesiză față de seara de duminică se afla pe marginea de sticlă a mesei de lângă sofa. Duminică seara, acolo era o fotografie cu el și Charlotte, râzând pe plaja de la St Mawes. Acum, un portret alb-negru de studio al tatălui decedat al Charlottei zâmbea blajin din aceeași ramă argintie.

Pe polița șemineului ședea rezemat un portret al Charlottei la optsprezece ani, în ulei. Era imaginea unui înger florentin într-un nor de păr lung și negru. Ai ei erau genul de familie care îi angaja pe pictori să le immortalizeze copiii: un trecut de care Strike se simțea teribil de străin și unul pe care ajunsese să-l știe ca pe o țară necunoscută și periculoasă. De la Charlotte învățase că genul de bani pe care el nu-i cunoscuse niciodată puteau să coexiste cu nefericirea și sălbăticia. Familia ei, în ciuda manierelor elegante, a suavității și flerului, a erudiției și a ostentației ocazionale, era și mai nebună și mai străină decât a lui. Asta a constituit o puternică legătură între ei, când el și Charlotte au ajuns să fie împreună.

Un gând răzleț și ciudat îi veni în minte acum, când se uita la acel portret: că pentru acest motiv fusese pictat, ca, într-o zi, ochii aceia mari, căprui să-l vadă cum pleacă.

Oare o fi știut Charlotte cum se va simți el, plimbându-se prin apartamentul pustiu sub ochii acelui uluitor portret al ei de la optsprezece ani? Își dăduse ea seama că pictura va avea un efect mai puternic chiar decât prezența ei fizică?

Se întoarse într-o parte, trecând prin celelalte camere, dar nu-i lăsase nimic de făcut. Orice urmă care ținea de el, de la ața dentară la bocancii militari, fusese luată și depozitată în cutii. Studie dormitorul cu atenție deosebită, iar încăperea se uită înapoi la el calmă și netulburată, cu scândurile negre ale podelei, draperiile albe și măsuța de toaletă delicată. Patul, la fel ca portretul, părea o prezență vie, care respira. *Amintește-ți ce s-a întâmplat aici și ceea ce nu se va mai întâmpla niciodată.*

Cără cele patru cutii una câte una până în pragul ușii, la ultimul drum întâlnindu-se față în față cu vecinul de la ușa alăturată, cu zâmbetul lui afectat, care tocmai își încuia ușa. Purta tricouri de rugby cu gulerul ridicat și întotdeauna râdea în hohote la cele mai nevinovate vorbe de duh ale Charlottei.

— Ți-a dat papucii? întrebă el.

Strike îi trânti ușa în nas.

Scoase cheile de la intrare de pe inel în fața oglinzii din hol și le așeză cu grijă pe masa în formă de semi-lună, lângă bolul cu petale de flori uscate. În oglindă, fața lui Strike se vedea plină de riduri și murdară; ochiul drept era tot umflat, galben și mov. O voce din urmă cu șaptesprezece ani ajunsese la el în tăcerea care-l înconjura: „Cum mama dracului a putut un flocea ca tine să ajungă în situația asta, Strike?” Și, stând în holul pe care n-avea să-l mai vadă vreodată, i se părea și lui incredibil că i se întâmplase.

Un ultim moment de nebunie, în intervalul dintre două bătăi de inimă, asemenea celui care-l făcuse să se repeadă în urmărirea ei cu cinci zile mai devreme: va rămâne aici, la urma urmelor, așteptând-o să revină. Pentru ca apoi să-i prindă fața perfectă în palme și să-i spună: „Hai să mai încercăm o dată“.

Dar deja încercaseră, iar și iar și iar, și, de fiecare dată, când primul val de dor reciproc se domolea, ruina urâtă a trecutului ieșea din nou la iveală, umbra sa întinzându-se întunecată peste tot ce încercau să reclădească.

Închise ușa de la intrare în urma lui pentru ultima oară. Vecinul gălăgios dispăruse. Strike coborî cele patru cutii pe treptele ce duceau la trotuar și așteptă să treacă un taxi.

Strike o prevenise pe Robin că va ajunge târziu la birou în ultima ei zi acolo. Îi dăduse cheia de rezervă și-i spusese să intre singură.

Fusese doar foarte ușor rănită de felul relaxat în care el pronunțase „ultima”. Îi sugera că, oricât de bine se înțeleseseră, deși într-o manieră precaută și profesională; oricât de mai bine organizat era biroul lui acum și oricât de mai curată era oribila toaletă de dincolo de ușa din sticlă; oricât de mai bine arăta soneria de la parter, fără hârtia aia ruptă lipită cu scotch, ci având acum un nume scris clar în suportul din plastic (îi luase o jumătate de oră și o costase două unghii rupte ca să desprindă capacul din suport); oricât de eficientă fusese ea în preluarea mesajelor, oricât de inteligent discutaseră despre ucigașul aproape sigur inexistent al Lulei Landry, Strike numărase zilele până când se putea descotorosi de ea.

Faptul că nu-și putea permite o secretară temporară era cât se poate de evident. Avea doar doi clienți; părea să nu aibă unde locui (după cum tot pomenea Matthew, ca și cum a dormi într-un birou era semnul unei destrăbălări îngrozitoare); Robin înțelegea, firește, că, din punctul de

vedere al lui Strike, nu avea nicio logică să o păstreze. Dar ea nu aștepta cu nerăbdare ziua de luni. Avea să ajungă într-un birou nou și străin (Temporary Solutions deja îi dăduse adresa prin telefon); un loc ordonat, luminos și aglomerat, fără îndoială plin cu femei bârfitoare așa cum erau cele mai multe dintre aceste birouri, toate angajate în activități care pentru ea însemnau mai puțin decât nimic. Poate că Robin nu credea într-un asasin; știa că nici Strike nu credea. Dar procesul demonstrării inexistenței acestuia o fascina.

Pentru Robin, întreaga săptămână fusese mai palpitantă decât i-ar fi mărturisit vreodată lui Matthew. Totul, chiar și sunatul de două ori pe zi la BestFilms, compania de producție a lui Freddie Bestigui, și primirea de refuzuri repetate la solicitarea de a fi pusă în legătură cu producătorul de film, îi dăduse un sentiment al importanței pe care îl trăise rar în viața ei profesională. Robin era fascinată de funcționarea interioară a minții celorlalți oameni: parcursese pe jumătate drumul spre o diplomă în psihologie când un incident neprevăzut pusese capăt carierei sale universitare.

La zece și jumătate, când Strike încă nu se întorsese la birou, apărură totuși o femeie având pe chip un zâmbet neliniștit, îmbrăcată cu o haină portocalie și o beretă violet tricotată. Era doamna Hook, un nume pe care Robin îl cunoștea, fiind singurul celălalt client al lui Strike. Robin o instală pe doamna Hook pe canapeaua lăsată de lângă biroul ei și îi aduse o ceașcă de ceai. (Reacționând la descrierea jenată făcută de Robin lascivului domn Crowdy, Strike cumpărase niște cești ieftine și o cutie cu pliculețe de ceai.)

— Știu că am venit devreme, spuse doamna Hook pentru a treia oară, luând sorbituri mici, inefficiente, din

ceaiul fierbinte. Nu te-am mai văzut până acum. Ești nouă?

— Sunt angajată temporar, răspunse Robin.

— După cum probabil ai ghicit, e vorba de soțul meu, spuse doamna Hook, fără să asculte. Cred că vezi femei ca mine tot timpul, nu-i așa? Care vor să afle ce e mai rău. Am șovăit ani de-a rândul. Dar e mai bine să știi, nu-i așa? E mai bine să știi. Am crezut că o să-l găsesc aici pe Cormoran. E plecat la un alt caz?

— Întocmai, spuse Robin, care bănuia că Strike făcea de fapt ceva legat de misterioasa lui viață personală.

Când îi spusese că o să întârzie, îi lăsase impresia că are ceva de ascuns.

— Știi cine e tatăl lui? întrebă doamna Hook.

— Nu, nu știu, zise Robin, crezând că era vorba de soțul sărmanei femei.

— Jonny Rokeby, spuse doamna Hook, cu un soi de încântare dramatică.

— Jonny Roke...

Robin își ținu respirația, dându-și seama simultan că doamna Hook se referise la Strike și că silueta masivă a acestuia se profila dincolo de ușa de sticlă. Se vedea că Strike căra ceva foarte mare.

— O clipă, doamnă Hook, spuse ea.

— Ce e? întrebă Strike, uitându-se pe după muchia cutiei de carton, când Robin ieși repede pe ușa de sticlă, închizând-o în urma ei.

— Doamna Hook e aici, șopti ea.

— Of, la dracu'! A venit cu o oră mai devreme.

— Știu. M-am gândit că poate vrei să... ăă... îți organizezi puțin biroul înainte s-o primești acolo.

Strike lăsa cutia pe podeaua metalică.

— Trebuie să car astea aici din stradă, spuse el.

— Te-ajut eu, se oferi Robin.

— Nu, tu du-te și fă conversație politicoasă. Doamna Hook urmează niște ore de ceramică artizanală și crede că soțul ei se culcă cu contabilă lui.

Strike plecă șchiopătând pe scări în jos, lăsând cutia lângă ușa de sticlă.

Jonny Rokeby; să fie adevărat?

— E pe drum, vine dintr-o clipă în alta, o anunță cu voioșie Robin pe doamna Hook, reaşezându-se la birou. Domnul Strike mi-a spus că faceți ceramică. Întotdeauna mi-am dorit să încerc...

Timp de cinci minute, Robin abia dacă ascultă întâmplările de la orele de ceramică și despre tânărul drăguț și înțelegător care le preda cursul. Apoi, ușa de sticlă se deschise și Strike intră, fără povara cutiilor și zâmbindu-i politicos doamnei Hook, care sări în picioare ca să-l întâmpine.

— Oh, Cormoran, ochiul tău! spuse ea. Te-a lovit cineva?

— Nu, zise Strike. Dacă-mi acordați un moment, doamnă Strike, mă duc să vă scot dosarul.

— Știi că am venit mai devreme, Cormoran, și-mi pare teribil de rău... N-am putut să dorm toată noaptea...

— Dați-mi, vă rog, ceașca, doamnă Hook, spuse Robin și reuși să-i distragă atenția ca să nu vadă, în secunda care-i trebui lui Strike ca să se strecoare prin ușa interioară, patul de campanie, sacul de dormit și ceainicul.

Câteva minute mai târziu, Strike ieși de acolo însoțit de un damf de lămâi verzi artificiale, iar doamna Hook dispăru, aruncându-i o privire îngrozită lui Robin, în biroul lui. Ușa se închise în urma lor.

Robin se așază din nou la biroul ei. Deschisese deja corespondența de dimineață. Se rotea într-o parte și-n alta cu scaunul pivotant; apoi trecu la computer și deschise Wikipedia. După care, cu un aer detașat, de parcă n-ar fi fost conștientă de ceea ce făceau degetele ei, tastă cele două nume: *Rokeby Strike*.

Imediat apărură articolul corespunzător, având în partea de sus o fotografie alb-negru a unui om pe care-l recunosc instantaneu, celebru de patru decenii. Avea o față îngustă de arlechin și ochi nestăpâniți, ușor de caricaturizat, cel stâng fiind puțin pieziș ca urmare a unui strabism ușor; avea gura larg deschisă, sudoarea îi curgea pe față, iar părul îi flutura în timp ce urla în microfon.

Jonathan Leonard Jonny Rokeby, n. 1 august 1948, este vocalistul trupei de rock din anii 70 The Deadleats, membru al Rock and Roll Hall of Fame, multiplu câștigător al premiilor Grammy

Strike nu semăna deloc cu el. Singura vagă asemănare era în inegalitatea ochilor, care la Strike era, în definitiv, o stare trecătoare.

Robin citi mai jos:

albumul Hold it Back în 1975, cu care a câștigat mai multe discuri de platină. Un turneu cu audiență record în America a fost întrerupt de o razie antidrog în LA, soldată cu arestarea noului chitarist David Carr, cu care

apoi ajunse la Viața personală:

Rokeby a fost căsătorit de trei ori cu o prietenă de la școala de arte, Shirley Mullens 1969-1973, cu care a avut o fiică, Maimie, cu modelul, actrița și activista pentru drepturile omului Carla Costolli 1975-1979, cu care a avut două fiice, prezentatoarea de televiziune Gabriella Rokeby și designerul de bijuterii Daniella Rokeby, și din 1981 până în prezent, cu producătoarea de film Jenny Graham, cu care are doi fii, Edward și Al. Rokeby mai

are o fiică, Prudence Donleavy, din relația cu actrița Lindsay Fanthorpe, și un fiu, Commonan, cu Leda Strike, o supergrupie din anii 1970.

Un țipăt sfâșietor se auzi în biroul din spatele lui Robin. Aceasta sări în picioare, scaunul cu roțile zburând de sub ea. Țipătul deveni mai puternic și mai strident. Robin se grăbi să deschidă ușa interioară.

Doamna Hook, dezbrăcată de haina portocalie și bereta violet și purtând ceea ce arăta ca un halat înflorat pentru atelierul de ceramică, se aruncase la pieptul lui Strike și-l lovea cu pumnii, în tot acest timp scoțând un zgomot ca șuierul unui ceainic în care clocotește apa. Țipătul monoton continuă până când se părea că femeia ori își trăgea sufletul, ori se sufoca.

— Doamna Hook! strigă Robin și apucă pe la spate brațele flasce ale femeii, încercând să-l elibereze pe Strike de responsabilitatea de a se feri de ea.

Totuși, doamna Hook se arătă a fi mult mai puternică decât părea. Deși se oprise ca să respire, continuă să-l lovească pe Strike până când acesta, nemaiavând de ales, îi prinse și-i imobiliză încheieturile mâinilor.

La care, doamna Hook se smulse din strânsoarea lui neglijentă și se aruncă asupra lui Robin, hăulind ca un câine.

Bătând-o ușor pe spate pe femeia zguduită de plâns, Robin o făcu să se deplaseze, puțin câte puțin, înapoi în biroul exterior.

— E în regulă, doamnă Hook, e în regulă, spuse ea liniștitor, dirijând-o pe canapea. Haideți să vă fac un ceai. O să fie bine.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Hook, spuse Strike pe un ton oficial, din ușa biroului său. Nu e niciodată ușor să primești asemenea vești.

— Am crezut că e Valerie, scânci doamna Hook, prinzându-și în mâini capul cu părul răvășit, legănându-se înaintea și înapoi pe canapeaua care gemea. Am crezut că e Valerie, n-nu, propria... n-nu propria mea soră.

— Mă duc să aduc ceaiul! rosti în șoaptă Robin, oripilată.

Aproape că ieșise pe ușă cu ceainicul, când își aminti că lăsase deschis pe ecran articolul despre viața lui Jonny Rokeby. Ar fi părut prea ciudat să se repeadă înapoi ca să-l închidă în toiul acestei crize, așa că se grăbi să iasă din cameră, sperând că Strike va fi prea ocupat cu doamna Hook pentru a observa.

Alte patruzeci de minute au trecut până când doamna Hook și-a băut a doua ceașcă de ceai și a plâns, consumând jumătate din rola de hârtie igienică pe care Robin a adus-o din toaleta de pe palier. În sfârșit, a plecat, cu pieptul scuturat de suspine și ștergându-și în continuare lacrimile, ținând strâns dosarul plin cu poze incriminatoare și indexul care detalia orele și locurile unde fuseseră făcute.

Strike așteaptă până când femeia ajunse la capătul străzii, apoi ieși, fredonând voios, ca să cumpere sendvișuri pentru el și Robin, pe care le mâncară împreună la biroul ei. A fost cel mai prietenos gest pe care îl făcuse în timpul săptămânii petrecute împreună, iar Robin era sigură că motivul îl constituia conștiința faptului că în curând avea să scape de ea.

— Știi că mă duc în după-amiaza asta să-l interoghez pe Derrick Wilson? întrebă el.

— Paznicul care a făcut diaree, spuse Robin. Da.

— O să fii plecată când mă întorc, așa c-am să-ți semnez fișa de pontaj înainte să plec. Și, ascultă, mulțumesc pentru...

Strike arată cu capul spre canapeaua acum goală.

— A, nicio problemă. Biata femeie.

— Da. Are dovezile împotriva lui, oricum. Și, continuă el, mulțumesc pentru tot ce ai făcut săptămâna asta.

— Mi-am făcut datoria, spuse Robin cu inima ușoară.

— Dacă mi-aș putea permite o secretară... dar mă aștept să obții un salariu serios ca asistentă personală a vreunui barosan.

Robin se simți ofensată într-un mod care-i era neclar.

— Nu e genul de job pe care să mi-l doresc, spuse ea.

Urmă o tăcere ușor încordată.

Strike trecea printr-o mică luptă interioară. Perspectiva de a găsi gol biroul lui Robin săptămâna viitoare i se părea una sumbră; găsea compania ei plăcut nesolicitantă, iar eficiența ei, înviorătoare; dar ar fi fost cu siguranță jalnic, ba chiar de-a dreptul extravagant, să plătească pentru companie, de parcă ar fi fost vreun magnat victorian, bogat și bolnăvicios. Temporary Solutions erau rapaci în solicitarea comisionului; Robin era un lux pe care nu și-l putea permite. Faptul că ea nu-i pusese întrebări despre tatăl lui (căci Strike observase articolul de pe Wikipedia despre Jonny Rokeby pe monitorul computerului) îl impresionase și mai mult, căci asta demonstra o putere de reținere neobișnuită și era un standard după care își judeca adesea noile cunoștințe. Dar asta nu schimba cu nimic aspectele pragmatice ale situației: fata trebuia să plece.

Și totuși, nu lipsea mult să simtă pentru ea ceea ce simțise pentru un șarpe-de-casă pe care reușise să-l prindă în Trevaylor Woods când avea unsprezece ani și pentru care o implorase îndelung pe mătușa Joan: „*Te rooog, lasă-mă să-l păstrez... te rooog...*”

— Cred că e timpul să plec, spuse el după ce-i semnă pontajul și aruncă ambalajul sendvișului și sticla de apă goală în coșul de sub biroul ei. Mulțumesc pentru tot, Robin. Succes la vânătoria de joburi.

Își luă din cuier pardesiul și plecă prin ușa de sticlă.

În capul scării, exact în locul în care fusese cât pe ce s-o omoare și apoi o salvase, se opri în loc. Instinctul îl sâcâia ca un câine enervant.

Ușa de sticlă se deschise cu zgomot în spatele lui, făcându-l să se întoarcă. Robin era roșie în obraji.

— Uite, spuse ea. Am putea încheia un contract privat. Îi ocolim pe cei de la Temporary Solutions și poți să mă plătești direct.

El ezită.

— Nu le plac chestiile astea celor de la agențiile de acest tip. Vei fi eliminată din serviciile lor.

— Nu contează. Am trei interviuri pentru joburi permanente săptămâna viitoare. Dacă n-ai avea nimic împotriva să-mi iau niște ore libere ca să mă duc la ele...

— Da, nicio problemă, spuse el, înainte să se poată abține.

— Păi, atunci, aș putea să mai rămân o săptămână, două.

O pauză. Rațiunea intră într-o încăierare scurtă și violentă cu instinctul și tendința firească și se pomeni covârșită.

— Mda... în regulă. Păi, în cazul ăsta, vrei să mai încerci să dai de Freddie Bestigui?

— Da, firește, spuse Robin, mascându-și încântarea îndărătul unei eficiențe calme.

— Atunci, ne vedem luni după-amiază.

A fost primul zâmbet larg pe care a îndrăznit să i-l adreseze vreodată. Probabil că ar fi trebuit să fie supărat

Robert Galbraith

pe sine însuși; cu toate acestea, Strike ieși în începutul de după-amiază răcoroasă fără să simtă vreun regret, ci mai degrabă un sentiment bizar de optimism renăscut.

Strike încercase odată să numere școlile la care învățase în copilărie și ajunsese la șaptesprezece, cu bănuiala că uitase vreo două. N-a inclus și scurta perioadă de presupusă educație școlară la domiciliu care avusese loc în cele două luni când trăise cu mama și sora lui vitregă într-un adăpost ilegal de pe Atlantic Road din Brixton. Prietenul de atunci al mamei sale, un muzician rastafarian alb care se rebotezase cu numele de Shumba, era de părere că sistemul școlar consolida valorile patriarhale și materialiste care nu trebuiau să-i corupă copiii vitregi, rezultați în urma unor concubinaje. Principala lecție pe care Strike a învățat-o în cele două luni de școală la domiciliu a fost aceea potrivit căreia canabisul, chiar și dacă este administrat pe cale spirituală, îl poate face pe cel care-l ia atât nesimțitor, cât și paranoic.

Făcu un ocol inutil prin Brixton Market în drum spre cafeneaua unde urma să-l întâlnească pe Derrick Wilson. Mirosul de pește al arcadelor acoperite; fațadele deschise, colorate ale supermarketurilor, pline cu fructe și legume neobișnuite din Africa și Indiile de Vest; măcelăriile arăbești tradiționale și saloanele de coafură, cu

fotografii mari înfățișând cosițe și bucle împodobite, și șiruri întregi de capete din polistiren alb împodobite cu peruci din vitrine: toate acestea îl purtară pe Strike înapoi în timp cu douăzeci și șase de ani, la lunile petrecute hoinărind pe străzile din Brixton împreună cu Lucy, sora lui vitregă mai mică, în vreme ce maică-sa și Shumba moțăiau amorțiți pe perne murdare în adăpost, discutând vag conceptele spirituale în care copiii trebuie educați.

La șapte ani, Lucy tânjea după un păr ca al fetelor din Caraibi. Pe parcursul lungului drum de întoarcere la St Mawes, care pusese capăt traiului lor din Brixton, ea își exprimase, de pe bancheta din spate a mașinii Morris Minor a unchiului Ted și a mătușii Joan, dorința fierbinte de a avea cosițe împletite cu mărgele. Strike își amintea răspunsul aprobativ calm al mătușii Joan, cum că stilul era foarte frumos, cu un rid de încruntare între sprâncene reflectat în oglinda retrovizoare. Joan încercase, cu un succes tot mai mic de-a lungul anilor, să nu o discrediteze pe mamă în fața copiilor. Strike nu a aflat niciodată cum reușise unchiul Ted să descopere unde trăiau; tot ce știa e că el și Lucy au intrat în adăpost într-o după-amiază și l-au găsit pe fratele uriaș al mamei lor stând în mijlocul încăperii și amenințându-l pe Shumba că-i umple nasul de sânge. În două zile, el și Lucy erau înapoi în St Mawes, la școala primară unde învățaseră cu intermitențe ani de-a rândul, reluând legăturile cu vechii prieteni ca și cum nu plecaseră niciodată, și pierzând imediat accentele pe care le adoptaseră pentru camuflaj, prin locurile în care Leda îi dusesese ultima oară.

Nu avusese nevoie de indicațiile de orientare pe care Derrick Wilson i le dăduse lui Robin, pentru că știa de

mult Phoenix Café de pe Coldharbour Lane. Uneori, Shumba și mama lui îi duceau acolo: un local mic, zugrăvit în maro, cu aspect de șopron, unde puteai (dacă nu erai vegetarian, ca Shumba și mama lui) să mănânci niște mici dejunuri copioase și delicios gătite, cu ouă și șuncă din belșug și căni cu ceai de culoarea tecului. Rămăsese aproape la fel cum își amintea: intim, agreabil și prăfuit, pereții acoperiți cu oglinzi reflectând mesele din pal melaminat care imitau lemnul, dalele pătate de gresie roșu-închis și albe și tavanul de culoarea făinii de manioc acoperit cu tapet presat. Chelnerița bondoacă, de vârstă mijlocie, avea părul scurt și drept, iar la urechi îi atârnav cercei oranj din plastic. Se dădu la o parte ca să-l lase pe Strike să treacă pe lângă tejghea.

Un bărbat caraibian masiv stătea singur la o masă, citind un exemplar din *Sun*, sub un ceas din plastic pe care se putea citi legenda *Pukka Pies*.

— Derrick?

— Da... tu ești Strike?

Strike strânse mâna mare și uscată a lui Wilson și se așază. Estimă că Wilson, ridicat în picioare, avea aceeași înălțime ca și el. Mușchii și grăsimea umflau mânecile bluzei de paznic. Avea părul tuns scurt, ochii migdalați și era proaspăt ras. Strike comandă plăcintă cu piure de cartofi de pe tăblița aflată pe zidul din spate, pe care meniul era scris cu creta, reflectând încântat că putea să treacă 4,75 lire la cheltuieli.

— Da, plăcinta cu piure de-aici e bună, zise Wilson.

O ușoară inflexiune caraibiană îi înviora accentul londonez. Avea o voce profundă, calmă și măsurată. Strike se gândi că, în uniformă de paznic, ar fi fost o prezență liniștitoare.

— Mulțumesc c-ai acceptat să te întâlnești cu mine, apreciez. John Bristow nu e mulțumit cu rezultatele anchetei legate de sora lui. M-a angajat să reanalizez dovezile.

— Mda, spuse Wilson. Știu.

— Cât ți-a dat ca să vorbești cu mine? întrebă Strike într-o doară.

— Douășcinci de lire, spuse el. Dar dacă-l face pe om să se simtă mai bine, de ce nu? N-o să schimbe nimic. Fata s-a sinucis. Dar pune-ți întrebările. Nu mă deranjează.

Închise ziarul. Pe prima pagină era o imagine a lui Gordon Brown, cu pungi la ochi și arătând extenuat.

— Chiar dac-ai mai trecut prin toate astea cu poliția, spuse Strike, deschizându-și blocnotesul și așezându-l lângă farfurie, mi-ar prinde bine să aud, la prima mână, ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Da, nicio problemă. Și Kieran Kolovas-Jones s-ar putea să vină, adăugă Wilson.

Părea să se aștepte ca Strike să știe despre cine era vorba.

— Cine? întrebă Strike.

— Kieran Kolovas-Jones. Era șoferul Lulei. Vrea să discute cu tine.

— OK, excelent, spuse Strike. Când ajunge aici?

— Habar n-am. E în timpul serviciului. O să vină dac-o să poată.

Chelnerița puse o cană de ceai în fața lui Strike, care îi mulțumi și își pregăti pixul. Înainte să-l poată întreba ceva pe Wilson, acesta spuse:

— Ești fost militar, așa mi-a zis domnul Bristow.

— Da, spuse Strike.

— Nepotu-miu e în Afganistan, spuse Wilson, sorbind din ceai. Provincia Helmand.

— În ce regiment?

— Signals, răspunse Wilson.

— De cât timp e acolo?

— De patru luni. Maică-sa nu mai are somn, zise Wilson. Cum de-ai plecat?

— Am rămas fără un picior, spuse Strike, cu o sinceritate care nu-i era caracteristică.

Era doar o parte din adevăr, cel mai ușor de comunicat unui străin. Putea să mai rămână. Șefii erau dornici să-l păstreze. Dar pierderea gambei și a labei piciorului nu făcuse decât să precipite o decizie pe care o simțise cum se furișează în mintea lui în ultimii doi ani. Știa că punctul lui personal de cumpănă se apropia; acel moment după care, dacă nu pleca, i-ar fi fost prea greu să se desprindă, să se readapteze la viața de civil. Armata te modelează, aproape imperceptibil, cu anii. Te uzează, aducându-te într-o conformitate superficială care te face să fii mai ușor de manipulat de forța uriașă a vieții militare. Strike nu se lăsase niciodată complet dat la fund și a decis să plece înainte să se întâmple asta. Chiar și așa, își amintea de SIB cu o duioșie neștirbită de pierderea piciorului. S-ar fi bucurat să-și poată aduce aminte și de Charlotte cu aceeași afecțiune necomplicată.

Wilson luă act de explicația lui Strike cu o mișcare lentă a capului.

— Dură treabă, spuse el cu o voce gravă.

— Lasă că am scăpat ușor, prin comparație cu alții.

— Mda. Un tip din plutonul nepotului a murit într-o explozie acum două săptămâni.

Wilson sorbi din ceai.

— Cum te-ai înțeles cu Lula Landry? întrebă Strike, cu pixul pregătit. O vedeai des?

— Doar când intra și ieșea, trecând pe lângă recepție. De fiecare dată zicea bună, te rog și mulțumesc, adică mai mult decât reușesc să facă mulți dintre bogătașii ăștia nemernici, spuse Wilson laconic. Cea mai lungă discuție pe care am avut-o vreodată a fost despre Jamaica. Se gândea să facă un job acolo; m-a întrebat un' să stea, cum e pe-acolo. Și mi-a dat un autograf pentru nepotul meu, Jason, de ziua lui de naștere. Mi-a semnat pe o felicitare, am trimis-o în Afganistan. Doar cu trei săptămâni înainte să moară. După aia, mă întreba de Jason de câte ori ne vedeam și mi-a plăcut de ea pentru asta, știi? Mă aflu în meseria asta de multă vreme. Sunt oameni care se așteaptă să te lași împușcat pentru ei, dar nu-și amintesc cum te cheamă. Da, era valabilă fata.

Plăcinta cu piure a lui Strike sosi, aburindă. Cei doi bărbați îi acordară un moment de tăcere respectuoasă, în timp ce priveau farfuria umplută cu vârf. Salivând de poftă, Strike luă cuțitul și furculița și spuse:

— Poți să-mi povestești ce s-a întâmplat în noaptea în care Lula a murit? A ieșit? La ce oră?

Paznicul își scărpină antebrațul gânditor, trăgând în sus de mâneca bluzei. Strike observă acolo niște tatuaje, cruci și inițiale.

— Păi, abia să fi trecut de șapte în seara aia. Era cu prietena ei, Ciara Porter. Îmi amintesc pentru că, tocmai când ele ieșeau, domnul Bestigui intra. Țin minte asta fiindcă el i-a spus ceva Lulei. N-am auzit ce i-a spus. Totuși, ei nu i-a plăcut. Mi-am dat seama după expresia de pe fața ei.

— Ce fel de expresie?

— Ofensată, spuse Wilson, având răspunsul pregătit. Pe urmă, le-am văzut pe amândouă pe monitor, Lula și Porter, urcându-se în mașină. Știi, avem o cameră video

deasupra ușii. E legată de monitorul de la recepție, ca să vedem cine sună să intre.

— Face și înregistrări? Pot să văd caseta?

Wilson clătină din cap.

— Domnul Bestigui n-a vrut așa ceva pe ușă. Niciun aparat de înregistrare. El a fost primul care a cumpărat un apartament aici, înainte ca restul să fie terminate, așa că a avut un cuvânt de spus în privința aranjamentelor.

— Atunci, camera aia e doar ca un vizor tehnologizat, nu?

Wilson încuviință din cap. Avea o cicatrice fină care pornea de sub ochiul stâng și cobora până în mijlocul obrazului.

— Da. Deci, le-am văzut pe fete urcându-se în mașină. Kieran, tipul care o să vină aici, nu era șoferul ei în noaptea aia. Trebuia să-l aducă pe Deeby Macc.

— Cine i-a fost șofer în acea noapte?

— Un tip pe care-l cheamă Mick, de la Execars. L-a mai avut ca șofer. Am văzut cum se îngrămădeau toți fotografii în jurul mașinii, în timp ce pleca. Au bântuit prin preajmă toată săptămâna, pen'că știau că se împăcase cu Evan Duffield.

— Ce-a făcut Bestigui, după ce Lula și Ciara au plecat?

— Și-a luat corespondența de la mine și s-a dus în apartamentul lui de la etaj.

Strike lăsa jos furculița după fiecare înghițitură, ca să facă însemnări.

— După asta, a mai intrat sau a mai ieșit cineva?

— Da, cei de la firma de catering — au urcat la soții Bestigui, pentru că în seara aceea aveau musafiri. Un cuplu de americani a sosit imediat după opt și s-a dus sus în Apartamentul Unu, după care nimeni n-a mai intrat și

n-a mai ieșit până când aceștia au plecat din clădire, pe la miezul nopții. N-am mai văzut pe nimeni altcineva până pe la unu și jumătate, când Lula s-a întors acasă. I-am auzit pe paparazzi strigându-i numele afară. Se adunase ditamai mulțimea între timp. Câțiva o urmăriseră de la clubul de noapte și mai erau cei care se aflau deja acolo, așteptându-l pe Deeby Macc. Trebuia să ajungă acolo pe la douăsprezece și jumătate. Lula a apăsă butonul și i-am dat drumul să intre.

— N-a format codul pe tastatura?

— Nu, cu toți ăia în jurul ei; voia să intre rapid. Toți zbierau, se băgau în sufletul ei.

— N-ar fi putut să intre prin parcare subterană ca să-i evite?

— Ba da, uneori mai făcea asta când era Kieran cu ea, pentru că îi dăduse telecomanda pentru ușile electrice ale garajului. Dar Mick nu avea telecomandă, așa că a trebuit să intre prin față. Am salutat-o și am întrebat-o de zăpadă, pentru că avea ceva fulgi în păr; tremura de frig, avea doar o rochiță subțirică pe ea. A spus că temperatura era mult sub zero, ceva de genul ăsta. Apoi a zis: „Ce bine-ar fi dac-ar pleca dracului de-aici. Au de gând să stea toată noaptea?” Despre paparazzi vorbea. I-am spus că încă-l mai așteaptă pe Deeby Macc, care întârzia. Părea șucărită. Apoi s-a urcat în lift și a urcat în apartament.

— Părea șucărită?

— Da, șucărită rău.

— Atât de șucărită încât să-și ia viața?

— Nu, spuse Wilson. Doar supărată.

— Și pe urmă, ce s-a întâmplat?

— Pe urmă, spuse Wilson, a trebuit să mă duc la budă. Mă deranjasem rău la burtă. Trebuia să ies afară. Urgent,

știi. M-am molipsit de la Robson. Era în medical de la stomac. Cre' c-am fost plecat cam un sfert de oră. N-am avut de ales. Niciodată n-am pățit o chestie ca asta. Încă eram la budă când a început țipătul. Ba nu, se corectă el, mai întâi am auzit o bubuitură. O bubuitură mare în depărtare. Mi-am dat seama mai târziu că trebuie să fi fost cadavrul — adică Lula — care căzuse. După aia a s-a auzit țipătul, tot mai tare, venind în jos pe scări. Așa că mi-am tras repede pantalonii, am ieșit grăbit în hol și am văzut-o pe doamna Bestigui tremurând, zbierând și agitându-se ca o nebună, în chiloți și sutien. Zicea că Lula e moartă, că a fost îmbrâncită de pe balcon de un ins aflat în apartamentul ei. I-am zis să stea pe loc și am dat fuga la ușa din față. Și atunci am văzut-o. Zăcea în mijlocul drumului, cu fața în jos, în zăpadă.

Wilson bău din ceai și continuă să țină cana în mâna lui mare în timp ce spunea:

— Avea capul pe jumătate zdrobit. Sânge în zăpadă. Mi-am dat seama că avea gâtul rupt. Și mai era... mda.

Mirosul dulceag și de neconfundat al creierului uman păru să-i umple nările lui Strike. Îl simțise de multe ori. Nu-l uiți niciodată.

— Am alergat din nou înăuntru, reluă Wilson. Amândoi soții Bestigui erau în hol; el încerca s-o ducă înapoi la etaj, să pună pe ea niște haine, iar ea continua să țipe. Le-am spus să sune la poliție și să stea cu ochii pe lift, în caz că ucigașul încerca să coboare pe acolo. Am luat șperaclul din camera din spate și am fugit la etaj. Nu era nimeni în casa scării. Am descuiat ușa de la apartamentul Lulei...

— Nu ți-a dat prin cap să iei ceva cu tine, ca să te aperi? Îl întrerupse Strike. Dacă bănuiai că se afla cineva înăuntru? Cineva care tocmai ucisese o femeie?

Urmă o pauză lungă, cea mai lungă de până atunci.

— N-am crezut că-mi trebuie ceva, spuse Wilson. Mi-am zis că pot să-l prind, fără probleme.

— Pe cine?

— Pe Duffield, spuse calm Wilson. Am crezut că Duffield e acolo.

— De ce?

— M-am gândit c-o fi intrat când eram la budă. Știa codul de la intrare. Am zis că s-o fi dus sus și ea l-a lăsat să intre. I-am mai auzit certându-se înainte. L-am auzit când era supărat. Da. Am crezut că el a împins-o. Dar când am ajuns în apartament, era gol. M-am uitat în toate camerele și nu era nimeni acolo. Am deschis și șifonierele, dar nimic. Fereastra de la salon era larg deschisă. În noaptea aia, era frig de-ngheța apa. N-am închis fereastra, n-am atins nimic. Am ieșit și am apăsă butonul liftului. Ușile s-au deschis imediat; era încă la etajul ei și era gol. Am alergat iar jos. Soții Bestigui erau în apartament când am trecut pe lângă ușa lor. I-am auzit; ea continua să țipe, iar el striga la ea. Nu știam dacă sunaseră la poliție încă. Mi-am luat mobilul de la birou și m-am dus din nou la ușa de la intrare, înapoi la Lula, pentru că... ei bine, nu-mi plăcea s-o las să zacă acolo. Aveam de gând să sun la poliție din stradă, să fiu sigur că vine. Dar am auzit sirena până să apuc să apăs pe nouă. Au fost rapizi.

— Unul dintre soții Bestigui sunase, da?

— Da. Sunaseră. Doi polițiști în uniformă într-o mașină de patrulare.

— OK, zise Strike. Vreau să lămurim acest punct: ai crezut-o pe doamna Bestigui când a spus că a auzit un bărbat în apartamentul de la ultimul etaj?

— O, da, spuse Wilson.

— De ce?

Wilson se încruntă ușor, gândindu-se, privind strada peste umărul drept al lui Strike.

— Doar nu-ți dăduse până în acel moment niciun detaliu, nu? Întrebă Strike. Nimic despre ce făcea ea când l-a auzit pe acel bărbat? Nimic care să explice de ce era trează la două noaptea.

— Nu, spuse Wilson. Nu mi-a dat nicio explicație de genul ăsta. Știi, era felul în care se comporta. Isteric. Tremurând ca un câine ud. Zicea întruna: „E un bărbat acolo sus, el a aruncat-o peste balcon”. Era speriată de-a binelea. Dar nu era nimeni acolo; pot să-ți jur asta pe viața copiilor mei. Apartamentul era gol, liftul era gol, casa scării era și ea goală. Dacă ar fi fost acolo, unde-a dispărut?

— A venit poliția, spuse Strike, întorcându-se cu gândul la strada întunecoasă și plină de zăpadă și la cadavrul zdrobit. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Când doamna Bestigui a văzut mașina poliției pe fereastră, s-a întors imediat pe scări în cămașă de noapte, cu soțul alergând după ea; a ieșit în stradă, în ninsoare, și a început să zbiere la ei că în clădire e un criminal. Luminile au început să se aprindă peste tot. Fețe la ferestre. Jumătate de stradă s-a trezit. Oamenii ieșeau pe trotuare. Un polițist a rămas lângă cadavru, chemând întăriri prin radio, iar celălalt a venit cu noi — cu mine și cu soții Bestigui — în clădire. Le-a spus soților să se ducă în apartament și să aștepte acolo, iar pe mine m-a pus să-i arăt clădirea. Ne-am dus din nou la etajul de sus. Am deschis ușa Lulei, i-am arătat apartamentul, fereastra deschisă. A verificat locul. I-am arătat liftul, rămas tot la etajul ei. Am coborât pe scări. M-a întrebat

de apartamentul de la mijloc, pe care l-am deschis cu șperaclul.

Wilson își drese glasul și continuă:

— Era întuneric și alarma s-a declanșat când am intrat. Până să găsesc întrerupătorul sau să ajung la panoul alarmei, polițaiul a intrat direct în masa din mijlocul holului și a răsturnat o vază masivă cu flori. Aia s-a zdrobit și cioburile, apa și florile s-au împrăștiat pe toată podeaua. Asta a provocat o mare belea mai târziu... Am verificat apartamentul. Gol, toate dulapurile, toate camerele. Ferestrele erau închise și încuiate. Ne-am întors în hol. Între timp, sosiseră polițiștii în civil. Mi-au cerut cheile de la sala de sport, piscină și parcare de la subsol. Unul dintre ei s-a dus să-i ia o declarație doamnei Bestigui, altul stătea afară, în fața clădirii, cerând alte ajutoare, pentru că începuseră să iasă tot mai mulți vecini în stradă, și jumătate dintre ei vorbeau la telefon în timp ce stăteau acolo, unii făceau și poze. Polițiștii în uniformă încercau să-i facă să se întoarcă în casele lor. Ninge, o ninsoare foarte puternică... Au ridicat un cort deasupra cadavrului când au sosit medicii legiști. Presa a ajuns tot cam pe-atunci. Poliția a îngrădit jumătate de stradă cu bandă și a blocat-o cu mașinile.

Strike își golise farfuria. O împinse într-o parte, comandă alte căni de ceai pentru amândoi și își luă din nou pixul.

— Câți oameni lucrează la numărul optsprezece?

— Sunt trei paznici — eu, Colin McLeod și Ian Robson. Lucrăm în schimburi, cineva e întotdeauna de serviciu, zi și noapte. În noaptea aia trebuia să fiu liber, dar Robson m-a sunat cam pe la patru după-masa, mi-a zis că are o infecție la stomac și că se simte foarte rău. Așa că

i-am zis că rămân eu, stau până vine schimbul următor. Făcuse schimb cu mine luna trecută, așa că aveam ocazia să rezolv o mică problemă de familie. Îi eram dator. Așa că nu trebuia să fiu eu acolo, spuse Wilson și, pentru o clipă, rămase tăcut, gândindu-se la cum ar fi trebuit să fie lucrurile.

— Ceilalți paznici se înțelegeau și ei bine cu Lula?

— Da, ți-ar spune la fel ca mine. Cumsecade fata.

— Cine mai lucrează acolo?

— Mai avem două cameriste poloneze. Amândouă vorbesc engleza stricat. N-o să obții mare lucru de la ele.

Mărturia lui Wilson, se gândea Strike în timp ce mâzgălea într-unul dintre blocnotesurile SIB pe care le șterpeliase la ultima lui vizită la Aldershot, era de o calitate neobișnuită: concisă, precisă și atentă la detalii. Foarte puțini oameni răspundeau la întrebările care li se puneau; și mai puțini știau cum să-și organizeze ideile astfel încât să nu mai fie nevoie de întrebări suplimentare care să scoată informațiile de la ei. Strike era obișnuit să facă pe arheologul printre ruinele amintirilor traumatizate ale oamenilor. Se dăduse drept confidentul mardeiașilor; îi bruscase pe cei înfricoșați, îi momise pe cei periculoși și le întinsese capcane șireților. Nicio iscusință de acest fel nu a fost necesară cu Wilson, care părea aproape rătăcit într-un năvod fără rost prin paranoia lui John Bristow.

Cu toate acestea, Strike avea obișnuința incurabilă a scrupulozității. Să rasolească acest interviu ar fi fost la fel de neconceput pentru el ca și ideea de a-și petrece ziua în chiloți, lungit în patul de campanie și fumând. Atât prin înclinație, cât și prin antrenament, pentru că datora respect atât sieși, cât și clientului, continua să dea dovadă

de aceeași meticulozitate pentru care, în armată, fusese și elogiât, și detestat.

— Putem să revenim puțin și să recapitulăm ziua de dinaintea morții Lulei? La ce oră ai ajuns la post?

— La nouă, ca întotdeauna. Am preluat postul de la Colin.

— Țineți un registru cu cei care intră și cei care ies din clădire?

— Da, îi punem pe toți să semneze la intrare și la ieșire, în afară de rezidenți. E un registru la recepție.

— Îți mai amintești cine a intrat și cine a ieșit în ziua aceea?

Wilson ezită.

— John Bristow a venit să-și vadă sora dimineață de vreme, nu-i așa? îl ajută Strike. Dar ea îți spusese să nu-i dai drumul sus.

— Ți-a spus asta, nu-i așa? întrebă Wilson, arătându-se vag ușurat. Da, așa mi-a zis. Dar mie mi-a fost milă de om, știi? Avea un contract pe care trebuia să i-l înapoieze; își făcea griji în privința lui, așa că l-am lăsat să urce.

— A mai intrat și altcineva în clădire, despre care să știi?

— Da, Lechsinka era deja acolo. E una dintre cameriste. Întotdeauna sosește la șapte; tocmai dădea cu mopul prin casa scării când am intrat. Nimeni altcineva n-a mai venit până la băiatul de la compania de securitate, ca să verifice alarmele. Facem asta la fiecare șase luni. Cre' c-a ajuns în jur de nouă și patruzeci, ceva de genul ăsta.

— Era un om pe care-l cunoșteai, băiatul de la firma de securitate?

— Nu, era un tip nou. Foarte tânăr. De fiecare dată trimt pe cineva nou. Doamna Bestigui și Lula nu plecaseră încă de-acasă, așa că l-am dus în apartamentul din mijloc,

i-am arătat panoul de securitate și i-am zis să înceapă. Lula a ieșit cât eu încă eram acolo, arătându-i individului cutia cu siguranțe și butoanele de panică.

— Ai văzut-o ieșind, da?

— Da, a trecut pe lângă ușa deschisă.

— Te-a salutat?

— Nu.

— Ziceai că de obicei salută.

— Nu cred că m-a observat. Arăta de parcă se grăbea. Se ducea s-o vadă pe mama ei bolnavă.

— De unde știi, dacă n-a vorbit cu tine?

— De la anchetă, spuse succint Wilson. După ce i-am arătat tehnicianului unde se aflau toate cele, m-am întors la parter, iar după ce doamna Bestigui a ieșit în oraș, i-am deschis și la ei în apartament ca să le verifice și lor sistemul. Nu avea nevoie de mine să stau acolo; pozițiile panourilor cu siguranțe și ale butoanelor de panică sunt identice în toate apartamentele.

— Unde era domnul Bestigui?

— Deja plecase la muncă. Pleacă la opt, în fiecare zi.

Trei bărbați cu căști de protecție și veste galbene fluorescente intrară în cafenea și se așezară la o masă învecinată, cu ziarele la subsuoară, având bocancii de lucru plini de mizerie.

— Cam cât timp ai fost plecat de la recepție de fiecare dată când l-ai însoțit pe băiatul de la firma de securitate?

— Cre' că cinci minute în apartamentul de mijloc, spuse Wilson. Câte un minut pentru celelalte.

— Când a plecat tehnicianul?

— Spre sfârșitul dimineții. Nu-mi amintesc exact.

— Dar ești sigur c-a plecat?

— Oh, da.

— A mai venit cineva în vizită?

— Au mai fost câteva livrări, dar a fost o zi liniștită în comparație cu restul săptămânii.

— În primele zile ale săptămânii a fost mai aglomerat?

— Da, o mulțime de intrări și de ieșiri, din cauză că Deeby Macc sosea din LA. Oamenii din echipa de producție au tot intrat și au ieșit din Apartamentul Doi, verificând cum era aranjat locul pentru el, umplând frigiderul și alte alea.

— Îți poți aminti ce livrări au fost în ziua aceea?

— Pachete pentru Macc și Lula. Și trandafiri — l-am ajutat pe băiatul care le-a adus, fiindcă au fost aduși într-o vază masivă — Wilson își depărtă mâinile ca să arate dimensiunile — uriașă de-a dreptul, și am așezat-o pe o masă din holul Apartamentului Doi. Aia-i vaza care s-a sfărâmat.

— Ziceai că asta a provocat o belea. Ce-ai vrut să zici?

— Domnul Bestigui trimisese florile pentru Deeby Macc, iar când a auzit că s-a ales praful de ele, s-a șucărit rău. Țipa ca un nebun.

— Când a fost asta?

— În timp ce poliția era acolo. Când încercau s-o interogheze pe nevastă-sa.

— O femeie tocmai murise căzând prin fața ferestrei lui și el era supărat că nu știu cine-i distrusese florile?

— Da, spuse Wilson, ridicând ușor din umeri. Așa e el.

— Îl cunoștea pe Deeby Macc?

Wilson ridică iar din umeri.

— Rapperul ăsta a ajuns până la urmă în apartament?

Wilson clătină din cap.

— După tot balamucul ăsta de la noi, omul s-a dus la un hotel.

— Cât timp ai fost plecat de la recepție atunci când l-ai ajutat pe băiat să ducă florile în Apartamentul Doi?

— Să fi fost vreo cinci minute; cel mult zece. După asta, am stat la birou toată ziua.

— Ai pomenit de niște pachete pentru Macc și Lula.

— Da, de la un designer, dar eu i le-am dat lui Lech-sinka să le ducă în apartamente. Erau niște haine pentru el și genți pentru ea.

— Și, din câte știi tu, toți cei care au intrat în ziua aceea au și ieșit?

— Oh, da, spuse Wilson. Totul e trecut în registrul de la recepție.

— Cât de des se schimbă codul de la interfon?

— S-a schimbat de când Lula a murit, pentru că, până și-au terminat polițiștii treaba, jumătate din Poliția Metropolitană îl cunoștea, spuse Wilson. Dar nu se schimbase deloc în cele trei luni cât a locuit Lula acolo.

— Poți să-mi spui ce cod era?

— Unu nouă șase șase, spuse Wilson.

— „Ei cred că s-a terminat totul”?

— Mda, spuse Wilson. McLeod se plângea mereu de chestia asta. Voia să fie schimbat.

— Câți oameni crezi că știau codul de la ușă înainte de moartea Lulei?

— Nu așa de mulți.

— Comisionarii? Poștașii? Omul de la gaze?

— Pe oamenii de felul ăsta noi îi lăsăm să intre de fiecare dată, de la birou. Rezidenții nu folosesc de regulă codul, pentru că-i vedem pe monitor și le deschidem ușa. Tastatura aia e acolo doar pentru cazurile când nu e nimeni la recepție. Uneori suntem în camera din spate sau dăm o mână de ajutor la etaj.

— Și toate apartamentele au chei separate?

— Da, și sisteme de alarmă separate.

— Al Lulei era activat?

— Nu.

— Dar piscina și sala de sport? Au alarme și ele?

— Au doar chei. Toți cei care locuiesc în clădire primesc un set de chei de la piscină și sală, împreună cu cheile de la apartament. Și o cheie de la ușa care duce la parcare subterană. Ușa aia are alarmă fixată pe ea.

— Era activată?

— Habar n-am, nu eram de față când au verificat-o. Ar fi trebuit să fie. Tipul de la securitate a verificat toate alarmele în dimineața aia.

— Erau încuiate toate aceste uși în acea noapte?

Wilson ezită.

— Nu toate. Ușa de la piscină era deschisă.

— Știi cumva dacă a folosit-o cineva în ziua aceea?

— Nu-mi amintesc s-o fi folosit cineva.

— Deci, cât timp a fost descuiată?

— Nu știu. Colin a fost de serviciu cu o noapte înainte. El trebuia s-o verifice.

— OK, spuse Strike. După cum ai zis, ai crezut că bărbatul pe care-l auzise doamna Bestigui era Duffield pentru că îi mai auziseși certându-se înainte. Când a fost asta?

— Cu puțin înainte să se despartă, cam cu două luni înainte să moară. L-a dat afară din apartament și el bătea cu pumnii și picioarele în ușă, încercând s-o deschidă cu forța, făcând-o pe Lula în toate felurile. M-am dus acolo ca să-l dau afară.

— Ai folosit forța?

— N-a fost nevoie. Când m-a văzut că vin, și-a luat lucrurile — îi aruncase haina și pantofii după el — și a ieșit

Chemarea cucului

trecând pe lângă mine. Era drogat, spuse Wilson. Avea ochii sticloși, știi cum e. Transpirat. Un tricou murdar de sus până jos. N-am înțeles niciodată ce dracu' a văzut Lula la el. Aaa, și uite-l pe Kieran, adăugă el, cu glasul înviorat. Șoferul Lulei.

Un bărbat având în jur de douăzeci și cinci de ani își făcea loc prin aglomerația din cafeneaua mică. Era scund, zvelt și extravagant de chipeș.

— Salut, Derrick, spuse el și cei doi se salutară amical, strângându-și mâinile și ciocnindu-și încheieturile degetelor, după care Kolovas-Jones luă loc lângă Wilson.

O capodoperă produsă de un indescifrabil cocteil de rase, Kolovas-Jones avea tenul bronzat, cu o nuanță măslinie, pomeții dăltuiți, nasul ușor acvilin, ochii căprui-închis cu gene negre, părul drept pieptănat lins pe spate. Înfățișarea lui epatantă era scoasă în relief de cămașa și cravata conservatoare pe care le purta, iar zâmbetul lui era modest într-un mod studiat, de parcă ar fi căutat să-i dezarmeze pe ceilalți bărbați și să le înăbușe din capul locului resentimentele.

— Unde-i mașina? întrebă Derrick.

— Pe Electric Lane, zise Kolovas-Jones, arătând cu degetul mare peste umăr. Am cam douăzeci de minute. Trebuie să mă întorc în West End până la patru. Salut! adăugă el, întinzându-i mâna lui Strike, care i-o strânse. Kieran Kolovas-Jones. Iar dumneata ești...?

— Cormoran Strike. Derrick zice că ai...

— Da, da, spuse Kolovas-Jones. Nu știu dacă are vreo importanță, probabil că nu, dar poliția n-a dat doi bani pe chestia asta. Vreau doar să știu că am vorbit cu cineva, bine? Nu spun că n-a fost sinucidere, înțelegi, adăugă el. Spun doar că aș vrea să se lămurească odată treaba asta. Cafea, te rog, draga mea, spuse el către chelnerița de vârstă mijlocie, care rămase impasibilă, insensibilă la șarmul lui.

— Ce te preocupă? Întrebă Strike.

— Eram șoferul ei mereu, da? spuse Kolovas-Jones, lansându-se în relatare într-un mod care-i spunea lui Strike că o repetase înainte. Întotdeauna mă cerea pe mine.

— Avea contract cu compania la care lucrezi tu?

— Da. Păi...

— Se face prin biroul de la recepție, spuse Derrick. Unul dintre serviciile asigurate. Dacă vrea cineva o mașină, noi sunăm la Execars, compania lui Kieran.

— Da, dar întotdeauna mă cerea pe mine, repetă Kolovas-Jones cu fermitate.

— Te-nțelegeai bine cu ea, nu?

— Da, ne-nțelegeam bine, spuse Kolovas-Jones. Ajunserăm să fim — știi — nu spun că apropiați — ei bine, da, apropiați, într-un fel. Eram amici; relația depășise stadiul șofer-client, înțelegi?

— Da? Cât de mult o depășise?

— Nooo, nimic de genul ăsta, spuse Kolovas-Jones rânjind. Nimic de genul ăsta.

Dar Strike observă că șoferului nu-i plăcea deloc că ideea fusese pusă pe tapet, că fusese considerată plauzibilă.

— Eram șoferul ei de un an. Discutam mult, știi. Aveam multe în comun. Știi, trecuturi similare...

— În ce privință?

— Amestecul de rase, spuse Kolovas-Jones. Și lucruri care au fost un pic cam disfuncționale în familia mea, da, așa că știam de unde venea. N-a cunoscut mulți oameni ca ea, mai ales după ce-a ajuns celebră. Cu care să poată vorbi cum se cuvine.

— Faptul că era metisă era o problemă pentru ea, nu-i așa?

— Când ești copil de culoare crescut într-o familie de albi, ce crezi?

— Iar tu ai avut o copilărie asemănătoare?

— Tata e pe jumătate din Indiile de Vest, pe jumătate galez; mama e pe jumătate scouse, jumătate grecoaică. Lula îmi zicea că mă invidiază, spuse el, îndreptându-și puțin spatele. Zicea: „Tu știi de unde vii, chiar dacă e, la naiba, de pretutindeni“. Iar de ziua mea de naștere, da, adăugă el de parcă nu reușise să-l facă pe Strike să înțeleagă pe deplin ceva ce el considera important, mi-a dat o geacă Guy Somé care valora, cred, nouă sute de lire.

Întrucât era evident că se aștepta o reacție din partea lui, Strike încuviință din cap, întrebându-se dacă șoferul venise acolo doar ca să-i spună cuiva cât de apropiat fusese el de Lula Landry. Mulțumit, Kolovas-Jones continuă:

— Deci, așa, în ziua în care a murit — în ziua precedentă, mai exact — am dus-o cu mașina la mama ei, dimineata, înțelegi? Și nu era fericită. Nu i-a plăcut nici-o dată să meargă s-o vadă pe maică-sa.

— De ce?

— Pentru că femeia aia e al naibii de ciudată, spuse Kolovas-Jones. Odată, le-am dus cu mașina pe amândouă, cred că era ziua de naștere a mamei. E de-a dreptul

înfinio-rătoare Lady Yvette. Din două în două vorbe, îi zicea Lulei, *draga mea* în sus, *draga mea* în jos. Stătea atârnată de ea. Al naibii de ciudată și de posesivă și exagerată, înțelegi? În tot cazul, în ziua aia, da, mama ei tocmai ieșise din spital, așa că n-avea să fie o mare distracție, nu? Lula nu era nerăbdătoare s-o vadă. Era încordată cum nu o mai văzusem înainte. Și pe urmă i-am zis că nu puteam să-i fiu șofer în noaptea aia pentru că fusesem rezervat pentru Deeby Macc, și nici asta nu i-a plăcut.

— De ce?

— Pentru că-i plăcea să mă aibă ca șofer, nu? spuse Kolovas-Jones, ca și cum Strike ar fi dat dovadă de obtuzitate. O ajutam să scape de paparazzi și alte chestii, mai făceam și pe bodyguardul ei, ca să poată intra și ieși din diverse locuri.

Printr-un tremur imperceptibil al mușchilor faciali, Wilson reuși să exprime ce părere avea despre sugestia conform căreia Kieran ar fi potrivit pentru un bodyguard.

— Nu puteai să faci schimb cu un alt șofer și să rămâi cu ea în loc de Macc?

— Aș fi putut, dar n-am vrut, mărturisi Kolovas-Jones. Sunt un mare fan al lui Deeby. Voiam să-l cunosc. De-aia s-a supărat Lula. În tot cazul, se grăbi el să continue, am dus-o la maică-sa, am așteptat și, pe urmă, a venit chestia despre care voiam să-ți vorbesc, înțelegi? A ieșit din casa mamei și s-a purtat ciudat. N-am văzut-o niciodată așa, înțelegi? Tăcută, foarte tăcută. De parc-ar fi fost în stare de șoc sau cam așa ceva. Apoi mi-a cerut un pix și a început să scrie ceva pe o bucățică de hârtie albastră. Nu vorbea cu mine. Nu spunea nimic. Doar scria. Așa că am dus-o la Vashti, fiindcă trebuia să se-ntâlnească acolo cu o prietenă să ia prânzul, înțelegi...

— Ce e Vashti? Ce prietenă?

— Vashti e un magazin, un *boutique*, așa i se spune. Are și-o cafenea înăuntru. Un loc trendy. Iar prietena era...

Kolovas-Jones își pocni degetele în mod repetat, încruntându-se.

— Era fata aia cu care s-a împrietenit când a fost internată în spital pentru problemele mintale. Cum naiba o chema? Le mai duceam cu mașina pe amândouă. Dumnezeu... Ruby? Roxy? Raquelle? Ceva de genul ăsta. Locuia la căminul St Elmo din Hammersmith. N-avea o casă a ei. În tot cazul, Lula intră în magazin, da, și îmi spusese în drum spre maică-sa că o să ia prânzul acolo, înțelegi, dar n-a stat acolo decât un sfert de oră sau așa ceva și o văd că iese și-mi spune s-o duc acasă. Deci, chestia asta a fost puțin cam stranie, corect? Iar Raquelle, sau cum naiba o cheamă — îmi aduc eu aminte — nu era cu ea. De regulă, o duceam pe Raquelle acasă, când ieșeau în oraș împreună. Iar bucățița de hârtie albastră dispăruse și ea. Și Lula nu mi-a spus niciun cuvânt în drum spre casă.

— Ai pomenit de hârtia asta albastră polițistilor?

— Da. Dar lor nu li s-a părut că ar valora ceva, spuse Kolovas-Jones. Au zis că o fi vreo listă de cumpărături.

— Poți să-ți amintești cum era?

— Doar că era albastră. Ca hârtia pentru scrisori par avion.

Se uită la ceasul de la mână.

— Tre' să plec în zece minute.

— Deci aia a fost ultima oară când ai văzut-o pe Lula?

— Da, atunci a fost.

Trase de colțul unei unghii.

— Care a fost primul tău gând, când ai auzit că a murit?

— Nu știu, spuse Kolovas-Jones, rozându-și unghia de care trăsesse. Eram șocat, de-a binelea. Nu te aștepți la așa ceva, nu? Mai ales când te-ai văzut cu persoana respectivă cu câteva ore mai devreme. Toată presa a urlat că a fost Duffield, pentru că se certaseră în clubul ăla de noapte și d-astea. M-am gândit că s-ar putea să fi fost el, ca să-ți spun drept. Ticălosul.

— Îl cunoșteai, nu?

— I-am dus cu mașina de vreo două ori, spuse Kolovas-Jones. Felul cum îi fluturau nările, o anumită încordare a ridurilor din jurul gurii, împreună îmi sugerau că ceva e putred cu el.

— Ce părere aveai despre el?

— Că e un labagiu lipsit de talent.

Cu o virtuozitate neașteptată, adoptă pe neașteptate o voce plată, tărăgănată:

— „Crezi c-o să avem nevoie de el mai târziu, Lules? Mai bine să aștepte, da?“, spuse Kolovas-Jones plesnind de nervi. Nici măcar o singură dată nu mi-a vorbit direct. Un căcat cu ochi ignorant și bețiv.

Derrick spuse, sotto voce:

— Kieran e actor.

— Doar roluri secundare, zise Kolovas-Jones. Deocamdată.

Și făcu o scurtă expunere a dramelor de televiziune în care apăruse, manifestând, după estimarea lui Strike, o dorință pregnantă de a fi considerat mai mult decât se simțea el însuși c-ar fi; să devină înzestrat, de fapt, cu acea calitate imprevizibilă, periculoasă și transformatoare: celebritatea. Faptul că a avut-o de-atâtea ori în mașina lui și încă nu se molipsise de la pasagerii săi trebuie să fi avut (se gândea Strike) darul să-l chinuiască și, probabil, să-l înfurie.

— Kieran a dat o audiție pentru Freddie Bestigui, zise Wilson. Nu-i așa?

— Mda, spuse Kolovas-Jones, cu o lipsă de entuziasm care lăsa să se înțeleagă limpede rezultatul.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Strike.

— Pe calea obișnuită, spuse Kolovas-Jones, cu o ușoară aroganță. Prin agentul meu.

— Și, n-a ieșit nimic din asta?

— Au decis să meargă în altă direcție, spuse Kolovas-Jones. Au eliminat partea respectivă.

— OK, deci, l-ai luat pe Deeby Macc de la... de unde? Heathrow? În seara aia?

— Da, de la Terminalul 5, spuse Kolovas-Jones, parcă readus la senzația de realitate lumească și uitându-se la ceasul de la mână. Uite, trebuie să o iau din loc.

— Pot să te conduc până la mașină? întrebă Strike.

Wilson se arătă încântat să meargă și el cu ei; Strike achită nota pentru toți trei și ieșiră din local. Ajunși pe trotuar, Strike le oferi țigări însoțitorilor săi. Wilson refuză, în schimb, Kolovas-Jones luă una.

Un Mercedes argintiu era parcat la mică distanță, după colț, pe Electric Lane.

— Unde l-ai dus pe Deeby după ce a sosit? întrebă Strike pe când se apropiau de mașină.

— A vrut la un club, așa că l-am dus la Barrack.

— La ce oră l-ai dus acolo?

— Nu știu... unsprezece și jumătate? Douăsprezece fără un sfert? Era agitat. Mi-a spus că nu vrea să doarmă.

— De ce Barrack?

— Vineri noaptea, la Barrack e cea mai bună reprezentare de hip-hop din Londra, spuse Kolovas-Jones, râzând ușor, de parcă era un lucru cunoscut de toată lumea.

Și cre' că i-a plăcut, fiindcă trecuse de trei când a ieșit de-acolo.

— Deci, l-ai dus la Kentigern Gardens și ai găsit poliția acolo sau...?

— Deja auzisem la radio ce se întâmplase, spuse Kolovas-Jones. Cei din anturajul lui au început toți să dea telefoane, trezindu-i pe șefii de la compania de discuri, încercând să obțină alte aranjamente. I-au găsit un apartament la Claridges, așa că l-am dus acolo. Am ajuns acasă abia după cinci. Am dat pe știri și am urmărit totul pe Sky. Absolut incredibil.

— Mă întrebam cine i-a anunțat pe paparazzii care pândeau la numărul optsprezece că Deeby nu avea să ajungă acolo timp de câteva ore. Cineva i-a informat; de-aia au părăsit strada înainte să cadă Lula de la balcon.

— Da? Nu știu, spuse Kolovas-Jones.

Grăbi pasul foarte ușor, ajungând la mașină înaintea celorlalți doi și descuind-o.

— Macc n-a avut multe bagaje cu el? Le-a lăsat în mașina ta?

— Nu, totul fusese trimis dinainte de compania de discuri, cu câteva zile mai devreme. S-a dat jos din avion doar cu o geantă de voiaj... și vreo zece bodyguarzi.

— Deci, n-ai fost singurul șofer trimis după el?

— Au fost patru mașini — dar Deeby a plecat cu mine.

— Unde l-ai așteptat, cât timp a stat în club?

— Am parcat mașina și am așteptat, spuse Kolovas-Jones. Cum ieși din Glasshouse Street.

— Cu celelalte trei mașini? Erați împreună toți?

— Amice, nu o să găsești patru mașini parcate una lângă alta în centrul Londrei, spuse Kolovas-Jones. Nu știu unde au parcat ceilalți.

Continuând să țină portiera deschisă, se uită la Wilson, apoi din nou la Strike.

— Ce importanță au toate astea? întrebă el.

— Eram interesat, spuse Strike, de felul cum se desfășoară lucrurile când ești cu un client.

— E al dracului de plictisitor, spuse Kolovas-Jones, cu un acces subit de iritare. Așa merg lucrurile. Să fii șofer înseamnă să aștepți, în cea mai mare parte a timpului.

— Mai ai telecomanda pentru ușile de la garajul subteran, pe care ți-a dat-o Lula? întrebă Strike.

— Ce? zise Kolovas-Jones, cu toate că Strike ar fi putut să jure că șoferul îl auzise.

Umbra de animozitate era acum nemascată și părea să-l aibă drept țintă nu doar pe Strike, ci și pe Wilson, care ascultase fără să comenteze de când făcuse cu glas tare observația potrivit căreia Kieran era și actor.

— Mai ai...

— Da, o mai am. Doar sunt în continuare șoferul domnului Bestigui, nu? spuse Kolovas-Jones. Bine, tre' să plec. Salutare, Derrick.

Aruncă țigara fumată doar pe jumătate și se urcă în mașină.

— Dacă-ți mai amintești ceva, zise Strike, cum ar fi numele prietenei cu care Lula s-a întâlnit la Vashti, îmi dai un telefon?

Îi întinse lui Kolovas-Jones o carte de vizită. Șoferul, care-și punea deja centura de siguranță, o luă fără să se uite la ea.

— Am să întârzii.

Wilson ridică mâna în semn de rămas-bun. Kolovas-Jones trânti portiera, porni motorul și ieși cu spatele din spațiul de parcare, încruntat.

— E cam ahtiat după celebrități, spuse Wilson, în timp ce mașina se îndepărta.

Era ca un fel de scuză pentru tânărul bărbat.

— Se dă în vânt să le fie șofer. Încearcă să le prindă pe toate vedetele. Doi ani a tot sperat că Bestigui o să-l distribuie în ceva. A fost foarte șucărit când n-a primit rolul ăla.

— Ce rol era?

— Dealer de droguri. Într-un film.

Merseră împreună în direcția stației de metrou Brixton, trecând pe lângă un grup gălăgios de școlărițe în uniforme cu fuste tricotate albastre. Părul lung și plin de mărgeluțe al uneia dintre ele îl făcu pe Strike să se gândească, din nou, la sora sa, Lucy.

— Bestigui locuiește în continuare la numărul optsprezece, nu? întrebă Strike.

— O, da, spuse Wilson.

— Și celelalte două apartamente?

— E un broker de mărfuri ucrainian care a închiriat Apartamentul Doi, unde locuiește cu soția. Mai avem un rus interesat de Trei, dar încă n-a făcut o ofertă.

— Există vreo șansă, începu Strike, în momentul în care în drum le ieși un ins mărunțel, bărbos și cu o glugă pe cap, aducând cu un profet din Vechiul Testament, care se proptise în fața lor și scotea încet limba, să vin la un moment dat să arunc o privire înăuntru?

— Da, nicio problemă, spuse Wilson după o pauză în care privirea îi alunecă pe furiș la partea de jos a picioarelor lui Strike. Dă-mi un semn. Dar va trebui să fie când e plecat Bestigui, înțelegi tu. E un scandalagiu și am nevoie de jobul ăsta.

Faptul că știa că va împărți iar biroul cu cineva luni adăuga picanterie solitudinii de weekend a lui Strike, făcând-o mai puțin plictisitoare și mai prețioasă. Patul de campanie putea să rămână desfăcut; ușa dintre cele două birouri putea să rămână deschisă; putea să-și satisfacă necesitățile fiziologice fără teama de a ofensa. Sătul de mirosul artificial de lămâi verzi, reuși să deschidă cu forța fereastra din spatele biroului, înțepenită de vopseaua uscată, ceea ce îngădui unui vânticel rece să împrășteze cotloanele mucegăite ale celor două încăperi mici. Evitând orice CD, orice melodie care să-l transporte înapoi în acele perioade chinuitoare și pasionante trăite cu Charlotte, îl alese pe Tom Waits să cânte tare la micul CD-player pe care credea că n-o să-l mai vadă vreodată și pe care-l găsisese totuși pe fundul uneia dintre cutiile aduse de la Charlotte. Își montă televizorul portabil, cu antena lui meschină de interior. Își puse hainele murdare într-un sac negru de gunoi și se duse la o spălătorie automată aflată la mai puțin de un kilometru distanță. Revenit la birou, își puse la uscat cămășile și lenjeria de corp pe o sfoară pe care o atârână pe o latură a biroului interior,

după care urmări meciul de la ora trei dintre Arsenal și Tottenham.

În toate aceste acțiuni prozaice, a avut senzația că este însoțit de spectrul care-l bântuise în lunile petrecute în spital. Pândea în colțurile biroului său sărăcăcios; îl auzea vorbindu-i în șoaptă ori de câte ori îi slăbea atenția pentru treaba pe care o făcea în acel moment. Îl îndemna să se gândească la cât de jos căzuse; la vârsta lui; la sărăcia lui; la viața lui sentimentală distrusă; la lipsa unei locuințe. „Treizeci și cinci de ani“, șoptea spectrul, „și nu te poți lăuda cu nimic pentru toți anii ăștia de trudă în afară de câteva cutii de carton și o datorie imensă“. Spectrul îi dirija ochii spre cutiile de bere din supermarket, de unde își mai cumpără niște Pot Noodles; îl ironiza în timp ce încerca să-și calce cămășile pe podea. Pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit, îl batjocorea pentru obiceiul autoimpus de a fuma afară, în stradă, de parcă ar fi fost tot în armată, de parcă această autodisciplină mărunță ar fi putut să confere o formă și o ordine prezentului amorf și dezastruos. Începu să fumeze la birou, chiștoacele adunându-se într-o scrumieră ieftină din tablă pe care o șterpelișe, cu mult timp în urmă, dintr-un bar din Germania.

Dar avea un job, își tot reamintea. Un job plătit. Arsenal a învins pe Tottenham, ceea ce avu darul să-l înveselească. Închise televizorul și, sfidând spectrul, se duse la birou și începu să lucreze.

Liber acum să colecteze și să colaționeze dovezile în orice manieră dorea, Strike continua să se conformeze protocoalelor stabilite prin Legea privind investigarea și procedura penală. Faptul că el însuși credea că vânează o creație a imaginației deranjate a lui John Bristow nu

influența cu nimic meticulozitatea și exactitatea cu care acum transcria însemnările pe care le făcuse în timpul discuțiilor cu Bristow, Wilson și Kolovas-Jones.

Lucy îl sună la șase seara, în timp ce era cufundat în muncă. Deși era mai mică decât Strike cu doi ani, sora lui părea să se simtă mai vârstnică. Împovărată, din tinerețe, de o ipotecă, un soț indiferent, trei copii și o slujbă oboșitoare, Lucy părea să tânjească după responsabilitate, de parcă niciodată nu avea destule ancoră. Strike bănuise dintotdeauna că ea voia să-și dovedească sieși și lumii întregi că nu avea nimic comun cu mama lor iresponsabilă, care-i târâse pe amândoi prin toată țara, de la o școală la alta, prin case, adăposturi și tabere, în căutarea următorului motiv de entuziasm sau a următorului bărbat. Lucy era singura dintre cei opt frați vitregi ai săi cu care avusesese o copilărie comună; îi era mai dragă decât aproape oricine altcineva din viața lui și totuși, interacțiunile lor erau adesea nesatisfăcătoare, încărcate cu anxietăți și dispute familiare. Lucy nu putea ascunde faptul că fratele ei o îngrijora și o dezamăgea. În consecință, Strike era mai puțin înclinat să fie sincer cu ea în privința situației lui actuale decât ar fi fost cu mulți alți prieteni.

— Da, merge excelent, îi spuse el, fumând la geamul deschis și privind cum oamenii intrau și ieșeau din magazinele de la parter. Afacerea s-a dublat în ultima vreme.

— Unde ești? Aud mașini pe stradă.

— La birou. Am de completat niște hârtoage.

— Sâmbătă? Și Charlotte ce zice despre asta?

— E plecată; s-a dus să-și viziteze mama.

— Cum merg lucrurile între voi doi?

— Minunat, spuse el.

— Sigur?

— Mda, sigur. Ce face Greg?

Ea îi descrie pe scurt cât de ocupat cu munca era soțul ei, apoi reluă atacul.

— Gillespie te mai sâcâie cu plata împrumutului?

— Nu.

— Pentru că știi ceva, Stick — porecla din copilărie nu era semn bun: încerca să-l înduplece — m-am interesat și am aflat că ai putea să faci o cerere la Legiunea Britanică pentru...

— La dracu', Lucy! izbucni el, înainte să se mai poată opri.

— Ce e?

Durerea și indignarea din glasul ei îi erau mult prea familiare, așa că închise ochii.

— Nu am nevoie de ajutor de la Legiunea Britanică, Luce, bine?

— Nu-i nevoie să fii atât de *mândru*...

— Ce fac băieții?

— Sunt bine. Uite, Stick, mie mi se pare că e scandalos ca Rokeby să-și pună avocatul să te hărțuiască, după ce că nu ți-a dat niciun bănuț toată viața. Trebuia să-ți facă banii ăia cadou, văzând prin ce treci în viață și cât de mult a...

— Afacerea merge bine. Am să-mi achit împrumutul, spuse Strike.

La colțul străzii, un cuplu de adolescenți se certa.

— Ești *sigur* că între tine și Charlotte totul merge bine? De ce-și vizitează mama? Credeam că nu se înghit.

— Păi, zilele astea se înțeleg mai bine, spuse el, în timp ce adolescența gesticulă violent, apoi bătu din picior și plecă.

— I-ai luat un inel? întrebă Lucy.

— Parcă voiai să mă scapi de Gillespie?

— Ea nu zice nimic că nu i-ai dat un inel?

— Nu zice, răspunse Strike. Spune că nu vrea inel; vrea să-mi investesc toți banii în afacere.

— Serios? făcu Lucy.

Întotdeauna părea să creadă că reușește de minune să-și disimuleze antipatia profundă față de Charlotte.

— Vii la petrecerea de ziua lui Jack?

— Când e?

— Ți-am trimis invitație de mai bine de o săptămână, Stick!

Se întrebă dacă Charlotte i-o aruncase într-una dintre cutiile pe care le lăsase nedesfăcute pe palier, neavând loc în birou pentru toate lucrurile sale.

— Da, o să vin, spuse el, deși era lucrul pe care și-l dorea cel mai puțin să-l facă.

După ce convorbirea se termină, reveni la computer și-și continuă treaba. Încheie în scurt timp însemnările legate de discuțiile cu Wilson și Kolovas-Jones, dar un sentiment de frustrare persista. Era primul caz pe care-l preluase de când ieșise din armată ce necesita mai mult decât o activitate de supraveghere și parcă era destinat să-i amintească zilnic că fusese depozitat de toată puterea și autoritatea. Producătorul de film Freddie Bestigui, omul care se aflase cel mai aproape de Lula Landry în momentul morții acesteia, rămânea de neabordat în spatele secretarelor lui fără chip și, în ciuda afirmației încrezătoare a lui John Bristow că va fi capabil s-o convingă să stea de vorbă cu Strike, încă nu reușise să stabilească o discuție cu Tansy Bestigui.

Cu un vag sentiment de neputință și disprețuindu-și ocupația aproape tot atât de mult cât o disprețuia

logodnicul lui Robin, Strike își alungă senzația înjositoare de mâhnire recurgând la noi căutări pe internet legate de caz. Îl găsi pe Kieran Kolovas-Jones online: șoferul spusese adevărul despre episodul din serialul *The Bill* în care avusese două replici (*Membrul bandei nr. 2. Kieran Kolovas-Jones*). Avea și un agent de teatru, al cărui site web prezenta o mică fotografie a lui Kieran și o listă scurtă de apariții, incluzând figurație în *EastEnders* și *Casualty*. Pe pagina principală a site-ului Execars, fotografia lui Kieran era mult mai mare. Aici, stătea singur în uniformă și cu șapca pe cap, arătând ca o vedetă de film, evident cel mai chipeș șofer dintre angajații firmei.

Dincolo de ferestre, seara se preschimba în noapte; în vreme ce Tom Waits mârâia și gema din CD-playerul portabil din colț, Strike urmărea umbra Lulei Landry prin cyberspațiu, făcând din când în când adăugiri la notele pe care deja le scrisese în timp ce vorbea cu Bristow, Wilson și Kolovas-Jones.

Nu găsi nicio pagină de Facebook pentru Landry, care nu părea să-și fi făcut nici cont de Twitter. Refuzul său de a alimenta foamea aprigă a fanilor pentru informații personale părea să-i fi inspirat pe alții să umple vidul. Erau nenumărate site-uri dedicate reproducerii pozelor ei și comentariilor obsesive privind viața ei. Dacă măcar jumătate din informațiile de aici erau reale, însemna că Bristow îi oferise lui Strike o versiune parțială și cosmetizată a pornirii surorii sale spre autodistrugere, o tendință ce părea să fi ieșit la iveală de pe la începutul adolescenței, când tatăl ei adoptiv, Sir Alec Bristow, un bărbat bărbos cu înfățișare jovială, care își înființase propria companie de electronice, Albris, a murit brusc în urma unui atac de cord. După aceea, Lula fugise din două școli

și fusese exmatriculată din a treia, toate fiind instituții private foarte scumpe. Își tăia venele și fusese găsită într-o baltă de sânge de o prietenă din cămin. Trăise în condiții mizere și fusese găsită de poliție într-un adăpost provizoriu. Un site intitulat LulaMyInspirationForeva.com, înființat de un fan de sex neprecizat, afirma că modelul își câștigase existența, în această scurtă perioadă, ca prostituată.

Apoi a venit internarea în virtutea Legii privind sănătatea mentală, salonul securizat pentru adolescenții suferinzi de boli grave și diagnosticul de tulburare bipolară. După nici un an, în timp ce se afla la cumpărături într-un magazin de îmbrăcăminte de pe Oxford Street împreună cu maică-sa, a avut loc abordarea, desprinsă parcă dintr-un basm, de către un agent al unei agenții de modelling.

Primele fotografii ale lui Landry prezentau fața de șaisprezece ani a lui Nefertiti, care reușea să proiecteze spre lentila obiectivelor foto o combinație extraordinară de experiență în cele lumești și vulnerabilitate, cu picioare lungi și subțiri ca de girafă și o cicatrice în zigzaguri pe partea interioară a brațului stâng, pe care editorii de modă păreau s-o fi găsit un adaos interesant la fața ei spectaculoasă, căci uneori era scoasă în evidență în fotografii. Frumusețea extremă a Lulei viza oarecum absurdul, iar farmecul pentru care era elogiată (atât în ferparele din ziare, cât și pe blogurile isterice) se alătura unei reputații proaste legate de izbucniri bruște de mânie și o iritabilitate periculoasă. Presa și publicul păreau să o fi iubit și, în același timp, să le fi plăcut s-o urască. O jurnalistă o găsea „straniu de suavă, posedată de o neașteptată naivitate”; o alta, „în concluzie, o mică divă calculată, șireată și dură”.

La nouă, Strike se duse pe jos în Chinatown și își cumpără de mâncare; apoi se întoarse la birou, îl schimbă pe Tom Waits cu Elbow și căută online relatări despre Evan Duffield, omul care, prin consens general, chiar și al lui Bristow, nu își ucisese iubita.

Până când Kieran Kolovas-Jones și-a manifestat gelozia profesională, Strike n-ar fi putut să spună de ce Duffield era celebru. Acum a descoperit că Duffield fusese scos din obscuritate de participarea la un film independent aclamat de critică, în care jucase rolul unui personaj ce nu putea fi deosebit de el însuși: un muzician dependent de heroină, care fura ca să-și poată susține financiar dependența.

Trupa lui Duffield lansase un album favorabil recenzat ca urmare a noii celebrități a vocalistului lor și se destrămasse într-o atmosferă de acrimonie considerabilă cam în perioada în care el a cunoscut-o pe Lula. Ca și prietena lui, Duffield era extraordinar de fotogenic, chiar și în fotografiile neretușate făcute cu teleobiectivul, în care el mergea pe stradă în haine murdare, ba chiar și în acele instantanee (și erau câteva) în care se repezea furios la fotografi. Legătura dintre acești doi oameni stricați și frumoși părea să fi exacerbat fascinația pentru amândoi; fiecare reflectând mai mult interes asupra celuilalt, care ricoșa asupra ambilor; era un fel de mișcare perpetuă.

Moartea prietenei sale îl fixase pe Duffield mai sigur ca oricând pe firmamentul celor idolatrizați, demonizați și zeificați. În jurul lui pluteau o anumită întunecime și un anumit fatalism; atât admiratorii, cât și detractorii lui cei mai fervenți păreau să fie încântați de ideea că se afla deja cu un picior în lumea de apoi. Că exista o inevitabilitate a coborârii lui în disperare și uitare de sine. Părea

să facă o veritabilă paradă din slăbiciunile lui și Strike zăbovi câteva minute asupra altor filmulețe, cu imaginea tremurată, de pe YouTube, în care Duffield, amorțit de droguri, vorbea și vorbea, cu vocea pe care Kolovas-Jones reușise s-o parodieze atât de bine, despre faptul că moartea nu era altceva decât o plecare de la petrecere și argumentând confuz că nu trebuie să plângi prea mult dacă trebuie să pleci mai devreme.

În noaptea în care Lula a murit, conform unei multitudini de surse, Duffield a plecat de la clubul de noapte la scurt timp după iubita lui, purtând — iar lui Strike îi venea greu să vadă în asta altceva decât o dorință deliberată de a se da în spectacol — o mască de lup. Relatarea lui privind ceea ce făcuse în restul nopții se poate să nu-i fi mulțumit pe adepții teoriei conspirației de pe internet, dar poliția părea să fi fost convinsă că nu avusese nimic de-a face cu evenimentele ulterioare de la Kentigern Gardens.

Strike își urma șirul speculativ al propriilor gânduri pe terenul neregulat al site-urilor și blogurilor de știri. Ici și colo dădea peste colecții de speculații febrile, de teorii despre moartea lui Landry care evidențiau indicii neglijate de poliție și păreau să fi hrănit convingerea lui Bristow că exista un ucigaș. LulaMyInspirationForeva avea o lungă listă de Întrebări Fără Răspuns, care includea, la numărul cinci, *„Cine i-a făcut pe paparazzi să plece înainte de prăbușirea ei?”*; la numărul nouă, *„De ce nu s-au prezentat până acum bărbații cu fețele acoperite care fugeau de la clădirea în care locuia Lula la 2 noaptea?”* „Unde sunt și cine sunt aceștia?”; iar la numărul treisprezece, *„De ce purta Lula altă ținută decât cea cu care se întorsese acasă, atunci când a căzut de la balcon?”*

La miezul nopții, Strike și-a deschis o cutie de bere, în timp ce citea despre controversa postumă menționată de Bristow, despre care el fusese vag conștient în timp ce se desfășura, fără a fi foarte interesat. O nebunie s-a dezlănțuit, la o săptămână după ce ancheta a dat verdictul de sinucidere, în jurul fotografiei publicitare pentru produsele designerului Guy Somé. Aceasta prezenta două modele pozând pe o alee murdară, goale, cu excepția unor genți, eșarfe și bijuterii strategic plasate. Landry era cocoțată pe un tomberon de gunoi, Ciara Porter fiind întinsă la sol. Amândouă aveau aripi de înger curbate: cele ale lui Porter erau albe, ca de lebedă, ale lui Landry fiind de un negru-verzui ce dădea într-un bronz lucios.

Strike s-a uitat la fotografie câteva minute, încercând să analizeze cu precizie de ce chipul fetei moarte atrăgea privirea într-un mod atât de irezistibil, cum de reușea ea să domine imaginea. Cumva ea făcea credibilă neconcordanța, teatralitatea acesteia. Chiar părea să fi fost izgonită din ceruri pentru că era prea coruptă, pentru că râvnea atât de mult accesoriile pe care le strângea asupra ei. Ciara Porter, cu toată frumusețea ei de alabastru, nu devenea altceva decât un contrapunct; în paloarea și pasivitatea ei, arăta ca o statuie.

Designerul Guy Somé își atrăsese multe critici, unele dintre ele virulente, pentru că hotărâse să folosească imaginea. Mulți aveau senzația că individul profita de pe urma morții recente a Lulei Landry și luau în zefleMEA afirmațiile de profundă afecțiune pentru Landry pe care purtătorul de cuvânt al lui Somé le făcuse în numele său. Totuși, LulaMyInspirationForeva susținea că Lula ar fi dorit ca poza să fie folosită; că ea și Guy Somé fuseseră prieteni de suflet: *Lula îl iubea pe Guy ca pe un frate și ar fi*

vrut ca el să aducă acest ultim omagiu muncii și frumuseții ei. Este o imagine emblematică ce va trăi veșnic și va continua să o mențină pe Lula vie în amintirea noastră, a celor care am iubit-o.

Strike bău ultima gură de bere și contemplă ultimele cuvinte ale acestei fraze. Nu reușise niciodată să înțeleagă asumarea intimității pe care fanii o simțeau față de cei pe care nu-i cunoscuseră niciodată. Oamenii se refereau uneori la tatăl lui spunându-i „Bătrânul Jonny” de față cu el, cu o expresie radioasă, ca și cum ar fi vorbit despre un prieten comun, repetând povești și anecdote preluate din presă de parcă ar fi fost implicați personal. Un ins într-un bar din Trescothick i-a spus odată lui Strike: „La dracu’, îl cunosc pe bătrânul tău mai bine decât tine!” pentru că știa numele muzicianului de studio care cântase pe cel mai important album al trupei Deadbeats și care devenise celebru pentru faptul că Rokeby i-a spart un dinte când, furios, a tras o palmă în capul saxofonului.

Se făcuse unu noaptea. Strike devenise aproape surd la bufnetele constante și înăbușite ale chitarei bas de la parter și la pârâiturile și șuierăturile din apartamentul de la mansardă, în care managerul barului se desfăta cu elemente de lux precum dușuri și mâncare gătită acasă. Obosit, dar nu într-un totu pregătit să se bage în sacul de dormit, reuși să descopere adresa aproximativă a lui Guy Somé căutând în continuare pe internet și observă cât de aproape era Charles Street de Kentigern Gardens. Apoi tastă adresa web www.arrse.co.uk, ca un om care se urcă automat în cursa locală după un lung schimb la muncă.

Nu mai intrase pe site-ul Army Rumour Service de când Charlotte îl surprinsese, cu luni în urmă, vizitându-l pe computer și reacționase așa cum reacționează alte

femei când își prind partenerii vizionând filme porno online. A izbucnit o ceartă, generată de ceea ce ea considera a fi faptul că el tânjește după vechea lui viață, fiind nemulțumit de cea actuală.

Aici se afla mentalitatea cazonă în toate detaliile ei specifice, scrisă într-o limbă pe care și el putea s-o vorbească fluent. Aici erau acronime pe care le știa pe dinafară. Glume de neînțeles pentru outsideri. Orice problemă legată de viața militară, de la tatăl al cărui băiat fusese brutalizat la școala din Cipru la abuzul retrospectiv al prestației premierului la Ancheta Chilcot. Strike trecu de la o postare la alta, uneori pufnind amuzat, totuși rămânând conștient tot timpul că își lăsa garda jos față de spectrul pe care-l simțea, acum, suflându-i în ceafă.

Aceasta fusese lumea lui, iar el fusese fericit acolo. Cu toate inconvenientele și greutățile vieții militare, în ciuda faptului că părăsise mediul militar cu o jumătate de picior lipsă, nu regreta nici măcar o zi din timpul petrecut acolo. Și totuși, nu fusese unul dintre acești oameni, nici când se aflase printre ei. Fusese o maimuță, apoi un costum, temut și displăcut în proporții aproximativ egale de soldatul obișnuit.

Dacă vreodată un tip de la SIB vorbește cu tine, trebuie să spui „Nu comentez, vreau un avocat”. La fel, un simplu „Mulțumesc că m-ați remarcat” va fi suficient.

Strike scoase un ultim mârâit amuzat și apoi, brusc, închise site-ul și opri calculatorul. Era atât de obosit, încât avu nevoie de un timp dublu față de cel normal ca să-și desfacă proteza.

Duminică dimineața, ceea ce era excelent, de altfel, Strike se duse din nou la ULU ca să facă duș. Încă o dată, umflându-și în mod conștient statura impozantă și lăsându-și trăsăturile feței să alunece, așa cum făceau în mod natural, într-o expresie încruntată, se făcu îndeajuns de intimidant ca să respingă orice tentativă de a fi oprit în timp ce trecea, cu privirea în pământ, pe lângă recepție. Zăbovi la vestiare în așteptarea unui moment mai liniștit, ca să nu fie nevoit să facă duș sub privirile studenților care se schimbau acolo, pentru că imaginea unui picior fals era o caracteristică distinctivă pe care nu voia s-o imprime în memoria nimănui.

Spălat și bărbierit, luă metroul spre Hammersmith Broadway, bucurându-se de soarele timid care lumina în incinta comercială cu acoperiș de sticlă prin care ieșise în stradă. Magazinele îndepărtate de pe King Street roiau de oameni; ai fi zis că e sâmbătă. Era un centru comercial aglomerat și în esență fără suflet, și totuși Strike știa că se află la doar zece minute de mers pe jos de zona adormită și cu aspect rural a malului Tamisei.

În timp ce mergea, cu mașinile huruind pe lângă el, își aminti de duminicile copilăriei petrecute în Cornwall, când peste tot se închidea, în afară de biserică și de plajă. Duminica avea o savoare deosebită în vremurile acelea; liniștea reverberantă, plină de șoapte, clinchetul blând al porțelanurilor și mirosul de sos de friptură, televizorul la fel de anost ca strada principală pustie și agitația neobosită a valurilor pe plajă când el și Lucy se întinseseră epuizați pe prundiș, forțați să apeleze la resurse primitive.

Mama lui îi spusese cândva: „Dacă Joan are dreptate, iar eu am să ajung în iad, în St Mawes o să fie veșnic duminică.”

Strike, care se îndepărta de centrul comercial, apropiindu-se de Tamisa, îl sună din mers pe clientul său.

— John Bristow.

— Da, scuze că te deranjez în weekend, John...

— Cormoran? spuse Bristow, devenind imediat prietenos. Nicio problemă, absolut nicio problemă! Cum a fost cu Wilson?

— Foarte bine, foarte utilă întrevederea, mulțumesc. Voiam să știu dacă mă poți ajuta s-o găesc pe o prietenă de-a Lulei. Este o fată pe care a cunoscut-o la terapie. Numele ei de botez începe cu R — ceva de genul Rachel sau Raquelle — și locuia la căminul St Elmo din Hammersmith când a murit Lula. Îți sună ceva cunoscut?

Urmă un moment de tăcere. Când Bristow vorbi din nou, dezamăgirea din vocea lui se învecina cu iritarea.

— Despre ce vrei să vorbești *cu ea*? Tansy a spus destul de limpede că vocea pe care a auzit-o la etaj era a unui bărbat.

— Nu mă interesează fata ca suspect, ci ca martor. Lula stabilise să se întâlnească cu ea la un magazin, Vashti, imediat după ce s-a văzut cu tine la locuința mamei tale.

— Da, știu; asta a reieșit de la anchetă. Adică — mă rog, desigur, îți cunoști meseria, dar... nu prea văd cum ar putea ea să știe ceva despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Uite... stai puțin, Cormoran... Sunt acasă la mama și mai sunt și alții pe-aici... trebuie să găsesc un loc mai liniștit...

Strike auzi sunete de mișcare, un „Scuză-mă” murmurat și Bristow reluă convorbirea.

— Scuză-mă, nu voiam să spun toate astea în fața infirmierei. De fapt, când m-ai sunat, am crezut că e altcineva care mă sună ca să-mi zică despre Duffield. Toate cunoștințele mele m-au sunat să-mi spună.

— Să-ți spună ce anume?

— E evident că nu citești *News of the World*. E totul acolo, cu imagini cu tot. Duffield a venit să o viziteze pe maică-mea, așa, din senin. Cu fotografii în fața casei; a provocat o situație jenantă și i-a deranjat pe vecini. Eu eram în oraș cu Alison, altfel nu l-aș fi lăsat să intre.

— Și ce a vrut?

— Bună întrebare. Tony, unchiul meu, crede că voia bani — dar Tony crede mereu că oamenii caută să obțină bani. Oricum, am putere de avocat, așa că nu era nimic de făcut în privința asta. Dumnezeu știe de ce a venit. Singura consolare mărunță e că mama nu pare să-și fi dat seama cine e. Este sub efectul unor analgezice extrem de puternice.

— Cum a aflat presa că o să vină acolo?

— Asta, spuse Bristow, e o întrebare excelentă. Tony crede că i-a anunțat chiar el.

— Cum se simte mama ta?

— Rău, foarte rău. Medicii spun că ar putea să reziste câteva săptămâni sau... sau ar putea să se întâmple în orice moment.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

Își ridică vocea pentru că trecea pe sub un pasaj rutier, pe care se circula intens și zgomotos.

— Păi, dacă se întâmplă să-ți amintești numele prietenei Lulei...

— Mă tem că tot nu înțeleg de ce ești atât de interesat de ea.

— Lula a făcut-o pe fata asta să vină tocmai din Hammersmith în Notting Hill, a petrecut un sfert de oră cu ea, după care a plecat. De ce n-a rămas? De ce să te întâlnești cu cineva doar pentru un timp atât de scurt? S-au certat? Orice lucru ieșit din comun care se întâmplă în jurul unei morți neașteptate poate fi relevant.

— Înțeleg, spuse Bristow ezitant. Dar... genul ăsta de comportament nu era chiar ceva ieșit din comun la Lula. Ți-am spus că uneori era puțin... puțin cam egoistă. Ar fi fost tipic pentru ea să considere că o apariție simbolică ar mulțumi-o pe fata aia. Știi, i se întâmpla des să aibă scurte momente de entuziasm față de oameni, după care să-i abandoneze.

Dezamăgirea lui Bristow față de direcția aleasă de Strike pentru investigație era atât de vădită, încât detectivul simți că ar fi diplomatic să treacă la o justificare mascată a onorariului imens plătit de clientul său.

— Celălalt motiv pentru care te-am sunat a fost ca să-ți spun că mâine-seară mă întâlnesc cu unul dintre ofițerii de la departamentul de investigații criminale care s-au ocupat de caz. Eric Wardle. Sper să pun mâna pe dosarul poliției.

— Fantastic! exclamă Bristow, părând impresionat. Te-ai mișcat repede.

— Mda, păi am relații bune la Poliția Metropolitană.

— Atunci o să poți obține niște răspunsuri și despre Fugar! Mi-ai citit însemnările?

— Da, foarte utile, spuse Strike.

— Și încerc să aranjez un prânz cu Tansy Bestigui săptămâna asta, ca să te poți vedea cu ea și să-i auzi mărturia în mod nemijlocit. O sun pe secretara ta, bine?

— Excelent.

Asta era de spus pentru faptul că avea o secretară nevalorificată la maximum și pe care nu și-o putea permite, își zise Strike, după ce încheie convorbirea: dădea impresia de profesionalism.

Căminul St Elmo pentru cei lipsiți de adăpost era situat chiar în spatele pasarelei gălăgioase. O rudă umilă, prost proporționată și contemporană a casei din Mayfair în care locuise Lula, din cărămidă roșie, cu o fațadă mai umilă și neîngrijită; fără trepte din piatră, fără grădină, fără vecini eleganți, doar o ușă scorojită care dădea direct în stradă, vopsea exfoliată de la pervazurile ferestrelor și un aer de clădire lăsată pradă uitării. Lumea modernă utilitaristă o înconjurase treptat, până când o lăsase înghesuită și mizeră, în dezacord cu împrejurimile, cu pasarela la nici douăzeci de metri distanță, astfel încât ferestrele de sus dădeau direct către barierele din beton și coloanele neîntrerupte de mașini. O savoare instituțională inconfundabilă era conferită de butonul mare, argintiu al soneriei și de difuzorul de lângă ușă, precum și de camera video neagră, de o urâtenie impardonabilă, agățată de buiandrugul ușii într-o cușcă din sârmă, cu cablurile la vedere.

O tânără costelivă, cu un herpes în colțul gurii, fuma în fața ușii de la intrare, purtând o bluză bărbătească murdară, în care silueta ei plâpândă părea că se pierde. Stătea

rezemată de zid, cu privirea goală îndreptată spre centrul comercial aflat la cinci minute de mers pe jos, iar când Strike apăsă butonul de acces în cămin, îi aruncă o privire profund iscoditoare, aparent evaluându-i potențialul.

Imediat după ușă, dădeai într-un hol mic, mucegăit, cu podeaua jengoasă și lambriuri sărăcăcioase din lemn. Două uși de sticlă încuiate se aflau în stânga și în dreapta, permițându-i să întrezărească o sală mare și goală și o încăpere laterală cu aspect deprimant, cu o masă plină cu broșuri, o țință veche pentru săgeți și un perete presărat din plin cu găuri. Drept înainte era un birou de recepție cu aspect de chioșc, protejat de un alt grilaj metalic.

La birou, o femeie citea ziarul, mestecând gumă. Se arătă suspicioasă și prost dispusă când Strike o întrebă dacă poate vorbi cu o fată care avea un nume asemănător cu Rachel și care fusese prietenă cu Lula Landry.

— Ești ziarist?

— Nu, nu sunt. Sunt prietenul unui prieten.

— Atunci, ar trebui să-i știi numele, nu crezi?

— Rachel? Raquelle? Ceva de genul ăsta.

Un bărbat chelios intră în chioșc în spatele femeii suspicioase.

— Sunt detectiv particular, spuse Strike, ridicându-și glasul, iar cheliosul se uită în jur, interesat. Vă las cartea mea de vizită. Am fost angajat de fratele Lulei Landry și voiam să discut cu...

— A, o cauți pe Rochelle? întrebă cheliosul, apropiindu-se de grilaj. Nu-i aici, amice. A plecat.

Colega lui, arătându-și iritarea față de disponibilitatea cheliosului de a sta de vorbă cu Strike, îi cedă locul la birou și dispăru din peisaj.

— Când s-a întâmplat asta?

— De câteva săptămâni. Ba chiar să fi trecut vreo două luni.

— Ai vreo idee unde s-a dus?

— Habar n-am, amice. Probabil că doarme iar sub cerul liber. A venit și-a plecat de câteva ori bune. E un personaj dificil. Probleme de sănătate mentală. Carrienne ar putea să știe ceva totuși, stai puțin. Carrienne! Hei! Carrienne!

Tânăra anemică cu herpes la gură veni din lumina soarelui, cu ochii îngustați.

— Ce-i?

— Rochelle, ai văzut-o?

— De ce-aș vrea io s-o văd pe nemernica aia?

— Deci, n-ai văzut-o? Întrebă cheliosul.

— Nu. Ai un tutun?

Strike îi dădu o țigară pe care fata o puse după ureche.

— E tot pe-aci, pe undeva. Janine zicea c-a văz't-o, spuse Carrienne. Rochelle i-a zis c-ar avea un apartament sau ceva. Mincinoasa! Și că Lula Landry i-a lăsat totul. Nu. La ce-ți trebe Rochelle? îl întrebă ea pe Strike și era clar că se întreba dacă era vorba de câștigat niște bani și dacă nu putea să se bage ea în schimb.

— Doar să-i pun niște întrebări.

— Despre ce?

— Lula Landry.

— Oh, spuse Carrienne și ochii ei de jucător abil de cărți licăriră. Nu erau așa niște pretene nemaipomenite. Nu trebe să crezi tot ce-ți spune jagoasa aia mincinoasă de Rochelle.

— Despre ce a mințit? se interesă Strike.

— Despre orice, dă-o dreacu'! Io zic c-a șmanglit juma' din tot ce-a zis că i-a cumpărat Landry.

— Ei, haide, Carrienne, îi spuse cheliosul cu blândețe. Fetele chiar *erau* prietene, îi spuse el lui Strike. Landry venea și-o lua cu mașina. Asta provoca, adăugă el, cu o privire aruncată spre Carrienne, puțină tensiune.

— Nu din partea mea, să mor io, se răsti Carrienne. Mie mi se părea că Landry era o parvenită nemernică. Nici măcar n-arăta așa bine.

— Rochelle mi-a zis că are o mătușă în Kilburn, spuse cheliosul.

— Nu să-nțelegea cu ea, totuși, zise fata.

— Aveți cumva un nume și o adresă pentru mătușa asta? întrebă Strike, dar amândoi clătinară din cap. Care era numele de familie al lui Rochelle?

— Nu știu. Știi tu, Carrienne? Se-ntâmplă des să-i cunoaștem pe oameni doar după numele de botez, îi spuse el lui Strike.

Puține lucruri mai puteau fi aflate de la ei. Rochelle locuise ultima oară la cămin cu două luni în urmă. Cheliosul știa că, o vreme, fata se tratase ambulatoriu la o clinică din St Thomas, deși n-avea idee dacă încă se mai ducea acolo.

— Avea episoade de psihoză. Lua o mulțime de medicamente.

— Nici în șpiț n-a durut-o când a murit Lula, spuse Carrienne, pe neașteptate. Nici în șpiț!

Amândoi bărbații se uitară la ea. Fata ridică din umeri, ca una care nu făcuse decât să exprime un adevăr neplăcut.

— Uite, dacă Rochelle apare iar, vreți să-i dai datele mele și s-o rugați să mă sune?

Strike le dădu amândurora cărți de vizită, pe care cei doi le examinară cu interes. În timp ce atenția lor era

astfel absorbită, el șterpeli cu îndemânare ziarul *News of the World* al mestecătoarei de gumă prin mica deschizătură din partea de jos a grilajului și-l vârî la subsuoară. Apoi își luă rămas-bun cu voioșie de la cei doi și plecă.

Era o după-amiază caldă de primăvară. Strike o luă spre podul Hammersmith, vopseaua verde-cenușie și ornamentele aurite creând o imagine pitorească în lumina soarelui. O lebădă singuratică se legăna pe Tamisa lângă malul celălalt. Birourile și magazinele păreau să fie la o sută de kilometri distanță. Luând-o la dreapta, porni pe alea de lângă digul fluviului și un șir de clădiri joase, terasate, de pe malul râului, unele cu balcoane sau îmbrăcate în glicină.

Strike își luă o halbă de bere în Blue Anchor și se așază afară, pe o bancă de lemn, cu fața la apă și cu spatele la frontonul regal albastru și alb. Aprinzându-și o țigară, dădu la pagina a patra a ziarului, unde o fotografie color a lui Evan Duffield (cu capul plecat, cu un buchet mare de flori albe în mână și pardesiul negru fluturând în urma lui) era dominată de titlul scris mare: DUFFIELD O VIZITEAZĂ PE MAMA LULEI PE PATUL DE MOARTE.

Relatarea era anodină, nimic mai mult decât o legendă extinsă a ilustrației. Conturul pentru ochi și pardesiul fluturând, expresia ușor bântuită și ruptă de lume aminteau de înfățișarea lui Duffield în timp ce se îndrepta spre înmormântarea iubitei sale decedate. În cele câteva rânduri tipărite din josul fotografiei era descris drept „actorul-muzician Evan Duffield, tulburat”.

Mobilul vibră și Strike îl scoase din buzunar. Primise un mesaj de la un număr necunoscut.

News of the World pagina patru Evan Duffield. Robin

Chemarea cucului

Zâmbi larg la micul ecran înainte să vâre telefonul la loc în buzunar. Soarele îi încălzea capul și umerii. Pescărușii țipau, rotindu-se pe deasupra lui, iar Strike, mulțumit că nu trebuia să se ducă niciunde și nu era așteptat de nimeni, hotărî să citească ziarul din scoarță în scoarță pe banca însorită.

Robin se legăna împreună cu restul navetiștilor îngheșiți în metroul de Bakerloo, care se îndrepta spre nord. Simți că telefonul din buzunarul pardesiului vibrează și-l extrase cu dificultate, cotul fiindu-i presat neplăcut într-o porțiune flască nespecificată a corpului unui bărbat cu respirație urât mirositoare, îmbrăcat în costum, aflat lângă ea. Când văzu că mesajul era de la Strike, se simți momentan emoționată, aproape la fel de exaltată ca în urmă cu o zi, când văzuse articolul din ziar despre Duffield. Citi:

Plecat. Cheia în spatele rezervorului toaletei. Strike.

Nu se mai chinui să bage telefonul la loc în buzunar, ci continuă să-l țină în mână în timp ce metroul zăgănea prin tunelurile întunecate și încercă să nu inspire halena bărbatului flasc. Era iritată. Cu o zi în urmă, ea și Matthew luaseră masa de prânz în compania a doi prieteni din studenție ai lui Matthew, la micul restaurant preferat al acestuia, Windmill on the Common. Când a zărit imaginea lui Evan Duffield pe un exemplar deschis din *News of the World* aflat pe o masă alăturată, s-a scuzat în grabă, chiar în toiul uneia dintre poveștile lui Matthew, și s-a grăbit să iasă ca să-i trimită un mesaj lui Strike.

Matthew i-a spus, mai târziu, că se purtase nepoliticos și, ce era mai rău, nu explicase ce vrea să facă, preferând să păstreze acel aer ridicol de mister.

Robin strânse tare cureaua de susținere și, când trenul încetini, iar vecinul ei corpulent se înghesui în ea, se simți ușor caraghioasă și, totodată, supărată pe cei doi bărbați, mai ales pe detectiv, care era evident neinteresat de mișcările neobișnuite ale fostului iubit al Lulei Landry.

După ce mărșălui prin obișnuitul haos și printre dărâmurile de pe Denmark Street, scoase cheia din spatele bazinului, după cum primise instrucțiuni, și avu din nou de suportat aerul de superioritate al tipei din biroul lui Freddie Bestigui; Robin era într-o dispoziție teribil de proastă.

Deși ea nu știa, chiar în acel moment, Strike trecea pe lângă scena celor mai romantice momente din viața lui Robin. Treptele de sub statuia lui Eros erau în dimineața aceea pline de adolescenți italieni, în timp ce Strike trecea prin preajmă pe partea cu biserica St James, îndreptându-se spre Glasshouse Street.

Intrarea clubului de noapte Barrack, care-l încântase atât de mult pe Deeby Macc încât rămăsese acolo câteva ore, abia coborât din avionul care-l adusese de la Los Angeles, era la mică distanță de Piccadilly Circus. Fațada arăta de parcă ar fi fost beton industrial, iar denumirea era ieșită în relief în litere negre strălucitoare, aranjate vertical. Clubul se extindea pe patru etaje. Așa cum se așteptase Strike, deasupra ușii erau montate camere de supraveghere, a căror rază de acțiune acoperea, după aprecierea lui, cea mai mare parte a străzii. Dădu ocol clădirii, observând ieșirile de incendiu și alcătuindu-și în minte o schiță aproximativă a zonei.

După o a doua ședință lungă de internet în seara precedentă, Strike avea sentimentul că înțelesese pe deplin interesul declarat public al lui Deeby Macc pentru Lula Landry. Rapperul pomenise numele manechinului în versurile a trei cântece de pe două albume distincte. De asemenea, vorbise despre ea în interviuri ca despre idealul lui de femeie și sufletul său pereche. Era dificil de apreciat cât de în serios intenționase Macc să fie luat când făcuse aceste comentarii. Trebuia ținut cont, în toate interviurile din presă pe care le citise Strike, mai întâi de simțul umorului manifestat de rapper, sec și alunecos în același timp, iar în al doilea rând de venerația dublată de teamă pe care orice intervievator părea s-o simtă când se afla față în față cu acesta.

Fost membru al unei bande, care făcuse pușcărie pentru port ilegal de arme și delikte legate de droguri în Los Angelesul natal, Macc era acum multimilionar, deținând mai multe afaceri rentabile pe lângă cariera muzicală. Nu încăpea îndoială că presa devenise „entuziasmată”, ca să folosesc termenul lui Robin, când aflase că cei de la compania lui de discuri închiriaseră apartamentul situat sub cel al Lulei. Se făcuseră speculații febrile legate de ceea ce s-ar fi putut întâmpla când Deeby Macc s-ar fi aflat la un etaj distanță de presupusa femeie a visurilor sale și cum ar putea acest nou element incendiar să afecteze relația nestatornică dintre Landry și Duffield. Toate aceste non-povești fuseseră condimentate cu comentarii neîndoielnic contrafăcute din partea prietenilor amândurora: „A sunat-o deja și a invitat-o la cină”, „Lula îi pregătește o mică petrecere la ea în apartament pentru când o să ajungă în Londra”. Aceste speculații aproape că eclipsaseră torentul de comentarii scandalizate din partea

diverșilor editorialiști, legate de faptul că Macc, condamnat de două ori, a cărui muzică (spuneau ei) glorifica trecutul său penal, primise permisiunea să intre în țară.

Când ajunse la concluzia că străzile din jurul clubului de noapte nu mai aveau ce să-i spună, Strike își continuă drumul pe jos, făcând însemnări despre liniile galbene din vecinătate, despre restricțiile privind parcare pentru serile de vineri și despre acele clădiri din apropiere care aveau și ele instalate propriile camere de supraveghere. Terminându-și notițele, simți că merita să treacă la cheltuieli o ceașcă de ceai și un rulou cu bacon, savurându-le pe ambele într-o cafenea mică în timp ce citea un exemplar abandonat din *Daily Mail*.

Mobilul sună în timp ce începea a doua ceașcă de ceai și citise jumătate din relatarea zglobie a gafei prim-ministrului, care o făcuse pe o alegătoare vârstnică „bigotă”, fără să-și dea seama că microfonul era încă pornit.

Cu o săptămână în urmă, Strike lăsase ca apelurile secretarei sale nedorite să ajungă la mesageria vocală. Astăzi, îi răspunse.

— Bună, Robin, ce faci?

— Excelent. Te-am sunat ca să-ți transmit mesajele.

— Dă-i bătaie, spuse Strike, scoțând la iveală un pix.

— Alison Cresswell tocmai a sunat — secretara lui John Bristow — ca să anunțe că a rezervat o masă la Cipriani pentru mâine, la ora unu, pentru a te pune în legătură cu Tansy Bestigui.

— Minunat!

— Am încercat iar să sun la compania de producție a lui Freddie Bestigui. Au fost iritați. Au zis că e în LA. Am lăsat o nouă solicitare pentru el, ca să te sune.

— Bun.

— Și Peter Gillespie a sunat iar.

— Îhm, spuse Strike.

— Zicea că e urgent și că te roagă să-l suni cât mai curând posibil.

Strike se gândi să o roage să-l sune pe Gillespie și să-i spună să-și tragă singur un șut în cur.

— Mda, am s-o fac și pe-asta. Ia zi, poți să-mi trimiți un mesaj cu adresa clubului de noapte Uzi?

— Desigur.

— Și să încerci să găsești numărul de telefon al unui individ numit Guy Somé? E designer.

— Se pronunță „Ghi”, spuse Robin.

— Ce?

— Numele lui de botez. Se pronunță ca în franceză: „Ghi”.

— A, bine. Mă rog, poți să încerci să găsești un număr de contact?

— În regulă, spuse Robin.

— Întreabă-l dacă e dispus să discute cu mine. Lasă-i un mesaj în care să-i spui cine sunt și cine m-a angajat.

— Bine.

Lui Strike i se năzări că tonul lui Robin era glacial. După o secundă, două, crezu că bănuiește de ce.

— Apropo, mulțumesc pentru mesajul trimis ieri, spuse el. Scuze că nu ți-am răspuns; în locul în care mă aflu, ar fi părut ciudat dacă începeam să scriu mesaje pe telefon. Dar, dacă ai putea să-l suni pe Nigel Clements, agentul lui Duffield, și să-i ceri o întrevedere, ar fi nemaipomenit.

Animozitatea ei se risipi de îndată, așa cum intenționase Strike. Când vorbi, vocea ei era cu multe grade mai caldă, situându-se de fapt la limita entuziasmului.

— Dar Duffield nu poate să aibă nimic de-a face cu asta, nu? Are un alibi beton!

— Mda, mă rog, o să vedem, spuse Strike, pe un ton deliberat amenințător. Și, Robin, dacă mai apare vreo amenințare cu moartea — de regulă, apar în zilele de luni...

— Da? Întrebă ea cu înflăcărare.

— Pune-o la dosar, spuse Strike.

Nu era sigur — părea improbabil; îi dăduse impresia de pudică — dar i se păru că o aude bombănind: „Să te ia naiba, atunci“, în timp ce închidea telefonul.

Strike își petrecu restul zilei angrenat în activități de rutină anoste, dar necesare. Când Robin îi trimise prin SMS adresa, vizită al doilea club de noapte din ziua aceea, de data asta în South Kensington. Contrastul cu Barrack era extrem. Intrarea discretă a clubului Uzi putea foarte bine să fie a unei elegante case particulare. Și aici erau montate camere de supraveghere deasupra ușilor. Strike luă apoi un autobuz până în Charles Street, unde era destul de sigur că locuia Guy Somé, și parcurse pe jos ceea ce bănuia că ar fi ruta cea mai directă între adresa designerului și casa în care locuise Landry.

Spre sfârșitul după-amiezii, piciorul îl durea rău și se opri să se odihnească și să-și mai ia niște sendvișuri înainte de a porni spre Feathers, aproape de Scotland Yard, unde avea întâlnire cu Eric Wardle.

Era tot un pub victorian, de data asta cu ferestre enorme, care se întindeau aproape de la podea până la tavan, dând spre o clădire mare și cenușie din anii 1920, decorată cu statui sculptate de Jacob Epstein. Cea mai apropiată dintre ele se afla deasupra ușilor și privea în jos prin ferestrele pubului; o zeităte firoasă,

așezată, era îmbrățișată de bebelușul său, al cărui corp era răsucit într-un mod ciudat, ca să i se vadă organele genitale. Timpul erodase întregul potențial șocant al imaginii.

În local, aparatele clincăneau și zornăiau, emițând flashuri în culori primare. Televizoarele cu plasmă montate pe pereți și împrejmuite cu piele capitonată arătau meciul dintre West Bromwich Albion și Chlesea cu sunetul oprit, în vreme ce Amy Winehouse palpita și gemea din niște difuzoare ascunse. Denumirile varietăților de bere erau pictate pe zidul crem de deasupra barului lung, așezat cu fața spre o scară largă din lemn negru cu trepte curbate și balustrade lucitoare din alamă, care ducea la primul etaj.

Strike trebui să aștepte ca să fie servit, ceea ce-i oferi răgazul să privească în jur. Localul era plin de bărbați, cei mai mulți fiind tunși scurt, în stil cazon. Doar un grup de trei fete cu un bronz de culoarea mandarinei stăteau în picioare în jurul unei mese înalte, dându-și pe spate părul oxigenat îndreptat excesiv, în rochițele lor cu paiete, mulate pe corp, mutându-și în mod inutil greutatea pe picioarele încălțate în tocuri periculos de înalte. Se prefăceau că nu știu că singurul băutor solitar, un bărbat chipeș, cu înfățișare băiețească, îmbrăcat în geacă de piele și așezat pe un taburet înalt de bar lângă fereastra din apropiere, le examina punct cu punct, cu un ochi exersat. Strike își cumpără o halbă de Doom Bar și se apropie de evaluatorul fetelor.

— Cormoran Strike, spuse el când ajunse la masa lui Wardle.

Wardle avea genul de păr pe care Strike îl invidia la alți bărbați. Nimeni nu l-ar fi poreclit pe Wardle „Flocea”.

— Mda, m-am gândit că s-ar putea să fii tu, spuse polițistul, în timp ce-și strângeau mâinile. Mi-a zis Anstis că ești un tip solid.

Strike își trase un taburet, iar Wardle spuse, fără preambul:

— Ia zi, ce ai pentru mine?

— Luna trecută a fost un caz de omucidere prin înjunghiere imediat la ieșirea din Ealing Broadway. Un tip numit Liam Yates? Informator al poliției, nu-i așa?

— Da, s-a ales cu un cuțit în gât. Dar știm cine-a făcut-o, spuse Wardle, râzând cu superioritate. Jumătate dintre infractorii din Londra știu. Dacă asta ți-e informația...

— Și totuși, nu știți unde e, este?

Aruncând iute o privire spre fetele care afișau o nepăsare hotărâtă, Wardle scoase din buzunar un blocnotes.

— Zi.

— E o fată care lucrează la Betbusters pe Hackney Road, o cheamă Shona Holland. Locuiește într-un apartament închiriat la două străzi de agenția de pariuri. În acest moment, are un musafir nepoftit în casă pe nume Brett Fearney, care o caftea pe sora fetei. Se pare că individul nu e genul căruia să-i poți refuza o favoare.

— Ai adresa completă? întrebă Wardle, care scria grăbit.

— Tocmai ți-am dat numele chirieșului și jumătate din codul poștal. Ce-ar fi să încerci puțină muncă de detectiv?

— Și de unde ziceai că ai chestia asta? întrebă Wardle, care continua să scrie cu repeziciune pe blocnotesul sprijinit pe genunchi.

— N-am zis, replică Strike calm, sorbind din bere.

— Ai niște prieteni interesanți, așa-i?

— Foarte. Acum, în spiritul unui schimb corect...

Punându-și la loc blocnotesul în buzunar, Wardle râse:

— Ce mi-ai dat tu acum ar putea să fie un mare rahat.

— Nu este. Joacă cinstit, Wardle.

Polițistul îl cântări din priviri pe Strike o clipă, aparent ezitând între amuzament și suspiciune.

— Deci, ce urmărești?

— Ți-am spus la telefon: câteva informații de culise despre Lula Landry.

— Nu citești presa?

— Informații de culise, am spus. Clientul meu crede că nu s-a jucat corect.

Expresia lui Wardle se înăspri.

— Suntem în legătură cu un tabloid, nu-i așa?

— Nu, spuse Strike. Cu fratele ei.

— John Bristow?

Wardle sorbi îndelung din bere, cu ochii la partea de sus a coapsei celei mai apropiate fete, verigheta lui reflectând luminile roșii de la aparatul de pinball.

— A rămas fixat pe înregistrările camerelor de supravegere?

— A pomenit de el, recunoscut Strike.

— Am încercat să dăm de ei, spuse Wardle, de cei doi negri. Am făcut un apel public. Niciunul dintre ei nu s-a înființat. Nu-i cine știe ce surpriză — alarma unei mașini s-a declanșat chiar în momentul când cei doi ar fi trecut pe lângă ea — sau încercau să pătrundă în ea. Un Maserati. Gusturi alese.

— V-ați gândit că spărgeau mașini, nu?

— Nu zic că s-au dus acolo anume ca să spargă mașini. Poate că au sesizat o ocazie favorabilă, văzând-o parcată acolo — cât de tâmpit să fii să lași un Maserati parcat în

stradă? Dar era aproape două noaptea, temperatura sub zero grade și nu-mi vin în minte multe motive inocente pentru care doi tipi ar alege să se întâlnească la ora aia, pe o stradă din Mayfair, unde niciunul dintre ei, din câte am putut afla, nu locuia.

— Nicio idee de unde veneau sau unde s-au dus după aia?

— Suntem aproape siguri că tipul de care e obsedat Bristow, cel care mergea spre apartamentul ei cu puțin înainte ca ea să se prăbușească, a coborât din autobuzul 38 în Wilton Street la unsprezece și un sfert. Nu se poate ști ce a făcut înainte de a fi trecut de camera video de pe Bellamy Road din capăt, după o oră și jumătate. A trecut rapid înapoi pe lângă ea la zece minute după ce Landry a sărit, a sprintat pe Bellamy Road și cel mai probabil a luat-o la dreapta pe Weldon Street. Există o înregistrare video cu un tip care se potrivește cu descrierea lui — înalt, negru, cu glugă pe cap, cu un fular în jurul feței — surprins pe Theobalds Road cam după douăzeci de minute.

— A mers reпејor dacă a ajuns pe Theobalds Road în douăzeci de minute, comentă Strike. Asta e departe, spre Clerkenwell, nu-i așa? Trebuie să fie vreo trei kilometri și ceva, poate chiar patru. Iar trotuarele erau înghețate.

— Mda, păi poate că n-a fost el. Înregistrarea era de tot rahatul. Lui Bristow i s-a părut foarte suspect că avea fața acoperită, dar în noaptea aia au fost minus zece grade și chiar și eu am purtat o cagulă atunci. Oricum, fie că individul s-a aflat pe Theobalds Road sau nu, nimeni n-a venit să spună că l-a recunoscut.

— Iar celălalt?

— A rupt-o la fugă pe Halliwell Street, cam la două sute de metri mai jos. Nimeni nu știe unde s-a dus după aia.

— Și nici când a intrat în zonă?

— Putea să vină de oriunde. Altă filmare cu el nu avem.

— N-ar trebui să existe zece mii de camere de supraveghere în Londra?

— Deocamdată, nu sunt peste tot. Camerele nu sunt răspunsul la problemele noastre, dacă nu sunt întreținute și monitorizate. Cea din Garriman Street s-a defectat și deocamdată nu există niciuna pe Meadowfield Road sau pe Hartley Street. Ești ca toți ceilalți, Strike, vrei să te bucuri de libertățile civile când i-ai spus doamnei că ești la birou și tu ești de fapt într-un bar de striptease, dar vrei ca locuința să-ți fie supravegheată non-stop când cineva încearcă să-ți deschidă cu forța geamul de la baie. Nu poți să ai și una, și alta.

— Nu mă interesează nici una, nici alta, spuse Strike. Doar te întreb despre Fugarul al Doilea.

— Înfofolit până în albul ochilor, ca și amicul lui. Nu i se văd decât mâinile. În locul lui, dacă m-ar fi mustrat conștiința din pricina acelui Maserati, m-aș fi băgat într-un bar și-aș fi ieșit odată cu alți oameni. E un local numit Bojo's pe Halliwell Street unde ar fi putut să se ducă și să se piardă printre clienți. Am verificat, spuse Wardle, anticipând întrebarea lui Strike. Nimeni nu l-a recunoscut din înregistrare.

Cei doi băură câteva momente în tăcere.

— Chiar dacă i-am găsi, spuse Wardle, punându-și jos paharul, tot ce-am putea obține de la ei ar fi o relatare ca martori ai felului cum a căzut fata. În apartamentul ei nu s-a găsit nicio urmă de ADN inexplicabil. N-a fost nimeni acolo dintre cei care n-ar fi trebuit să fie.

— Nu doar înregistrarea camerei de supraveghere îi dă idei lui Bristow, spuse Strike. S-a văzut puțin și cu Tansy Bestigui.

— Nu-mi vorbi despre Tansy, dementa lu' Bestigui! spuse iritat Wardle.

— Va trebui să vorbesc despre ea deoarece clientul meu consideră că femeia spune adevărul.

— Tot aia susține? Nu s-a răzgândit? Uite, hai să-ți vorbesc eu despre doamna Bestigui, vrei?

— Te rog, spuse Strike, cu palma în jurul berii strânse la piept.

— Carver și cu mine am ajuns la locul decesului cam la douăzeci, douăzeci și cinci de minute după ce Landry s-a prăbușit în drum. Polițiștii în uniformă ajunseseră deja acolo. Tansy Bestigui era cuprinsă de istericale când am văzut-o, bolborosind, tremurând și zbierând că în clădire se află un criminal. Povestea ei era că s-a ridicat din pat în jur de două și s-a dus să facă pipi la baie; a auzit urlete de la două etaje mai sus și a văzut corpul Lulei trecând în cădere prin dreptul ferestrei. Acum, ferestrele din apartamentele alea sunt de tip termopan, cu geamuri triple sau ceva de genul. Sunt concepute să țină căldura și aerul condiționat înăuntru și gălăgia gloatei afară. Până am ajuns s-o interogăm, strada era plină de mașini ale poliției și de vecini, dar, dacă nu vedeai luminile girofarurilor albastre, n-ai fi putut să-ți dai seama de asta din apartament. Ai fi zis că suntem într-o piramidă, după zgomotul care ajungea înăuntru. Așa că i-am zis: „Sunteți sigură că ați auzit strigătele, doamnă Bestigui? Fiindcă mie mi se pare că apartamentul ăsta este foarte bine izolat fonic”. N-a vrut să retracteze. A jurat că a auzit fiecare cuvânt. După cum susține ea, Landry a țipat ceva de genul: „Ai venit prea târziu”, iar o voce de bărbat a zis: „Ești o mincinoasă nenorocită!” Halucinații auditive, așa li se spune, zise Wardle. Începi să auzi tot felul de lucruri

când tragi pe nară atâta cocaină încât creierul începe să ți se prelingă prin nas.

Mai luă o înghițitură lungă de bere.

— Oricum, am dovedit dincolo de orice îndoială că ea n-ar fi putut să audă ce-a zis c-a auzit. Soții Bestigui s-au mutat în casa unui prieten a doua zi, ca să scape de presă, așa că am dus câțiva băieți în apartamentul lor și un tip în balconul lui Landry, ca să strige cât îl țineau bojocii. Băieții de la primul etaj n-au auzit niciun cuvânt din ceea ce striga ăla, în condițiile în care erau cu mintea cât se poate de limpede și chiar făceau un efort ca să audă. Dar, în timp ce noi demonstram că spusese aberații, doamna Bestigui telefona la jumătate din Londra ca să spună tuturor că ea era singurul martor al uciderii Lulei Landry. Presa era deja cu urechile ciulite pentru că unii dintre vecini o auziseră zbierând că ar exista un intrus. Ziarele l-au judecat și condamnat pe Evan Duffield până să apucăm noi să revenim la doamna Bestigui. I-am transmis că am demonstrat că nu putea să audă ceea ce a zis că auzise. Ei bine, n-a vrut cu niciun chip să admită că totul fusese doar în mintea ei. Pentru ea, miza crescuse acum când presa roia la ușa ei de parcă ar fi fost Lula Landry renăscută. Așa că a revenit cu: „Cum, nu v-am spus? Le-am deschis. Da, am deschis ferestrele pentru o gură de aer proaspăt“.

Wardle râse disprețuitor.

— Afară era un ger de crăpau pietrele și ninge.

— Și ea era în lenjerie intimă, nu?

— Arăta ca o greblă cu două mandarine de plastic legate de ea, spuse Wardle, iar comparația îi venise atât de ușor, încât Strike era sigur că nu era nici pe departe primul care să o fi auzit. Am mers mai departe ca să verificăm încă

o dată noua ei versiune. Am luat amprentele și, cum era de așteptat, nu deschisese ferestrele. Nicio amprentă pe zăvoare sau oriunde altundeva. Femeia de serviciu le curătasese în dimineața de dinaintea morții lui Landry și nu mai intrase de atunci. Întrucât ferestrele erau închise și încuiate la sosirea noastră, nu se poate trage decât o singură concluzie, nu? Doamna Tansy Bestigui e o mincinoasă patentată!

Wardle își goli paharul.

— Hai să mai luăm câte una, spuse Strike și se îndreptă spre bar fără să aștepte un răspuns.

Observă privirea curioasă a lui Wardle rătăcind pe partea de jos a picioarelor sale în timp ce se întorcea la masă. În circumstanțe diferite, și-ar fi lovit tare proteza de piciorul mesei și ar fi spus: „Asta e”. Acum însă puse pe masă cele două halbe pline și ceva șorici de porc prăjit, care, spre iritarea lui, era servit într-un castron micuț, și continuă discuția de unde rămăseseră.

— Tansy Bestigui a văzut-o sigur pe Landry căzând prin dreptul ferestrei sale, nu-i așa? Pentru că Wilson zice că a auzit corpul prăbușindu-se chiar înainte ca doamna Bestigui să înceapă să zbiere.

— Poate c-a văzut-o, dar nu se dusesse acolo să facă pipi. Făcea două liniuțe de coca în baie. Am găsit praful acolo, tăiat și pregătit de consum.

— A lăsat urme, așa-i?

— Da. Probabil că vederea corpului trecând prin dreptul ferestrei a zăpăcit-o.

— Fereastra e vizibilă de la baie?

— Da. La limită.

— Ați ajuns acolo foarte repede, nu-i așa?

— Polițiștii în uniformă au fost acolo cam în opt minute, iar eu și Carver am ajuns în vreo douăzeci.

Wardle ridică halba, parcă în cinstea eficienței poliției.

— Am vorbit cu Wilson, paznicul de la ușă, spuse Strike.

— Da? S-a descurcat binișor, zise Wardle, cu o urmă de condescendență. N-a fost vina lui că l-a apucat pântecăraia. Dar n-a atins nimic și a cercetat locul cum se cuvine imediat după ce fata a sărit. Da, s-a descurcat bine.

— El și colegii lui au fost puțin cam delăsători în privința codului de acces de la ușă.

— Așa sunt oamenii. Prea multe PIN-uri și parole ca să le ții minte pe toate. Știu cum e.

— Bristow e interesat de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în sfertul de oră cât Wilson a fost la budă.

— Și noi am fost, cam cinci minute, până ne-am liniștit văzând că madam Bestigui este o cocainomană înnebunită după publicitate.

— Wilson mi-a zis că piscina era descuiată.

— Poate să explice cum putea criminalul să ajungă sau să se întoarcă la piscină fără să treacă prin fața lui? O nebunie de *piscină*, zise Wardle, aproape la fel de mare ca aia de la sala mea de sport, și numai pentru folosința a trei oameni. O *sală de sport* la parter, în spatele ghișeului de securitate. Parcare subterană, băga-mi-aș! Apartamente cu marmură și prostii ca... ca la un hotel de cinci stele.

Polițistul clătina din cap foarte încet, în ciudat de distribuția inechitabilă a bogăției.

— E o altă lume, spuse el.

— Pe mine mă interesează apartamentul de la mijloc, spuse Strike.

— Al lui Deeby Macc? zise Wardle, iar Strike observă surprins un zâmbet plin de căldură sinceră întinzându-se pe fața polițistului. Ce-i cu el?

— Ai fost acolo?

— Am aruncat o privire, dar Bryant îl cercetase între timp. Gol. Ferestrele încuiate, alarma setată și funcționând corespunzător.

— Bryant e cel care s-a lovit de tablă și a distrus marele aranjament floral?

Wardle pufni disprețuitor.

— Ai auzit de asta, nu? Domnul Bestigui n-a fost prea încântat. Ei, da. Două sute de trandafiri albi într-o vază de cristal cât un tomberon. Se pare că aflase că Macc cere în anexă să aibă trandafiri albi. În anexă, repetă Wardle, ca și cum tăcerea lui Strike sugera că habar n-avea ce însemna termenul. Chestiile pe care vedetele cer să le aibă în cabină. Mă gândeam că ar trebui să știi chestia asta.

Strike ignoră insinuarea. Sperase la ceva mai bun din partea lui Anstis.

— Ați aflat de ce Bestigui a vrut ca Macc să primească trandafirii?

— Ca să se dea bine pe lângă el, nu? Probabil că voia să-l distribuie pe Macc într-un film. A fost șucărit până-n măduva oaselor când a auzit că Bryant i-a distrus. A început să zbiere ca un apucat când a aflat.

— I s-a părut cuiva ciudat că s-a supărat atâta pentru niște flori, când vecina lui zăcea în stradă cu capul zdrobit?

— E un nemernic greu de suportat, Bestigui ăsta, spuse Wardle, pornit. E obișnuit ca oamenii să stea în poziție de drepti când vorbește el. A încercat să ne trateze pe toți ca pe angajații lui, până și-a dat seama că nu e o mișcare inteligentă. Dar urletele lui nu erau de fapt provocate de flori. Încerca s-o acopere pe nevastă-sa, să-i dea șansa să se adune. Se tot băga cu forța între ea și oricine voia să-i pună întrebări. E și ditamai namila, bătrânul Freddie.

— De ce era îngrijorat?

— Cu cât femeia zbiera mai mult, tremurând ca o potaie înghețată, cu atât mai evident devenea că luase cocaină. El, probabil, știa că praful se găsea pe undeva prin apartament. Nu-i convenea să năvălească polițiștii în apartamentul lui. Așa că a încercat să distragă atenția tuturor cu scandalul legat de aranjamentul floral de cinci sute de lire. Am citit undeva că divorțează de ea. Nu mă surprinde. E obișnuit ca presa să umble pe vârfuri în preajma lui, pentru că e un nemernic pornit pe procese. Nu se poate să-i fi plăcut toată atenția de care a avut parte după ce Tansy a vorbit vrute și nevrute. Presa a profitat cât a putut. Au republicat povești despre cum arunca el cu farfuriile în servitori. Cum îi pocnea pe subalterni în ședințe. Au spus că i-a dat ultimei sale soții o sumă imensă ca aia să nu povestească la tribunal despre viața lui sexuală. E foarte cunoscut ca un mare căcănar.

— Nu v-ați gândit la el ca la un posibil suspect?

— Oh, ba ne-am gândit, și încă cum! S-a aflat acolo și are reputația de om violent. Totuși, nicio clipă n-a părut că ar fi un posibil suspect. Dacă soția lui ar fi știut că el a făcut-o sau că nu fusese în apartament când Landry s-a prăbușit, pariez că ne-ar fi spus. Când am ajuns acolo, nu se mai controla. Dar a spus că soțul ei era în pat, iar așternuturile erau deranjate, ca și cum se dormise în ele. Plus că, dacă ar fi reușit să se furișeze din apartament fără ca ea să observe și ar fi urcat în apartamentul lui Landry, rămânea întrebarea cum a trecut de Wilson. Nu putea să ia liftul, așa că ar fi trecut pe lângă Wilson, când cobora.

— Deci, timpii când s-au petrecut lucrurile îl scot din cauză?

Wardle ezită.

— Mă rog, e la limita posibilului. *La limită*, presupunând că Bestigui se poate deplasa mult mai rapid decât majoritatea oamenilor de vârstă și de greutatea sa și că a rupt-o la fugă în clipa când a împins-o. Dar rămâne faptul că nu i-am găsit urmele de ADN nicăieri în apartament, întrebarea legată de cum a ieșit din locuință fără ca soția să știe că a plecat și, chestiunea mai mărunță, de ce l-ar fi lăsat Landry să intre. Toți prietenii au fost de acord că fata nu-l agreea. În tot cazul, completă el terminându-și de băut berea, Bestigui e genul de om care și-ar fi angajat un ucigaș dacă dorea să aranjeze pe cineva. Nu și-ar fi murdărit mâinile.

— Mai luăm una?

Wardle se uită la ceas.

— E rândul meu, spuse el și se duse clătinându-se la bar.

Cele trei tinere aflate în jurul mesei înalte tăcură dintr-odată, urmărindu-l cu lăcomie. Wardle le aruncă un zâmbet afectat și se întoarse la masă cu berile, iar ele se uitară înspre el în timp ce își relua locul pe taburetul de lângă Strike.

— Ce părere ai de Wilson ca posibil ucigaș? îl întreabă Strike.

— Proastă, spuse Wardle. N-ar fi putut să urce și să coboare atât de repede ca să se întâlnească cu Tansy Bestigui la parter. Să nu uităm totuși că are un CV plin de bălării. A fost angajat datorită faptului că ar fi ex-polițist, dar n-a fost niciodată angajat în poliție.

— Interesant. Dar unde a lucrat?

— Se mișcă de ani de zile prin lumea firmelor de pază. A recunoscut că a mințit ca să obțină primul job, cam în urmă cu zece ani, și pur și simplu a păstrat chestia aia în CV.

— Pare să o fi plăcut pe Landry.

— Mda. E mai bătrân decât arată, spuse Wardle, într-o doară. E bunic. Caraibienii ăștia nu-și arată vârsta ca noi. N-aș fi zis că-i mai în vârstă decât tine.

Strike se întrebă cam câți ani îi dădea Wardle.

— I-ați pus pe cei de la criminalistică să controleze apartamentul moartei?

— O, da, spuse Wardle, dar asta numai pentru că șefimea a vrut să nu plutească nicio urmă de îndoială. Am știut din primele douăzeci și patru de ore că trebuie să fi fost sinucidere. Dar, întrucât toată lumea era cu ochii pe noi, am făcut chiar exces de zel.

Vorbea cu o mândrie prost disimulată.

— Femeia de serviciu făcuse curățenie peste tot în dimineața aia — o poloneză sexy, vorbește engleza stricat, dar e al naibii de meticuloasă cu treaba ei — așa că amprente de peste zi au ieșit în evidență foarte clar. Nimic neobișnuit.

— E de presupus că amprente de lui Wilson erau acolo pentru că el a cercetat locul după ce ea a căzut?

— Da, nu erau în niciun loc suspect.

— Deci, după părerea ta, când a căzut fata, nu erau decât trei oameni în toată clădirea. Deeby Macc ar fi trebuit să fie acolo, dar...

— ... s-a dus direct de la aeroport la un club de noapte, da, spuse Wardle.

Din nou, un zâmbet larg și aparent involuntar îi luminează fața.

— L-am interogat pe Deeby la Claridges a doua zi după moartea fetei. Un tip masiv. Ca și tine, spuse el, aruncând o privire la bustul voluminos al lui Strike, doar că e într-o formă fizică mai bună.

Strike suportă lovitura fără să obiecteze.

— Un fost gangster în toată regula. A intrat și-a ieșit din pârnaie în LA. A fost cât pe ce să nu primească viza de intrare în țară. A avut însoțitori cu el, continuă Wardle. Toți ardeau gazul prin camere, inele pe toate degetele, tatuaje pe ceafă. El era cel mai solid, totuși. Te-ai speria de nenișorul ăsta dacă l-ai întâlni noaptea pe o alee întunecată. Dar e cu mult mai politicoș decât Bestigui. M-a întrebat cum dracu' pot să-mi fac meseria fără pistol.

Polițistul radia. Lui Strike îi venea greu să nu tragă concluzia că Eric Wardle, detectiv de investigații criminale, era, în acest caz, la fel de fascinat de vedete ca și Kieran Kolovas-Jones.

— Interogatoriul n-a fost lung, ținând cont de faptul că abia se dăduse jos din avion și nu pusese piciorul în Kentigern Gardens. De rutină. La sfârșit, l-am pus să-mi dea un autograf pe ultimul lui disc, recunosc Wardle, ca și cum nu s-ar fi putut abține să nu spună asta. Asta a spart gheața, i-a plăcut. Doamna mea voia să-l punem la vânzare pe eBay, dar am să-l păstrez...

Wardle se opri din vorbit cu aerul că lăsase să-i scape mai mult decât intenționase. Amuzat, Strike se apucă să guste din șoriciul prăjit.

— Ce părere ai de Evan Duffield?

— A, ăla, spuse Wardle.

Praful de stele care scânteiasă în timpul relatării polițistului despre Deeby Macc dispăruse; polițistul era încruntat.

— Un căcăcios drogat. Ne-a călcat pe bățături de la început până la sfârșit. S-a dus direct la reabilitare a doua zi după ce fata a murit.

— Am văzut. Unde?

— La Priory, unde să se ducă? Tratament de odihnă.

— Deci, când l-ați interogată?

— A doua zi, dar mai întâi a trebuit să-l găsim. Oamenii lui ne-au pus piedici cât s-a putut. Aceeași poveste ca și în cazul lui Bestigui, nu? Nu voiau să știe ce făcea el cu adevărat. Doamna mea, spuse Wardle, încruntându-se și mai tare, zice că e sexy. Ești căsătorit?

— Nu, spuse Strike.

— Anstis mi-a spus că ai plecat din armată ca să te însori cu o femeie care arată ca un supermodel.

— Și ce v-a povestit Duffield, după ce ați ajuns la el?

— Că au avut o ceartă teribilă în club, la Uzi. O mulțime de martori la chestia asta. Fata a plecat, iar el ne-a spus că s-a dus după ea, cam la cinci minute, purtând nenorocita aia de mască. Îi acoperă tot capul. Ca în realitate, la cât e de păros. Ne-a spus că i-a rămas de la o ședință foto de modă.

Expresia lui Wardle îi trăda cu claritate disprețul.

— Îi plăcea să-și pună chestia aia când intra și ieșea din diverse locuri, ca să-i enerveze pe paparazzi. Așadar, după ce Landry a plecat din Uzi, el s-a suit în mașină — avea un șofer afară, care-l aștepta — și s-a dus la Kentigern Gardens. Șoferul a confirmat toate astea. Da, mă rog, se corectă Wardle cu nerăbdare, acesta a confirmat că a dus cu mașina un bărbat purtând o mască de lup, despre care a presupus că e Duffield, întrucât avea înălțimea și constituția fizică ale lui Duffield, și purta ceea ce păreau a fi hainele lui Duffield și care vorbea cu vocea lui Duffield, la Kentigern Gardens.

— Dar nu și-a scos deloc masca de lup în timpul călătoriei?

— De la Uzi se ajunge în doar cincisprezece minute până la apartamentul ei. Nu, nu și-a scos-o. E un mic căcăcios

cu purtări de copil. Prin urmare, după propria lui relatare, Duffield i-a văzut pe paparazzi în preajma casei ei și a decis să nu mai intre. I-a spus șoferului să-l ducă în Soho, de unde i-a dat liber. Duffield s-a dus până după colț la apartamentul dealerului său de pe d'Arblay Street, unde s-a drogat.

— Purtând în continuare masca de lup?

— Nu, acolo și-a scos-o, spuse Wardle. Dealerul, pe care-l cheamă Whycliff, este un fost elev de școală publică a cărui dependență de droguri e mult mai rea decât a lui Duffield. El a făcut o declarație completă în care recunoaște că Duffield a venit la el în jur de două și jumătate. Au fost doar ei doi acolo și, da, sunt aproape convins că Whycliff ar fi în stare să mintă în favoarea lui Duffield, dar o femeie de la parter a auzit soneria de la intrare și zice că l-a văzut pe Duffield pe scară. Oricum, Duffield a plecat de la Whycliff în jur de patru, cu masca aia nenorocită pusă din nou pe cap, și s-a dus spre locul unde credea că-l așteaptă șoferul și mașina: numai că șoferul nu era acolo. Șoferul a declarat că a fost o neînțelegere. După părerea lui, Duffield e un nemernic; a lăsat să se înțeleagă asta clar când i-am luat declarația. Nu Duffield îl plătea; mașina era în contul lui Landry. Așa că Duffield, care n-avea niciun ban la el, se duce pe jos tocmai până acasă la Ciara Porter, în Notting Hill. Am găsit câțiva inși care au văzut un bărbat cu mască de lup umblând pe străzile legate de chestiune și există o înregistrare dintr-un garaj cu program non-stop în care Duffield cerșește o cutie cu chibrituri de la o femeie.

— I se poate distinge fața?

— Nu, pentru că a împins în sus masca doar cât să poată vorbi cu ea și nu se vede decât botul măștii. Femeia a declarat totuși că a fost Duffield. A ajuns la Porter acasă în

jur de patru și jumătate. Ea l-a culcat pe sofa și cam după o oră a auzit știrea despre moartea lui Landry, moment în care l-a trezit ca să-i spună. Au urmat manifestările de cabotinism și internarea.

— Ați verificat dacă nu există vreun bilet de sinucigaș? întrebă Strike.

— Da. N-am găsit nimic în apartament, nici pe laptopul ei, dar asta n-a fost o surpriză. A făcut-o sub imboldul momentului, nu? Era bipolară, tocmai se certase cu nemernicul ăla și asta a împins-o peste limită — mă rog, înțelegi ce vreau să spun.

Wardle se uită la ceas și-și goli halba.

— Trebuie să plec. Nevastă-mea o să-mi facă scandal, i-am spus că întârzii doar o jumătate de oră.

Fetele excesiv de bronzate plecaseră fără ca vreunul dintre ei să observe. Afară, amândoi își aprinseră câte-o țigară.

— Mă enervează interdicția asta cu fumatul, spuse Wardle, trăgându-și fermoarul gecii până la gât.

— Ne-am înțeles, atunci? întrebă Strike.

Cu țigara între buze, Wardle își puse și o pereche de mănuși.

— Nu'ș ce să zic.

— Haide, Wardle, spuse Strike, dându-i polițistului o carte de vizită, pe care Wardle o acceptă ca pe o glumă. Ți l-am dat pe Brett Fearney.

Wardle izbucni de-a dreptul în râs.

— Nu, încă nu mi l-ai dat.

Vârî cartea de vizită într-un buzunar, trase din țigară, suflă fumul spre cer, apoi îi aruncă bărbatului corpolent o privire compusă din curiozitate și apreciere.

— Bine, în regulă. Dacă punem mâna pe Fearney, vei primi dosarul.

— Agentul lui Evan Duffield spune că acesta nu mai primește niciun telefon și nu mai dă niciun interviu despre Lula Landry, spuse Robin a doua zi de dimineață. I-am spus foarte clar că nu ești jurnalist, dar nu s-a lăsat înduplecat. Iar cei de la biroul lui Guy Somé sunt mai neciopliți decât ai lui Freddie Bestigui. Ai zice că încerc să obțin o audiență la Papă.

— OK, spuse Strike. O să văd dacă pot să ajung la el prin Bristow.

Era pentru prima oară când Robin îl vedea pe Strike în costum. Arăta, după părerea ei, ca un jucător de rugby în drum spre un eveniment internațional: masiv, elegant în stil convențional cu sacoul închis la culoare și cravata discretă. Stătea în genunchi, scotocind într-una din cutiile de carton pe care le adusese de la locuința Charlottei. Robin evita să-și îndrepte privirea spre obiectele lui din cutii. Amândoi continuau să ocolească orice discuție despre faptul că Strike locuia în birou.

— Aha! exclamă el, găsind, în sfârșit, într-un vraf de corespondență, un plic albastru deschis: invitația la petrecerea nepotului său. La dracu', adăugă el după ce-l deschise.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu zice câți ani împlinește, spuse Strike. Nepotul meu.

Robin era curioasă cu privire la relațiile lui Strike cu rudele. Totuși, întrucât nu fusese niciodată informată oficial de faptul că Strike avea numeroși frați și surori vitrege, un tată celebru și o mamă de o reputație ușor îndoielnică, își reprimă toate întrebările și continuă să deschidă corespondența săracă a zilei.

Strike se ridică de jos și puse la loc cutia în colțul biroului interior, apoi reveni la Robin.

— Ce-i acolo? întrebă el, văzând fotocopia unei pagini de ziar pe birou.

— Am păstrat-o pentru tine, spuse ea cu modestie. Ai spus că te-ai bucurat să citești articolul acela despre Evan Duffield... M-am gândit că s-ar putea să te intereseze și asta, dacă nu l-ai citit deja.

Era un articol frumos decupat despre producătorul de film Freddie Bestigui, luat dintr-un *Evening Standard* din ziua precedentă.

— Excelent! Am să-l citesc în drum spre prânzul cu soția lui.

— Care în curând va fi fosta soție, spuse Robin. Totul e în articol. Nu prea are noroc în dragoste, domnul Bestigui.

— Din ce mi-a spus Wardle, nu e un ins foarte simpatic, zise Strike.

— Cum l-ai convins pe polițistul ăla să discute cu tine? întrebă Robin, nereușind să-și înfrâneze curiozitatea asupra acestui punct. Își dorea cu ardoare să afle mai multe despre procesul și progresul investigației.

— Avem un prieten comun, spuse Strike. Un tip pe care l-am cunoscut în Afganistan. Ofițer de poliție în Armata Teritorială.

— Ai fost în Afganistan?

— Mda.

Strike își îmbracă pardesiul, ținând între dinți articolul despre Freddie Bestigui și invitația la petrecerea lui Jack.

— Ce-ai făcut în Afganistan?

— Am anchetat un caz de „ucis în misiune”, spuse Strike. Poliția militară.

— Oh, făcu Robin.

Poliția militară nu se potrivea deloc cu impresia pe care și-o formase Matthew despre Strike — aceea că ar fi un șarlatan sau un fluieră-vânt.

— Și de ce-ai plecat?

— Rănit, spuse Strike.

Lui Wilson îi descrisese rana în termenii cei mai clari, dar nu-i dădea mâna să fie la fel de sincer cu Robin. Parcă-i vedea expresia șocată și nu avea nevoie de compasiunea ei.

— Nu uita să-l suni pe Peter Gillespie, îi aminti Robin în timp ce el ieșea pe ușă.

Strike citi articolul xeroxat în timp ce mergea cu metroul spre Bond Street. Freddie Bestigui moștenise prima sa avere de la un tată care făcuse un purcoi de bani din transportul de mărfuri. A doua avere și-o clădise producând filme extrem de comerciale pe care criticii serioși le luau în derâdere. În prezent, producătorul se ducea la tribunal ca să dezmintă acuzațiile formulate de două ziare potrivit cărora se purtase îngrozitor de indecent față de o tânără angajată, a cărei tăcere o cumpărase ulterior. Acuzațiile, grijuliu atenuate cu o mulțime de „presupus” și „conform relatărilor”, includeau avansuri sexuale agresive și un anumit grad de brutalitate fizică. Ele fuseseră

formulate de „o sursă apropiată presupusei victime”, fata însăși refuzând să depună o plângere sau să stea de vorbă cu presa. Faptul că Freddie era în divorț cu ultima lui soție, Tansy, era menționat în paragraful final, care se încheia cu menționarea faptului că nefericitul cuplu se aflate în clădire în noaptea în care Lula Landry își curmase zilele. Cititorul rămânea cu impresia ciudată că nefericirea reciprocă a soților Bestigui ar fi putut să o influențeze pe Lula Landry în decizia ei de a se arunca de la balcon.

Strike nu se mișcase niciodată în cercurile care luau masa la Cipriani. Abia când mergea pe Davies Street, cu soarele încălzindu-i spatele și conferind o strălucire arămie clădirilor din cărămidă roșie dinaintea sa, se gândi cât de straniu ar fi, dar nu și improbabil, dacă s-ar întâlni acolo cu unul dintre frații sau surorile lui vitrege. Restaurante precum Cipriani făceau parte din viața obișnuită a copiilor legitimi ai tatălui lui Strike. Ultima oară auzise de ei în timp ce se afla la spitalul Selly Oak, unde făcea fizioterapie. Gabi și Danni îi trimisese răzămănă flori; Al l-a vizitat o dată, râzând prea zgomotos și temându-se să se uite la partea dinspre picioare a patului. După aceea, Charlotte imitase reacțiile lui Al. Se pricepea să mimeze. Nimeni nu se aștepta ca o fată atât de frumoasă să fie atât de amuzantă, dar era.

Interiorul restaurantului avea un aer art deco, barul și scaunele dintr-un lemn lustruit plăcut vederii, cu fețe de masă galben-deschis pe mese rotunde și chelneri și chelnerițe în sacouri albe și papion la gât. Strike își zări clientul imediat printre ceilalți meseni care discutau și sporovăiau de zor, așezat la o masă pentru patru persoane și stând de vorbă, spre surprinderea lui, cu două femei în loc de una, amândouă cu păr castaniu lung și lucios. Fața

ca de iepure a lui Bristow era încărcată de dorința de a fi pe plac sau, poate, de a împăca.

Avocatul sări să-l întâmpine pe Strike când îl văzu și le prezentă pe Tansy Bestigui, care întinse, fără să zâmbească, o mână subțire și rece, și pe sora ei, Ursula May, care nu-i întinse mâna deloc. În timpul preliminariilor de comandare a băuturilor și de împărțire a meniurilor, timp în care Bristow se arătă agitat și logoreic, surorile îl supuseră pe Strike genului aceluia de priviri critice tupe-iste pe care doar oamenii dintr-o anumită clasă se simt îndreptățiți să le arunce.

Erau amândouă imaculate și elegante ca niște păpuși de dimensiuni umane, abia scoase din cutiile lor celofanate. Cu siluete subțiri, de fete bogate, aproape demodate în blugii lor strâmți, cu fețe bronzate care aveau un luciu cerat, vizibil mai ales pe frunte, părul lor lung și lucios, pieptănat cu cărare la mijloc și tuns cu precizie de nivelă cu bulă de aer.

Când Strike ridică în sfârșit privirea din meniu, Tansy spuse, fără introducere:

— Ești cu adevărat fiul lui Jonny Rokeby?

— Așa spun testele de ADN, replică el.

Tansy părea nesigură dacă el glumise sau fusese bădăran. Ochii ei negri erau o idee prea apropiați, iar botoxul și materialele de umplutură nu reușeau să-i netezească iritabilitatea din expresie.

— Uite, tocmai îi spuneam lui John, spuse ea scurt. Nu mai vreau să ies în public, OK? Nu am nimic împotriva să-ți spun ce am auzit, pentru că mi-ar plăcea tare mult să dovedești că am avut dreptate, dar nu trebuie să spui nimănui că am stat de vorbă cu tine.

Gulerul descheiat al bluzei subțiri din mătase lăsa să se vadă o suprafață de piele cu un bronz auriu întinsă

peste sternul ei osos, ceea ce crea un efect nepotrivit și urât; totuși, doi sâni plini și fermi se șteau din cutia ei toracică îngustă, de parcă ar fi fost împrumutați pentru acea zi de la o prietenă mai durdulie.

— Puteam să ne întâlnim într-un loc mai discret, comentă Strike.

— Nu, e în regulă, pentru că nimeni dintre cei de aici n-o să știe cine ești. Nu semeni deloc cu tatăl tău, știi? L-am întâlnit la Elton's astă-vară. Freddie îl cunoaște. Îl vezi des pe Jonny?

— M-am întâlnit cu el de două ori, răspunse Strike.

— Oh, zise Tansy.

Răspunsul monosilabic conținea părți egale de surprindere și dispreț.

Charlotte avea prietene ca asta; cu părul frumos, cu educație și îmbrăcăminte scumpe, toate fiind oripilate de atracția ei față de bărbatul uriaș și cu înfățișare de om trecut prin ciur și prin dârmon. Se confruntase cu ele ani de-a rândul, la telefon și în persoană, cu vocalele lor modulate și soții lor care lucrau la bursă, precum și cu acea duritate fragilă pe care Charlotte nu reușise niciodată să o mimeze.

— Eu cred că n-ar trebui să vorbească deloc cu tine, interveni brusc Ursula.

Tonul și expresia ei ar fi fost potrivite dacă Strike ar fi fost un chelner care tocmai își dăduse jos șorțul și se așezase la masa lor, neinvitat.

— Cred că faci o mare greșală, Tanz.

Bristow spuse:

— Ursula, Tansy nu face decât...

— Eu hotărâsc ce fac, se răsti Tansy la sora ei, ca și cum Bristow nici nu vorbise, de parcă scaunul lui ar fi fost

gol. N-am să spun decât ceea ce am auzit, atât. Totul e neoficial, John a fost de acord cu asta.

Era evident că și ea considera că Strike aparține clasei servitorilor. Acesta era iritat nu doar de tonul lor, ci și de faptul că Bristow dădea asigurări martorilor fără aprobarea lui. Cum era posibil ca dovada furnizată de Tansy, care nu putea să vină decât de la ea, să fie trecută la categoria „neoficial“?

Timp de câteva momente, toți patru își plimbară în tăcere privirile asupra opțiunilor culinare. Ursula a fost prima care a pus meniul jos. Deja băuse un pahar de vin. A mai cerut unul și se uita neîncetat prin restaurant, ochii ei zăbovind o secundă pe o blondă, membră neînsemnată a familiei regale, înainte de a trece mai departe.

— Localul ăsta era pe vremuri plin de oameni fabuloși, chiar și la ora prânzului. Cyprian preferă mereu să se ducă la tâmpenia aia de Wiltons, cu toți oamenii ăia înțepeniți în costume...

— Cyprian este soțul dumneavoastră, doamnă May? întrebă Strike.

Bănuia că avea s-o irite dacă trecea de ceea ce ea vedea în mod evident ca pe o linie invizibilă între ei; după părerea ei, faptul că ședea la aceeași masă nu-i dădea dreptul să converseze cu ea. Se încruntă, iar Bristow se grăbi să umple pauza jenantă.

— Da, Ursula este căsătorită cu Cyprian May, unul dintre partenerii principali de la firma noastră.

— Așa că beneficiaz de un discount de familie la divorțul meu, spuse Tansy, cu un zâmbet ușor amar.

— Iar fostul ei soț ar înnebuni de-a dreptul dacă ea ar începe să aducă iar presa în viața lor, spuse Ursula, sfredelindu-l pe Strike cu ochii ei negri. Încearcă să ajungă

la o mediere. Dacă totul explodează din nou, îi afectează serios pensia alimentară. Așa că ai face bine să fii discret.

Cu un zâmbet afabil, Strike se întoarse spre Tansy:

— Prin urmare, doamnă Bestigui, ați cunoscut-o mai bine pe Lula Landry? Cumnatul dumneavoastră lucrează cu John?

— Nu s-a concretizat niciodată, spuse ea, părând plictisită.

Chelnerul reveni ca să preia comenzile. După plecarea lui, Strike își scoase blocnotesul și pixul.

— Ce faci cu alea? întrebă Tansy, cuprinsă subit de panică. Nu vreau să se scrie nimic pe hârtie! John? apelă ea la Bristow, care se întoarse spre Strike fâstâcit și cerându-și parcă scuze.

— Cormoran, crezi că ai putea doar să asculți și să renunți să faci însemnări?

— Nicio problemă, spuse cu ușurință Strike, scoțându-și mobilul din buzunar și băgând la loc blocnotesul și pixul. Doamnă Bestigui...

— Poți să-mi spui Tansy, zise ea, ca și cum această concesie ar fi compensat obiecția ei referitoare la blocnotes.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Strike, cu o foarte slabă undă de ironie. Cât de bine o cunoșteai pe Lula?

— Oh, foarte puțin. Stătea acolo doar de trei luni. Ne salutam doar, „bună“, „frumoasă zi“. Nu era interesată de noi, nu eram nici pe departe îndeajuns de la modă pentru ea. Ca să fiu sinceră, era plictisitor să o avem acolo. Paparazii așteptau la ușă mereu. Trebuia să mă machiez chiar și când mă duceam la sala de sport.

— Nu e o sală în clădire? întrebă Strike.

— Fac Pilates cu Lindsey Parr, spuse iritată Tansy. Parc-ai fi Freddie; mereu se plângea că nu folosesc facilitățile din clădire.

— Și cât de bine o cunoștea Freddie pe Lula?

— Abia dac-o cunoștea, dar nu pentru că n-ar fi încercat. I se năzărise să o atragă în lumea actoriei, așa că o tot invita la noi. Totuși, n-a venit niciodată. Iar el s-a dus după ea acasă la Dickie Carbury, în weekendul de dinaintea morții ei, când eu eram plecată din oraș cu Ursula.

— N-am știut asta, spuse Bristow, arătându-și surprinderea.

Strike observă strâmbătura rapidă aruncată de Ursula surorii sale. I se păru că încercase s-o atragă pe sora ei într-un schimb de priviri complice, dar Tansy nu i-a făcut pe plac.

— Am aflat abia pe urmă, îi spuse Tansy lui Bristow. Da, Freddie a făcut rost de o invitație de la Dickie. Se strânsese acolo un întreg grup: Lula, Evan Duffield, Ciara Porter, toată banda de drogați trendy, îndrăgiți de tabloide. Freddie cred că s-a trezit acolo ca musca-n lapte. Știu că nu e mult mai vârstnic decât Dickie, dar pare antic, adăugă ea cu dușmănie.

— Ce ți-a povestit soțul tău despre acel weekend?

— Nimic. Am aflat c-a fost acolo după niște săptămâni, doar pentru că i-a scăpat lui Dickie. Sunt sigură totuși că Freddie s-a dus acolo ca să încerce să se dea bine pe lângă Lula.

— Adică, întreabă Strike, vrei să spui că era interesat de Lula sexual sau...?

— O, da, sunt sigură că era. Întotdeauna i-au plăcut brunetele mai mult decât blondele. Ce-i place lui cu adevărat totuși e să aducă în filmele lui puțină cărniță de vedete. Îi înnebunește pe regizori, încercând să introducă în distribuție celebritățile, să atragă atenția presei. Pariez că spera s-o convingă să semneze pentru un film și n-aș

fi deloc surprinsă, adăugă Tansy cu o șiretenie neașteptată, dacă ar fi avut ceva planuri legate de ea și de Deeby Macc. Imaginează-ți cum ar fi sărit presa, cu toata agitația care deja îi înconjură pe cei doi. Freddie e un geniu în materie de astfel de combinații. Îi place publicitatea pentru filmele sale în aceeași măsură în care o detestă pe cea din jurul lui.

— Îl cunoaște pe Deeby Macc?

— Nu, în afară de cazul în care s-ar fi cunoscut de când suntem separați. Nu s-a întâlnit cu Macc înainte de moartea Lulei. Doamne, ce entuziasmat era că Macc vine să locuiască în clădire. Din clipa în care a auzit, a început să vorbească despre distribuirea lui într-un rol.

— În ce fel de rol?

— Nu știu, spuse ea iritată. În orice rol. Macc are un număr imens de admiratori. Freddie nu avea de gând să rateze șansa. Probabil că ar fi pus să-i scrie un rol special dacă Macc ar fi fost interesat. Oh, nu l-ar mai fi scăpat din mână. I-ar fi povestit câte-n lună și în stele despre presupusa lui bunică neagră.

Vocea lui Tansy era încărcată de dispreț.

— Așa face mereu când cunoaște celebrități de culoare: le spune că e pe sfert malaysian. Mda, Freddie, *cum zici tu*.

— Și este cu adevărat pe sfert malaysian? întrebă Strike.

Ea scoase un mic râset fals.

— Nu știu. Doar nu l-am cunoscut pe niciunul dintre bunicii lui Freddie, nu? Are cam o sută de ani. Știu că e în stare să spună orice dacă ies bani din asta.

— Din câte știi, s-a concretizat vreodată ceva din planurile astea de a-i aduce pe Lula și Macc într-un film?

— Păi, sunt sigură că Lula a fost măgulită să fie solicitată. Mai toate fetele astea din modă ard de nerăbdare să demonstreze că sunt în stare să facă și altceva decât să se

holbeze într-un obiectiv foto, dar n-a ajuns să semneze nimic, nu-i așa, John?

— Nu, din câte știi, spuse Bristow. Deși... dar aia a fost cu totul altceva, murmură el, umplându-se iar de pete roz pe față.

Ezită, apoi, reacționând la privirea întrebătoare a lui Strike, spuse:

— Domnul Bestigui a venit, ca din senin, să o viziteze pe mama mea acum două săptămâni. Ea e într-o stare teribil de proastă și... mă rog, n-am vrut să...

Privi către Tansy jenat.

— Spune ce vrei, nu-mi pasă, zise ea cu o indiferență ce părea sinceră.

Bristow făcu acea mișcare de ȱuguiere și de sugere a buzelor care îi ascunse temporar dinții ca de hamster.

— Ei bine, voia să vorbească cu mama mea despre un film dedicat vieții Lulei. A vrut să creeze impresia unei vizite pline de tact și de sensibilitate. Știți, să ceară binecuvântarea familiei, ca pe o confirmare oficială. Lula fiind moartă abia de trei luni... Mama era din cale-afară de nefericită. Din păcate, n-am fost acolo când a sunat, spuse Bristow, iar tonul lui sugera că, în general, el putea fi găsit oricând stând de pază la căpătâiul mamei sale. Într-un fel, îmi doresc să fi fost acolo. Îmi doresc să-l fi auzit ce spunea. Adică, dacă are cercetători care lucrează la povestea vieții Lulei, oricât de mult aş deplânge ideea, trebuie să știe ceva, nu?

— Ce anume să știe? întrebă Strike.

— Nu știu. Ceva despre copilăria ei, poate? De dinainte să ajungă la noi?

Chelnerul aduse aperitivele pe care le așeză în fața tuturor. Strike așteptă ca acesta să plece și apoi îl întrebă pe Bristow:

— Ai încercat să vorbești chiar tu cu domnul Bestigui și să afli dacă știe ceva despre Lula, ceva pe care familia nu-l știe?

— Tocmai asta ar fi foarte dificil, spuse Bristow. Când Tony — unchiul meu — a auzit ce s-a întâmplat, l-a contactat pe domnul Bestigui să protesteze pentru că a bătut-o la cap pe mama și, din câte am auzit, a fost o discuție foarte aprinsă. Nu cred că domnul Bestigui ar mai primi cu bunăvoință vreo încercare de contactare din partea familiei. Desigur, situația e complicată și mai mult de faptul că Tansy a angajat firma noastră pentru divorț. La drept vorbind, nu-i nimic aiurea în asta — suntem una dintre cele mai bune firme de avocatură care se ocupă cu probleme de familie, iar Ursula fiind căsătorită cu Cyprian, bineînțeles că sora ei a apelat la noi... Dar sunt sigur că asta nu-l va face pe domnul Bestigui să aibă sentimente mai favorabile față de noi.

Deși nu-l scăpase din priviri pe Bristow tot timpul cât acesta vorbise, Strike se uitase cu coada ochiului și la cele două surori. Ursula aruncase încă un mic zâmbet afectat în direcția surorii sale. Se întrebă ce anume o amuza. Fără îndoială că starea ei de spirit îmbunătățită era favorizată de faptul că acum ajunsese la al patrulea pahar de vin.

Strike își termină aperitivul și se întoarse către Tansy, care își împingea cu furculița mâncarea practic neatinsă.

— De cât timp locuiai cu soțul tău la numărul optsprezece înainte să vină Lula?

— Cam de un an.

— Când v-ați mutat acolo, era cineva în apartamentul din mijloc?

— Da, spuse Tansy. Era un cuplu de americani cu băiețelul lor, care au stat șase luni, dar s-au întors în State la

puțin timp după sosirea Lulei. După asta, firma imobiliară n-a mai găsit pe nimeni interesat. Recesiunea, probabil? Apartamentele alea costă o groază de bani. Așa că a rămas gol până când compania de discuri l-a închiriat pentru Deeby Macc.

Atenția celor două surori se îndreptă pentru scurt timp asupra unei femei îmbrăcate în ceea ce lui Strike i se păru a fi o haină croșetată cu un design cumplit.

— Aia e o haină Daumier-Cross, spuse Ursula, îngustând puțin ochii pe deasupra paharului de vin. Există o listă de așteptare de vreo șase luni...

— E Pansy Marks-Dillon, zise Tansy. E ușor să te afli pe lista celor mai bine îmbrăcate femei când soțul tău are cincizeci de milioane. Freddie e cel mai zgârcit bogătaş din lume. Trebuia să ascund de el lucrurile noi sau să-i zic că-s contrafăcute. Uneori e o mare pacoste.

— Întotdeauna arăți minunat, spuse Bristow, roz la față.

— Ești un dulce, zise Tansy Bestigui cu un glas plictisit. Chelnerul veni să ia farfuriile de pe masă.

— Ce spuneai? îl întreabă ea pe Strike. A, da, apartamentele. Deeby Macc urma să vină... numai că n-a mai venit. Freddie s-a înfuriat că n-a mai ajuns, pentru că-i trimisese trandafiri în apartament. Freddie e un zgârciob nemernic.

— Cât de bine îl cunoști pe Derrick Wilson? întreabă Strike. Ea clipi.

— Păi... e paznicul clădirii. Nu-l cunosc, ar trebui? Pare a fi în regulă. Freddie spunea mereu că e cel mai bun din brânșă.

— Serios? De ce spunea asta?

Femeia ridică din umeri.

— Nu știu, va trebui să-l întreb pe Freddie. Și îți urez noroc în privința asta, adăugă ea cu un mic hohot de râs. Freddie o să stea de vorbă cu tine când o zbură porcul.

— Tansy, spuse Bristow, aplecându-se spre ea puțin. Ce-ar fi să-i povestești lui Cormoran ce ai auzit de fapt în noaptea aia?

Strike ar fi preferat ca Bristow să nu se bage.

— Păi, începu Tansy. Se apropia ora două noaptea și am vrut să beau puțină apă.

Vorbea pe un ton egal, lipsit de expresie. Strike observă că, până și cu acest mic început, ea modificase povestea pe care o spusese la poliție.

— Așa că m-am dus la baie pentru asta, iar când mă întorceam prin camera de zi, către dormitor, am auzit țipetele. Ea — Lula — spunea: „E prea târziu, am făcut-o deja”, apoi un bărbat i-a răspuns: „Ești o mincinoasă nenorocită!” Și pe urmă... și pe urmă, i-a făcut vânt din balcon. Am văzut-o cu ochii mei căzând.

Și Tansy făcu o mică mișcare sacadată cu mâinile, pe care Strike o interpretează ca sugerând o mișcare necontrolată a brațelor.

Bristow își puse paharul pe masă, părând îngreșat. Chelnerul aduse felul principal: Ursula mai bău niște vin. Nici Tansy, nici Bristow nu se atinseră de mâncare. Strike își luă furculița și începu să mănânce, încercând să nu lase impresia că îi plăcea *puntarelle* cu anșoa.

— Am țipat, șopti Tansy, nu mă puteam opri din țipat. Am fugit din apartament, pe lângă Freddie, și m-am dus la parter. Voiam doar să-i spun paznicului că acolo sus e un bărbat, ca să-l poată prinde. Wilson a ieșit în mare grabă din camera din spatele biroului. I-am spus ce se întâmplase și ăla s-a dus direct în stradă ca s-o vadă, în loc să fugă la etaj. Tâmpitul! Dacă s-ar fi dus mai întâi la etaj, poate că-l prindea! Apoi Freddie a venit după mine și a început să încerce să mă convingă să mă întorc în

apartament, pentru că nu eram îmbrăcată. După care, Wilson s-a întors și ne-a spus că e moartă, zicându-i lui Freddie să sune la poliție. Freddie, practic, m-a târât pe scări în sus — eram totalmente isterică — și a format 999 din camera noastră de zi. Apoi a venit poliția. Și nimeni n-a crezut un cuvânt din ce-am spus.

Sorbi iar din vin, lăsă paharul pe masă și zise cu glas scăzut:

— Dacă Freddie ar ști că vorbesc cu tine, ar face ca trenul.

— Dar ești foarte sigură, Tansy, nu-i așa, interveni Bristow, că ai auzit un bărbat acolo, sus?

— Da, bineînțeles că sunt sigură, spuse Tansy. Tocmai am zis asta, nu? Fără doar și poate că a fost cineva acolo. Telefonul lui Bristow sună.

— Îmi cer scuze, bâigui el. Alison... da? răspunse el.

Strike auzea glasul profund al secretarei, fără a reuși să deslușească vorbele.

— Vă rog să mă scuzați o clipă, spuse Bristow tulburat și plecă de la masă.

O expresie de amuzament malițios apăru pe fețele netede și lucioase ale ambelor surori. Se uitară din nou una la cealaltă. Apoi, oarecum spre surprinderea lui Strike, Ursula îl întrebă:

— Ai cunoscut-o pe Alison?

— În treacăt.

— Știi că sunt împreună?

— Da.

— De fapt, situația e cam penibilă, spuse Tansy. Ea e cu John, dar de fapt e obsedată de Tony. Pe Tony l-ai cunoscut?

— Nu, spuse Strike.

— E unul dintre partenerii principali. E unchiul lui John, știi?

— Da.

— Foarte atrăgător. Nu s-ar uita la Alison nici într-un milion de ani. Cred că ea se mulțumește cu John drept premiu de consolare.

Gândul la înamorarea fără speranță a lui Alison părea să le ofere celor două surori o mare satisfacție.

— Astea sunt bârfele curente de la cabinet, nu? întrebă Strike.

— O, da, spuse Ursula cu încântare. Cyprian zice că tipa e absolut jenantă. Umblă ca un cățeluș pe lângă Tony.

Antipatia față de Strike părea să se fi evaporat. Ceea ce nu-l surprindea. Întâlnise fenomenul de multe ori. Oamenilor le plăcea să vorbească; excepțiile erau foarte rare; întrebarea era cum să-i faci să vorbească. Unii, iar Ursula făcea parte evident dintre aceștia, erau sensibili la alcool; altora le plăcea lumina reflectoarelor; și mai erau și aceia care nu aveau nevoie decât de apropierea unei alte ființe umane conștiente. O subsecțiune a omenirii devenea locvace doar în cazul unui singur subiect favorit: putea fi vorba de propria lor nevinovăție sau de vina altcuiva; putea fi colecția lor de cutii pentru biscuiți de dinaintea războiului sau, ca în cazul Ursulei May, pasiunea fără speranță a unei secretare simple.

Ursula îl privea pe Bristow prin fereastră; acesta stătea pe trotuar, vorbind cu aprindere la telefon în timp ce umbla încolo și înapoi. Cu limba bine dezlegată acum, ea spuse:

— Pariez că știi despre ce e vorba. Executorii lui Conway Oates fac un mare caz despre felul în care s-a ocupat firma de avocatură de afacerile lui. Știi, era un finanțist

american. Cyprian și Tony sunt într-un mare bucluc din pricina asta și-l fac pe John să alerge de colo-colo ca să aplaneze situația. John se alege mereu cu partea murdară a afacerii.

Tonul ei era mai degrabă caustic decât plin de compasiune.

Bristow reveni la masă, părând tulburat.

— Scuze, scuze, Alison voia să-mi transmită niște mesaje, spuse el.

Chelnerul veni să le ia farfuriile. Strike era singurul care mâncase tot. Când chelnerul se depărtă suficient, Strike spuse:

— Tansy, poliția n-a luat în considerare mărturia ta pentru că n-au crezut că ai fi putut să auzi ceea ce ai susținut că ai auzit.

— Păi, s-au înșelat, nu? se răsti ea, buna dispoziție dispărându-i într-o clipă. Chiar am auzit.

— Prin fereastra închisă?

— Era deschisă, spuse ea, fără să se uite în ochii niciunuia dintre cei aflați la masă. Era foarte cald, am deschis un geam în drum spre baie.

Strike era sigur că, dacă ar fi insistat asupra subiectului, ar fi făcut-o să nu mai răspundă la nicio întrebare.

— Polițiștii mai spun că ai fi luat cocaină.

Tansy scoase un mic zgomot de nerăbdare, un „câh” moale.

— Uite ce e, spuse ea, luasem ceva mai devreme, la cină, OK, și au găsit-o în baie când au percheziționat apartamentul. Așa o mare *plictiseală* e la soții Dunne. Oricine ar fi luat două liniuțe ca să suporte nenorocitele alea de bancuri ale lui Benjy Dunne. Dar nu mi s-a părut că aud vocile alea de la etaj. Un bărbat s-a aflat acolo și

ăla a ucis-o. *El a ucis-o*, repetă Tansy, privindu-l pe Strike încruntată.

— Și unde crezi că s-a dus după aia?

— Nu știu, de unde să știu? De-asta te plătește John, ca să afli. S-a furișat el afară cumva. O fi coborât pe fereastra din spate. S-o fi ascuns în lift. Poate că a ieșit prin parcare de jos. Habar n-am cum a ieșit, știu doar că a fost acolo.

— Noi te credem, interveni îngrijorat Bristow. Te credem, Tansy. Cormoran trebuie să pună aceste întrebări ca să... ca să-și facă o imagine clară despre cum s-au întâmplat toate.

— Polițiștii au făcut tot ce-au putut ca să mă discrediteze, spuse Tansy, ignorându-l pe Bristow și adresându-i-se lui Strike. Au ajuns acolo prea târziu, iar individul se cărase deja, așa că au mușamalizat treaba. Numai cineva care a trecut prin chinul pe care l-am îndurat eu cu presa poate să înțeleagă cum a fost. A fost absolut infernal. M-am internat în clinica aia doar ca să scap de toate. Nu-mi vine să cred că tot ceea ce i se permite presei să facă în țara asta este acceptat de lege. Și gluma sinistră e că totul se face în numele adevărului. Trebuia să-mi țin gura, nu-i așa? Dacă știam ce mă așteaptă, mi-aș fi ținut-o.

Își răsuci pe deget inelul cu diamant puțin cam larg.

— Freddie dormea în pat când Lula a căzut, nu? o întrebă Strike pe Tansy.

— Da, așa e, spuse ea.

Ridică mâna la față ca să-și netezească de pe frunte niște șuvițe de păr inexistente. Chelnerul reveni cu meniurile și Strike se văzu nevoit să-și întrerupă șirul de întrebări până comandară toți felul următor. Doar el comandă budincă, ceilalți cerură cafea.

— Când s-a dat Freddie jos din pat? o întrebă el pe Tansy după plecarea chelnerului.

— Cum adică?

— Spui că era în pat când a căzut Lula. Când s-a trezit?

— Când m-a auzit țipând, spuse ea, ca și cum era un lucru evident. Eu l-am trezit, nu?

— Trebuie să se fi mișcat repede.

— De ce?

— Ai spus: „Am fugit din apartament, pe lângă Freddie, și m-am dus la parter“. Prin urmare, el era deja în cameră înainte să dai fuga afară ca să-i spui lui Derrick ce se întâmplase?

O ezitare scurtă.

— Exact, spuse ea, netezindu-și din nou părul imaculat, ferindu-și astfel fața.

— Deci, dormea dus în pat și, în doar câteva secunde, s-a trezit și a ajuns în camera de zi? Pentru că, din cele spuse de tine, reiese că ai început să țiți și să fugi aproape instantaneu.

O altă pauză infinitesimală.

— Da, spuse ea. Mă rog... nu știu. Cred că am țipat... am țipat cât timp am rămas încremenită pe loc — pentru o clipă, poate — eram foarte șocată —, iar Freddie a ieșit în fugă din dormitor și pe urmă am alergat pe lângă el.

— Te-ai oprit să-i spui ce văzuseși?

— Nu-mi amintesc.

Bristow dădea semne că se pregătea să pună în practică una dintre intervențiile lui inoportune. Strike ridică o mână ca să-l împiedice; dar Tansy se aruncă pe o altă pistă, dornică, bănuia el, să abandoneze subiectul legat de soțul ei.

— M-am tot gândit la cum a intrat ucigașul în casă și sunt sigură că trebuie să o fi urmărit când a venit în

noaptea aceea, pentru că Derrick Wilson plecase de la birou și se dusesse la baie. La drept vorbind, eu credeam că Wilson o să fie arestat pentru asta. Dacă mă întrebi pe mine, s-a dus să tragă un pui de somn în camera din spate. Habar n-am de unde putea să știe ucigașul codul de acces, dar sunt sigură că atunci trebuie să fi intrat.

— Crezi că ai putea să recunoști vocea individului, dacă ai auzi-o iar? Cel pe care l-ai auzit urlând?

— Mă îndoiesc, spuse ea. Era doar o voce de bărbat. Putea să fie a oricui. Nu avea nimic neobișnuit. Adică, după aia m-am gândit: „A fost a lui Duffield?“, zise ea, privindu-l cu atenție, pentru că îl mai auzisem pe Duffield urlând la etaj, mai demult, de la ultimul etaj. Wilson a trebuit să-l dea afară; Duffield încerca să spargă ușa Lulei cu piciorul. N-am înțeles niciodată ce făcea o fată cu înfățișarea ei cu un individ ca Duffield, adăugă ea ca o paranteză.

— Unele femei spun că e sexy, admise Ursula, golind sticla de vin în pahar, dar eu nu văd atractivitatea. E doar un jegos și un oribil.

— Nici măcar, zise Tansy, răsucindu-și din nou inelul cu diamant, nu se poate spune c-ar avea bani.

— Dar nu crezi că vocea lui a fost cea pe care ai auzit-o în noaptea aia?

— Mă rog, putea să fi fost, spuse ea nerăbdătoare, ridicând ușor din umerii ei firavi. Are un alibi totuși, nu? O mulțime de oameni spun că nu s-a aflat nici măcar în apropiere de Kentigern Gardens în noaptea în care Lula a fost ucisă. Și-a petrecut cea mai mare parte a ei la Ciara Porter, nu-i așa? Javra, adăugă Tansy, cu un zâmbet mic și crispat. Să te culci cu iubitul celei mai bune prietene.

— S-au culcat împreună? întrebă Strike.

— Ei, *tu* ce părere ai? râse Ursula, de parcă întrebarea era prea naivă pentru a primi un răspuns. O știi pe Ciara Porter, a fost manechin în show-ul acela de modă cu scop caritabil în organizarea căruia m-am implicat. E o retardată și-o târâtură.

Au sosit cafelele, împreună cu budinca lipicioasă cu praline comandată de Strike.

— Îmi pare rău, John, dar Lula n-avea gusturi prea alese în materie de prieteni, spuse Tansy, sorbind din cafeaua espresso. Pe lângă Ciara, o mai avea și pe acea Bryony Radford. Nu că ar fi fost chiar o prietenă, dar n-aș avea încredere în ea nici s-o trimit să-mi cumpere pâine.

— Cine e Bryony? întrebă Strike nesincer, căci își amintea cine este.

— E make-up artist. Te jupoaie de bani și e o javră nenorocită, spuse Ursula. Am apelat la ea o dată, înainte de unul dintre balurile Fundației Gorbaciov, și pe urmă a spus la t...

Ursula se opri brusc, lăsă paharul pe masă și ridică în schimb ceașca de cafea. Strike, care, în ciuda irelevanței neîndoielnice pentru problema în discuție, era foarte interesat să știe ce spusese Bryony tuturor, începu să vorbească, dar Tansy îl acoperi cu glasul ei.

— A, și mai era și fata aia îngrozitoare pe care Lula o aducea la ea în casă, o mai știi, John?

Tansy apela din nou la Bristow, dar acesta privea în gol.

— Știi, ființa aia îngrozitoare, care avea culorile alea oribile și pe care o mai aducea la ea în apartament. Un fel de vagaboandă. Adică... putea de-a dreptul. Dacă urcai după ea în lift... îi simțeai mirosul. Și o mai ducea și la piscină. Parcă negrii nu știau să înoate?

Bristow clipea cu repeziciune, roz la față.

— Numai Dumnezeu știe ce făcea Lula cu ea, spuse Tansy. Ei, John, trebuie să ți-o amintești. Era grasă. Șleampătă. Părea un pic anormală.

— Nu îmi... bâigui Bristow.

— Vorbiți despre Rochelle? întrebă Strike.

— O, da, cred că așa o chema. A venit la înmormântare, oricum, spuse Tansy. Am remarcat-o. A stat tocmai în spate. Acum, ai să ții minte, nu-i așa, zise ea și se întoarse cu toată forța privirii ei întunecate asupra lui Strike, că toată discuția asta este neoficială. Adică, nu-mi pot permite ca Freddie să afle că am vorbit cu tine. N-am s-o iau de la capăt cu toată mizeria aia cu presa. Nota de plată, te rog, strigă ea la chelner.

Când acesta aduse nota, i-o pasă fără să comenteze lui Bristow.

În timp ce surorile se pregăteau să plece, scuturându-și părul castaniu lucios peste umeri și îmbrăcându-și taioarele scumpe, ușa restaurantului se deschise și un bărbat înalt, slab, în costum, având cam șaiszeci de ani, intră, se uită în jur și se îndreptă direct spre masa lor. Cu părul lui cărunț și înfățișarea distinsă, îmbrăcat impecabil, se citea o anumită glacialitate în ochii lui de culoare albastru-deschis. Avea mersul energic și hotărât.

— Asta chiar e o surpriză, spuse el calm, oprindu-se în spațiul dintre scaunele celor două femei.

Niciunul dintre ceilalți trei nu-l văzuse venind și toți în afară de Strike afixară, în părți egale, o stare de șoc și ceva mai mult decât neplăcere la vederea lui. Pentru o fracțiune de secundă, Tansy și Ursula încremeniră, Ursula tocmai în timp ce-și scotea ochelarii de soare din geantă.

Tansy își reveni prima.

— Cyprian, spuse ea, întinzându-i fața pentru sărut. Da, ce surpriză drăguță!

— Parcă ziceai că mergeți la cumpărături, Ursula, dragoste? spuse el cu ochii la soția lui în timp ce o pupa convențional pe Tansy pe fiecare obraz.

— Ne-am oprit să luăm masa, Cyps, replică ea, dar culoarea din obraji i se intensificase, iar Strike simțea plutind în aer o situație primejdioasă, insuficient de clar definită.

Ochii palizi ai bărbatului vârstnic se mișcă deliberat peste Strike și apoi se opriă la Bristow.

— Tansy, parcă Tony se ocupă de divorțul tău, nu? întrebă el.

— Așa e, spuse Tansy. Dar nu e vorba de un prânz de afaceri, Cyps. E socializare pură.

Bărbatul afișă un zâmbet de gheață.

— Atunci, dați-mi voie să vă însoțesc la plecare, dragele mele, spuse el.

Cu un bun-rămas superficial adresat lui Bristow și fără să-i adreseze niciun cuvânt lui Strike, cele două surori se lăsară conduse afară din restaurant de soțul Ursulei. Când ușa se închise în urma celor trei, Strike îl întrebă pe Bristow:

— Ce-a fost asta?

— Țsta a fost Cyprian, spuse Bristow.

Părea agitat în timp ce mânuia cu stângăcie cardul de credit și nota de plată.

— Cyprian May. Soțul Ursulei. Partener principal la firmă. N-o să-i placă faptul că Tansy a stat de vorbă cu tine. Mă întreb de unde a știut unde ne aflăm. Probabil că i-o fi spus Alison.

— De ce n-o să-i placă faptul că ea a vorbit cu mine?

— Tansy e cumnata lui, spuse Bristow, îmbrăcându-și pardesiul. N-o să vrea ca ea să se facă iar de răs — pentru că el așa vede lucrurile. Iar eu probabil c-am s-o încasez zdravăn pentru că am convins-o să se întâlnească cu tine. Cred că-l sună chiar acum pe unchiul meu, ca să se plângă de mine.

Mâinile lui Bristow, observă Strike, tremurau.

Avocatul plecă cu un taxi chemat de majordom. Strike plecă de la Cipriani pe jos, slăbindu-și din mers cravata și adâncit atât de mult în gânduri, încât îl trezi din reverie doar claxonul puternic al unei mașini pe care n-o văzuse cum venea în viteză către el în timp ce traversa Grosvenor Street.

Cu această salutară aducere-aminte că, dacă nu e atent, siguranța îi va fi primejduită, Strike se îndreptă spre un petic de zid albicios aparținând de Elizabeth Arden Red Door Spa, se rezemă de el ferindu-se de fluxul pietonal, își aprinse o țigară și scoase din buzunar telefonul mobil. După ce ascultă și dădu pe repede înainte, reuși să localizeze partea din mărturia lui Tansy în care aceasta vorbea despre momentele imediat premergătoare căderii Lulei Landry prin dreptul ferestrei sale.

...către dormitor, am auzit țipetele. Ea — Lula — spunea: „E prea târziu, am făcut-o deja”, apoi un bărbat i-a răspuns: „Ești o mincinoasă nenorocită!” Și pe urmă... și pe urmă, i-a făcut vânt din balcon. Am văzut-o cu ochii mei căzând.

Abia desluși clinchetul mic al paharului lui Bristow lovind tăblia mesei. Strike dădu înregistrarea puțin înapoi și ascultă iar:

...spunea: „E prea târziu, am făcut-o deja”, apoi un bărbat i-a răspuns: „Ești o mincinoasă nenorocită!” Și pe urmă...

și pe urmă, i-a făcut vânt din balcon. Am văzut-o cu ochii mei căzând.

Își aminti cum Tansy imitase mișcarea dezordonată a brațelor lui Landry și oroarea întipărită pe fața ei încremenită în timp ce făcea acea imitație. Vârându-și telefonul la loc în buzunar, își scoase blocnotesul și începu să facă însemnări pentru sine.

Strike avusese de-a face cu nenumărați mincinoși; îi mirosea de departe; și știa cât se poate de bine că Tansy făcea parte dintre ei. Nu putea să audă ceea ce susținea că auzise din apartament. În consecință, poliția dedusese că n-ar fi avut deloc cum să audă. Totuși, împotriva așteptărilor lui Strike, în pofida faptului că toate mărturiile pe care le auzise până atunci sugerau că Lula Landry se sinucisese, era convins că Tansy Bestigui credea cu adevărat că auzise o ceartă înainte de căderea Lulei. Asta era singura parte din relatarea ei care avea o notă de autenticitate, o autenticitate ce arunca o lumină stridentă asupra falsității cu care o împodobise.

Strike se îndepărtă de zid și începu să meargă spre est, pe Grosvenor Street, acordând ceva mai multă atenție traficului, dar în sinea lui rememorând expresia lui Tansy, tonul și afectarea ei în timp ce vorbea de ultimele momente ale Lulei Landry.

De ce să fi spus adevărul asupra punctului esențial, dar să-l înconjoare cu elemente false, a căror netemeinicie era ușor de demonstrat? De ce să mintă cu privire la ceea ce făcea când a auzit strigăte din apartamentul Lulei? Strike își aminti de Adler: „O minciună n-ar avea nicio noimă decât dacă adevărul ar fi resimțit ca periculos“. Tansy venise astăzi pentru o ultimă încercare de a

găsi pe cineva care s-o creadă, dar să înghită totodată minciunile în care insista să-și ambaleză mărturia.

Mergea repede, abia conștient de junghiurile din genunchiul drept. Într-un sfârșit își dădu seama că parcursese până la capăt Maddox Street și ieșise pe Regent Street. Prelatele roșii de la Hamleys Toy Shop fâlfâiau ușor în depărtare, iar Strike își aminti că avusese intenția să cumpere un cadou pentru apropiata aniversare a nepotului său în drumul de întoarcere spre birou.

Sesiză doar vag vârtejul multicolor, zgomotos și condimentat cu flashuri în care intrase. Aproape fără să vadă, se deplasă de la un etaj la altul, netulburat de țipete, de zureitul elicopterelor de jucărie, de guițăturile purcelușilor mecanici care-i intersectau mersul distrat. În cele din urmă, după vreo douăzeci de minute, se opri să-și tragă sufletul lângă un stand cu păpuși HM Forces. Aici rămase nemișcat, privind la șirurile de soldăței din marină și parașutiști miniaturali, dar abia văzându-i. Surd la șoaptele părinților care încercau să-și manevreze țâncii pe lângă el, prea intimidată ca să-l roage să se miște pe bărbatul uriaș, ciudat și care se holba.

Partea a III-a

Forsan et haec olim meminisse iuvabit.

Poate că într-o zi va fi de folos să ne amintim chiar și aceste lucruri.

VIRGILIU, *Eneida*, Cartea I

Miercûri a început să plouă. Vreme londoneză; umedă și cenușie, pentru care bătrânul oraș prezenta o fațadă impasibilă: chipuri palide ascunse sub umbrele negre, mirosul etern al îmbrăcăminții ude, răpăitul constant pe geamul biroului lui Strike noaptea.

În Cornwall, ploaia avea o altă calitate, atunci când venea. Strike își amintea cum șfichiuia ca niște bice geamurile de la camera pentru oaspeți a mătușii Joan și a unchiului Ted, în lunile petrecute în căsuța curată care mirosea a flori și prăjituri scoase de la cuptor, în timpul cât el învățase la școala din satul St Mawes. Astfel de amintiri îi inundau mintea ori de câte ori se pregătea să o vadă pe Lucy.

Vineri după-amiază, picăturile de ploaie încă mai dansau cu exuberanță pe pervazurile ferestrelor, în vreme ce, la capetele opuse ale biroului ei, Robin ambala cadoul lui Jack, un soldat parașutist, iar Strike îi scria un cec cu suma corespunzătoare muncii ei pe o săptămână, minus comisionul pentru Temporary Solutions. Robin urma să se ducă la al treilea interviu „corespunzător” al acelei

săptămâni și arăta elegantă și îngrijită în costumul negru, cu părul auriu prins la spate într-un coc.

— Gata, spuseră amândoi simultan, iar Robin împinse spre cealaltă margine a biroului un pachet perfect ambalat în hârtie imprimată cu niște mici nave spațiale, iar Strike îi întinse cecul.

— Grozav! exclamă Strike, luând cadoul. Nu mă pricep să ambalez.

— Sper să-i placă, replică ea, punându-și cecul în geanta neagră.

— Da. Și succes la interviu. Vrei jobul ăla?

— Păi, e unul foarte bun. Resurse umane la o firmă de consultanță media din West End, spuse ea, cam fără entuziasm. Petrecere frumoasă. Ne vedem luni.

Penitența autoimpusă de a merge pe jos pe Denmark Street să fumeze devenea și mai iritantă în ploaia neobosită. Strike stătea sub adăpostul modest al streșinii de deasupra intrării în clădire și se întreba când o să se lase de acest obicei și-o să se apuce să-și recapete forma fizică, aceasta părăsindu-l odată cu solvența și confortul casnic. Mobilul îi sună în timp ce stătea acolo.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să auzi că pontul tău a adus dividende, spuse Eric Wardle, pe un ton ce părea triumfător.

— V-ați mișcat repede, comentă Strike.

— Ei, da, nu prea avem obiceiul să dormim în bocanci.

— Asta înseamnă că am să obțin ce-mi doream?

— Tocmai de-aia te-am și sunat. E cam târziu azi, dar o să ți-l trimit luni.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine pentru mine. Pot să mai rămân aici, la birou.

Wardle râse puțin cam jignitor.

— Ești plătit cu ora, nu? Mă gândeam că îți convine s-o mai lungești nițel.

— În seara asta ar fi mai bine. Dacă poți să-l aduci aici în seara asta, am să fac în așa fel încât să fii primul care află dacă vechiul meu amic îmi mai vinde niște ponturi.

În pauza scurtă care urmă, Strike îl auzi pe unul dintre tipii aflați în mașină cu Wardle zicând:

— ... *fața lui Fearney, să mor io...*

— Mda, bine, spuse Wardle. O să ți-l aduc mai târziu. S-ar putea să n-ajung până-n șapte. O să mai fii acolo?

— O să fac tot posibilul să fiu, replică Strike.

Dosarul ajunsese după trei ore, în timp ce Strike își mânca peștele și cartofii prăjiți dintr-o mică tavă de polistiren pe care o ținea în poală, urmărind știrile de seară la televizorul lui portabil. Curierul sună la ușa de afară și Strike semnă pentru un pachet voluminos trimis de la Scotland Yard. După ce desfăcu ambalajul, ieși la iveală un dosar cenușiu, gros, plin cu material fotocopiat. Strike îl duse la biroul lui Robin și începu procesul îndelungat de examinare a conținutului.

Erau declarații de la cei care o văzuseră pe Lula Landry în ultima seară a vieții sale; un raport privind mostrele ADN ridicate din apartamentul ei; pagini fotocopyate ale registrului de vizitatori întocmit de paznicii de la Kentigern Gardens, numărul 18; detalii privind medicamentele care îi fuseseră prescrise Lulei pentru controlul tulburării bipolare; raportul autopsiei; dosarul ei medical pentru anul precedent; înregistrările telefonice pe rețelele mobile și de telefonie fixă; și un rezumat al celor găsite pe laptopul fetei. Mai era și un DVD, pe care Wardle scrisese *Filmare 2 Fugari*.

Unitatea de DVD de pe computerul second-hand al lui Strike nu funcționase de când îl cumpărase; prin urmare, o vâri în buzunarul pardesiului atârnat de ușa de sticlă și reîncepu să studieze materialul printat din biblioraft, cu blocnotesul deschis alături.

Se lăsa întunericul și veioza de birou scălda în lumină galbenă fiecare pagină în timp ce Strike citea metodic documentele care conduseseră la concluzia de sinucidere. Aici, printre declarațiile degajate de balast, orele evenimentelor detaliate minuțios, copiile după etichetele flacoanelor de medicamente găsite în dulăpiorul din baia Lulei Landry, Strike căuta adevărul pe care-l simțise în spatele minciunilor lui Tansy Bestigui.

Autopsia arăta că Lula murise la impactul cu asfaltul și ca urmare a gâtului frânt și a hemoragiei interne. Pe brațele ei se vedeau vânătăi. Căzuse purtând un singur pantof. Fotografiile cadavrului confirmau afirmația de pe site-ul LulaMyInspirationForeva, potrivit căreia Landry își schimbase îmbrăcămintea când se întorsese acasă de la club. În locul rochiei în care fusese fotografiată la intrarea în clădire, fata purta o bluză cu paiete și pantaloni.

Strike ajunse la declarațiile schimbătoare pe care Tansy le dăduse poliției. În prima, susținea doar că plecase din dormitor ca să se ducă la baie; în a doua, adăugase amănuntul deschiderii ferestrei de la camera de zi. Conform spuselor ei, Freddie dormise în pat în tot acest timp. Polițiștii găsiseră o jumătate de linie de cocaină pe marginea de marmură a căzii și o punguliță cu drog ascunsă într-o cutie de Tampax în dulăpiorul de deasupra chiuvetei.

Declarația lui Freddie confirma faptul că acesta dormea când Lula căzuse și că fusese trezit de țipetele soției

sale. A spus că s-a dus repede în camera de zi, la timp ca s-o vadă pe Tansy trecând pe lângă el în lenjerie intimă. Vaza cu trandafiri pe care i-o trimisese lui Macc și pe care un polițist stângaci o spărsese era, a recunoscut el, un gest de bun venit și de prezentare. Da, i-ar fi plăcut să-l cunoască pe rapper și, da, îi trecuse prin minte că Macc ar fi fost perfect pentru thrillerul la care tocmai lucra. Fără doar și poate că șocul pricinuit de moartea lui Landry îl făcuse să reacționeze exagerat la distrugerea darului său floral. Inițial, o crezuse pe soția lui când i-a spus că auzise o ceartă la etajul de sus. Fusesse până la urmă nevoit să accepte, fără tragere de inimă, punctul de vedere al poliției cum că relatarea lui Tansy sugera consumul de cocaină. Dependența ei de droguri le pusese la grea încercare căsnicia și a recunoscut față de polițiști că știa că soția lui folosea des acel stimulent, deși nu știa că avea cocaină ascunsă în apartament în noaptea aceea.

Bestigui a mai declarat că el și Landry nu se vizitară niciodată la locuința unuia dintre ei și că faptul că fuseseră amândoi la Dickie Carbury acasă (lucru de care poliția se pare că auzise ulterior, pentru că Freddie a mai fost interogat o dată după prima declarație) abia dacă reușise să le îmbunătățească relația. „Ea a stat mai mult cu musafirii tineri, în vreme ce eu mi-am petrecut cea mai mare parte a weekendului cu Dickie, care este de aceeași vârstă cu mine.” Declarația lui Bestigui avea indiscutabil aparența unei stânci de necucerit fără crampoane.

După ce citi relatarea poliției privind evenimentele din apartamentul soților Bestigui, Strike adăugă câteva fraze la propriile sale însemnări. Era interesat de jumătatea de liniuță de cocaină aflată pe marginea căzii și chiar mai interesat de cele câteva secunde de după ce Tansy

văzuse silueta Lulei Landry căzând prin dreptul ferestrei. Multe depindeau, firește, de structura apartamentului soților Bestigui (nu exista în dosar nicio hartă sau diagramă a acestuia), dar Strike era deranjat de un aspect consecvent al mărturiilor schimbătoare ale lui Tansy: tot timpul ea a insistat că soțul ei fusese în pat, adormit, când Landry s-a prăbușit. Își aminti de felul cum își ascunsese fața, prefăcându-se că-și dă părul pe spate, când el a insistat asupra acestui punct. Una peste alta și în ciuda punctului de vedere al poliției, Strike considera că locația precisă a soților Bestigui în momentul când Lula Landry a căzut de la balcon era departe de a fi demonstrată.

Reluă răsfoirea sistematică a dosarului. Declarația lui Evan Duffield se conforma în cele mai multe aspecte relatării indirecte a lui Wardle. A recunoscut că încercase s-o împiedice pe iubita lui să plece de la Uzi strângând-o de brațe. Ea se desprinsese din strânsoare și plecase. El a urmat-o la scurt timp după aceea. Exista o frază care menționa masca de lup, îmbrăcată în limbajul rece al polițistului anchetator: „Am obiceiul să port o mască de lup când vreau să evit atenția fotografilor”. O declarație scurtă a șoferului care-l luase pe Duffield de la Uzi confirma relatarea lui Duffield privind vizita la Kentigern Gardens și plecarea mai departe înspre d'Arbley Street, unde și-a lăsat pasagerul și a plecat. Antipatia pe care Wardle susținea că o nutrea șoferul față de Duffield nu reieșea din relatarea seacă a faptelor pregătită de polițiști pentru a primi semnătura acestuia.

Mai existau alte două declarații care o confirmau pe cea a lui Duffield: una de la o femeie care susținea că îl văzuse urcând scara la dealerul său și una de la Whycliff, dealerul însuși. Strike își aminti că Wardle fusese de

păreră că Whycliff ar fi în stare să mintă pentru Duffield. Femeia de la parter putea fi momită cu o sumă oarecare de bani. Restul martorilor care declaraseră că îl văzuseră pe Duffield rătăcind pe străzile Londrei nu puteau decât să afirme cu sinceritate că văzuseră un bărbat cu o mască de lup.

Strike își aprinse o țigară și citi din nou declarația lui Duffield. Era un bărbat cu un temperament violent, care recunoștea că o forțase pe Lula să rămână în club. Vână-tăile de pe brațele cadavrului erau aproape sigur opera lui. Totuși, dacă luase heroină împreună cu Whycliff, Strike știa că șansele ca el să mai fie în stare să se strecoare în clădirea de pe Kentigern Gardens, numărul 18, sau să ajungă într-o stare de furie ucigașă erau neglijabile. Strike era familiarizat cu comportamentul dependenților de heroină. Cunoscutese destui în ultimul adăpost în care locuise cu mama lui. Drogul îi face pe sclavii acestuia pasivi și docili, antiteza absolută a alcoolicilor gălăgioși și violenți sau a cocainomanilor paranoici și spasmodici. Strike cunoscutese toate soiurile de narcomani, atât în armată, cât și în afara ei. Glorificarea pe care media o făcea obiceiului lui Duffield îl dezgusta. Heroina nu avea nimic fascinant. Mama lui Strike murise pe o saltea murdară într-un colț de încăpere și nimeni nu și-a dat seama că era moartă de șase ore.

Se ridică, traversă camera și deschise cu greutate fereastra întunecată și stropită de ploaie, astfel încât buibuitul basului de la 12 Bar Café se făcu auzit mai tare ca oricând. Continuând să fumeze, privi spre Charing Cross Road, unde scânteiau luminile mașinilor și băltoacele de apă, iar chefliii de vineri seara se perindau încolo și încioace pe Denmark Street, cu umbrelele clătinându-se,

râsetele lor ridicându-se peste zgomotul traficului. Când, se întrebă Strike, va mai putea oare să bea și el o bere vineri seara cu prietenii? Ideea părea să aparțină unui alt univers, unei vieți lăsate în urmă. Starea de confuzie în care trăia, în care Robin era singura ființă umană cu care avea contact, nu putea să dureze, dar încă nu era pregătit să reia o viață socială așa cum s-ar fi convenit. Rămăsese fără armată, fără Charlotte și fără o jumătate de picior. Simțea nevoia să devină într-un tot familiarizat cu omul care ajunsese, înainte de a fi gata să se expună surprinderii și milei altora. Chiștocul portocaliu-aprins zbură în strada întunecată și se stinse în rigola plină de apă. Strike trase în jos fereastra, reveni la birou și aduse cu fermitate dosarul mai aproape de el.

Declarația lui Derrick Wilson nu adăuga nimic la ceea ce știa deja. În dosar nu se afla nicio mențiune despre Kieran Kolovas-Jones sau despre misteriosul petic de hârtie albastră. Strike întoarse mai departe paginile, cu oarecare interes, până la declarațiile celor două femei cu care Lula își petrecuse ultima ei după-amiază: Ciara Porter și Bryony Radford.

Aceasta din urmă și-o amintea pe Lula ca fiind voioasă și entuziasmată de sosirea iminentă a lui Deeby Macc. Pe de altă parte, Porter declarase că Landry „nu fusese în apele ei”, că păruse „abătută și neliniștită” și refuzase să discute despre ceea ce o supăra. Declarația lui Porter adăugase un detaliu contrariant, despre care nimeni nu-i vorbise lui Strike. Modelul a afirmat că, în acea după-amiază, Landry vorbise anume despre intenția sa de a-i lăsa „totul” fratelui ei. Nu era precizat niciun context, dar impresia pe care o dădea era a unei fete aflate clar într-o stare de spirit morbidă.

Strike se întrebă de ce clientul lui nu menționase că sora lui își declarase intenția de a-i lăsa lui totul. Desigur, Bristow avea deja o avere considerabilă. Probabil că achiziția posibilă a altei sume mari de bani nu i se părea la fel de demnă de menționat cum i s-ar fi părut lui Strike, care nu moștenise niciodată vreun penny.

Căscând, Strike își mai aprinse o țigară ca să nu adoarmă și începu să citească declarația mamei Lulei. După spusele acesteia, Lady Yvette Bristow era somnoroasă și se simțea rău în urma operației. Dar a insistat asupra faptului că fiica ei era „perfect fericită” când a venit în vizită în acea dimineață și nu manifestase altceva decât preocupare pentru starea mamei sale și perspectivele de vindecare. Poate că de vină era stolul direct și nenuanțat al ofițerului anchetator, dar Strike a rămas, din cele rememorate de Lady Bristow, cu impresia unei negări hotărâte. Ea a fost singura care a sugerat că moartea Lulei a fost un accident, că alunecase cumva peste balustrada balconului fără să vrea asta; fusese, spunea Lady Bristow, o noapte înghețată.

Strike citi superficial declarația lui Bristow, care se potrivea în toate privințele cu relatarea oferită în persoană lui Strike, și trecu apoi la cea a lui Tony Landry, unchiul lui John și al Lulei. Acesta o vizitase pe Yvette Bristow în același timp cu Lula, în ziua de dinaintea morții acesteia, și declarase că nepoata lui păruse „normală”. Tony Landry mersese apoi cu mașina la Oxford, unde trebuia să participe la o conferință internațională despre evoluțiile dreptului familial, rămânând peste noapte la Malmaison Hotel. Declarația despre locurile unde se deplasase Landry era urmată de niște comentarii neinteligibile legate de convorbirile telefonice. Pentru elucidare,

Strike răsfoi paginile până la copiile adnotate ale înregistrărilor telefonice.

Lula folosise foarte puțin telefonul fix în săptămâna de dinaintea morții sale și deloc cu o zi înainte. De pe mobil, totuși, făcuse nu mai puțin de șaizeci și șase de apeluri în ultima zi a vieții. Primul, la 9:15 dimineața, a fost către Evan Duffield; al doilea, la 9:35, către Ciara Porter. A urmat o pauză de câteva ore, în care n-a vorbit cu nimeni la mobil, după care, la 1:21, a început să sune frenetic la două numere, aproape alternativ. Unul dintre ele era al lui Duffield; celălalt aparținea, conform unei mâzgălituri alăturate primei apariții a numărului, lui Tony Landry. Pe acești doi bărbați ea îi sunase iar și iar. Ici-colo erau pauze de circa douăzeci de minute, în care nu apelase pe nimeni; apoi începea să sune din nou, fără îndoială apăsând și butonul „redial”. Toate aceste apeluri frenetice, a dedus Strike, trebuie să fi fost făcute după ce s-a întors în apartament cu Bryony Radford și Ciara Porter, deși niciuna dintre cele două femei nu pomenise, în declarații, de apelurile repetate.

Strike reveni la declarația lui Tony Landry, care nu arunca nicio lumină asupra motivului pentru care nepoata lui fusese atât de dornică să-l contacteze. După spusele lui, cât timp s-a aflat la conferință, a oprit sonorul mobilului și nu și-a dat seama decât mult mai târziu că nepoata lui îl sunase în mod repetat în acea după-amiază. Habar n-avea de ce o făcuse și nici n-a sunat-o, motivând că, atunci când și-a dat seama că Lula încercase să-l contacteze, ea încetase să-l mai sune, iar el bănuise, corect, după cum s-a dovedit, că se afla undeva într-un club de noapte.

Strike căsca acum la fiecare câteva minute. Se gândi să-și facă o cafea, dar nu reuși să-și adune energia. Tânjind

să ajungă în pat, dar impulsionat doar de obișnuința sa de a-și duce până la capăt treaba de care se ocupa, își îndreptă atenția asupra copiilor de pe paginile registrului de securitate care arătau intrările și ieșirile vizitatorilor de la numărul 18 din ziua anterioară morții Lulei Landry. Parcurgând cu atenție semnăturile și inițialele, observă că Wilson nu fusese atât de meticulos pe cât s-ar fi așteptat patronii săi. După cum acesta îi spusese deja lui Strike, deplasările locatarilor nu erau consemnate în registru; prin urmare, sosirile și plecările Lulei Landry și ale soților Bestigui lipseau. Prima înregistrare făcută de Wilson era pentru poștaş, la 9:10; apoi, la 9:22 a venit *Comisionarul cu florile pentru Ap. 2*; în sfârșit, la 9:50, *Securitatea*. Nu era menționată nicio oră de plecare pentru tehnicianul care verificase sistemele de alarmă.

Altfel, fusese (după spusele lui Wilson) o zi liniștită. Ciara Porter sosise la 12:50; Bryony Radford la 1:20. În vreme ce plecarea lui Radford fusese consemnată cu semnătura ei la 4:40, Wilson adăugase sosirea celor de la firma de catering la apartamentul soților Bestigui la ora 7, ieșirea Ciarei împreună cu Lula la 7:15 și plecarea trimișilor firmei de catering la 9:15.

Pe Strike îl frustra faptul că polițiștii xeroxaseră doar pagina corespunzătoare zilei anterioare morții Lulei, căci sperase să găsească numele de familie al misterioasei Rochelle undeva în paginile registrului de evidență a intrărilor.

Se făcuse aproape miezul nopții când Strike își îndreptă atenția asupra raportului poliției privind conținutul laptopului lui Landry. După toate aparențele, aceștia căutaseră, în principal, e-mailurile care ar fi indicat o dispoziție sau intenție suicidală, iar în această privință

nu găsiseră nimic. Strike cercetă cu privirea e-mailurile pe care Landry le trimisese și le primise în ultimele două săptămâni ale vieții sale.

Era ciudat, dar cu toate acestea adevărat, că nenumăratele imortalizări fotografice ale frumuseții ei nepământene îl făceau pe Strike să creadă cu și mai mare greutate că Landry existase cu adevărat. Ubicuitatea trăsăturilor ei făcea ca acestea să pară abstracte, generice, chiar dacă chipul în sine avea o frumusețe unică.

Acum, totuși, din aceste însemnări negru pe alb, din mesajele ortografiate excentric și pline cu porecle și glume al căror înțeles era rezervat unui grup restrâns de oameni, spectrul fetei moarte se ridica în fața sa în biroul întunecos. E-mailurile ei îi ofereau ceea ce multitudinea de fotografii nu reușiseră: înțelegerea instinctivă, mai degrabă decât cerebrală, că o ființă umană reală, vie, capabilă să râdă, dar să și plângă, își găsisese moartea zdrobită pe asfaltul înzăpezit al acelei străzi londoneze. Sperase să deslușească umbra pâlpătoare a unui criminal în timp ce răsfoia paginile dosarului, numai că în schimb i-a apărut fantoma Lulei înseși, privind în sus la el, așa cum fac uneori victimele crimelor violente, printre sfărâmurile vieților lor întrerupte.

Înțelegea acum de ce John Bristow susținuse atât de insistent că sora lui nu avusese niciun gând legat de moarte. Fata care tastase cuvintele acestea părea să fie o prietenă cu suflet cald, sociabilă, impulsivă, foarte ocupată și bucuroasă că era așa; entuziastă cu privire la slujba ei, emoționată de perspectiva unei călătorii în Maroc.

Majoritatea e-mailurilor fuseseră trimise designerului Guy Somé. Nu conțineau nimic de interes, exceptând un ton de confidențialitate voioasă și, o dată, o mențiune privind prietenia ei extrem de nepotrivită.

Steegee, n-ai să-i faci cerva lui Rochelle pentru ziua ei de naștere, te roooog? Plătesc eu. Cerva drăguț, nu fi oribil. Pentru 21 feb? Rugăciuni plecate. Te iub.

Cucu.

Strike își aminti afirmația de pe site-ul LulaMyInspirationForeva cum că Lula îl iubise pe Guy Somé „ca pe un frate”. Declarația semnată de acesta la poliție era cea mai scurtă din dosar. Fusese plecat în Japonia timp de o săptămână și se întorsese acasă în noaptea morții ei. Strike știa că Somé locuia la o distanță ușor de parcurs pe jos de Kentigern Gardens, dar poliția părea să fi fost mulțumită cu afirmația lui că, odată ajuns acasă, pur și simplu se dusesse la culcare. Strike remarcase deja faptul că oricine ar fi venit pe jos dinspre Charles Street s-ar fi apropiat de Kentigern Gardens din direcția opusă camerelor de supraveghere video de pe Alderbrook Road.

În sfârșit, Strike închise dosarul. În timp ce se deplasa cu dificultate prin birou, dezbrăcându-se, desfăcându-și proteza și întinzându-și patul de campanie, nu se gândea la nimic în afară de propria sa epuizare. Adormi repede, legănat de sunetele traficului neobosit, de răpăitul ploii și de respirația nemuritoare a orașului.

O magnolie mare se înălța în grădina din fața casei lui Lucy din Bromley. Mai spre sfârșitul primăverii avea să acopere peluza din față cu ceva ce semăna cu niște batiste de hârtie mototolite. Acum, în aprilie, florile alcătuiau un nor spumos alb, cu petalele cerate ca niște fulgi de cocos. Strike vizitase casa aceasta doar de câteva ori, pentru că preferase să se întâlnească cu Lucy departe de locuința acesteia, unde ea părea să fie tare hărțuită, și ca să evite întâlnirile cu cumnatul ei, față de care nutrea simțăminte căldute spre reci.

Baloanele umplute cu heliu, legate de poartă, se leănau în adierea vântului. În timp ce urca panta abruptă a aleii care ducea la ușă, cu pachetul ambalat de Robin la subsuoară, își spunea că în curând se va termina.

— Unde e Charlotte? întrebă Lucy, scundă, blondă și rotundă la față, imediat după ce îi deschise ușa.

Alte baloane învelite în folie aurie, de data asta în forma cifrei șapte, umpleau holul din spatele ei. Țipete care ar fi putut să trădeze fie bucurie, fie durere se auzeau dintr-o zonă nevăzută a casei, tulburând calmul suburbiei.

— A trebuit să se ducă la Ayr în weekend, minți Strike.

— De ce? întrebă Lucy, dându-se înapoi ca să-l lase să intre.

— Sora ei a făcut iar o criză. Unde e Jack?

— Sunt toți prin preajmă. Slavă Domnului că a încetat ploaia, că altfel ar fi trebuit să-i ținem în casă, spuse Lucy, conducându-l spre grădina din spatele casei.

Îi găsiră pe cei trei nepoți ai lui zbenguindu-se pe gazonul întins, împreună cu douăzeci de băieți și fete în haine de petrecere, și țipând de mama focului în toiul unui joc în care trebuiau să alerge la diferite porțițe de cricket unde fuseseră lipite imagini ale unor bucăți de fructe. Părinții, gata să le dea o mână de ajutor, stăteau răspândiți în lumina slabă a soarelui, bând vin din pahare de plastic, în vreme ce Greg, soțul lui Lucy, se ocupa de manevrarea unui iPod fixat într-un suport pe o masă demontabilă. Lucy îl servi pe Strike cu o bere, apoi fugi de lângă el aproape imediat ca să-l ridice de jos pe cel mai mic dintre cei trei fii ai ei, care căzuse zdravăn și zbiera cu mult aplomb.

Strike nu-și dorise niciodată copii; a fost unul dintre lucrurile asupra cărora el și Charlotte căzuseră de acord dintotdeauna și fusese unul dintre motivele pentru care alte relații eșuaseră de-a lungul anilor. Lucy deplângea atitudinea lui și motivele pe care el le invoca pentru asta. Întotdeauna era ofensată când el afirma țeluri de viață diferite de ale ei, ca și cum i-ar fi atacat deciziile și alegerile.

— Ce faci, Corm, ești bine? spuse Greg, care predă altui tătic controlul asupra muzicii.

Cumnatul lui Strike, un economist care lucra în construcții, părea mereu nesigur de tonul cu care să-l abordeze pe acesta și de regulă ajungea să adopte un amestec

de complex de inferioritate și agresivitate care pe Strike îl călca pe nervi.

— Unde e Charlotte, femeia aia superbă? Doar nu v-ați despărțit iar? Ha, ha, ha. Nu mai pot să vă țin socoteala la despărțiri.

Una dintre fetele fusese împinsă și căzuse. Greg s-a grăbit să o ajute pe una dintre celelalte mămici să se descurce cu lacrimile și cu petele de iarbă. Jocul copiilor continua într-o hărmălaie vecină cu haosul. În sfârșit, se desprinsese un câștigător. Cel ieșit pe locul doi începuse să plângă, așa că trebui să fie împăcat cu un premiu de consolare din sacul de gunoi negru așezat lângă hidranți. După care s-a anunțat o a doua rundă a aceluiași joc.

— Salut! spuse o matroană de vârstă mijlocie, apropiindu-se pieziș de Strike. Tu trebuie să fii fratele lui Lucy!

— Mda, zise el.

— Am auzit cu toții despre bietul tău picior, spuse femeia, holbându-se la încălțăminte. Lucy ne-a ținut pe toți la curent. Doamne, nici nu poți să-ți dai seama, nu? Nici măcar n-am observat că șchiopătezi când ai sosit aici. E uluitor ce sunt în stare să facă în vremurile astea! Cred că alergi mai repede acum decât înainte!

Probabil că femeia își imaginase că avea sub pantaloni o singură lamă protetică din fibră de carbon, ca un paralimpic. Strike bău din paharul cu bere și se sili să afișeze un zâmbet lipsit de umor.

— E-adevărat? întrebă ea, holbându-se la el cu o față care se umpluse brusc de curiozitate pură. Ești cu adevărat fiul lui Jonny Rokeby?

O coardă a răbdării, despre care Strike nu-și dăduse seama că era întinsă până la punctul de rupere, plesni.

— Al dracu' să fiu dacă știu, spuse el. Io zic să-i dai un telefon să-l întrebi!

Femeia rămase înmărmurită. După câteva secunde, plecă de lângă el în tăcere. O văzu vorbind cu altă femeie, care se uită în direcția lui. Un alt copil se împiedică și se izbi cu capul de o porțiță de cricket decorată cu o căpșună uriașă, zbierând de-ți țiuiau urechile. Cu toată atenția celorlalți concentrată asupra acestui nou incident, Strike se strecură din nou în casă.

Camera din față era confortabilă și avea un aer prietenos, cu o canapea bej din trei piese, o reproducere impresionistă deasupra șemineului și fotografii înrămate ale celor trei nepoți ai lui în uniforme școlare de culoare verde-închis etalate pe rafturi. Strike închise ușa cu grijă, lăsând în urmă hărmălaia din grădină, scoase din buzunar DVD-ul trimis de Wardle, îl introduse în player și porni televizorul.

Pe televizor era o fotografie făcută la a treizecea aniversare a lui Lucy. Tatăl lui Lucy, Rick, era în poză împreună cu cea de-a doua soție. Strike stătea în spate, unde fusese așezat în toate fotografiile de grup încă de când avea cinci ani. Pe atunci, încă mai avea ambele picioare. Tracey, colegul ofițer de la SIB și fata cu care Lucy sperase ca fratele ei să se însoare, stăteau lângă el. Ulterior, Tracey se măritase cu unul dintre prietenii lor comuni și de curând născuse o fetiță. Strike avusese intenția să-i trimită niște flori, dar nu reușise să-și ducă gândul până la capăt.

Își coborî privirea pe ecran și apăsă „play”.

Filmarea alb-negru, cu granulație mare, începu imediat. O stradă albă, fulgi groși de zăpadă plutind pe lângă obiectivul camerei. Câmpul vizual de 180° prezenta intersecția dintre Bellamy Road și Alderbrook Road.

Un bărbat intră în cadru, mergând singur, dinspre partea dreaptă a ecranului. Înalt, cu mâinile vârate adânc în buzunare, înfoltit bine, cu o glugă pe cap. În imaginea alb-negru, fața lui se vedea straniu, înșelând privirea. Strike avu impresia că se uită la un chip din care se zărea partea de jos albă și care avea ochii acoperiți cu o bandă neagră, până când rațiunea îi spuse că de fapt privea la o față neagră acoperită cu un fular alb peste nas, gură și bărbie. Pe jacheta lui mai era și un fel de semn distinctiv, probabil un logo neclar; altfel, îmbrăcămintea lui era neidentificabilă.

Pe când se apropia de cameră, individul își lăasă capul în jos, aparent pentru a consulta ceva pe care-l scosese din buzunar. Câteva secunde mai târziu, o luă pe Bellamy Road și dispăru din raza obiectivului. Ceasul digital din colțul dreapta-jos al ecranului arăta 01:39.

Filmul sări la o altă secvență. Apăruse din nou imaginea încețoșată a aceleiași intersecții, aparent părăsită, aceiași fulgi gri de zăpadă estompând imaginea, dar acum ceasul digital arăta 02:12.

Cei doi fugari apărură brusc în imagine. Cel din față putea fi recunoscut ca omul cu fularul alb la gură, care dispăruse din imagine; puternic și cu picioare lungi, alerga, cu mișcări energice ale brațelor, direct înapoi pe Alderbrook Road. Al doilea bărbat era mai scund, mai slab, cu glugă și fes pe cap. Strike observă pumnii negri încheștiți în timp ce alerga în spatele primului, care sporea avansul pe care-l avea. Pentru scurt timp, sub lumina unui stâlp stradal, pe spatele bluzei celui de-al doilea fugar se putu desluși un desen; la jumătatea străzii Alderbrook, o coti brusc la stânga și o luă pe o străduță laterală.

Strike revăzu filmarea de câteva secunde din nou și apoi încă o dată. Nu observă niciun semn de comunicare între cei doi fugari. Niciun semn că se sunaseră sau că măcar se căutaseră unul pe celălalt, în timp ce se îndepărtau fugind de cameră. Păreau să fie fiecare cu treaba lui.

Vizionă filmarea pentru a patra oară și opri imaginea, după mai multe încercări, la secunda când desenul de pe spatele bluzei purtate de fugarul mai lent se vedea iluminată. Mijind ochii, se apropie de imaginea neclară. După ce privi îndelung un minut, deveni aproape sigur că primul cuvânt se termina cu „ck”, dar al doilea, despre care credea că începe cu „J”, era indescifrabil.

Apăsă butonul „play” și lăsă filmul să ruleze mai departe, încercând să-și dea seama pe ce străduță o luase al doilea individ. De trei ori îl urmări despărțindu-se de însoțitorul lui și, cu toate că numele era ilizibil pe ecran, știa, din ce-i spusese Wardle, că trebuia să fie Halliwell Street.

Potrivit poliției, faptul că primul bărbat se întâlnise cu un prieten în afara razei de acțiune a camerei diminua probabilitatea ca el să fie un ucigaș. Asta presupunea că cei doi erau, într-adevăr, prieteni. Strike se văzu nevoit să accepte următorul lucru: faptul că fuseseră surprinși pe film împreună, pe o asemenea vreme și la o astfel de oră, acționând în maniere aproape identice, sugera complicitatea.

Lăsând filmul să ruleze mai departe, văzu cum imaginea trecu, aproape surprinzător, la interiorul unui autobuz. O fată se urcă; filmată dintr-o poziție de deasupra șoferului, avea fața micșorată și puternic umbrită, deși coada de cal blondă era distinctivă. Bărbatul care urcă după ea în autobuz semăna, din câte putea să vadă, foarte

mult cu cel care mai târziu avea să meargă pe Bellamy Street către Kentigern Gardens. Era înalt și cu glugă pe cap, cu fața acoperită de un fular alb și partea de sus a feței pierdută în umbră. Tot ce se vedea clar era un logo pe piept, format din inițialele GS stilizate.

Pe ecran apăru Theobalds Road. Dacă individul care se deplasa cu repeziciune era aceeași persoană care se urcase în autobuz, își scoase fularul alb, cu toate că și constituția, și mersul sugerau cu tărie asemănarea. De data asta, lui Strike i se păru că bărbatul face un efort conștient ca să-și țină capul plecat.

Filmul se sfârși cu un ecran negru. Strike se uita la el, adâncit în gânduri. Când redeveni conștient de locul în care se afla, constată ușor surprins că era multicolor și luminat de soare.

Își scoase mobilul din buzunar și-l sună pe John Bristow, dar îi răspunse mesageria vocală. Lăsă un mesaj în care-i spunea lui Bristow că văzuse înregistrarea de pe camera de supraveghere și citise dosarul de la poliție; că voia să-l mai roage câteva lucruri și dacă ar fi posibil să se întâlnească în săptămâna care urma.

Apoi îl sună pe Derrick Wilson, al cărui telefon intra de asemenea pe mesageria vocală; Strike îi transmise din nou solicitarea de a veni să vadă interiorul clădirii de pe Kentigern Gardens, numărul 18.

Abia închise când pe ușa camerei de zi se strecură înăuntru Jack, nepotul lui mijlociu. Era roșu la față și agitat.

— Te-am auzit vorbind, spuse el.

Închise ușa cu la fel de mare grijă ca și unchiul său.

— Nu trebuia să fii în grădină, Jack?

— Am venit să fac un pipi, spuse nepotul. Unchiule Cormoran, mi-ai adus un cadou?

Strike, care nu lăsase din mână pachetul ambalat de când sosise, i-l dădu și văzu cum degetele mici și nerăbdătoare ale copilului distrugeau lucrătura migăloasă a lui Robin.

— *Mișto!* spuse Jack fericit. Un *soldățel*.

— Exact, zise Strike.

— Are și pușcă și... *tot ce-i treb'e*.

— Da, are.

— Tu aveai armă când erai soldat? întrebă Jack, răsucind cutia ca să se uite la poza conținutului.

— Am avut două, spuse Strike.

— Și le mai ai?

— Nu, a trebuit să le dau înapoi.

— Păcat, spuse Jack, cu seriozitate.

— Dar tu n-ar trebui să te joci? întrebă Strike, în momentul în care un nou val de țipete erupse dinspre grădină.

— Nu vreau, zise Jack. Pot să-l scot din cutie?

— Da, sigur, spuse Strike.

În timp ce Jack desfăcea cu febrilitate cutia, Strike scoase DVD-ul lui Wardle din player și-l băgă în buzunar. Apoi îl ajută pe Jack să elibereze parașutistul din legăturile care-l țineau prizonier în cutie și să-i fixeze arma în mână.

Lucy îi găsi pe amândoi acolo după vreo zece minute. Jack îl făcea pe soldat să tragă de după canapea, iar Strike se prefăcea că primise un glonț în stomac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Corm, e petrecerea lui, ar trebui să se joace afară cu ceilalți! Jack, ți-am spus că nu ai voie să desfaci niciun cadou — ia-l de jos — nu,

Robert Galbraith

trebuie să-l lași aici, în casă — *nu*, Jack, poți să te joci cu el mai târziu — și oricum, e aproape ora ceaiului...

Tulburată și iritată, Lucy îl scoase pe băiatul îndărătnic din încăpere, aruncându-i o privire înnegurată fratelui ei. Când își țuguia buzele, Lucy semăna mult cu mătușa lor, Joan, care nu era rudă de sânge cu niciunul dintre ei.

Asemănarea vremelnică născu în Strike un spirit de cooperare necaracteristic. Tot restul petrecerii, după cum s-a exprimat Lucy, s-a comportat bine, dedicându-se în principal aplanării conflictelor care mocneau între copiii agitați nevoie mare, baricadându-se apoi în spatele mesei demontabile acoperite cu jeleuri și înghețată, ca să evite astfel interesul intruziv din partea mamelor care bântuiau prin preajmă.

Strike se trezi devreme duminică dimineață din cauza soneriei mobilului lăsat la încărcat lângă patul de campanie. Îl suna Bristow. Părea tensionat.

— Am primit mesajul tău ieri, dar mama e într-o stare proastă și nu avem infirmieră în după-amiaza asta. Alison o să vină să-mi țină companie. Am putea să ne vedem mâine, în pauza mea de prânz, dacă ești liber? Au mai apărut lucruri noi? adăugă el cu speranță în glas.

— Câteva, spuse Strike cu precauție. Auzi, unde e laptopul surorii tale?

— E aici, în apartamentul mamei. De ce?

— Ce-ai zice dacă aş arunca o privire în el?

— Excelent, spuse Bristow. Îl aduc mâine, bine?

Strike admise că ar fi o idee bună. După ce Bristow îi dădu numele și adresa localului său preferat din apropiere de biroul lui și închise, Strike își luă pachetul de țigări și stătu o vreme fumând și contemplând modelul pe care-l făceau pe tavan razele de soare ce pătrundeau printre lamelele storurilor, savurând liniștea și singurătatea, absența țipetelor de copii, a încercărilor lui Lucy de a-i tot pune întrebări peste zbieretele stridente ale celor

mici. Cu sentimente aproape prietenoase față de biroul său pașnic, își stinse țigara, se ridică și se pregăti pentru dușul său obișnuit la ULU.

În sfârșit dădu de Derrick Wilson, după mai multe tentative, duminică seara, târziu.

— Săptămâna asta nu poți să vii, spuse Wilson. Domnul Bestigui stă mult pe-acasă zilele astea. Trebuie să mă gândesc la jobul meu, mă înțelegi. Te sun când apare vreun moment potrivit, bine?

Strike auzi o sonerie îndepărtată.

— Nu ești la muncă acum? strigă Strike înainte ca Wilson să închidă.

Îl auzi pe paznic zicând, departe de receptor:

— *Semnează aici, amice*. Ce zici? adăugă el tare, către Strike.

— Dacă ești acolo acum, poți să verifici numele unei prietene care o mai vizita uneori pe Lula?

— Ce prietenă? întrebă Wilson. *Mda, cu bine*.

— Fata de care zicea Kieran, prietena de la clinică. Rochelle. Vreau numele ei de familie.

— A, aia, da, spuse Wilson. Da, o să mă uit și te s...

— Poți să te uiți repede acum?

Îl auzi pe Wilson oftând.

— Mda, bine. Stai la telefon.

Zgomote nedeslușite de mișcare, tropăieli și hârșăituri, apoi foșnetul paginilor întoarse. În timp ce aștepta, Strike privea la diferitele obiecte de îmbrăcăminte create de Guy Somé, afișate pe ecranul computerului său.

— Da, e aici, auzi glasul lui Wilson în urechea lui. O cheamă Rochelle... nu pot să citesc... pare a fi Onifade.

— Poți să-mi spui pe litere?

Wilson îi citi numele pe litere și Strike și-l notă.

— Când a fost ultima oară acolo, Derrick?

— Tocmai pe la începutul lui noiembrie, spuse Wilson.
Da, bună seara. Tre' să-nchid acum.

Puse receptorul jos în timp ce Strike îi mulțumea, iar detectivul reveni la cutia sa de Tennent's și contemplarea îmbrăcăminții moderne de zi, în viziunea lui Guy Somé, îndeosebi o jachetă cu fermoar și glugă având în partea stângă, sus, un GS auriu stilizat. Același logo apărea bine evidențiat pe toate obiectele vestimentare de gata afișate în secțiunea pentru bărbați a website-ului renumitului designer. Strike nu era întru totul lămurit cu privire la înțelesul expresiei „de gata”; părea un adevăr evident, deși, orice altă conotație ar fi avut, expresia însemna „mai ieftin”. A doua secțiune a site-ului, denumită simplu „Guy Somé”, conținea haine ale căror prețuri se ridicau în mod obișnuit la câteva mii de lire. În pofida strădaniilor lui Robin, designerul acestor costume maro, al cravatelor tricotate înguste, al rochiilor mini brodate cu mici fragmente de oglindă, al acestor pălării din piele continua să rămână surd la toate solicitările pentru o discuție privind moartea modelului său preferat.

Crezi că n-am să-ți fac rău, dar te înșeli, jigodie rin la tine am avut încredere în tine și uite ce mi-ai făcut. O să-ți smulg sula și o să-ți o îndes pe gât. Oh să te găsească sufocat cu propria ta sulă. Când o să termin cu tine mă-ta n-o să te mai cunoască am să-ți fac felul Strike jigodie ordinară ce ești.

— E frumos afară.

— Vrei să citești asta? Te rog.

Era luni dimineață și Strike tocmai se întorsese de la o țigară fumată în strada însorită și o discuție lejeră cu fata de la magazinul de discuri de vizavi. Robin își lăsase părul desfăcut din nou; era evident că nu mai avea interviuri pentru ziua aceea. Această deducție, în combinație cu efectele soarelui de după ploaie, reuși să-i îmbunătățească lui Strike starea de spirit. Totuși, Robin părea încordată, stând în picioare în spatele biroului și întinzându-i o foaie de hârtie roz împodobită cu obișnuitele pisicuțe.

— N-a renunțat, nu-i așa?

Strike luă scrisoarea și o citi, rânjind.

— Nu pricep de ce nu te duci la poliție, spuse Robin. Ce chestii zice ăla că vrea să-ți facă...

— Pune-o la dosar, zise Strike nepăsător, aruncând scrisoarea pe birou și frunzărind restul corespondenței sărace.

— Da, mă rog, asta nu-i tot, spuse Robin, vădit deranjată de atitudinea lui. Tocmai au sunat cei de la Temporary Solutions.

— Da? Ce voiau?

— Au cerut să vorbească cu mine, spuse Robin. Evident că bănuiesc că eu sunt tot aici.

— Și tu ce le-ai spus?

— M-am prefăcut că sunt altcineva.

— Ai gândit rapid. Cine?

— Am spus că mă cheamă Annabel.

— Când li se cere să spună pe loc un nume fals, de regulă oamenii aleg unul care începe cu „A”, știi?

— Și dacă trimit pe cineva să verifice?

— Ce?

— Păi, de la tine or să încerce să scoată bani, nu de la mine! Or să încerce să te facă să plătești tariful de angajare!

Îngrijorarea ei sinceră că va fi nevoit să plătească o sumă pe care nu și-o putea permite îl făcu să zâmbescă. Intenționase să o roage să sune iar la biroul lui Freddie Bestigui și să înceapă să caute în directoarele telefonice online o mătușă a lui Rochelle Onifade domiciliată în Kilburn. În loc de asta, spuse:

— OK, părăsim sediul. Aveam de gând să verific un loc numit Vashti în dimineața asta, înainte să mă întâlnesc cu Bristow. Poate că ar părea mai firesc dacă am merge împreună.

— Vashti? Buticul? spuse imediat Robin.

— Da. Îl știi, nu-i așa?

Veni rândul lui Robin să zâmbească. Citise despre magazin prin reviste: pentru ea, simboliza fascinația Londrei. Un loc unde editorii de modă găseau obiecte de îmbrăcăminte fabuloase ca să le prezinte cititoarelor lor, haine care costau cât salariul lui Robin pe șase luni.

— Știu de el, spuse ea.

Strike luă treniul fetei din cuier și i-l întinse.

— O să zicem că tu ești sora mea, Annabel. Mă ajuți să aleg un cadou pentru soția mea.

— Care e problema individului care te amenință cu moartea? întrebă Robin în timp ce stăteau pe locuri alăturate în metrou. Cine e?

Își reprimase curiozitatea legată de Jonny Rokeby și de frumoasa brunetă care ieșise în fugă din clădirea lui Strike în prima ei zi de lucru, ca și de patul de campanie despre care nu vorbiseră niciodată. Dar era fără doar și poate îndreptățită să pună întrebări despre amenințările cu moartea. La urma urmelor, ea era cea care deschisese trei plicuri roz și citise deversările violente mângălite printre pisicuțele jucăușe. Strike nici măcar nu se uitase la ele.

— Îl cheamă Brian Mathers, spuse Strike. A venit să mă vadă în iunie trecut pentru că avea impresia că nevastă-sa îl înșală. Voia să fie urmărită, așa că am pus-o sub supraveghere timp de o lună. O femeie foarte banală: simplă, îmbrăcată modest, cu un permanent urât; lucra la departamentul de contabilitate al unui mare depozit de covoare. Își petrecea zilele săptămânii într-un mic birou înghesuit împreună cu alte trei colege, se ducea la bingo în fiecare joi, își făcea cumpărăturile săptămânale la Tesco, iar sâmbetele se ducea cu soțul ei la o filială locală a Clubului Rotary.

— Și când credea el că îl înșală? întrebă Robin.

Reflecțiile lor palide se legănau în fereastra opacă neagră; secătuită de culoare în lumina intensă de deasupra, Robin părea mai vârstnică și totuși eterică, iar Strike arăta mai bolovănos și mai urât.

— Joi seara.

— Și așa făcea?

— Nu, chiar se ducea la bingo cu prietena ei, Maggie, dar în toate cele patru seri de joi în care am urmărit-o a ajuns acasă intenționat mai târziu. După ce se despărțea de Maggie, se mai plimba un pic cu mașina. Într-o seară, s-a dus într-un pub și și-a luat singură un sos de tomate, pe care l-a băut stând sfioasă într-un colț. În altă seară a așteptat în mașină la capătul străzii lor timp de patruzeci și cinci de minute înainte să se ducă acasă.

— De ce? întrebă Robin în timp ce trenul zdrăgănea gălăgios printr-un tunel lung.

— Păi, tocmai asta-i întrebarea, nu? Ca să demonstreze ceva? Ca să-l facă să se ambaleză? Să-l tachineze? Să-l pedepsească? Să încerce să injecteze un pic de emoție în căsnicia lor anostă? În fiecare seară de joi, doar un mic interval de timp nejustificat. El, fiind un nemernic impulsiv, bineînțeles că a mușcat momeala. Chestia îl scotea din minți. Era sigur că se întâlnește cu amantul o dată pe săptămână, că prietena ei, Maggie, îi acoperea. A încercat să o urmărească singur, dar era convins că în acele rânduri s-a dus la bingo pentru că știa că e pe urmele ei.

— Și i-ai spus adevărul?

— Da, i l-am spus. Dar nu m-a crezut. S-a ambalat foarte tare și a început să urle și să zbiere că toată lumea conspira împotriva lui. A refuzat să-mi plătească factura.

Eram îngrijorat că va ajunge să-i facă vreun rău și aici am greșit grav. Am sunat-o și i-am spus că mă plătise s-o urmăresc, că știam ce făcea și că soțul ei se apropia de un punct periculos. Pentru binele său, am sfătuit-o să aibă grijă până unde împingea lucrurile. N-a spus niciun cuvânt, mi-a închis telefonul. Ei bine, el îi verifica cu regularitate mobilul. Mi-a văzut numărul și a tras concluzia evidentă.

— Că i-ai spus femeii că te pusese s-o urmărești?

— Nu, că am fost sedus de farmecele ei și că eram noul ei amant.

Robin își duse repede palma la gură. Strike izbucni în râs.

— De obicei, clienții tăi sunt puțin cam nebuni? întrebă Robin, după ce-și eliberă gura.

— El este, dar ceilalți sunt de regulă doar stresați.

— Mă gândeam la John Bristow, spuse Robin ezitant. Prietena lui crede că se amăgește. Iar tu ai crezut că ar putea fi un pic... știi... nu? întrebă ea. Am auzit, adăugă ușor rușinată, prin ușă. Chestia cu „psihologul de salon”.

— Exact, zise Strike. Păi... se poate să mă fi răzgândit.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin, ochii ei limpezi cenușiu-albăstrui mărimdu-se.

Trenul se apropia hurducându-se de stație. Siluetele se perindau rapid pe la geamuri, devenind tot mai clare cu fiecare secundă.

— Crezi... vrei să spui că nu... că s-ar putea să aibă dreptate... că într-adevăr a fost o... ?

— Aici ne dăm jos.

Buticul zugrăvit în alb pe care îl căutau era situat în zona cea mai scumpă din Londra, pe Conduit Street, aproape de intersecția cu New Bond Street. Pentru Strike,

vitrinele sale colorate etalau o multitudine amestecată de lucruri nenecesare vieții. Erau acolo pernițe cu mărgele și lumânări aromate în suporturi de argint. Bucăți de șifon aranjate artistic; caftane tipătoare care îmbrăcau manechine fără chip; genți voluminoase, de o urâtenie ostentativă; toate răspândite pe un fundal pop-art, într-o celebrare stridentă a consumerismului care lui Strike i se părea iritantă și pentru retină, și pentru spirit. Și le imagina pe Tansy Bestigui și Ursula May în magazin, examinând cu un ochi de expert etichetele, selectând genți din piele de aligator cu prețuri din patru cifre animate de o hotărâre fără bucurie de a-și scoate părleala cu banii din căsniciile lor lipsite de iubire.

Alături de el, Robin privea și ea la vitrină, dar înregistrând doar vag ceea ce vedea. De dimineață primise o ofertă de angajare prin telefon, în timp ce Strike fuma în stradă, chiar înainte ca cei de la Temporary Solutions să sune. De fiecare dată când se gândea la ofertă, pe care trebuia să o accepte sau să o decline în următoarele două zile, simțea un junghi de emoție intensă în stomac, despre care se străduia să se convingă că era plăcere, suspectând însă tot mai mult că era vorba de teamă.

Ar trebui s-o accepte. Erau multe în favoarea ei. Salariul era exact suma pe care ea și Matthew conveniseră că ar trebui s-o țințească. Birourile erau elegante și bine amplasate în West End. Ea și Matthew vor putea să ia masa împreună. Piața angajărilor nu strălucea prin dinamism. Ar fi trebuit să fie încântată.

— Cum a mers interviul de vineri? întrebă Strike, privind pieziș la o haină cu paiete pe care o găsea obscen de neatrăgătoare.

— Foarte bine, cred, răspunse Robin vag.

Își aminti de entuziasmul pe care-l simțise doar cu câteva clipe înainte, când Strike îi dăduse de înțeles că s-ar putea, la urma urmelor, să existe un ucigaș. Vorbise serios? Robin observă că acum se uita cu intensitate la un asamblaj de zorzoane, ca și cum acelea ar fi putut să-i spună ceva important, iar aceasta era cu siguranță (pentru o clipă, își permise să vadă cu ochii lui Matthew și să gândească cu glasul lui Matthew) o poză adoptată pentru efect sau ostentație. Matthew credea în continuare că Strike era într-un fel sau altul un impostor. Părea să considere că profesia de detectiv era una excentrică, echivalentă cu a fi astronaut sau dresor de lei; că oamenii adevărați nu se ocupau cu asemenea lucruri.

Robin reflectă că, dacă accepta jobul în resurse umane, s-ar putea să nu afle niciodată (decât dacă citea, într-o zi, în presă) cum s-a încheiat această investigație. Să dovedești, să rezolvi, să prinzi, să protejezi: astea erau lucrurile pe care merita să le faci; importante și fascinante. Robin știa că Matthew o considera într-o câțva copilăroasă și naivă din cauza acestor sentimente, dar ea nu și le putea reprima.

Strike se întorsese cu spatele la vitrină și se uita la ceva de pe New Bond Street. Robin văzu că avea privirea fixată asupra cutiei poștale roșii aflate în fața firmei Russell and Bromley, gura sa neagră, dreptunghiulară privind la ei cu răutate de peste drum.

— OK, să intrăm, spuse Strike, întorcându-se cu spatele la ea. Nu uita, ești sora mea și am venit să cumpărăm ceva pentru soția mea.

— Dar ce încercăm să aflăm?

— Ce au făcut aici Lula Landry și prietena ei Rochelle Onifade în ziua de dinaintea morții lui Landry. S-au

întâlnit aici, pentru cincisprezece minute, apoi s-au despărțit. Nu sper mare lucru. Au trecut trei luni și s-ar putea să nu fi observat nimic. Totuși, merită să încercăm.

Parterul de la Vashti era dedicat îmbrăcămintei; un semn îndreptat în susul unei scări de lemn arăta că la etaj erau o cafenea și un raion de *lifestyle*. Câteva femei treceau în revistă cuierele din oțel lucios. Toate erau slabe și bronzate, cu părul lung, curat, proaspăt uscat cu feonul. Vânzătoarele alcătuiau un grup eclectic, îmbrăcate excentric și cu pieptănături bizare. Una dintre ele purta un tutu și ciorapi plasă. Aranja un etalaj de pălării.

Spre surprinderea lui Strike, Robin se îndreptă cu tupeu către această fată.

— Bună, spuse ea cu voioșie. Aveți o haină cu paiete fabuloasă în vitrina din mijloc. Mă întreb dacă aș putea s-o probez.

Vânzătoarea avea o masă de păr alb pufos de consistența vatei de zahăr, iar ochii erau machiați strident, sprâncenele lipsindu-i cu totul.

— Da, nicio problemă, spuse ea.

Totuși, s-a dovedit că mințise. Extragerea hainei din vitrină a fost extrem de problematică. Trebuia scoasă de pe manechinul pe care era așezată și descâlcită din sistemul de etichetare electronic. Zece minute mai târziu, haina tot nu se lăsase scoasă, așa că vânzătoarea inițială își chemă două colege ca s-o ajute. Între timp, Robin se plimba prin magazin fără să discute cu Strike, alegând o varietate de rochii și curele. Când haina cu paiete părăsi în sfârșit spațiul vitrinei, cele trei vânzătoare implicate în recuperarea ei păreau să fi investit cumva în viitorul acesteia, așa că o însoțiră toate pe Robin la cabina de probă, una oferindu-se s-o ajute să care mulțimea de

accesorii pe care le alesese, celelalte două ocupându-se cu transportarea hainei.

Cabinele de probă constau din cadre metalice învelite cu mătase groasă de culoare crem, ca niște corturi. Poziționându-se suficient de aproape ca să asculte ce se petrecea înăuntru, Strike simțea că abia acum începea să aprecieze gama completă a talentelor secretarei sale temporare.

Robin luase cu ea în cabină mărfuri în valoare de peste zece mii de lire, dintre care haina cu paiete valora cam jumătate. În circumstanțe normale, n-ar fi avut niciodată tupeul să facă asta, dar ceva pusese stăpânire pe ea în această dimineață: un amestec de cutezanță și bravură. Voia să-și demonstreze ceva sieși, lui Mathew și chiar și lui Strike. Cele trei vânzătoare se agitau în jurul ei, atârând pe umerase rochiile și netezind faldurile grele ale hainei, iar Robin nu simțea niciun fel de rușine că nu și-ar fi putut permite nici măcar cea mai ieftină dintre curelele pe care le ținea acum roșcata cu tatuaje pe ambele brațe și că niciuna dintre fete nu va primi vreodată comisionul pe care, fără doar și poate, îl râvneau. Ba chiar i-a permis vânzătoarei cu părul roz să se ducă să caute taiorul auriu, despre care aceasta o asigurase pe Robin că îi va veni admirabil și se va asorta minunat cu rochia verde pe care o alesese.

Robin era mai înaltă decât oricare dintre fetele de la magazin, iar când își schimbă trenciul cu haina cu paiete, acestea scoaseră murmure admirative.

— Trebuie să vadă și fratele meu, le spuse ea, după ce-și analiză cu un ochi critic imaginea din oglindă. Știți, nu e pentru mine, e pentru soția lui.

Și ieși printre draperiile cabinei de probă cu cele trei vânzătoare agitându-se în urma ei. Fetele bogate de lângă

cuierul cu îmbrăcămintă se întoarseră toate ca să se uite la Robin cu privirea îngustată când aceasta întrebă cu aplomb:

— Ce părere ai?

Strike se văzu nevoit să admită că haina care i se păruse atât de oribilă arăta mai bine pe Robin decât pe mamechin. Ea se răsuci pe loc în fața lui, iar obiectul scânteie ca o piele de șopârlă.

— E în regulă, spuse el, cu precauție masculină, iar vânzătoarele zâmbiră cu indulgență. Mda, e chiar drăguță. Cât costă?

— Pentru tine, nu-i așa scumpă, spuse Robin, cu o privire șireată către ajutoarele ei. Sandrei i-ar plăcea mult asta, îi spuse ea pe un ton ferm lui Strike, care, luat pe nepregătite, zâmbi larg. Și, gândește-te, împlinește totuși patruzeci de ani.

— Ar putea s-o poarte cu orice, îl asigură cu convingere fata cu vată de zahăr în cap. E atât de adaptabilă.

— OK, mă duc să probez rochia aceea Cavalli, spuse Robin binedispusă, întorcându-se în cabina de probă. Sandra m-a rugat să vin cu el, le explică ea celor trei vânzătoare, în timp ce acestea o ajutau să-și dea jos haina și desfăceau fermoarul rochiei spre care arătase. Ca să se asigure că nu mai face cine știe ce gogomănie. Când a împlinit treizeci de ani, i-a cumpărat cei mai urâți cercei din lume. Au costat o avere și ea nu i-a scos niciodată din seif.

Robin nu știa de unde-i veneau invențiile astea; se simțea inspirată. Dându-și jos puloverul și fusta, începu să-și unduiască trupul ca să intre în rochia mulată de culoare albastru-verzui. În timp ce vorbea, Sandra devenea reală: un pic răsfățată, întru câtva plictisită,

mărturisindu-i cumnatei sale la un pahar de vin că fratele ei (bancher, se gândi Robin, chiar dacă Strike nu prea seamăna cu ideea ei despre bancheri) nu avea gusturi deloc.

— Așa că mi-a zis: du-l la Vashti și convinge-l să-și deschidă portofelul. O, da, asta e drăguță.

Era mai mult decât drăguță. Robin privi lung la propria ei reflecție. Rochia verde era magic construită, în așa fel încât să-i îngusteze talia până la aproape nimic, să-i sculpteze silueta în curbe line, să-i alungească gâtul palid. Era o zeiță cu trup șerpuitor în viridian strălucitor, iar vânzătoarele murmurau și scoteau exclamații de apreciere.

— Cât costă? o întrebă Robin pe roșcată.

— Două mii opt sute și nouăzeci și nouă, spuse fata.

— E nimic pentru el, spuse Robin nepăsătoare, ieșind printre draperii ca să-i arate rochia lui Strike, pe care-l găsi examinând un vraf de mănuși pe o masă circulară.

Singurul lui comentariu asupra rochiei verzi fu un „Mda”, după ce abia dacă se uitase la ea.

— Ei, poate că nu-i chiar culoarea Sandrei, spuse Robin, cu un sentiment brusc de jenă.

În definitiv, Strike nu era nici fratele, nici prietenul ei. Probabil că dusesese invenția prea departe, defilând în fața lui într-o rochie mulată pe corp. Se retrase în cabina de probă.

Dezbrăcată din nou în chiloți și sutien, spuse:

— Ultima oară când Sandra a fost aici, Lula Landry era în cafeneaua de sus. Sandra mi-a spus că arăta superb în carne și oase. Chiar mai bine decât în poze.

— O, da, a fost, admise fata cu păr roz, care ținea la piept taiorul auriu pe care-l adusese. Venea pe-aici mai mereu, o vedeam în fiecare săptămână. Vreți să probați ăsta?

— A fost aici cu o zi înainte să moară, spuse fata cu părul ca de vată de zahăr, ajutând-o pe Robin să îmbrace taiorul auriu. În cabina asta de probă, chiar în asta.

— Serios? zise Robin.

— N-o să se încheie la piept, dar arată excelent deschis, spuse roșcata.

— Nu, nu e bine, Sandra e un pic mai solidă decât mine, ca să nu zic mai mult, spuse Robin, sacrificând fără milă silueta cumnatei ei fictive. O să încerc rochia aia neagră. Ai spus că Lula Landry a fost chiar în ziua de dinaintea morții ei?

— Oh, da, spuse fata cu părul roz. Era tare tristă, foarte foarte tristă. Ai auzit-o, nu-i așa, Mel?

Roșcata tatuată, care ținea ridicată rochia neagră cu inserturi de dantelă, scoase un zgomot nedeslușit. Privind-o în oglindă, Robin văzu că nu e deloc dornică să vorbească despre ceea ce auzise, intenționat sau întâmplător.

— Vorbea cu Duffield, nu-i așa, Mel? insistă vorbăreța cu păr roz.

Robin o văzu pe Mel încruntându-se. În ciuda tatua-jelor, Robin avu impresia că Mel ar putea fi șefa celorlalte două. Părea să considere că discreția legată de ceea ce se petrecea în aceste corturi de mătase crem făcea parte din jobul ei, pe când celelalte două ardeau de dorința de a relata niște bârfe, mai ales unei femei ce părea tare dornică să cheltuiască banii fratelui ei bogat.

— Trebuie să fie imposibil să nu auzi ce se petrece în aceste... aceste corturi, comentă Robin, cu respirația ușor îngreunată, în timp ce eforturile combinate ale celor trei vânzătoare o ajutau să intre puțin câte puțin în rochia neagră cu dantele.

Mel se împlânzi ușor.

— Da, așa e. Iar oamenii vin aici și încep să trăncănească despre tot ce le trece prin cap. N-ai cum să nu auzi lucruri prin chestiile astea, spuse ea, arătând spre draperia țeapănă din mătase pură.

Cu trupul comprimat în cămașa de forță din piele și dantelă, Robin rosti cu greutate:

— Aș fi crezut că Lula Landry era ceva mai grijulie, ținând cont că presa o urmărea peste tot pe unde umbla.

— Mda, spuse roșcata. Așa ar fi fost normal. Dar eu n-aș vorbi niciodată cu nimeni despre ceea ce aud, chiar dacă alții ar face-o.

Trecând peste faptul evident că ea discuta despre cele auzite cu colegile ei, Robin își exprimă aprecierea pentru această decență rar întâlnită.

— Presupun că a trebuit să spui asta poliției, totuși? întrebă ea, îndreptându-și rochia și pregătindu-se pentru tragerea fermoarului.

— Poliția n-a venit deloc aici, zise cu regret în glas fata cu părul ca de vată de zahăr. Eu am zis că Mel trebuia să se ducă să le spună ce-a auzit, dar ea n-a vrut.

— Nu era nimic, spuse repede Mel. N-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Adică, el n-a fost acolo, nu? Asta s-a dovedit.

Strike se apropie de draperia de mătase atât cât să nu trezească priviri bănuitoare din partea clienților și a celorlaltor vânzătoare.

În cabină, fata cu păr roz se chinuia cu fermoarul. Încet, un corset cu întăritură ascunsă comprimă cutia toracică a lui Robin. Strike ascultă următoarea ei întrebare, tulburat de faptul că fusese pronunțată aproape ca un geamăt.

— Te referi la faptul că Evan Duffield nu era în apartamentul ei când ea a murit?

— Da, spuse Mel. Așa că n-avea importanță ce-i spusese ea mai devreme, nu? El n-a fost acolo.

Cele patru femei studiară un moment imaginea lui Robin din oglindă.

— M-aș mira, zise Robin, observând felul în care două treimi din sânii ei erau aplatizați de materialul întins, în vreme ce părțile superioare inundau decolteul, ca Sandra să încapă în chestia asta. Dar nu crezi, spuse ea, respirând mai liber când fata cu părul de vată de zahăr îi desfăcu fermoarul, că trebuia să le spui polițiștilor ce a zis ea și să-i lași pe ei să decidă dacă era sau nu important?

— Eu ți-am zis asta, Mel, mai știi? cârâi fata cu părul roz. I-am spus.

Mel trecu imediat în defensivă.

— Dar el n-a fost acolo! Nu s-a dus la ea în apartament! Îi spusese probabil că are ceva de făcut și că nu voia s-o vadă, pentru că ea zicea: „Vino după aia, atunci, o să te aștept, nu contează. Oricum, probabil că n-o să ajung acasă până la unu. Te rog să vii, te rog”. Ca și cum îl implora. În orice caz, era cu prietena ei în cabină. Prietena ei a auzit totul. Probabil că ea le-o fi spus polițiștilor, nu?

Robin îmbracă din nou haina cu sclipici, ca să aibă ceva de făcut. Aproape ca un gând întârziat, în timp ce se învârtea și se sucea în fața oglinzii, întrebă:

— Și sigur era Evan Duffield cel cu care vorbea?

— Bineînțeles că el era, spuse Mel, ca și cum Robin îi insultase inteligența. Pe cine mai putea să roage să vină la ea la ora aia? Părea disperată să-l vadă.

— Doamne, ce ochi are! spuse fata cu părul ca de vată de zahăr. E atât de superb. Și are o charismă uriașă. A venit aici cu ea odată. Doamne, ce sexy e!

Zece minute mai târziu, după ce Robin i-a mai prezentat două ținute lui Strike, convenind cu el în fața vânzătoarelor că haina cu paiete era cea mai potrivită dintre toate, deciseră (cu acordul vânzătoarelor) că a doua zi ar trebui s-o aducă pe Sandra aici ca să vadă și ea înainte de a se hotărî. Strike rezervă haina de cinci mii de lire sub numele de Andrew Atkinson, dădu un număr de mobil inventat și părăsi magazinul sub o ploaie de urări de bine călduroase, ca și cum deja cheltuiseră banii aceia.

Merseră cincizeci de pași în tăcere și Strike își aprinse o țigară înainte de a spune:

— Foarte, foarte impresionant!

Robin nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

Strike și Robin se despărțiră la stația New Bond Street. Robin se întoarse cu metroul la birou ca să sune la Best-Films, să o caute în registrele telefonice online pe mătușa lui Rochelle Onifade și să-i evite pe cei de la Temporary Solutions („Ține ușa încuiată” a fost sfatul lui Strike).

Strike își cumpără un ziar și prinse metroul de Knightsbridge, apoi merse pe jos, având destul timp la dispoziție, până la Serpentine Bar and Kitchen, pe care Bristow îl alesese pentru întâlnirea lor de la prânz.

Drumul trecea prin Hyde Park, pe aleile acoperite cu frunze și peste pista de nisip pentru cursele de cai, Rotten Row. În metrou, își notase elementele principale ale mărturiei fetei numite Mel, iar acum, înconjurat de verdeața scăldată de soare, mintea lui rățăcea, zăbovind asupra imaginii lui Robin, așa cum arăta în rochia verde mulată pe trup.

O descumpănise cu reacția lui, știa asta; dar momentul acela fusese marcat de o apropiere stranie, iar apropierea era ultimul lucru pe care și-l dorea în acel moment, mai ales față de Robin, inteligentă, capabilă profesional și plină de tact cum era. Îi plăcea compania ei și aprecia

modul în care-i respecta intimitatea, ținându-și sub control curiozitatea. Dumnezeu îi era martor, își zise Strike, dându-se la o parte ca să evite un biciclist, că întâlnise extrem de rar această calitate în timpul vieții, mai ales la femei. Totuși, faptul că, foarte curând, avea să rămână fără Robin constituia o parte foarte complicată a încântării pe care i-o provoca prezența ei. Faptul că urma să plece în altă parte impunea, ca și inelul ei de logodnă, o graniță fericită. O plăcea pe Robin; îi era recunoscător; era chiar (după această dimineață) impresionat de ea. Dar, întrucât avea o vedere normală și un libido sănătos, trebuia să-și aducă aminte în fiecare zi în care se apleca deasupra monitorului de computer că era o fată foarte sexy. Nu frumoasă; nici pe departe precum Charlotte; dar, cu toate acestea, atrăgătoare. Faptul acesta nu-i fusese niciodată prezentat cu mai multă brutalitate ca atunci când ieșise din cabina de probă în rochia verde mulată, ceea ce-l făcuse să-și îndrepte privirea în altă parte. A exonerat-o de orice provocare deliberată, dar era realist, în același timp, cu privire la echilibrul fragil care trebuia păstrat pentru propria sa sănătate mintală. Era singura ființă umană cu care se afla în contact regulat și nu-și subestima susceptibilitatea curentă. Înțelesese, de asemenea, din anumite evitări și ezitări, că logodnicului ei îi displăcea faptul că ea părăsise agenția de angajări temporare pentru această înțelegere ad-hoc. Una peste alta, cel mai lipsit de riscuri era să nu lase această prietenie înfloritoare să devină prea caldă; cel mai bine era să nu admire fățiș imaginea siluetei ei îmbrăcate în jersey.

Strike nu fusese niciodată în Serpentine Bar and Kitchen. Era situat pe un lac pentru ambarcațiuni, o clădire frapantă care arăta ca o pagodă futuristă mai mult

decât orice altceva văzuse. Acoperișul alb, gros, semănând cu o carte gigantică așezată cu paginile deschise în jos, era sprijinit pe sticlă armată. O uriașă salcie plângătoare mângâia o latură a restaurantului și suprafața apei.

Deși era o zi răcoroasă, cu un vânt care adia, vederea spre lac era splendidă în lumina soarelui. Strike alese o masă afară, lângă apă, comandă o halbă de Doom Bar și își citi ziarul.

Bristow era deja cu zece minute în întârziere când un bărbat înalt, bine clădit, îmbrăcat într-un costum scump, cu părul bătând spre roșcat, se opri lângă masa lui Strike.

— Domnul Strike?

Având în jur de șaiszeci de ani, cu un păr bogat, un maxilar ferm și niște pomeți proeminenți, arăta ca un actor aproape celebru angajat să joace rolul unui om de afaceri bogat într-un miniserial. Strike, a cărui memorie vizuală era extrem de bine antrenată, îl recunoscuse imediat din fotografiile găsite de Robin online ca fiind bărbatul înalt ce arăta de parcă ar fi deplâns împrejurările în care se afla la înmormântarea Lulei Landry.

— Tony Landry, unchiul lui John și al Lulei. Îmi dai voie să mă așez la masă?

Zâmbetul lui era probabil exemplul cel mai desăvârșit al unei grimase sociale nesincere pe care o văzuse vreodată Strike: doar o dezvelire a dinților albi. Landry își dezbracă pardesiul, îl așează împăturit pe spătarul scaunului din fața lui Strike și se așează.

— John mai întârzie la birou, spuse el.

Vântul îi răvășea părul, arătând că i se rărise pe la tâmple.

— A rugat-o pe Alison să te sune și să te anunțe. Întâmplător, treceam pe lângă biroul ei în acel moment, așa că

mi-am zis să vin să transmit mesajul în persoană. Asta îmi dă prilejul să port o discuție privată cu dumneata. Am așteptat să mă contactezi. Știu că ieși la rând, fără grabă, toate contactele nepoatei mele.

Scoase din buzunarul de sus al hainei niște ochelari cu rame de oțel, îi puse la ochi și consultă un moment meniul. Strike bău niște bere și așteaptă.

— Aud că ai vorbit cu doamna Bestigui? spuse Landry, lăsând pe masă meniul, scoțându-și iar ochelarii și punându-i la loc în buzunar.

— Da, așa e, spuse Strike.

— Da. Ei bine, fără îndoială că Tansy e bine intenționată, dar nu-și face absolut niciun serviciu repetând o poveste pe care poliția a dovedit-o, în final, că nu poate fi adevărată. Absolut niciun serviciu, repetă Landry pe un ton amenințător. Și același lucru i l-am spus și lui John. Prima lui datorie este față de clientul firmei și față de cele mai bune interese ale acestuia. Vă rog, o terină din pulpă de porc, adăugă el către chelnerița care trecea prin apropiere, și apă plată. La sticlă. Ei bine, continuă el, cred că cel mai bine e să îți vorbesc direct, domnule Strike. Din multe motive, toate fiind întemeiate, nu sunt în favoarea răscolirii circumstanțelor morții nepoatei mele. Nu mă aștept să fii de acord cu mine. Dumneata câștigi bani scotocind prin circumstanțele neplăcute ale tragediilor familiale.

Își arată din nou zâmbetul agresiv, lipsit de umor.

— Nu sunt cu totul neînțelegător. Toți trebuie să ne câștigăm existența și fără doar și poate că există destui oameni care ar spune că profesia mea e la fel de parazită ca a dumitale. Totuși, ar putea fi util pentru amândoi dacă ți-aș prezenta niște fapte pe care mă îndoiesc că John a ales să ți le dezvăluie.

— Înainte de a intra în subiectul ăsta, spuse Strike, ce anume îl reține pe John la birou? Dacă nu mai ajunge aici, o să stabilesc o altă întâlnire cu el; mai trebuie să mă văd și cu alți oameni în după-amiaza asta. Tot mai încercă să rezolve afacerea aceea cu Conway Oates?

Știa doar ce-i spusese Ursula, că Oates fusese un finanțist american, dar pomenirea numelui clientului decedat al firmei avu efectul scontat. Infatuarea lui Landry, dorința lui de a controla întrevederea, aerul lui confortabil de superioritate dispărură cu totul, lăsându-l îmbrăcat doar în duritate și șoc.

— John nu a... chiar poate fi atât de... ? Asta e o problemă strict confidențială a firmei!

— Nu John mi-a spus, îl liniști Strike. Doamna Ursula May a pomenit că există niște probleme legate de moștenirea domnului Oates.

Vădit șocat, Landry se bâlbâi:

— Sunt foarte surprins... Nu m-aș fi așteptat ca Ursula... doamna May...

— Deci, până la urmă John o să mai vină azi? Sau i-ai dat ceva de făcut ca să-l țină ocupat toată pauza de prânz?

Îi plăcea să-l vadă pe Landry luptându-se cu propriul temperament, încercând să-și recapete controlul asupra sa și asupra întâlnirii.

— John o să ajungă aici în scurt timp, spuse el în cele din urmă. Am sperat, cum ziceam, să reușesc să-ți prezint câteva fapte între patru ochi.

— Bun, păi, în cazul ăsta, o să am nevoie de astea, zise Strike și-și scoase din buzunar blocnotesul și pixul.

Landry se arătă la fel de deranjat de vederea acelor obiecte ca și Tansy.

— Nu-i nevoie să iei notițe, spuse el. Ceea ce vreau să-ți spun nu are nicio legătură — sau, cel puțin, nicio legătură directă — cu moartea Lulei. Adică, adăugă el pedant, nu va contribui cu nimic la vreo altă teorie în afară de sinucidere.

— Totuși, replică Strike, îmi place să am la îndemână aide-mémoire-ul.

Landry avu o față de parcă s-ar fi pregătit să protesteze, dar se răzgândi.

— Foarte bine, atunci. Mai întâi, trebuie să știi că nepotul meu, John, a fost profund afectat de moartea surorii sale adoptate.

— E de înțeles, comentă Strike, înclinându-și blocnote-sul astfel încât avocatul să nu poată citi și scriind cuvintele *profund afectat* doar ca să-l râcăie pe Landry.

— Da, firește. Și, cu toate că n-aș merge până într-acolo încât să sugerez ca un detectiv particular să refuze un client pe motiv că acesta este stresat sau deprimat — cum ziceam, cu toții trebuie să ne câștigăm existența — în acest caz...

— Crezi că totul e în mintea lui?

— N-aș fi formulat chiar așa, dar, spus pe șleau, da. John a suferit deja mai multe pierderi grele decât suferă alți oameni într-o viață. Probabil că n-ai știut că deja își pierduse un frate...

— Ba da, știam. Charlie a fost coleg de școală cu mine. De asta m-a și angajat John.

Landry îl contemplă pe Strike cu un amestec de surprindere și dezaprobare.

— Ai învățat la Blakeyfield Prep?

— Pentru scurt timp. Până și-a dat seama maică-mea că nu-și putea permite taxele.

— Înțeleg. N-am avut cunoștință de asta. Chiar și așa, probabil nu știi că... John a fost întotdeauna — ca să folosesc expresia surorii mele pentru asta — hipersensibil. Știi, după moartea lui Charlie, părinții lui au trebuit să aducă psihologi să-l vadă. Nu că aș fi eu expert în probleme de sănătate mintală, dar mi se pare că trecerea în neființă a Lulei l-a împins, în sfârșit, peste...

— Nefericită alegere a cuvintelor, dar înțeleg ce spui, zise Strike, notându-și *Bristow e ținut*. Cum anume a fost împins John peste limită?

— Păi, mulți ar spune că instigarea acestei reinvestigări este irațională și fără rost, răspunse Landry.

Strike își ținea pixul pregătit deasupra blocnotesului. Pentru o clipă, maxilarele lui Landry se mișcară de parcă ar fi mestecat ceva; apoi spuse cu tărie:

— Lula a fost o maniaco-depresivă care a sărit de la fe-reastră după o ceartă cu iubitul ei narcoman. Nu e niciun mister. A fost groaznic pentru noi toți, mai ales pentru biata ei mamă, dar astea sunt adevărurile neplăcute. Mă văd nevoit să trag concluzia că John suferă un fel de prăbușire și, dacă nu te supără faptul că vorbesc sincer...

— Chiar te rog.

— ... înțelegerea voastră nu face decât să-i perpetueze refuzul nesănătos de a accepta adevărul.

— Și anume faptul că Lula s-a sinucis?

— O viziune care este împărtășită de poliție, de patolog și de medicul legist. John, din motive care-mi sunt neclare, este hotărât să dovedească faptul că a fost o crimă. Cum crede el că asta ne-ar putea face pe vreunul dintre noi să ne simțim mai bine, n-aș putea să-ți spun.

— Păi, zise Strike, oamenii apropiați de sinucigași se simt adesea vinovați. Oricât ar părea de irațional, ei cred

că ar fi putut face mai mult ca să fie de folos. Un verdict de crimă ar absolve familia de orice vină, nu-i așa?

— Niciunul dintre noi nu are de ce să se simtă vinovat, spuse Landry pe un ton glacial. Lula a beneficiat de cea mai bună îngrijire medicală posibilă încă din primii ani ai adolescenței și de toate avantajele materiale pe care familia ei adoptivă i le-a putut oferi. „Teribil de răsfățată” ar putea fi exprimarea care să o descrie cel mai bine pe nepoata mea adoptivă, domnule Strike. Mama ei și-ar fi dat literalmente viața pentru ea și, în schimb, a primit o răsplată infimă.

— Crezi că Lula a fost nerecunoscătoare, nu-i așa?

— Nu e nevoie să scrii asta pe hârtie. Sau notițele alea sunt destinate vreunei fițiuci de scandal?

Era interesant pentru Strike să vadă cât de complet renunțase Landry la finețea cu care venise la masă. Chelnerița îi aduse acestuia mâncarea comandată. Landry nu-i mulțumi, ci rămase cu privirea încruntată la Strike până când femeia plecă. Apoi spuse:

— Îți vâri nasul în locuri unde nu poți să faci decât rău. Sincer, am rămas înmărmurit când am aflat ce are de gând John. Înmărmurit.

— Nu și-a exprimat față de dumneata îndoielile legate de teoria sinuciderii?

— Firește că și-a exprimat starea de șoc, ca noi toți, dar cu siguranță nu-mi amintesc să fi sugerat crima.

— Ești apropiat de nepotul dumitale, domnule Landry?

— Ce legătura are asta cu orice?

— Ar putea explica de ce nu ți-a spus ce gândește.

— John și cu mine avem o relație profesională perfect amiabilă.

— „Relație profesională”?

— Da, domnule Strike: lucrăm împreună. Trăim cumva unul în buzunarul celuilalt când nu suntem la birou? Nu. Dar amândoi ne-am implicat în îngrijirea surorii mele — Lady Bristow, mama lui John, care acum este un caz terminal. De regulă, conversațiile noastre în afara serviciului sunt legate de Yvette.

— John îmi face impresia unui fiu îndatoritor.

— Yvette e tot ce i-a mai rămas acum, iar faptul că ea e pe moarte nu-i ajută deloc starea psihică.

— Păi, nu s-ar zice că doar ea i-a rămas. Mai e și Alison, nu?

— Nu am cunoștință că ar fi o relație foarte serioasă.

— Poate că unul dintre motivele pentru care John m-a angajat este dorința de a-i oferi mamei sale adevărul înainte de a închide ochii?

— Adevărul n-ar ajuta-o pe Yvette. Nimănui nu-i place să accepte că a fost jefuit de ceea ce a crescut.

Strike nu mai zise nimic. Așa cum se așteptase, avocatul nu rezistă tentației de a da lămuriri și, după un moment, continuă:

— Yvette a fost întotdeauna bolnăvicios de mămoasă. Adoră bebelușii.

Vorbea ca despre ceva ușor dezgustător, un fel de perversiune.

— Ar fi fost una dintre femeile alea jenante care au douăzeci de copii, dacă și-ar fi găsit un bărbat suficient de viril. Slavă Domnului că Alec era steril... ți-a vorbit John despre asta?

— Mi-a spus că Sir Alec Bristow n-a fost tatăl lui natural, dacă la asta te referi.

În ciuda dezamăgirii că nu fusese primul care să furnizeze informația, Landry își reveni de îndată.

— Yvette și Alec au adoptat doi băieți, dar ea n-avea habar cum să se ocupe de ei. Pur și simplu este un dezastru ca mamă. Niciun pic de control, niciun pic de disciplină. Răsfăț total și refuzul îndărătnic de a vedea ce se află sub nasul ei. Nu zic că de vină a fost doar felul cum i-a crescut — cine știe ce influențe genetice au fost la mijloc — dar John era văicăreț, histrionic și agățător, iar Charlie era un delincvent desăvârșit, cu rezultatul...

Landry se opri brusc din vorbit, pete de culoare apărându-i pe obraji.

— Cu rezultatul că s-a prăbușit cu bicicleta peste marginea acelei cariere? sugeră Strike.

O spusese ca să urmărească reacția lui Landry și n-a fost dezamăgit. A avut impresia unui tunel care se contractă, a unei uși depărtate care se închide: o blocare.

— Spus fără menajamente, da. Iar atunci a fost puțin cam târziu pentru Yvette să înceapă să țipe și să se agațe de Alec, sau să cadă leșinată la podea. Dacă ar fi avut măcar un dram de control, băiatul nu s-ar fi obrăznicit anume ca s-o sfideze. Am fost acolo, spuse Landry, cu o expresie împietrită. Într-o vizită de weekend. Duminica Paștelui. Făcusem o plimbare până în sat și, când m-am întors, toți îl căutau. M-am dus direct la carieră. Pentru că știam, înțelegi? Era locul în care i se interzisese să se ducă — și acolo era.

— Dumneata ai găsit cadavrul, nu?

— Da, eu l-am găsit.

— Trebuie să fi fost foarte neplăcut.

— Da, spuse Landry, buzele abia mișcându-i-se. A fost.

— Și atunci, după moartea lui Charlie, sora dumitale și Sir Alec au adoptat-o pe Lula, nu-i așa?

— Ceea ce a fost probabil singurul și cel mai stupid lucru pe care Alec Bristow a acceptat vreodată să-l facă,

spuse Landry. Yvette se dovedise deja a fi o mamă dezastruoasă. Ce șanse erau să aibă mai mult succes după ce durerea o adusese într-o stare de uitare de sine? Desigur, întotdeauna își dorise o fiică, un bebeluș pe care să-l îmbrace în roz, iar Alec a crezut că asta o va face fericită. Întotdeauna i-a dat lui Yvette tot ce și-a dorit. S-a îndrăgostit de ea din momentul în care s-a angajat în echipa lui de dactilografe, iar el era un East Ender lipsit de strălucire. Yvette a avut întotdeauna o predilecție pentru lucrurile puțin mai grosolane.

Strike se întrebă care era adevărata sursă a mâniei lui Landry.

— Nu te prea înțelegi cu sora dumitale, domnule Landry? întrebă el.

— Ba ne înțelegem perfect. Dar pur și simplu nu sunt orb la ceea ce este Yvette, domnule Strike, nici la cât de mult a contribuit singură la propria ei nefericire.

— Le-a fost dificil să obțină aprobarea pentru o nouă adopție, după moartea lui Charlie? întrebă Strike.

— Aș îndrăzni să spun că putea să fie, dacă Alec n-ar fi fost multimilionar, spuse Landry, pufnind disprețuitor. Știu că autoritățile erau preocupate de sănătatea mintală a lui Yvette și între timp amândoi împliniseră niște ani. Mare păcat că nu au fost refuzați. Dar Alec era un om de o ingeniozitate infinită și avea tot felul de relații ciudate din vremurile când fusese vânzător ambulant. Nu cunosc detaliile, dar aș fi gata să pariez că la un moment dat niște sume de bani și-au schimbat posesorii. Chiar și așa, n-ar fi reușit să adopte un copil alb. A adus încă un copil de o proveniență complet necunoscută în familie, ca să fie crescut de o mamă deprimată și isterică, fără pic de judecată. Pentru mine n-a fost deloc o surpriză că rezultatul

a fost catastrofal. Lula era la fel de instabilă ca John și la fel de nărvașă precum Charlie, iar Yvette a știut la fel de puțin s-o crească.

Continuând să scrie de hatârul lui Landry, Strike se întreabă dacă nu cumva credința acestuia în predeterminarea genetică explica o parte din preocuparea lui Bristow față de rudele de culoare ale Lulei. Fără îndoială că Bristow aflase de ideile unchiului său de-a lungul anilor. Copiii asimilează ideile rudelor lor la un nivel profund, visceral. El, Strike, cunoscuse pe propria-i piele, cu mult înainte ca vorbele să fie spuse în fața sa, că mama lui nu era ca alte mame, că era (dacă ar fi crezut în codul nerostit care îi lega pe restul adulților din jurul lui) ceva rușinos în privința ei.

— Ai văzut-o pe Lula în ziua în care a murit, cred? spuse Strike.

Genele lui Landry erau atât de blonde, încât păreau argintii.

— Poftim?

— Mda... — Strike dădu înapoi paginile blocnotesului în mod ostentativ, oprindu-se la o pagină complet albă — ... ai întâlnit-o acasă la sora ta, nu-i așa? Când Lula a venit s-o vadă pe Lady Bristow?

— Cine ți-a spus asta? John?

— E totul în dosarul poliției. E adevărat?

— Da, este perfect adevărat, dar nu văd ce relevanță ar avea asta pentru tot ce discutăm noi.

— Îmi cer scuze. Când ai venit, ai spus că te așteptai să te caut. Am avut impresia că ești bucuros să răspunzi la întrebări.

Landry avea aerul unui om care constată că este dus de nas pe neașteptate.

— Nu am nimic de adăugat față de declarația pe care am semnat-o la poliție, spuse el în sfârșit.

— Și anume, zise Strike, frunzărind înapoi paginile albe, că ai trecut să-ți vizitezi sora în dimineața aceea, acolo te-ai întâlnit cu nepoata dumitale și apoi ai plecat cu mașina la Oxford ca să iei parte la o conferință internațională despre evoluțiile dreptului familial?

Landry mesteca din nou aer.

— E corect, spuse el.

— La ce oră zici că ai ajuns la locuința surorii dumitale?

— Trebuie să fi fost în jur de zece, spuse Landry, după o scurtă pauză.

— Și ai stat acolo, cât timp?

— Cred că o jumătate de oră. Poate mai mult. Nu-mi amintesc exact.

— Și de-acolo te-ai dus direct la conferința de la Oxford?

Peste umărul lui Landry, Strike îl văzu pe Bristow care discuta cu o chelneriță. Părea ușor răvășit și că respiră cu greutate, de parcă alergase până acolo. O servietă dreptunghiulară din piele îi atârna de mână. Privi în jur, gâfâind ușor, iar când zări ceafa lui Landry, lui Strike i se păru că citește spaimă pe chipul lui.

— John, spuse Strike când clientul lui se apropie.

— Bună, Cormoran.

Landry nu se uită la nepotul său, ci își luă cuțitul și furculița și începu să mănânce. Strike se mută ca să-i facă loc lui Bristow să se așeze vizavi de unchiul său.

— Ai vorbit cu Reuben? îl întrebă Landry pe Bristow cu răceală, după ce termină de înghițit ce avea în gură.

— Da. I-am spus că o să mă duc la el în după-amiaza asta ca să analizăm toate depunerile și retragerile.

— Tocmai îl întrebam pe unchiul tău despre dimineața de dinainte ca Lula să moară, John. Despre momentul când a venit în vizită la locuința mamei tale, spuse Strike.

Bristow îi aruncă o privire lui Landry.

— Mă interesează ce s-a spus și ce s-a făcut acolo, continuă Strike, pentru că, după cum spune șoferul care a dus-o cu mașina de la apartamentul mamei ei, Lula părea nefericită.

— Bineînțeles că era nefericită, se răsti Landry. Maică-sa are cancer.

— Operația pe care tocmai o făcuse ar fi trebuit s-o vindece, nu?

— Yvette tocmai făcuse o histerectomie. Avea dureri mari. Nu mă îndoiesc că Lula a fost tulburată văzând-o pe mama ei într-o asemenea stare.

— Ai vorbit mult cu Lula, când ai văzut-o?

O ezitare minusculă.

— Am schimbat două vorbe.

— Și voi doi, ați vorbit unul cu celălalt?

Bristow și Landry nu se priveau unul pe altul. O pauză mai lungă, de câteva secunde, înainte ca Bristow să spună:

— Lucram în biroul de acasă. L-am auzit pe Tony venind, l-am auzit vorbind cu mama și cu Lula.

— Nu ai băgat capul pe ușă ca să-l saluți? îl întreabă Strike pe Landry.

Landry îl cântări cu ochii lui ușor tulburi, palizi între genele deschise la culoare.

— Știi ceva, domnule Strike? Nimeni de aici nu e obligat să-ți răspundă la întrebări, spuse Landry.

— Firește că nu, admise Strike și făcu o însemnare măruntă și de neînțeles în carnetul lui.

Bristow se uita la unchiul său. Landry părea să reconsidere situația.

— Am văzut prin ușa deschisă a biroului de acasă că John lucra și n-am vrut să-l deranjez. Am stat cu Yvette în camera ei o vreme, dar era amorțită de analgezice, așa că am lăsat-o cu Lula. Știam, spuse Landry, cu o urmă abia sesizabilă de ranchiună, că Yvette n-ar prefera pe nimeni Lulei.

— Lista convorbirilor telefonice ale Lulei arată că te-a sunat pe mobil în repetate rânduri după ce-a plecat de la locuința mamei sale, domnule Landry.

Landry roși.

— Ai vorbit cu ea la telefon?

— Nu. Oprisem soneria telefonului. Întârziam la conferință.

— Totuși, telefoanele astea vibrează, nu?

Se întrebă ce l-ar face pe Landry să plece de la masă. Era sigur că avocatul era aproape de acel moment.

— M-am uitat la telefon, am văzut că e Lula și mi-am zis că poate să aștepte, spuse el scurt.

— N-ai sunat-o după aceea?

— Nu.

— Nu ți-a lăsat vreun mesaj, de orice fel, ca să-ți spună despre ce voia să vorbești?

— Nu.

— Pare ciudat, nu? Tocmai o văzuseși la mama ei și spui că nu ați vorbit despre nimic important. Cu toate acestea, ea și-a petrecut o bună parte a după-amiezii încercând să te contacteze. Nu sugerează asta că poate a avut ceva important să-ți comunice? Sau că voia să continue o discuție pe care ați avut-o în apartament?

— Lula era genul de fată în stare să sune pe oricine de treizeci de ori la rând, sub cel mai firav pretext. Era o răsfățată. Se aștepta ca oamenii să ia poziție de drepti doar când îi vedeau numele.

Strike se uită la Bristow.

— Cam așa era ea... uneori, murmură fratele fetei.

— Crezi că sora ta era supărată doar pentru că mama voastră era slăbită în urma operației, John? îl întrebă Strike pe Bristow. Șoferul ei, Kieran Kolovas-Jones, a stăruit asupra faptului că Lula a plecat de la apartament într-o stare de spirit profund schimbată.

Înainte ca Bristow să poată răspunde, Landry, abandonându-și mâncarea, se ridică și începu să-și îmbrace pardesiul.

— Cumva Kolovas-Jones e băiatul ăla cu o culoare ciudată a pielii? Întrebă el, privindu-i de sus pe Strike și Bristow. Cel care voia ca Lula să-l introducă în modelling și actorie?

— E actor, da, spuse Strike.

— Mda. De ziua de naștere a lui Yvette, ultima înainte să se îmbolnăvească, am avut o problemă cu mașina. Lula și individul ăla au trecut ca să mă ia pentru cina aniversară. Cea mai mare parte a drumului, Kolovas-Jones a tot bătut-o la cap pe Lula să-și folosească influența față de Freddie Bestigui ca să-i obțină o audiere. Un tânăr de-a dreptul *uzurpator*. Cu purtări foarte familiare. Desigur, adăugă el, în ceea ce mă privește, cu cât știam mai puține despre viața amoroasă a nepoatei mele adoptate, cu atât mai bine.

Landry aruncă o bancnotă de zece lire pe masă.

— Mă aștept să te întorci curând la birou, John.

Rămase așteptând în mod vădit un răspuns, dar Bristow nu-i dădea atenție. Privea, cu ochii măriți, la fotografia ce însoțea articolul pe care Strike îl citea când sosise Landry. Era poza unui tânăr soldat negru în uniforma Batalionului 2 al Regimentului Regal de Pușcași.

— Poftim? Da. Mă-ntorc imediat, îi spuse el distrat unchiului său, care îl privea cu răceală. Scuze, adăugă Bristow către Strike, după plecarea lui Landry. Doar că Wilson — Derrick Wilson, știi, paznicul clădirii — are un nepot trimis în Afganistan. Pentru o clipă, Doamne ferește... dar nu e el. Are alt nume. Îngrozitor războiul ăsta, nu-i așa? Și merită atâtea pierderi de vieți omenești?

Strike își mută greutatea de pe proteză — plimbarrea prin parc nu-i fusese de folos durerii din picior — și scoase un zgomot nedeșluit.

— Hai să mergem pe jos, spuse Bristow când terminară de mâncat. Mi-ar prinde bine puțin aer curat.

Bristow alese traseul cel mai direct, care presupunea să străbată întinderi de gazon pe care Strike nu le-ar fi ales pentru mersul pe jos deoarece solicitau mai multă energie decât asfaltul. Pe când treceau pe lângă fântâna ridicată în memoria prințesei Diana — loc plin de șipote, clinchete și zgomot de apă împrăscată de-a lungul canalului lung din granit de Cornwall, Bristow anunță deodată, ca și cum Strike l-ar fi întrebat:

— Tony nu m-a plăcut niciodată prea mult. Îl prefera pe Charlie. Lumea zicea despre Charlie că semăna cu Tony, așa cum arătase în copilărie.

— N-aș zice că a vorbit cu prea multă afecțiune despre Charlie înainte să vii tu și nu pare s-o fi avut cine știe ce la inimă nici pe Lula.

— Ți-a spus concepțiile lui despre ereditate?

— Indirect.

— Nu, mă rog, de regulă nu se sfiește să și le exprime. Faptul că unchiul Tony ne considera pe amândoi ființe inferioare a făcut să se întărească legătura dintre Lula și mine. Pentru Lula a fost mai rău; cel puțin părinții mei biologici trebuie să fi fost albi. Tony nu este un om lipsit de prejudecăți. Anul trecut am avut o stagiară pakistaneză. Cu toate c-a fost una dintre cele mai bune pe care le-am avut, Tony a expediat-o.

— Ce te-a împins să te duci să lucrezi cu el?

— Mi-au făcut o ofertă bună. Este firma familiei. Bunicul meu a înființat-o, dar nu că ăsta ar fi fost un stimulent. Nimeni nu vrea să fie acuzat de nepotism. Dar e una dintre cele mai bune firme de avocatură pe probleme de

familie din Londra și mama era fericită la gândul că eu calc pe urmele tatălui ei. L-a vorbit de rău și pe tatăl meu?

— Nu tocmai. A sugerat că Sir Alec ar fi mituit niște persoane ca s-o obțină pe Lula.

— Serios? zise Bristow, părând surprins. Nu cred că-i adevărat. Lula era în îngrijire. Sunt sigur că au fost respectate procedurile obișnuite.

Urmă un scurt moment de tăcere, după care Bristow spuse, ușor timid:

— Tu, ăă, nu semeni foarte mult cu tatăl tău.

Era pentru prima oară când recunoștea deschis că se putea să se fi abătut și pe Wikipedia în timp ce căuta un detectiv particular.

— Nu, admise Strike. Sunt copia la indigo a unchiului meu, Ted.

— Presupun că tu și tatăl tău nu... ăă... adică, nu-i porți numele?

Pe Strike nu-l deranja curiozitatea unui om al cărui trecut familial era aproape la fel de neconvențional și de presărat cu accidente ca și al său.

— Nu l-am folosit niciodată, spuse el. Eu sunt accidentul extraconjugal care l-a costat pe Jonny o soție și câteva milioane de lire sub formă de pensie alimentară. Nu suntem apropiați.

— Te admir, spuse Bristow, pentru că ți-ai croit singur drumul în viață. Pentru că nu te-ai bazat pe el.

Văzând că Strike nu-i răspunde, Bristow adăugă neliniștit:

— Sper că nu te-ai supărat că i-am spus lui Tansy cine e tatăl tău. M-a... ajutat s-o conving să stea de vorbă cu tine. O impresionează oamenii celebri.

— Toate mijloacele sunt permise pentru asigurarea unei declarații de martor, spuse Strike. Ai zis că Lula nu-l avea la inimă pe Tony și totuși i-a preluat numele pe plan profesional?

— Oh, nu, a ales numele de Landry pentru că era numele de fată al mamei; n-a avut nimic de-a face cu Tony. Mama a fost încântată. Cred că mai exista un model cu numele de Bristow. Lulei îi plăcea să iasă în evidență.

Își croiau drumul printre bicicliști, persoane care ieșiseră la un picnic pe bancă, inși care-și plimbau câinii sau împătimitii rolurilor, Strike încercând să-și mascheze mersul din ce în ce mai neregulat.

— Știi, nu cred că Tony a iubit vreodată cu adevărat pe cineva în viața lui, spuse Bristow pe neașteptate, când se dădura la o parte ca să permită trecerea unui copil cu cască de protecție, care se legăna într-un echilibru precar pe un skateboard. Pe câtă vreme mama e o ființă foarte iubitoare. Îi iubea foarte mult pe toți cei trei copii ai ei și uneori am impresia că lui Tony nu-i plăcea asta. Nu știu de ce. E ceva în firea lui. După moartea lui Charlie, s-a produs o ruptură între el și părinții mei. N-ar fi trebuit să aud ceea ce s-a spus, dar am auzit suficient. S-a apucat să-i spună mamei că accidentul lui Charlie avusese loc din vina ei, că îl scăpase pe Charlie din mână. Tatăl meu l-a gonit pe Tony din casă. Abia după moartea tatei, mama și Tony s-au împăcat cu adevărat.

Spre ușurarea lui Strike, ajunseră la Exhibition Road și șchiopătatul lui deveni mai puțin vizibil.

— Crezi că a fost vreodată ceva între Lula și Kieran Kolovas-Jones? Întrebă el în timp ce traversau strada.

— Nu, dar e stilul lui Tony să tragă repede concluzia cea mai neplăcută care-i trece prin cap. Mereu a avut cea

mai proastă părere când venea vorba de Lula. Ei, da, sunt sigur că lui Kieran nu i-ar fi plăcut deloc, dar Lula era îndrăgostită de Duffield — mare păcat.

O luară pe Kensington Road, cu parcul acoperit de frunze la stânga lor, și apoi intrară pe teritoriul dominat de stucaturi albe al sediilor de ambasade și al colegiilor regale.

— De ce crezi că unchiul tău nu a trecut să te salute când a venit s-o vadă pe mama ta, în ziua în care a ieșit de la spital?

Bristow părea teribil de stânjenit.

— A fost vreo neînțelegere între voi?

— Nu... nu tocmai, spuse Bristow. Ne aflam în toiul unei perioade foarte stresante la birou. N-am voie să vorbesc despre asta. Confidențialitatea față de client.

— Era în legătură cu moștenirea lui Conway Oates?

— De unde știi asta? Întrebă tăios Bristow. Ți-a spus cumva Ursula?

— A pomenit ceva.

— Dumnezeule mare și bun! Niciun pic de discreție. *Absolut deloc.*

— Unchiului tău i-a venit greu să creadă că doamna May a putut să fie indiscretă.

— Cred și eu că i-a venit greu, spuse Bristow, cu un râs disprețuitor. E... în fine, sunt sigur că pot avea încredere în tine. E genul de lucruri față de care o firmă ca a noastră este foarte sensibilă, fiindcă, la genul de clienți pe care-i atragem — cu venituri mari — orice sugestie de incorectitudine financiară înseamnă moartea. Conway Oates avea la noi un cont considerabil. Toți banii sunt prezenți și în regulă. Dar moștenitorii lui sunt niște inși lacomi și susțin că au fost greșit gestionați. Ținând cont de cât

de volatilă a fost piața și de cât de incoerente au fost instrucțiunile date de Conway spre final, ar trebui să zică mersi că a mai rămas ceva. Întreaga afacere are darul să-l irite pe Tony și... mă rog, e genul de om căruia îi place să arunce vina pe ceilalți. Au avut loc niște scene. Mi-am luat partea mea de critici. De regulă, așa pățesc cu Tony.

Strike își dădea seama, după împovărarea aproape perceptibilă ce părea să coboare asupra lui Bristow în timp ce mergeau, că se apropiau de birourile acestuia.

— John, întâmpin dificultăți în contactarea a doi martori utili. Există vreo șansă să reușești să mă pui în legătură cu Guy Somé? Oamenii lui par să nu lase pe nimeni să se apropie de el.

— Pot să încerc. O să-l sun în după-amiaza asta. O adora pe Lula. Ar trebui să fie dornic să ajute.

— Și mai e și mama naturală a Lulei.

— A, da, oftă Bristow. Am pe undeva datele ei de contact. E o femeie înfiorătoare.

— Ai cunoscut-o?

— Nu, mă bazez pe ce mi-a spus Lula și pe tot ce a apărut în presă. Lula era hotărâtă să afle de unde provenea și cred că Duffield o încuraja — am o bănuială teribilă că el a lăsat presa să afle despre această poveste, cu toate că ea a negat mereu asta... În tot cazul, a reușit s-o găsească pe această madam Higson, care i-a spus că tatăl ei fusese un student african. Nu știu dacă era adevărat sau nu. Dar cu siguranță că a fost ceea ce Lula voia să audă. Imaginația ei s-a dezlănțuit: cred că avea viziuni în care ea era fiica de mult dispărută a unui politician de rang înalt sau o prințesă tribală.

— Dar nu a dat niciodată de tatăl ei?

— Nu știu, dar, zise Bristow, manifestându-și entuziasmul obișnuit pentru orice direcție a investigației care ar fi

putut explica apariția pe înregistrarea video a bărbatului negru în apropierea apartamentului, eu aș fi fost ultima persoană căreia ea i-ar fi spus asta, dacă l-ar fi găsit.

— De ce?

— Pentru că ne-am certat urât de câteva ori din pricina întregii afaceri. Maică-mea tocmai fusese diagnosticată cu cancer uterin când Lula a început să o caute pe Marlene Higson. I-am spus Lulei că nu putea să aleagă un moment mai nepotrivit să înceapă să-și găsească rădăcinile, dar ea... ei bine, sincer vorbind, când era vorba de capriciile lui, avea ochelari de cal. Ne iubeam unul pe altul, spuse Bristow trecându-și obosit mâna peste față, dar diferența de vârstă era un obstacol. Sunt sigur că a încercat să-și găsească tatăl, totuși, pentru că asta voia mai mult decât orice: să-și afle rădăcinile negre, să-și recapete acel sentiment al identității.

— Mai ținea legătura cu Marlene Higson când a murit?

— Ocazional. Am avut senzația că Lula încerca să rupă legătura. Higson e o persoană înfiorătoare; o mercenară fără rușine. Și-a vândut povestea oricui a fost dispus să-i dea bani și, din păcate, au fost destui. Mama mea a fost distrusă de întreaga poveste.

— Mai erau vreo două lucruri despre care voiam să te întreb.

Avocatul își încetini pașii.

— Când ai fost la Lula în apartament în dimineața aia, ca să-i returnezi contractul cu Somé, s-a întâmplat să vezi pe cineva care arăta ca și cum ar fi de la firma de securitate? Care venise acolo să verifice alarmele?

— Cum ar fi un reparator, ceva?

— Sau un electrician. Îmbrăcat, poate, în salopetă?

Când Bristow își strâmbă fața încercând să-și amintească, dinții lui ca de iepure ieșiră în evidență mai mult ca oricând.

— Nu-mi pot aminti... lasă-mă să mă gândesc... Când treceam pe lângă apartamentul de la al doilea etaj, da... era un bărbat acolo care meșterea la ceva de pe perete... Să fi fost el?

— Probabil. Cum arăta?

— Păi, stătea cu spatele la mine. Nu l-am văzut.

— Era și Wilson cu el?

Bristow se opri pe trotuar, părând ușor buimăcit. Trei bărbați și femei în costume trecură repede pe lângă ei, cârând dosare.

— Cred, spuse el șovăielnic, cred că erau amândoi acolo, cu spatele spre mine, când am coborât iar la parter. De ce întrebi? De ce ar conta asta?

— S-ar putea să nu conteze, zise Strike. Dar poți să-ți amintești măcar ceva? Părul sau culoarea pielii, poate?

Arătându-se și mai perplex, Bristow spuse:

— Mă tem că n-am prea băgat de seamă. Cred că...

Concentrarea îl făcu din nou să-și strâmbе fața.

— Îmi amintesc că era îmbrăcat în albastru. Adică, dacă m-aș chinui să-mi amintesc, aș zice că era alb. Dar n-aș băga mâna-n foc.

— Mă îndoiesc că vei fi nevoit s-o faci, spuse Strike, dar tot e ceva util.

Își scoase blocnotesul ca să-și amintească de întrebările pe care voise să i le pună lui Bristow.

— A, da. Conform declarației pe care a dat-o la poliție, Ciara Porter a zis că Lula îi spusese că vrea să-ți lase totul fie.

— Oh, spuse Bristow fără entuziasm. Despre asta era vorba?

Începu să meargă din nou agale, iar Strike se mișcă și el.

— Unul dintre oamenii care s-au ocupat de caz mi-a spus că tocmai Ciara a declarat asta. Un anumit inspector Carver. El a fost convins de la început că a fost o sinucidere și părea să creadă că această presupusă discuție cu Ciara demonstra intenția Lulei de a-și curma zilele. Mie mi s-a părut un raționament straniu. De când sinucigașii își fac griji în privința testamentului?

— Crezi că a inventat Ciara Porter?

— Nu a inventat, spuse Bristow. Poate c-a exagerat. Cred că e mult mai probabil ca Lula să fi spus ceva drăguț despre mine, pentru că tocmai ne împăcaserăm după o ceartă, iar Ciara, presupunând în retrospectivă că Lula se gândea deja la sinucidere, a transformat replica ei într-un testament. E o fată cam... flușturistică.

— Cred că a fost căutat un testament, nu?

— O, da, poliția a căutat cu mare meticulozitate. Noi — familia — nu credeam că Lula și-a făcut un testament. Avocații ei nu știau de așa ceva, dar firește că s-a făcut o percheziție. Nu s-a găsit nimic și au căutat peste tot.

— Totuși, hai să presupunem pentru o clipă că fata, Ciara Porter, nu și-a amintit greșit ceea ce i-a spus sora ta...

— Dar Lula nu mi-ar fi lăsat în ruptul capului totul numai mie. Niciodată.

— De ce?

— Pentru că asta ar fi exclus-o explicit pe mama noastră, ceea ce ar fi fost extrem de dureros, spuse Bristow cu convingere. Nu e vorba de bani — tata i-a lăsat destui mamei —, ci mai mult de mesajul pe care Lula l-ar fi transmis, excluzând-o în felul acesta. Testamentele pot provoca tot felul de suferințe. Am văzut asta întâmplându-se de nenumărate ori.

— Mama ta și-a făcut testamentul? întrebă Strike.

Bristow se arată surprins.

— D-da, cred că da.

— Pot să întreb cine sunt legatarii?

— Nu l-am văzut, spuse Bristow, cu oarecare rigiditate în glas. Cum ar putea fi...

— Totul e relevant, John. Zece milioane de lire înseamnă al naibii de mulți bani.

Bristow părea să încerce să decidă dacă remarca lui Strike fusese lipsită de sensibilitate sau jignitoare. În cele din urmă, spuse:

— Ținând cont că nu există alte rude, îmi imaginez că eu și Tony suntem principalii beneficiari. Posibil să fie amintite una sau două organizații caritabile; mama a fost întotdeauna generoasă cu acestea. Totuși, așa cum sunt sigur că vei înțelege — pete roz apăreau din nou pe gâtul subțire al lui Bristow — nu mă grăbesc deloc să aflu ultimele dorințe ale mamei mele, ținând cont de ceea ce se va fi întâmplat înainte de a fi puse în aplicare.

— Bineînțeles că nu, spuse Strike.

Ajunseseră la biroul lui Bristow, o clădire austeră cu opt etaje în care se intra printr-o arcadă întunecoasă. Bristow se opri lângă intrare și se întoarse cu fața la Strike.

— Tot mai crezi că mă amăgesc? întrebă el în timp ce două femei în costume negre trecură grăbite pe lângă ei.

— Nu, spuse Strike, cu destulă sinceritate. Nu, nu mai cred.

Chipul banal al lui Bristow se lumineă puțin.

— Ținem legătura cu privire la Somé și Marlene Higson. A! Era să uit. Laptopul Lulei. I-am încărcat bateria, dar e parolat. Cei de la poliție au găsit-o, i-au spus-o mamei, dar ea nu-și mai amintește care era, iar eu n-am știut niciodată. Poate se găsește în dosarul poliției? adăugă el plin de speranță.

— Nu, din câte-mi amintesc, spuse Strike, dar asta n-ar trebui să fie o problemă așa de mare. Unde s-a aflat laptopul de la moartea Lulei?

— În custodia poliției și, după aceea, la mama acasă. Aproape toate lucrurile Lulei se află acolo. N-a reușit să se adune ca să ia o decizie în privința lor.

Bristow îi dădu lui Strike servieta și-și luă rămas-bun. Apoi, încordându-și ușor umerii, o luă pe scări în sus și dispăru prin ușile de la firma familiei.

Frecarea dintre capătul piciorului amputat al lui Strike și proteză devenea tot mai dureroasă cu fiecare pas în timp ce se apropia de Kensington Gore. Transpirând puțin în pardesiul gros, pe când lumina slabă a soarelui făcea parcul să pâlpâie în depărtare, Strike se întreabă dacă suspiciunea stranie care-l ținuse în strânsoarea ei era ceva mai mult decât o umbră care se mișcă în adâncimile unei bălți noroioase: un truc al luminii, un efect iluzoriu al suprafeței tulburate de vânt. Fuseseră stârnite aceste minuscule involburări ale mълului negru de coada slinoasă a vreunui animal sau nu erau altceva decât răbufniri fără noimă de gaz produs de alge? Putea să fie ceva care pândea, mascat, îngropat în nămol, pe care alte năvoade încercaseră în van să-l prindă?

Îndreptându-se spre stația de metrou Kensington, trecu pe lângă Queen's Gate la intrarea în Hyde Park; ornamentată, de un roșu-ruginiu și purtând blazonul regal. Fiind un observator incurabil, remarcă o sculptură reprezentând o căprioară și un faun pe un stâlp și o alta înfățișând un cerb pe celălalt. Adesea oamenii văd simetrie și egalitate acolo unde acestea nu există. Asemănătoare și

totuși profund diferite... Laptopul Lulei Landry se lovea tot mai tare de piciorul lui pe măsură ce șchiopătatul i se înrăutățea.

Când ajunse în sfârșit la birou, la cinci fără zece, șchiopătând, cu durerea din picior și plin de frustrare, avu un sentiment vag de fatalitate când Robin îl anunță că tot nu reușise să treacă de secretara de la compania de producție cinematografică a lui Freddie Bestigui. Și că nu avusese succes nici în găsirea cuiva cu numele de Onifade cu număr de British Telecom în regiunea Killburn.

— Desigur, dacă e mătușa lui Rochelle, ar putea să aibă alt nume de familie, nu? punctă Robin în timp ce-și încheia haina și se pregătea să plece.

Strike acceptă ideea obosit. Se prăbușise pe canapeaua lăsată în momentul în care intrase pe ușa biroului, ceea ce Robin nu-l mai văzuse făcând până atunci. Fața lui era îndurerată.

— Te simți bine?

— Excelent. Vreun semn de la Temporary Solutions în după-amiaza asta?

— Nu, spuse Robin, strângându-și cureaua. Poate că m-au crezut când le-am spus că sunt Annabel. M-am străduit să vorbesc cu accent australian.

Strike zâmbi larg. Robin închise raportul interimar pe care-l citise cât îl așteptase pe Strike să se întoarcă, îl puse la loc frumos în raft, îi ură lui Strike noapte bună și-l lăasă șezând acolo, cu laptopul lângă el pe pernele din velur.

Când zgomotul pașilor lui Robin nu se mai auzi, Strike întinse un braț lung într-o parte ca să încuie ușa din sticlă. Apoi își încălcă propria interdicție de a fuma în birou, valabilă în zilele lucrătoare. Vârându-și țigara aprinsă între dinți, își trase în sus cracul pantalonului și

desfăcu apoi curelele care susțineau proteza de coapsă. După aceea detașă căptușeala din gel de ciotul piciorului și examinează extremitatea tibiei amputate.

Trebuia să examineze zilnic suprafața pielii ca să vadă dacă nu s-a iritat. Acum văzu că țesutul cicatrizat era inflammat și supraîncălzit. În dulăpiorul din baia Charlottei erau diferite creme și pudre dedicate îngrijirii acestui petec de piele, supus cum era în aceste zile unor forțe pentru care nu fusese proiectat. Poate că aruncase pudra de grâu și Oilatum într-una din cutiile încă nedesfăcute? Dar nu-și putea aduna atâta energie cât să se ducă și să afle, nici nu dorea deocamdată să-și pună la loc proteza. Așa că rămase pe canapea fumând, cu cracul pantalonului atârând gol pe podea, adâncit în gânduri.

Mintea îi rătăcea. Se gândi la familii, la nume și la modurile în care copilăria lui și cea a lui Bristow, în aparență atât de diferite, fuseseră similare. Și în istoria familiei lui Strike existau personaje fantomatice: primul soț al mamei sale, de exemplu, despre care ea vorbea rar, doar când spunea că îi displicuse de la bun început să fie măritată. Mătușa Joan, a cărei memorie fusese întotdeauna mai clară acolo unde cea a Ledei fusese cât se poate de vagă, spunea că, la optsprezece ani, Leda fugise de la soțul ei după doar două săptămâni; că singurul motiv pentru care se măritase cu Strike Senior (care, după spusele mătușii Joan, sosise în St Mawes cu bâlciul) fusese căpătarea unei rochii noi și schimbarea numelui. Fără doar și poate că Leda rămăsese mai credincioasă neobișnuitului nume dobândit prin căsătorie decât oricărui bărbat. I-l transmisese fiului ei, care nu l-a cunoscut niciodată pe posesorul său inițial, plecat cu mult înainte de nașterea copilului cu care nu avea nicio legătură.

Strike a fumat, pierdut în gânduri, până când lumina diurnă din biroul său începu să se devină mai slabă și să lase loc întunericului. Apoi, în sfârșit, se ridică în piciorul teafăr și, folosind pentru echilibru clanța ușii și rama lambriului de pe peretele aflat dincolo de ușa de sticlă, țopâi afară ca să examineze cutiile stivuite și acum pe palierul unde se afla biroul său. Pe fundul uneia dintre ele găsi acele produse dermatologice destinate să-i aline arsurile și mâncărimile de la extremitatea ciotului și se apucă să repare stricăciunile provocate mai întâi de lunga traversare a Londrei cu ranița pe umăr.

Acum era mai multă lumină la opt seara decât cu două săptămâni în urmă. Încă nu se înserase când Strike luă loc la o masă, pentru a doua oară în zece zile, din Wong Kei, restaurantul chinezesc cu fațadă albă prin fereastra căruia se vedea o sală de jocuri numită Play to Win. Fusesse extrem de dureros să-și reatașeze piciorul protetic, dar și mai dureros să meargă cu el pe Charing Cross Road. Însă nu voia în ruptul capului să apeleze la cârjele metalice cenușii, pe care le găsisese de asemenea în cutie, relicve ale externării sale din Spitalul Selly Oak.

În timp ce mânca tăiței de Singapore cu o mână, Strike examina laptopul Lulei Landry, care stătea deschis pe masă, lângă bere. Carcasa roz-închis a computerului era imprimată cu flori de cireș. Lui Strike nu-i trecu prin minte că prezenta lumii o apariție caraghioasă cum stătea aplecat, mare și păros, deasupra dispozitivului înfrumusețat, roz și evident feminin, dar imaginea atrăsese pufnituri disprețuitoare din partea a doi chelneri cu tricouri negre.

— Care-i mersul, Federico? întrebă un tânăr palid, cu părul încâlcit, la opt și jumătate.

Nou-venitul, care se așezase în scaunul din fața lui Strike, purta blugi, un tricou psihedelic, pantofi de sport Converse și o geantă de piele atârnată în diagonală pe piept.

— Am trecut și prin vremuri mai grele, mârâi Strike. Ce mai faci? Bei ceva?

— Da, o bere.

Strike comandă băutura pentru invitatul său, căruia era obișnuit să-i spună, din motive de mult uitate, Spanner. Spanner avea o diplomă de specialist în știința computerelor și era mult mai bine plătit decât lăsa să se înțeleagă îmbrăcămintea lui.

— Nu mi-e prea foame, am mâncat un burger după program, zise el, studiind meniul. Poate-o să iau o supă. O supă Wonton, te rog, îi ceru chelnerului. Interesantă alegere pentru laptop, Fed.

— Nu-i al meu, spuse Strike.

— E o chestie profesională, nu-i așa?

— Mda.

Strike răsuci computerul cu fața spre Spanner, care cercetă dispozitivul cu un amestec de interes și desconsiderare caracteristic celor pentru care tehnologia nu e un rău necesar, ci materia vieții.

— Un știft, spuse Spanner cu voioșie. Unde te-ai ascuns, Fed? Lumea e îngrijorată.

— Drăguț din partea ei, zise Strike, în timp ce mesteca o gură de tăiței. Nu-i nevoie, totuși.

— Am fost pe la Nick și Ilsa acu vreo două seri și tu ai fost singurul subiect de conversație. Ziceau că te-ai dat la fund. Oh, mulțumesc, spuse el când sosi supa. Da, au tot sunat la tine la apartament și de fiecare dată le-a răspuns robotul. Ilsa zice că ai avea probleme cu femeile.

Lui Strike i se năzări acum că modalitatea cea mai bună pentru a-și informa prietenii de logodna lui ruptă ar putea fi prin intermediul dezinteresatului Spanner. Frațele mai mic al unuia dintre vechii prieteni ai lui Strike, Spanner era în mare parte ignorant și indiferent față de lunga și chinuita istorie a lui Strike și Charlotte. Dat fiind că Strike voia să evite compasiunea exprimată nemișlocit și urările post-mortem și cum nu avea nicio intenție să pretindă veșnic că el și Charlotte nu se despărțiseră, admise că Ilsa ghicise corect care era necazul lui principal și că ar fi mai bine ca prietenii lui să nu mai sune pe viitor la apartamentul Charlottei.

— Nașpa, spuse Spanner și apoi, cu lipsa de curiozitate pentru suferința umană în raport cu provocările tehnologice care-i era caracteristică, arătă cu vârful degetului ca o spatulă spre laptopul Dell și întrebă: Ce vrei să faci cu ăsta, atunci?

— Poliția l-a cercetat deja, spuse Strike, coborându-și glasul, cu toate că el și Spanner erau singurii din zonă care nu vorbeau cantoneza, dar vreau o a doua opinie.

— Poliția are specialiști buni. Mă îndoiesc c-am să găsesc ceva ce n-au găsit ei.

— Poate că n-au căutat ceea ce trebuie, spuse Strike, și se poate să nu-și fi dat seama ce înseamnă, chiar dacă au găsit ceva interesant. Se pare că i-au interesat cel mai mult e-mailurile ei recente, iar eu le-am văzut deja pe alea.

— Atunci, ce trebuie să caut?

— Toată activitatea din sau de până la data de 8 ianuarie. Cele mai recente căutări pe internet, chestii d-astea. Nu am parola și aș prefera să nu apelez la poliție ca să o cer decât dacă n-am încotro.

— N-ar trebui să fie o problemă, spuse Spanner.

Nu-și nota instrucțiunile pe hârtie, ci le tasta pe telefonul mobil. Spanner era cu zece ani mai tânăr decât Strike și rareori se întâmpla să folosească de bunăvoie un pix.

— Dar al cui e, totuși?

Când Strike îi spuse, Spanner replică:

— Modelul? Uau...

Dar interesul lui Spanner pentru ființele omenеști, fie ele moarte sau celebre, rămănea secundar față de pasiunea lui pentru revistele de benzi desenate rare, inovațiile tehnologice și trupele despre care Strike nu auzise niciodată. După ce luă câteva linguri de supă, Spanner rupse tăcerea ca să-l întrebe pe un ton degajat cu ce sumă plănuia să-l plătească pentru acea treabă.

După ce Spanner plecă ducând laptopul roz la subsoară, Strike se întoarse șchiopătând la birou. Își spălă cu atenție capătul piciorului drept și apoi dădu cu cremă pe cicatricea iritată și inflamată. Pentru prima oară după multe luni, luă analgezice înainte să se strecoare în sacul de dormit. Așteptând ca durerea înfiorătoare să se domolească, se întreabă dacă n-ar fi bine să-și facă o programare la consultantul în medicină recuperatorie în grija căruia se presupunea că se află. Simptomele sindromului strangulării, dușmanul neobosit al celor amputați, îi fuseseră descrise în repetate rânduri: piele supurândă și inflamație. Se întreba dacă nu cumva prezenta primele semne, dar îl îngrozea perspectiva întoarcerii la coridoarele puțind a dezinfectant; la doctorii cu interesul lor detașat pentru această mică porțiune mutilată a corpului său; de alte ajustări minuscule ale protezei care să necesite noi vizite în acea lume constrângătoare a halatelor albe pe care spera că o părăsise pentru totdeauna. Se temea de

sfatul de a-și odihni piciorul, de a nu mai apela la mersul pe jos normal; o revenire forțată la cârje, la privirile lungi ale trecătorilor îndreptate spre cracul pantalonilor prins cu bolduri și la întrebările insistente ale copiilor mici.

Mobilul lui, lăsat ca de obicei la încărcat pe podea, lângă patul de campanie, scoase bâzâitul care anunța sosirea unui mesaj text. Bucuros de orice distragere a atenției de la piciorul care îi zvâcnea, Strike bâjbâi pe întuneric și ridică telefonul.

Te rog, poți să-mi dai un telefon scurt când e convenabil pentru tine? Charlotte

Strike nu credea în clarviziune sau în capacități paranormale și totuși gândul i-a fugit la Charlotte, imaginându-și, în mod irațional, că aceasta simțise cumva ceea ce el tocmai îi spusese lui Spanner; că trăsesese astfel de sfoara întinsă, invizibilă care încă îi mai lega, așezând despărțirea lor pe un pedestal oficial.

Privi lung la mesaj de parcă ar fi fost chipul ei, de parcă i-ar fi putut desluși expresia pe micul ecran verzui.

Te rog. (Știu că nu ești obligat s-o faci: eu doar te rog frumos.) Un telefon scurt. (Am un motiv întemeiat să doresc o discuție cu tine, așa că putem s-o facem lejer și rapid; fără ceartă.) Când e convenabil pentru tine. (Îți fac hatârul să presupun că ai o viață ocupată fără mine.)

Sau, poate: *Te rog. (Dacă refuzi, ești un nemernic, Strike, și m-ai făcut destul să sufăr.) Un telefon scurt. (Știu că te aștepti la o scenă; lasă, nu-ți face griji, ultima, când te-ai purtat ca un jeg, m-a făcut să termin cu tine pentru totdeauna.) Când e convenabil pentru tine. (Pentru că, să fim sinceri, întotdeauna a trebuit să-mi fac loc pe lângă armată și toate lucrurile nenorocite care aveau prioritate.)*

Era convenabil acum? se întrebă el, zăcând în suferința pe care pilulele încă nu apucaseră să o aline. Se uită la oră: unsprezece și zece minute. Era clar că ea încă nu se culcase.

Puse telefonul la loc pe podea, unde continua să se încarce în liniște, și își ridică brațul mare și păros peste ochi, ca să blocheze până și fâșiile de lumină de pe tavan formate de iluminatul stradal printre lamelele storurilor. Împotriva voinței sale, o văzu pe Charlotte așa cum pusese ochii pe ea pentru prima oară în viața lui, cum stătea singură pe un pervaz de fereastră la o petrecere studențească la Oxford. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos de când se știa, după cum nu văzuseră nici ceilalți, dacă judecai după privirile piezișe aruncate de ochii băieților, după râsetele și vocile excesiv de zgomotoase sau după gesturile extravagante îndreptate către silueta ei tăcută.

Privind în cealaltă parte a încăperii, băiatul de nouăsprezece ani se simți vizitat de exact același imbold care îl năpădea în copilărie ori de câte ori ninsese peste noapte în grădina mătușii Joan și a unchiului Ted. Voia ca pașii lui să fie primii care să sape gropi adânci și întunecate în acea suprafață netedă ispititoare: voia s-o deranjeze și s-o disloce.

— Ești mângă, îl avertiză prietenul lui, când Strike își anunță intenția de a merge și de a vorbi cu ea.

Strike fu de acord, bău ce mai rămăsese din a șaptea bere din seara aceea și se apropie cu hotărâre de pervazul pe care stătea fata. Era vag conștient de cei din preajmă care priveau, pregătiți, poate, să râdă, pentru că era masiv și arăta ca un Beethoven boxer, mânjit de sos de curry pe pieptul tricoului.

Când ajunse la ea, fata se uită la el cu ochii ei mari; avea părul lung și negru, iar gulerul descheiat al cămășii îi dezvăluia pieptul moale și palid.

Copilăria ciudată și nomadă a lui Strike, cu permeante dezrădăcinări și altoiri la grupuri pestrițe de copii și adolescenți îl înzestraseră cu o panoplie avansată de deprinderi sociale. Știa cum să se adapteze, să-i facă pe ceilalți să râdă, să se facă acceptat de aproape oricine. În seara aceea, limba îi devenise amorțită și căpătase consistența cauciucului. Parcă-și aducea aminte că se clătina ușor.

— Voiai să-mi zici ceva? întrebă ea.

— Da, spuse el, îndepărtându-și tricoul de piept și arătându-i sosul de curry. Cu ce crezi c-ar fi bine să scot petele astea?

Împotriva voinței ei (o văzu cum încerca să se abțină), fata chicoti.

La puțin timp după aceea, un Adonis căruia i se spunea Onorabilul Jago Ross, pe care Strike îl știa din vedere și după reputație, intră în cameră însoțit de o poteră de prieteni la fel de bine-crescuți, și îi descoperi pe Strike și pe Charlotte șezând unul lângă celălalt pe pervaz, adânciți în conversație.

— Char, draga mea, te afli într-un loc nepotrivit, spuse Ross, revendicându-și drepturile prin aroganța mângâietoare a tonului său. Petrecerea lui Ritchie e la etaj.

— Nu vin, spuse ea, întorcându-și fața zâmbitoare spre el. Trebuie să-l ajut pe Cormoran să-și spele tricoul.

În felul acesta, ea i-a dat papucii în mod public vecihiului ei prieten de la Old Harrovian în favoarea lui Cormoran Strike. A fost momentul cel mai glorios din toți cei nouăsprezece ani ai lui Strike: în văzul tuturor, a

suflat-o pe Elena din Troia de sub nasul lui Menelaus, iar sub imperiul șocului și al încântării nu pusese la îndoială miracolul, ci pur și simplu îl acceptase.

Abia mai târziu și-a dat seama că ceea ce părusese rodul întâmplării sau al sorții fusese într-un totuș pus la cale de ea. Fata a recunoscut după câteva luni: ca să-l pedepsească pe Ross pentru nu știu ce greșeală, intrase deliberat în altă cameră și așteptase să fie abordată de un bărbat, de orice bărbat. Că el, Strike, nu fusese decât un instrument pentru torturarea lui Ross; că se culcase cu el în primele ore ale dimineții următoare animată de o furie și o dorință de răzbunare pe care el le luase drept pasiune.

Atunci, în acea primă noapte, s-a întâmplat tot ceea ce ulterior avea să-i despartă și să-i atragă la loc: spiritul ei autodistructiv, nechibzuința, determinarea ei de a răni; atracția ei ostilă dar sinceră față de Strike și adăpostul ei sigur în lumea izolată în care crescuse, ale căror valori le disprețuia și, în același timp, le îmbrățișa. Astfel a început relația care l-a adus pe Strike, după cincisprezece ani, să zacă aici în patul de campanie, chinuit de o durere care nu era doar fizică și dorindu-și să se poată descotorosi de amintirea ei.

Când Robin sosi a doua zi de dimineață, găsi, pentru a doua oară, ușa de sticlă încuiată. Intră cu cheia de rezervă pe care Strike i-o încredințase între timp, se apropie de ușa interioară închisă și ascultă în tăcere. După câteva secunde, auzi sunetul ușor înăbușit, dar inconfundabil al sforăitului profund.

Asta o puna într-o postură delicată, ca urmare a acordului lor tacit de a nu pomeni de patul de campanie al lui Strike sau de orice alt semn care lăsa să se înțeleagă că el locuia acolo. Pe de altă parte, Robin avea de comunicat ceva urgent șefului ei temporar. Ezită, analizând opțiunile. Calea cea mai ușoară era să încerce să-l trezească pe Strike făcând gălăgie în biroul exterior, dându-i astfel timp să se aranjeze pe el și camera interioară, dar asta putea să dureze prea mult, pentru că vestea ei și-ar fi pierdut importanța. Prin urmare, Robin trase adânc aer în piept și bătu la ușă.

Strike se trezi instantaneu. Dezorientat pe moment, rămase acolo, sesizând lumina dojenitoare a zilei care se revărsa pe fereastră. Apoi își aminti că pusese jos telefonul după ce citise mesajul de la Charlotte și își dădu seama că uitase să fixeze alarma.

— Să nu intri! urlă el.

— Vrei să-ți fac un ceai? strigă Robin prin ușă.

— Mda... da, ar fi minunat. Ies eu afară după el, adăugă Strike tare, dorindu-și, pentru prima oară, să fi pus o încuietoare la ușa interioară.

Piciorul lui fals stătea rezemat de perete, iar el era îmbrăcat doar în boxeri.

Robin se grăbi să umple ceainicul în vreme ce Strike se chinuia să iasă din sacul de dormit. Se îmbracă la repezeală, încheindu-și cu stângăcie proteza, strângând patul de campanie și punându-l în colțul lui, după care împinse biroul la loc. La zece minute după ce ea bătuse la ușă, Strike, mirosind puternic a deodorant, intră șchio-pătând în biroul exterior, unde o găsi pe Robin la masa ei de lucru, părând foarte entuziasmată de ceva.

— Uite ceaiul, spuse ea, arătând spre o cană aburindă.

— Excelent, mulțumesc. Un moment, te rog, spuse el și se duse să urineze în baia de pe palier.

În timp ce se încheia la fermoar, își zări imaginea în oglindă, o față boțită și nebărbierită. Nu pentru prima oară se consolă cu faptul că, pieptănat sau nu, părul lui arăta la fel.

— Am vești, spuse Robin, când el se întoarse în birou pe ușa de sticlă și, mulțumindu-i încă o dată, își luă cana de ceai.

— Da?

— Am găsit-o pe Rochelle Onifade.

Strike lăasă cana pe masă.

— Nu se poate, glumești! Cum naiba...?

— Am citit în dosar că trebuia să se ducă la o clinică ambulatorie de la St Thomas, spuse cu emoție Robin, roșie la față și vorbind repede, așa că am sunat la spital

ieri-seară, pretinzând că sunt ea, și am spus că am uitat la ce oră am consultația, iar ei mi-au zis că e joi dimineață la zece și jumătate. Mai ai, spuse ea, aruncând o privire la monitor, cincizeci și cinci de minute.

De ce nu-i trecuse prin minte să-i spună el să facă asta?

— Ești un geniu, un adevărat geniu...

Strike își vărsase ceai fierbinte pe mână și puse cana pe biroul ei.

— Știi exact...?

— E în secția de psihiatrie, în spatele clădirii principale, spuse Robin cu însuflețire. Uite, intri dinspre Grantley Road, e acolo o a doua parcare...

Robin întorsese monitorul spre el ca să-i arate harta spitalului St Thomas. Strike se controlă la încheietura mâinii, dar își lăsase ceasul în biroul lui.

— Dacă pleci acum, ai timp să ajungi, îl îndemnă Robin.

— Da... să-mi iau lucrurile.

Strike se grăbi să-și ia ceasul, portofelul, țigările și telefonul. Când să iasă pe ușa de sticlă, îndesându-și portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor, Robin îi spuse:

— Ăă... Cormoran...

Era prima oară când i se adresa cu numele de botez. Strike presupuse că asta explica aerul ei de ușoară sfială. Apoi realizează că Robin arăta cu înțeles spre abdomenul lui. Uitându-se în jos, observă că-și încheiase aiurea nasturii cămășii, lăsând să se vadă o porțiune de burtă atât de păroasă, încât semăna cu învelișul unei nuci de cocos.

— Oh... da... mulțumesc...

Robin își îndreptă politicos atenția spre monitor în timp ce el își desfăcea și-și reîncheia nasturii.

— Pe curând.

— Da, pa, spuse ea, zâmbindu-i în timp ce Strike pleca grăbit.

Dar nu trecură câteva secunde, că el se întoarse, găfâind ușor.

— Robin, vreau să verifici ceva.

Ea luase deja pixul în mână și aștepta.

— Pe 7 ianuarie a avut loc la Oxford o conferință pe teme juridice. La ea a participat unchiul Lulei Landry, Tony. Dreptul internațional al familiei. Tot ce poți să găsești. Mai ales despre participarea lui acolo.

— Bine, spuse Robin, notându-și pe hârtie.

— Mulțumesc. Ești un geniu.

Apoi Strike plecă, cu pași inegali, pe treptele metalice.

Deși fredona o melodie în timp ce se așeza la birou, o parte din veselia lui Robin se risipi în timp ce își bea ceaiul. Aproape sperase că Strike o va invita să meargă cu el la întâlnirea cu Rochelle Onifade, a cărei umbră o urmărea de două săptămâni.

După trecerea orelor de vârf, aglomerația din metrou se subțiasă. Strike era încântat că găsisese cu ușurință un loc, pentru că extremitatea ciotului încă îl durea. Își cumpărase un pachet de Extra Strong Mints de la chioșcul stației înainte să se urce în tren, iar acum sugea patru bomboane mentolate deodată, încercând să mascheze faptul că nu avusese timp să se spele pe dinți. Periuța și pasta erau ascunse în raniță, cu toate că ar fi fost mult mai convenabil să le lase pe chiuveta ciobită a băii. Surprinzându-și iar figura în geamul întunecat al vagonului, cu barba nerasă și întreaga înfățișare neîngrijită, se întrebă de ce mai întreținea ficțiunea că ar avea o altă locuință, când era cât se poate de evident că Robin știa că doarme acolo.

Memoria și simțul de orientare ale lui Strike se dovediră mai mult decât adecvate pentru localizarea intrării în secția de psihiatrie a spitalului St Thomas, astfel că ajunse acolo fără probleme, puțin după ora zece. Petrecu apoi cinci minute verificând faptul că ușile duble automate erau singura intrare de pe Grantley Road, înainte de a se posta lângă un zid de piatră din parcare, cam la douăzeci de pași de intrare, de unde putea să-i vadă clar pe toți cei care intrau și ieșeau.

Știind doar că fata pe care o căuta era o persoană fără adăpost și cu siguranță neagră, se gândise la o strategie de găsimă a ei în timpul drumului cu metroul și ajunsese la concluzia că nu avea decât o singură opțiune. Prin urmare, la zece și douăzeci, când văzu o fată neagră, înaltă și slabă care se îndrepta cu pas energic spre intrare, o strigă (cu toate că arăta prea îngrijită, prea frumos îmbrăcată):

— Rochelle!

Ea ridică privirea ca să vadă cine o strigase, dar continuă să meargă fără să dea vreun semn că numele ar avea pentru ea o însemnătate personală și dispăru în clădire. Apoi apăru un cuplu, amândoi albi; un grup de oameni de diferite vârste și rase, despre care Strike bănuia că sunt angajați ai spitalului; dar strigă, totuși, la noroc:

— Rochelle!

Unii se uitară la el, dar se întoarseră imediat la conversațiile lor. Consolându-se cu ideea că persoanele care frecventau acea intrare erau probabil obișnuiți cu un grad de excentricitate la cei pe care-i întâlneau acolo, Strike își aprinse o țigară și așteptă.

Trecuse de zece și jumătate și nicio fată neagră nu intra pe ușă. Ori nu venise la consultație, ori folosisese o

intrare diferită. O adiere ușoară de vânt îi gâdila ceafa în timp ce aștepta fumând și supraveghind intrarea. Clădirea spitalului era enormă, o cutie vastă din beton cu ferestre dreptunghiulare. Existau, cu siguranță, numeroase intrări pe fiecare latură.

Strike își îndreptă piciorul rănit, care îl durea încă, și se gândi, din nou, la posibilitatea de a fi nevoit să-i facă o vizită consultantului său. Chiar și acest grad de proximitate față de un spital i se părea ușor deprimant. Stomacul îi chiorăia. Trecuse, în drumul lui, pe lângă un McDonald's. Dacă n-o găsea până la prânz, se va duce să mănânce ceva acolo.

Mai strigă de două ori „Rochelle!” la femeii negre care intrau și ieșeau din clădire și de ambele părți acestea se uitară înapoi doar ca să vadă cine strigase, una dintre ele aruncându-i o privire disprețuitoare.

Apoi, imediat după unsprezece, o negresă scundă și îndesată ieși din spital cu un mers ușor stângaci, legănat. Știa foarte bine că nu-i scăpase la intrare, nu doar din pricina mersului ei distinctiv, dar și pentru că purta o foarte ușor de remarcat haină scurtă din blană falsă de culoare purpurie, care nu-i avantaja nici înălțimea, nici lățimea corpului.

— Rochelle!

Fata se opri, se întoarse și privi în jurul ei, încruntată, căutând persoana care o strigase pe nume. Strike se apropie șchiopătând, iar ea se uită urât la el, cu o neîncredere explicabilă.

— Rochelle? Rochelle Onifade? Bună. Mă numesc Cormoran Strike. Putem să stăm de vorbă un pic?

— Întotdeauna vin pe la intrarea din Redbourne Street, îi spuse ea după cinci minute, după ce-i oferise o relatare

bălmăjită și fictivă a modului în care dăduse de ea. Am ieșit pe-aici fiincă am vrut să mă duc la McDonald's.

Așa că acolo se duseră. Strike luă două cafele și două prăjituri mari și le aduse la masa de lângă fereastră unde îl aștepta Rochelle, curioasă și bănuitoare.

Era de o simplitate fără compromisuri. Pielea ei grasă, de culoarea pământului ars, era acoperită de pustule și acnee. Ochii mici erau adânciți în orbite, iar dinții îi avea strâmbi și mai degrabă galbeni. Părul îndreptat artificial arăta zece centimetri de rădăcini negre, apoi cincisprezece centimetri de păr roșcat arămiu strident. Blugii strâmți, prea scurți, geanta cenușie lucioasă și tenișii albi păreau ieftini. Totuși, geaca moale din blană falsă, oricât de ți pătoare și de nepotrivită i se părea lui Strike, era de o cu totul altă calitate: cu o căptușeală completă din mătase cu imprimeu, așa cum văzuse când fata și-o dăduse jos, și purtând o etichetă care nu-i aparținea (după cum se așteptase el, amintindu-și de emailul Lulei Landry adresat designerului) lui Guy Somé, ci unui italian de care chiar și Strike auzise.

— Sigur nu eș' jurnalist? întrebă ea cu glasul ei jos și răgușit.

Strike petrecuse deja ceva timp în preajma spitalului încercând să-și stabilească elementele de credibilitate în această privință.

— Nu, nu sunt jurnalist. Cum am zis, îl cunosc pe fratele Lulei.

— Eș' preten cu el?

— Mda. Mă rog, nu chiar prieten. M-a angajat. Sunt detectiv particular.

Brusc, fata se arată speriată.

— Și ce vrei să vorbeș' cu mine?

— Nu ai de ce să-ți faci griji...

— Totuș', de ce vrei să vorbeș' cu mine?

— Nu e nimic grav. John nu e sigur că Lula s-a sinucis, atâta tot.

Strike bănuia că singurul lucru care o ținea pe scaun era groaza ei față de ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi luat-o brusc la fugă. Teamă ei era disproporționată față de vorbele sau felul lui de a se purta.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, o asigură el din nou. John vrea ca eu să arunc o nouă privire asupra circumstanțelor, asta-i...

— Ș-a zis el că am io vreo legătură cu moartea ei?

— Nu, bineînțeles că nu. Sper doar că ai putea să-mi vorbești despre starea ei de spirit, ce a făcut în orele de dinaintea morții. O vedeai cu regularitate, nu? M-am gândit că ai putea să-mi povestești ce se întâmpla în viața ei.

Rochelle dădu să vorbească, apoi se răzgândi și încercă în schimb să bea din cafeaua caldă.

— Și, ce... frac-su vrea să arate că ea nu s-a sinucis? Cum ar fi, c-a fost îmbrâncită pe fereastră?

— Da, crede că e posibil.

Fata părea că încearcă să înțeleagă ceva, să analizeze în mintea ei.

— Nu trebe să vorbesc cu tine. Nu ești polițist adevărat.

— Da, așa e. Dar n-ai vrea să ne ajuți să aflăm ce...

— S-a aruncat, declară cu fermitate Rochelle Onifade.

— Ce te face să fii așa de sigură? întrebă Strike.

— Uite-așa, știu.

— Se pare că a fost un șoc pentru aproape toți ceilalți care au cunoscut-o.

— Era deprimată. Da, lua chestii pentru asta. Ca și mine. Uneori, te doboară. E o infirmitate, zise ea, de parcă ar fi zis „infinitate“.

„Infinitate“, gândi Strike, pentru o secundă distras. Dormise prost. În *infinitate*, acolo se dusesse Lula Landry și către acolo se îndreptau toți, inclusiv el și Rochelle. Uneori, infirmitatea se transforma lent în infinitate, așa cum se întâmpla cu mama lui Bristow... uneori infinitatea se înălța ca să-ți iasă în cale de nicăieri, ca un drum de beton care-ți sfărâmă țeasta.

Era sigur că, dacă ar fi scos la iveală blocnotesul, fata n-ar mai fi vorbit sau ar fi plecat. Prin urmare, continuă să-i pună întrebări pe un ton cât mai relaxat cu putință, rugând-o mai întâi să-i spună cum ajunsese să vină la clinică, cum o cunoscuse prima oară pe Lula.

În continuare teribil de suspicioasă, la început fata dădu răspunsuri monosilabice, dar treptat deveni mai deschisă. Povestea vieții ei era jalnică. Abuzată la o vârstă fragedă, luată în îngrijire instituțională, boli mintale grave, centre de plasament pentru orfani și răbufniri violente, toate acestea culminând, la șaisprezece ani, cu situația de persoană fără adăpost. A ajuns să aibă parte de un tratament corespunzător ca urmare a faptului că a fost accidentată de o mașină. Internată în spital când comportamentul ei bizar a făcut aproape imposibilă tratarea rănilor fizice, în cele din urmă a fost adus un psihiatru. Acum lua medicamente care, atunci când le lua, îi ușurau mult simptomele. Lui Strike i se părea jalnic și înduioșător totodată că acea clinică ambulatorie unde o cunoscuse pe Lula Landry părea să fie pentru Rochelle punctul culminant al săptămânii ei. Vorbea cu o anumită afecțiune despre tânărul psihiatru care conducea grupul.

— Deci aici ai cunoscut-o pe Lula?

— Păi nu Ț-a spus frac-su?

— A fost destul de vag în privința detaliilor.

— Da, venea la grupul nostru. A venit cu trimitere.

— Și ați ajuns să vorbiți?

— Da.

— V-ați împrietenit?

— Da.

— Ai vizitat-o acasă la ea? Ai făcut baie în piscină?

— De ce să nu fac?

— Niciun motiv. Doar întreb.

Se înmuiase puțin.

— Nu-mi place să-not. Nu-mi place să dau cu apă pe față. M-am dus la jacuzzi. Și mergeam la cumpărături și d-astea.

— Ți-a vorbit vreodată despre vecinii ei, de ceilalți oameni din clădire?

— De Bestigui? Un pic. Nu-i înghițea. Muierea aia i-o nemernică, spuse Rochelle cu înverșunare subită.

— Ce te face să spui asta?

— Ai cunoscut-o? Se uita la mine de parcă eram un rahat.

— Ce credea Lula despre ea?

— Nu-i plăcea de ea și nici de bărbat-su. I-un nemernic.

— În ce fel?

— Pur și simplu, zise Rochelle nerăbdătoare.

Dar apoi, când Strike nu zise nimic, continuă:

— Mereu încerca s-o aducă jos la el când nevastă-sa era plecată.

— S-a dus Lula vreodată?

— Nicio șansă, spuse Rochelle.

— Presupun că tu și Lula vorbeați mult între voi, nu?

— Da, vorbeam, la... Da, vorbeam.

Rochelle se uită afară pe fereastră. O ploaie neașteptată îi luase pe trecători prin surprindere. Elipse transparente erau presărate pe sticla de lângă ei.

— La început? spuse Strike. După aia, vorbeai mai puțin?

— O să trebuiască să plec curând, spuse Rochelle hotărâtă. Am treburi de făcut.

— Oamenii ca Lula, spuse Strike, tatonând terenul, pot fi răsfățați. Ajung să se poarte urât cu oamenii. Sunt obișnuiți să-și impună...

— Nu sunt servitoarea nimănui, replică cu strășnicie Rochelle.

— Poate că de-aia i-a și plăcut de tine? Poate că te-a considerat o persoană egală cu ea — nu o profitoare?

— Mda, iezgact, spuse Rochelle, îmbunată. Pe mine nu mă impresiona.

— Se poate înțelege de ce te-a vrut ca prietenă, tu fiind mai cu picioarele pe pământ...

— Mda.

— ... și ai avut și boala în comun, nu-i așa? Deci, o înțelegeai la un nivel la care majoritatea oamenilor n-ar fi înțeles-o.

— Și mai sunt și neagră, zise Rochelle, iar ea voia să se simtă cu adevărat neagră.

— Ți-a vorbit despre asta?

— Da, bine-nțeles, spuse Rochelle. Vroia să afle de unde venea, care-i era locul de care ținea.

— Ți-a spus cumva că a încercat să-și găsească latura neagră a familiei?

— Da, firește. Și a... mda.

Se înfrânase aproape vizibil.

— A găsit vreodată pe cineva? Pe tatăl ei?

— Nu. Nu l-a găsit. Nicio șansă.

— Serios?

— Da, *serios*.

Începu să mănânce în grabă. Strike se temea că va pleca în momentul în care va termina de mâncat.

— Era deprimată Lula când v-ați întâlnit la Vashti, cu o zi înainte să moară?

— Da, era.

— Ți-a spus de ce?

— Nu tre' să fie vr'un motiv. I-o boală.

— Dar ți-a spus că se simte rău, da?

— Da, spuse ea după o ezitare insesizabilă.

— Trebuia să luați masa împreună, nu? întrebă el. Kieran mi-a spus că a dus-o cu mașina ca să se întâlnească cu tine. Îl știi pe Kieran, nu? Kieran Kolovas-Jones?

Expresia ei se îmblânzi; colțurile gurii i se ridicară.

— Da, îl știu pe Kieran. Da, a venit să se întâlnească cu mine la Vashti.

— Dar nu a rămas pentru prânz?

— Nu. Se grăbea, spuse Rochelle.

Își lăsă capul în jos ca să mai bea din cafea, ascunzându-și fața.

— De ce nu te-a sunat? Ai un telefon, nu?

— Da, am telefon, se răsti ea, zbârlindu-se, și scoase din geaca de blană un Nokia cât se poate de banal, dar încrustat peste tot cu cristale roz țipătoare.

— De ce crezi că nu te-a sunat să-ți spună că nu poate să se vadă cu tine?

Rochelle se uită urât la el.

— Pen' că nu-i plăcea să vorbească la telefon, fiincă o ascultau.

— Jurnaliștii?

— Da.

Aproape că-și terminase prăjitura.

— Totuși, pe jurnaliști n-avea de ce să-i intereseze faptul că-ți spunea că nu poate să vină la Vashti, nu crezi?

— Habar n-am.

— Nu ți s-a părut ciudat, atunci, că a venit cu mașina atâta drum doar ca să-ți spună că nu poate rămâne pentru prânz?

— Mda. Nu, spuse Rochelle.

Apoi, cu o răbufnire subită de fluentă:

— Când ai șoferul tău, n-are-a face, nu? Te duci unde ai chef, nu te costă nimic în plus, nu tre' decât să-i zici un' să te ducă, este? Trecea pe-acolo, așa că a intrat să-mi spună că n-o să poa' să rămână pen' că trebuia să ajungă acas' să se vadă cu nemernica de Ciara Porter.

Rochelle arăta de parcă ar fi regretat trădătorul „nemernica” de îndată ce-i scăpase pe gură și-și lipi buzele ca să se asigure că nu-i mai scăpa nicio insultă.

— Și doar asta a făcut? A intrat în magazin, a spus „Nu pot să rămân, trebuie să ajung acasă să mă văd cu Ciara” și a plecat?

— Mda. Mai mult sau mai puțin, spuse Rochelle.

— Kieran zice că de regulă te ducea acasă cu mașina după ce ieșeați în oraș împreună.

— Mda, spuse ea. Păi, era prea ocupată-n ziua aia, nu?

Rochelle nu reușea deloc să-și mascheze resentimentele.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat în magazin. Ați probat vreo haină?

— Mda, spuse Rochelle, după o pauză. Ea a probat. Încă o ezitare. O rochie lungă Alexander McQueen. Și el s-a sinucis, adăugă ea cu o voce distantă.

— Ai intrat în cabina de probă cu ea?

— Da.

— Ce s-a întâmplat în cabina de probă? întrebă mai departe Strike.

Ochii ei îi aminteau de cei ai unui taur cu care se întâlnise odată față în față când era mic copil: adânciți în orbite, înșelător de stoici și de nepătruns.

— A probat rochia, spuse Rochelle.

— N-a mai făcut nimic altceva? N-a sunat pe nimeni?

— Nu. Mă rog, da. Se poa' să fi sunat.

— Știi pe cine a sunat?

— Nu-mi amintesc.

Fata bău din cafea, ascunzându-și fața cu paharul de carton.

— Pe Evan Duffield?

— Se poate.

— Nu-ți amintești ce-a spus?

— Nu.

— Una dintre vânzătoarele de la magazin a auzit-o când vorbea la telefon. Părea să-și dea întâlnire cu cineva la ea în apartament, mult mai târziu. Cam la primele ore ale dimineții, era de părere fata aia.

— Da?

— Așa că se pare că nu putea fi Duffield, nu-i așa, știind că ea deja urma să se vadă cu el la Uzi.

— Știi multe, nu? spuse ea.

— Toată lumea știe că s-au întâlnit la Uzi în seara aia, spuse Strike. A scris în toate ziarele.

Dilatarea și contracția pupilelor lui Rochelle ar fi fost aproape imposibil de văzut, din cauza irisurilor practic negre care le înconjurau.

— Da, cre' că da, fu ea de acord.

— Era Deeby Macc?

— Nu! țipă ea aproape râzând. Nu-i știa numărul.

— Oamenii celebri pot aproape întotdeauna să obțină numerele de telefon ale celor ca ei, spuse Strike.

Chipul lui Rochelle se înnegură. Se uită în jos la ecranul inert al telefonului ei roz și țișător.

— Nu cre' că-l avea p-al lui, spuse ea.

— Dar ai auzit-o încercând să aranjeze o întâlnire cu cineva dis-de-diminează?

— Nu, zise Rochelle, abătându-și privirea, rotind restul de cafea pe fundul paharului. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

— Înțelegi cât de important poate fi lucrul ăsta? spuse Strike, atent să-și mențină un ton neamenințător. Dacă Lula ar fi aranjat să se întâlnească cu cineva la ora la care a murit? Poliția n-a știut niciodată chestia asta, nu? Nu le-ai spus nimic?

— Tre' să plec, spuse ea înghițind ultima bucă de prăjitură, apucând cureaua genții ieftine și aruncându-i o uitătură urâtă.

Strike spuse:

— E aproape prânzul. Vrei să-ți mai iau ceva?

— Nu.

Dar nu se mișcă. Strike se întrebă cât de săracă era, dacă mânca regulat sau nu. Fata asta avea ceva, sub posomoreala ei, care lui i se părea înduișător: o mândrie aprigă, o anumită vulnerabilitate.

— Da, bine, atunci, spuse ea lăsându-și geanta și trântindu-se la loc pe scaunul tare. Ia-mi un Big Mac.

Se temu că o să plece cât se ducea să comande la casă, dar când se întoarse cu cele două tăvi, ea era tot acolo. Ba chiar i-a mulțumit în silă.

Strike încercă o nouă pistă.

— Îl știi bine pe Kieran, nu? întrebă el, inspirat de lumina care-i apăruse în ochi mai devreme, când îi pomenise numele.

— Mda, spuse ea cu sfială. Când eram cu ea, îl vedeam des. Erea mereu șoferu' ei.

— El zice că Lula scria ceva pe bancheta din spate a mașinii, înainte să ajungă la Vashti. Ți-a arătat sau ți-a dat ceva, orice scris de mână ei?

— Nu, spuse ea.

Înfulecă mai întâi niște cartofi prăjiți și apoi spuse:

— N-am văz't ni'ca de genu' ăsta. De ce, ce-a fost?

— Nu știu.

— Poate că erea o listă de cumpărături sau ceva?

— Da, așa a crezut și poliția. Ești sigură că n-ai văzut-o având la ea o bucată de hârtie, o scrisoare, un plic?

— Da, sunt sigură. Kieran știe că te-ntâlnești cu mine? Întrebă Rochelle.

— Da, i-am zis că ești pe lista mea. El mi-a spus că locuiai la St Elmo.

Asta păru s-o încânte.

— Unde locuiești acum?

— Care-i treaba ta? Întrebă ea, dintr-odată aprigă.

— Nu e treaba mea. Doar făceam conversație poliți-coasă.

Replica o făcu pe Rochelle să pufnească disprețuitor.

— Acum am locul meu în Hammersmith.

Mestecă o vreme și apoi, pentru prima oară, oferi informații nesolicitate.

— Îl ascultam pe Deeby Macc în mașina lui. Io, Kieran și Lula.

Și începu să cânte rap:

No hydroquinone, black to the backbone,

Takin Deeby lightly, better buy an early tombstone,

*I'm drivin my Ferrari fuck Johari got my head on
straight*

Nothin talks like money talks I m shoutin at ya, Mister Jake.

Părea mândră, ca și cum îl pusese cu fermitate la punct, fără drept la replică.

— Asta-i din piesa „Hydroquinone“, spuse ea. De pe *Jake On My Jack*.

— Ce-i aia hidrochinonă? întrebă Strike.

— Decolorează tenul. Ne plăcea să cântăm asta cu geamurile mașinii date jos, spuse Rochelle.

Un zâmbet cald, de aducere-aminte, îi lumină chipul șters.

— Lula aștepta cu nerăbdare să-l cunoască pe Deeby Macc, nu-i așa?

— Da, așa e, spuse Rochelle. Știa că lui îi place de ea, era încântată de treaba asta. Kieran era înnebunit pe chestia asta, îi tot zicea Lulei să-i facă intrarea. Voia să-l cunoască pe Deeby.

Zâmbetul i se șterse. Mușcă morocănoasă din burger și apoi zise:

— Asta e tot ce voiai să știi? Că tre' să plec.

Începu să înfulece ce-i mai rămăsese din hamburger, umplându-și gura până la refuz.

— Cred că Lula te-a dus printr-o grămadă de locuri, nu-i așa?

— Mda, spuse Rochelle, cu gura plină.

— Ai fost și la Uzi cu ea?

— Da. O dată.

Înghiți și începu să vorbească despre celelalte locuri pe care le văzuse în prima fază a prieteniei ei cu Lula, care (în pofida încercărilor hotărâte ale fetei de a repudia orice sugestie că ar fi impresionată de stilul de viață al multimilionarei) avea tot romantismul unui basm.

Lula o smulsese pe Rochelle din lumea deprimantă a căminului ei și a terapiei de grup și o purta, o dată pe săptămână, într-un vârtej de distracții costisitoare. Strike observă cât de puțin îi povestea Rochelle despre Lula ca persoană prin opoziție cu Lula deținătoarea cardurilor magice cu care cumpăra genți, gece și bijuterii, precum și mijloacele necesare datorită cărora Kieran apărea cu regularitate, ca un duh bun, ca s-o ia pe Rochelle de la cămin. Fata a descris, cu detalii duioase, cadourile pe care i le cumpăraseră Lula, magazinele unde o duseseră Lula, restaurantele și barurile unde fuseseră împreună, locuri populate de celebrități. Niciunul dintre acestea totuși nu părea s-o fi impresionat câtuși de puțin pe Rochelle. Pentru fiecare nume pe care-l menționa, avea o remarcă disprețuitoare:

— „Erea un bulangiu.” „E numa’ plastic tipa, peste tot.” „Nu e nimic de capul lor.”

— L-ai cunoscut pe Evan Duffield? întrebă Strike.

— Mda.

Răspunsul monosilabic mustea de dispreț.

— E o labă tristă.

— Serios?

— Da, este. Întreabă-l pe Kieran.

Dădea impresia că ea și Kieran erau amândoi, sănătoși la minte, observatori imparțiali ai idioților care populau lumea Lulei.

— În ce fel e o labă tristă?

— O trata ca dracu’.

— Cum?

— Vindea povești presei, spuse Rochelle întinzând mâna după ultimii cartofi prăjiți. Odată Lula i-a testat pe toți. Ne-a spus câte-o poveste diferită să vadă care dintre

ele ajunge la ziar. Io am fo' singura care și-a ținut fleanca, restul toți au trăncănit.

— Pe cine a testat?

— Ciara Porter. Pe el, pe Duffield. Pe Guy Summy ăla, zise ea pronunțând englezește numele designerului, dar pe urmă și-a dat seama că n-a fost el. I-a găsit nu-ș ce scuze. Da' și ăla se folosea de ea ca toți ălalți.

— În ce fel?

— Nu voia ca ea să mai lucreze și cu alții. Voia ca ea să facă tot pentru firma lui, să-și tragă el toată publicitatea.

— Deci, după ce-a aflat că poate să aibă încredere în tine...

— Da, mi-a cumpărat telefonul.

Urmă o pauză scurtă.

— Ca să poa' să discute cu mine oricând voia.

Luă brusc telefonul roz scânteietor de pe masă și-l vârî adânc în buzunarul hainei de culoare roz.

— Presupun că a trebuit să preiei acum plata facturilor? întrebă Strike.

Se gândi că fata o să-i zică să-și vadă de treaba lui, dar în loc de asta ea spuse:

— Familia ei n-a observat că încă mai plătește pentru el.

Iar acest gând părea să-i ofere o plăcere ușor malițioasă.

— Lula ți-a cumpărat haina aia? întrebă Strike.

— Nu, se răsti ea, intrată subit într-o defensivă furi-bundă. Io mi-am luat-o, lucrez acum.

— Serios? Unde lucrezi?

— Ce te privește? întrebă ea din nou cu arțag.

— Nu fac decât să arăt un interes politicos.

Un zâmbet micuț și de scurtă durată atinse gura ei largă și fata se înmuie din nou.

— Lucrez după-amiezile la un magazin de peste drum de locul unde stau.

— Stai în alt cămin?

— Nu, spuse ea și Strike simți din nou închiderea, refuzul de a merge mai departe dacă el forța lucrurile, așa că schimbă tactica.

— Trebuie să fi fost un șoc pentru tine când Lula a murit, nu?

— Da, a fost, spuse ea cu gândurile aiurea; apoi, dându-și seama ce spusese, dădu înapoi. Știam că era deprimată, dar nu te-aștepți niciodată ca oamenii să facă asta.

— Deci, n-ai fi zis că urma să se sinucidă când ai văzut-o în ziua aia?

— Nu-ș' ce să zic. N-am văzut-o niciodată prea mult timp, nu?

— Unde te aflai când ai auzit că a murit?

— Eram la cămin. Mulți oameni știau că o cunoșteam. Janine m-a trezit și mi-a zis.

— Și imediat te-ai gândit că s-a sinucis?

— Da. Ș-acu tre' să plec. Tre' să plec.

Luase hotărârea și Strike își dădu seama că n-avea s-o poată opri. După ce își îmbrăcă haina de blană ridicolă, își puse geanta pe umăr.

— Salută-l pe Kieran din partea mea.

— Da, am să-l salut.

— Ne vedem, spuse ea și ieși legănându-se din restaurant fără să se uite înapoi.

Strike o urmări trecând prin dreptul ferestrei, cu capul plecat, cu sprâncenele împreunate, până când ieși din câmpul vizual. Ploaia încetase. Își trase alene tava către el și termină de mâncat cartofii rămași de la ea.

Apoi se ridică atât de brusc, încât fata cu șapcă de baseball care se apropiase de masă ca s-o debaraseze sări înapoi un pas cu un mic țipăt de surprindere. Strike ieși grăbit din McDonald's și o luă pe Grantley Road.

Rochelle stătea la colț, vizibilă clar în haina ei de blană purpurie, într-un grup de oameni care așteptau să se schimbe culoarea semaforului la o trecere de pietoni. Vorbea la telefonul roz incrustat cu cristale. Strike o prinse din urmă, strecurându-se în grupul din spatele ei, slujindu-se de corpolența lui ca de o armă, astfel încât oamenii se dădură la o parte ca să-l evite.

— ... vroia să știe cu cine aranja să se-ntâlnească-n noaptea aia... da, și...

Rochelle întoarse capul ca să vadă traficul și-și dădu seama că Strike era chiar în spatele ei. Dând jos telefonul de la ureche, apăsă un buton și întrerupse convorbirea.

— Ce vrei? întrebă ea cu agresivitate.

— Cu cine vorbeai?

— Vezi-ți dracului de treaba ta! spuse ea furioasă. Pietonii care așteptau se uitau lung la ei. Ce faci, mă urmărești?

— Da, spuse Strike. Ascultă.

Semaforul se schimbă. Doar ei doi rămaseră pe loc, fiind îmbrânciți de ceilalți trecători.

— Vrei să-mi dai numărul tău de telefon?

Ochii implacabili, ca de taur, se uitară la el cu o privire impenetrabilă, nesimțitoare, rezervată.

— Pen' ce?

— M-a rugat Kieran să ți-l cer, minți el. Uitasem. Crede că ai uitat o pereche de ochelari în mașină la el.

Nu credea că o convinsese, dar, după o secundă, ea îi dictă numărul, pe care-l notă pe spatele uneia din cărțile sale de vizită.

— Asta-i tot? întrebă ea pe un ton agresiv și traversă strada până la un refugiu, când semaforul se schimbă din nou. Strike merse șchiopătând până la ea. Fata părea supărată și deranjată de prezența lui continuă.

— *Ce e?!*

— Cred că știi ceva ce nu vrei să-mi spui, Rochelle.

Ea se uită urât la el.

— Ia asta, spuse Strike, scoțând altă carte de vizită din buzunarul pardesiului. Dacă-ți vine în minte ceva ce-ai vrea să-mi spui, sună-mă, bine? Sună la numărul ăla de mobil.

Ea nu-i răspunse.

— Dacă Lula a fost ucisă, spuse Strike, în timp ce mașinile treceau vâjâind pe lângă ei, iar ploaia scânteia în rigolele de la picioarele lor, iar tu știi ceva, se poate ca și tu să fii în primejdie din pricina ucigașului.

Avertismentul lui provocă un zâmbet minuscul, mulțumit de sine, disprețuitor. Rochelle nu credea că e în pericol. Se credea în siguranță.

Omulețul verde apăru. Rochelle își aruncă pe spate părul uscat și sârmos și porni să traverseze strada, o ființă obișnuită, bondoacă și urâtică, ținând strâns telefonul într-o mână și cartea de vizită a lui Strike în cealaltă. Strike rămase singur pe refugiu, privind-o cu un sentiment de neputință și neliniște. Poate că nu și-a vândut povestea presei, dar el nu credea că-și cumpăraseră haina aia de designer, oricât de urâtă o găsea el, din banii primiți ca vânzătoare.

Intersecția dintre Tottenham Court și Charing Cross era în continuare o scenă de dezastru, cu scobituri adânci în suprafața drumului, tuneluri din plăci fibrolemnoase și constructori cu căști de protecție. Strike traversă fumând aleile strâmte, baricadate de garduri metalice, pe lângă excavatoarele pline de moloz, muncitorii care strigau și mașinile de forat.

Era obosit și suferind; foarte conștient de durerea din picior, de corpul său nespălat și de mâncarea grasă care-i atârna greu în stomac. Din impuls, făcu un ocol până la Sutton Row, departe de hărmălaia lucrărilor de reparare a drumului, și o sună pe Rochelle. Îi răspunse mesajul vocală, dar îi vorbi glasul ei răgușit, ceea ce însemna că nu-i dăduse un număr fals. Nu lăsa niciun mesaj. Îi spusese deja tot ce-i trecuse prin minte că ar putea să-i spună. Și totuși, era îngrijorat. Aproape că-și dorea să o fi urmărit, pe ascuns, ca să afle unde locuiește.

Revenind pe Charing Cross Road, șchiopătând prin umbra temporară a tunelului pietonal, își aminti de modul în care Robin îl trezise de dimineață: bătaia în ușă plină de tact, cana de ceai, evitarea studiată a subiectului

patului de campanie. N-ar fi trebuit să lase să se întâmple una ca asta. Erau alte drumuri spre intimitate în afară de admirarea siluetei unei femei în rochie mulată. Nu voia să explice de ce dormea la birou; întrebările cu caracter personal îl îngrozeau. Și permisesese să se creeze o situație în care ea îl chemase pe numele de botez și îi spusese să-și încheie corect nasturii de la cămașă. Nu mai trebuia să doarmă niciodată peste ora de începere a programului.

În timp ce urca treptele metalice, trecând pe lângă ușa închisă a firmei Crowdy Graphics, Strike hotărî să o trateze pe Robin cu o autoritate ceva mai rece pentru restul zilei, ca să contrabalanseze imaginea burții păroase.

Abia luase decizia, că auzi dinspre biroul său un râs ascuțit și două voci feminine care vorbeau în același timp.

Strike îngheță, ascultând, cuprins de panică. Nu răspunsese la rugămintea Charlottei de a o suna. Încercă să deslușească tonul și inflexiunile vocii. Ar fi fost în stilul ei să vină personal și s-o copleșească pe fată cu farmecul ei, să și-o facă prietenă pe secretara lui, să-i asalteze personalul cu adevărul în versiunea lui Charlotte. Cele două voci se contopiră din nou în râs, iar el nu reuși să-și dea seama ale cui erau.

— Bună, Stick, spuse o voce veselă când el deschise ușa de sticlă.

Lucy, sora lui, ședea pe canapeaua lăsată, ținând în mâini o cană de cafea, înconjurată fiind de sacoșe de la Marks and Spencer și John Lewis.

Ușurat într-o primă fază că nu era Charlotte, Strike se temea, chiar dacă într-o măsură mai mică, de lucrurile pe care le discutaseră deja cele două femei și de cât de multe

știa acum fiecare dintre ele despre viața lui privată. În timp ce o îmbrățișa pe Lucy, observă că Robin închisese, din nou, ușa dinspre biroul interior, ca să ascundă vederii patul de campanie și ranița.

— Robin spune că ai ieșit să faci pe detectivul.

Lucy părea tare binedispusă, așa cum i se întâmpla adesea când ieșea în oraș singură, nestânjenită de Greg și de băieți.

— Mda, noi, detectivii, facem asta, câteodată, spuse Strike. Ai fost la cumpărături?

— Da, Sherlock, am fost.

— Te scot la o cafea?

— Am băut deja una, Stick, spuse ea, ținând cana ridicată. Nu prea ești pe fază azi. Mi se pare mie sau șchio-pătezi un pic?

— N-am observat.

— L-ai văzut de curând pe domnul Chakrabati?

— Destul de curând, minți Strike.

— Dacă nu aveți nimic împotriva, domnule Strike, spuse Robin, care își îmbrăca treniul, mă duc să iau masa. Încă n-am mâncat nimic azi.

Hotărârea de adineauri, de a o trata cu o răceală profesională, părea acum nu doar inutilă, dar chiar neome-noasă. Robin avea mai mult tact decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

— Da, Robin, e în regulă, du-te, spuse el.

— Încântată să te cunosc, Lucy, zise Robin și, cu o mișcare de salut cu mâna, dispăru, închizând ușa de sticlă.

— Chiar îmi place de ea, spuse cu entuziasm Lucy, când pașii lui Robin se îndepărtară. E grozavă. Ar trebui să încerci s-o convingi să rămână permanent.

— Da, e bună, spuse Strike. De ce râdeai cu atâta poftă?

— A, de logodnicul ei... parcă seamănă cu Greg. Robin zice că lucrezi la un caz important. Stai liniștit. A fost foarte discretă. Zice că-i o sinucidere suspectă. Asta nu poate fi o chestie prea drăguță.

Îi aruncă o privire plină de înțeles, pe care Strike preferă să n-o înțeleagă.

— Nu e prima dată. Am avut vreo două cazuri din astea și în armată.

Dar se îndoia că Lucy îl asculta. Aceasta tocmai trăsesse aer adânc în piept. Știa ce-l așteaptă.

— Stick, tu și Charlotte v-ați despărțit?

Era mai bine să lămurească acum lucrurile.

— Da, ne-am despărțit.

— *Stick!*

— E-n regulă, Lucy. Sunt cât se poate de bine.

Dar buna ei dispoziție dispăru într-o izbucnire violentă de furie și dezamăgire. Strike așteptă răbdător, epuizat și suferind, în timp ce ea se dezlănțuia: știuse de la bun început, știuse că Charlotte o s-o facă din nou; îl ademenise ca să-l despartă de Tracey, să-l rupă de cariera militară fantastică pe care o avea, l-a adus într-o situație cât mai nesigură cu putință, l-a convins să se mute acasă la ea, doar ca să-i dea papucii...

— Eu am pus capăt, Luce, spuse el, iar între mine și Tracey relația se terminase dinainte...

Dar la fel de mult succes ar fi avut și dacă ar fi poruncit unei larve să-și inverseze evoluția: de ce nu-și dăduse el seama că Charlotte n-o să se schimbe niciodată, că se întorsese la el doar pentru dramatismul situației, atrasă de rana și de medalia lui? Nemernica jucase rolul de înger păzitor și pe urmă se plictisise; era periculoasă și perversă;

îi creștea inima văzând dezastrul pe care-l provocase, se bucura de durerea pricinuită...

— Eu am părăsit-o, a fost alegerea mea...

— Și unde ai locuit de-atunci? Când s-a întâmplat asta? *Japița* aia absolut nenorocită... nu, îmi pare rău, Stick, n-am să mă mai prefac... toți anii și anii de *mizerii* pe care ți le-a făcut... of, Doamne, Stick, de ce nu te-ai însurat cu Tracey?

— Luce, te rog, hai să nu discutăm asta.

Strike dădu la o parte câteva dintre sacoșele de la John Lewis, pline, observă el, de pantalonași și ciorapi pentru băieții ei, și se lăsă cât era de greu pe sofa. Știa că arată neglijent și murdar. Lucy părea pe cale să izbucnească în plâns; ziua ei în oraș era distrusă.

— Presupun că nu mi-ai zis pentru că știai c-am să reacționez așa? spuse ea în final, suspinând.

— Se poate să fi ținut cont și de asta.

— Bine, îmi cer scuze, spuse ea furioasă, cu ochii lucind de lacrimi. Dar *japița* aia, Stick! Oh, Doamne, spune-mi că n-ai să te mai întorci niciodată la ea. Te rog, spune-mi asta!

— Nu mă mai întorc la ea.

— Unde stai acum... la Nick și Ilsa?

— Nu. Am un locșor în Hammersmith (primul loc care-i veni în minte, asociat, acum, cu lipsa de adăpost). O cameră într-un cămin de nefamiliști.

— Of, *Stick*... vino să stai cu noi!

Prin minte îi trecu fulgerător imaginea camerei pentru oaspeți, zugrăvită în albastru, și zâmbetul forțat al lui Greg.

— Luce, sunt mulțumit acolo unde stau acum. Vreau doar să-mi văd de muncă și să fiu singur o vreme.

Avu nevoie de încă o jumătate de oră ca s-o scoată din birou. Lucy se simțea vinovată că-și pierduse cumpătul.

Și-a cerut scuze, apoi a încercat să se justifice, ceea ce a declanșat o nouă diatribă la adresa Charlottei. Când în sfârșit s-a decis să plece, a ajutat-o să care sacoșele până jos, reușind să-i distragă atenția de la cutiile pline cu lucrurile lui personale care încă mai stăteau pe hol, și în sfârșit a urcat-o într-un taxi pe Denmark Street.

Fața ei rotundă, cu dâre de rimel, se uita înapoi la el prin luneta mașinii. El se forță să zâmbescă și să-i facă semn cu mâna înainte de a-și aprinde o nouă țigară, reflectând că ideea surorii sale despre compasiune era mai rea decât tehnicile de interogare pe care le foloseau la Guantanamo.

Robin căpătase obiceiul de a-i cumpăra și lui Strike un pachet cu sendvișuri odată cu al ei, dacă se întâmpla ca el să fie în birou la ora prânzului, după care-și recupera banii din cutia pentru cheltuieli mărunte.

Astăzi totuși nu se grăbi să se întoarcă. Observase, chiar dacă Lucy păruse să nu bage de seamă, cât de nemulțumit fusese Strike că le găsisese adâncite în conversație. Expresia lui, la intrarea în birou, fusese absolut la fel de sumbră ca prima oară când se întâlniseră.

Robin sperase că nu-i spusese lui Lucy nimic care să-i displacă lui Strike. Lucy nu o descususe, dar îi pusese niște întrebări la care era dificil să știi răspunsul.

— Ai cunoscut-o pe Charlotte?

Robin bănuia că trebuia să fie acea năucitoare apariție, fostă soție sau iubită, la a cărei plecare precipitată fusese martoră în prima ei dimineată. Totuși, ciocnirea evitată în ultima clipă nu prea putea fi considerată o întâlnire, așa că răspunse:

— Nu, n-am cunoscut-o.

— Ciudat.

Lucy afișase un zâmbet nesincer.

— Aș fi zis c-o să vrea să te cunoască.

Din cine știe ce motiv, Robin se simțise îmboldită să răspundă:

— Eu sunt doar temporară aici.

— Totuși, spusese Lucy, care părea să fi înțeles răspunsul mai bine decât Robin însăși.

Abia acum, când rătăcea printre rafturile cu chipsuri fără să fie atentă cu adevărat, reuși să înțeleagă implicațiile celor spuse de Lucy. Robin presupunea că Lucy o fi vrut s-o flateze, numai că simpla posibilitate ca Strike să-i facă vreun avans era extrem de dezagreabilă pentru ea.

(„Matt, serios, dacă l-ai vedea... e un ins uriaș și are o față de boxer bătut zdravăn. Nu e nici pe departe atrăgător, sunt sigură că e trecut de patruzeci de ani și...” — căutase de zor alte remarci răutăcioase cu care să descrie înfățișarea lui Strike, „are genul ăla de păr creț, de zici că-i pubian.”

Matthew se împăcase cu adevărat cu faptul că ea continua să lucreze cu Strike doar după ce Robin acceptase slujba de consultant media.)

Robin luă din raft două pungi cu chipsuri de cartofi cu sare și oțet și se îndreptă spre casă. Încă nu-i spusese lui Strike că urma să plece peste două săptămâni și jumătate.

Lucy părăsise subiectul Charlotte doar ca s-o interogheze pe Robin cu privire la volumul afacerilor al micului birou. Robin fusese atât de vagă cât îndrăznise să fie, intuind că dacă Lucy nu știa cât de rău stătea fratele ei cu finanțele era pentru că acesta nu voia ca ea să știe. Sperând că el ar fi încântat dacă sora lui credea că treaba merge bine, îi spusese acesteia că ultimul lui client era bogat.

— Un caz de divorț, așa e? a întrebat Lucy.

— Nu, a spus Robin, este... mă rog, am semnat un contract de confidențialitate... i s-a cerut să reinvestigheze un caz de sinucidere.

— Of, Doamne, asta n-o să-i pice bine lui Cormoran, a spus Lucy, cu o tonalitate ciudată în glas.

Robin s-a arătat confuză.

— Cum, nu ți-a spus? Și ține cont că, de regulă, oamenii știu fără să le spui. Mama noastră a fost faimoasă... o *groupie*, parcă așa i se spune, nu?

Zâmbetul lui Lucy a devenit dintr-odată forțat, iar glasul, deși se străduia să pară detașată și neimplicată, a început să-i tremure.

— Găsești totul pe internet. Așa cum le găsești pe toate în vremurile astea, nu? A murit în urma unei supradoze și s-a spus că a fost sinucidere, dar Stick a crezut întotdeauna că fostul ei soț fusese de vină. Nimic nu s-a dovedit vreodată. Stick a fost furios. Oricum, toată întâmplarea a fost foarte sordidă și oribilă. Probabil că ăsta e motivul pentru care clientul l-a ales pe Stick — presupun că sinuciderea a însemnat o supradoză?

Robin n-a spus nimic, dar n-avea importanță; Lucy a continuat fără să aștepte vreun răspuns:

— Atunci a renunțat Stick la universitate și a intrat în poliția militară. Familia a fost foarte dezamăgită. E foarte deștept, să știi. Nimeni din familia noastră n-a ajuns la Oxford. Dar el și-a strâns lucrurile, a plecat și s-a înrolat în armată. Și se pare că era făcut pentru asta, chiar s-a descurcat bine acolo. Ca să fiu sincer, cred că e păcat că a plecat de-acolo. Putea să rămână, chiar cu, știi, piciorul...

Robin n-a trădat, nici măcar cu o clipire a pleoapelor, faptul că nu știa nimic de picior.

Lucy a băut din cana de cafea.

— Și de unde din Yorkshire zici că ești?

După asta, conversația a decurs plăcut, până în clipa în care Strike a intrat și le-a găsit râzând de ultima tentativă de bricolaj a lui Matthew.

Dar acum, când se înapoia la birou cu sendvișurile și chipsurile, Robin simțea față de Strike o compasiune și mai mare decât înainte. Căsătoria lui — ori, dacă nu fuseseră căsătoriți, concubinajul lui — eșuase. Dormea în propriul birou. Fusesse rănit în război, iar acum ea descoperise că mama lui murise în circumstanțe dubioase și mizere.

Nu se amăgea cu gândul că această compasiune nu era neatinsă de curiozitate. Știa deja că în mod cert că, la un moment dat în viitorul apropiat, va încerca să găsească pe internet detaliile privind moartea Ledei Strike. În același timp, se simțea vinovată că i se oferise prilejul să întrezărească o altă parte a lui Strike pe care n-ar fi trebuit s-o vadă, ca acel petic de abdomen practic îmblănit pe care el îl expusese accidental în dimineața aceea. Știa că era un bărbat mândru și independent; că erau lucruri care-i plăceau și pe care le admira la el, chiar dacă modul în care acele calități se exprimau — patul de campanie, lucrurile ambalate în cutiile de pe palier, cutiile goale de Pot Noodles din coșul de gunoi — stârneau batjocura unora ca Matthew, care presupunea că oricine locuiește în condiții sărăcăcioase trebuie să fie un risipitor și un om bun de nimic.

Intrând pe ușă, Robin nu era sigură dacă doar își imagina atmosfera ușor încărcată din birou. Strike era așezat în fața computerului ei, tastând de zor, și, cu toate că-i mulțumi pentru sendvișuri, nu făcu, așa cum se întâmpla de obicei, o pauză de zece minute pentru o discuție despre cazul Landry.

— Am nevoie de ăsta pentru două-trei minute; te superi dacă stai un pic pe canapea? o întrebă el, continuând să tasteze.

Robin se întrebă dacă Lucy îi spusese lui Strike ce discutaseră ele două. Spera că nu. Apoi se simți iritată pentru sentimentul de vinovăție pe care-l avea. În definitiv, nu greșise cu nimic. Supărarea ei îi înfrână pe moment dorința puternică de a afla dacă o găsisese pe Rochelle Onifade.

— Aha! zise Strike.

Găsisese, pe site-ul designerului italian, haina purpurie din blană falsă pe care Rochelle o purtase de dimineață. Fusesse scoasă la vânzare doar de două săptămâni și costa o mie cinci sute de lire.

Robin așteptă ca Strike să-și justifice exclamația, dar acesta nu se sinchisi.

— Ai găsit-o? întrebă ea, în final, când Strike se întoarse dinspre computer ca să desfacă sendvișurile.

Îi povesti despre întâlnire, dar tot entuziasmul și recunoștința de dimineață, când îi spusese „geniu“ în repetate rânduri, erau absente. În consecință, în timp ce-i expunea rezultatele căutărilor ei telefonice, Robin își păstră un ton la fel de rece.

— Am sunat la Societatea de Drept în legătură cu conferința de la Oxford din 7 ianuarie, spuse ea. Tony Landry a participat. Am pretins că sunt o persoană pe care a cunoscut-o acolo, care i-a răstăcit cartea de vizită.

El nu păru deosebit de interesat de informația pe care o ceruse, nici n-o felicită pentru inițiativă. Conversația lăncezi, spre insatisfacția amândurora.

Confruntarea cu Lucy îl epuizase pe Strike; voia să rămână singur. De asemenea, bănuia că Lucy îi vorbise

lui Robin despre Leda. Sora lui deplângea faptul că mama lor trăise și murise în condiții de notorietate moderată, dar în anumite dispoziții părea stăpânită de o dorință paradoxală de a discuta toate aceste aspecte, mai ales cu necunoscuții. Poate că era un fel de supapă de siguranță, din cauza capacului etanș sub care-și ținea ascuns trecutul față de prietenele sale din suburbie, sau poate că încerca să transfere lupta pe teritoriul inamicului, fiind atât de neliniștită cu privire la ceea ce acesta ar putea deja să știe despre ea, încât voia să curme din fașă orice interes lasciv incipient. Dar el nu voise niciodată ca Robin să afle despre mama lui, sau despre piciorul lui, ori despre Charlotte — sau despre oricare dintre subiectele dureroase pe care Lucy insista să le atingă ori de câte ori ajungea prin apropiere.

În oboseala și proasta lui dispoziție, Strike extinsese, pe nedrept, și asupra lui Robin iritarea lui generală împotriva femeilor, care nu păreau în stare să lase naibii un bărbat în pace. Se gândi să-și ia însemnările la Tottenham în după-amiaza asta, unde va putea să stea și să reflecteze fără întreruperi și fără a mai fi sâcâit să dea explicații.

Robin sesiză acum schimbarea de atmosferă. Înțelegând sugestia lui Strike, care mesteca în tăcere, se scutură de firimituri, apoi îi transmise mesajele dimineții pe un ton energic și impersonal.

— John Bristow a sunat și mi-a dat un număr de mobil pentru Marlene Higson. De asemenea, am ajuns la Guy Somé, care se poate întâlni cu tine marți dimineața, la zece, în studioul lui de pe Blunkett Street, dacă e bine și pentru tine. E în Chiswick, aproape de Strand-on-the-Green.

— Excelent. Mulțumesc.

Chemarea cucului

În ziua aceea, cei doi și-au spus puține lucruri unul altuia. Strike și-a petrecut cea mai mare parte a timpului la pub, revenind abia la cinci fără zece. Stânjeneala dintre ei a persistat și, pentru prima oară, a simțit că e încântat s-o vadă pe Robin plecând.

Partea a IV-a

Optimumque est, ut volgo dixere, aliena insania frui.

Iar cel mai bun plan este, așa cum se spune în popor, să profiți de prostia celorlalți.

PLINIU CEL BĂTRÂN, *Historia Naturalis*

Strike se duse devreme la ULU pentru duș, apoi se îmbracă cu o grijă neobișnuită, în dimineața vizitei sale la studioul lui Guy Somé. A aflat, studiind site-ul designerului, că Somé recomanda cumpărarea și purtarea unor obiecte vestimentare precum pantaloni fără tur din piele în dégradé, cravate din plasă metalică și bandane tivite cu negru, care păreau să fi fost realizate prin decuparea calotei unor meloane vechi. Cu un vag sentiment de sfidare, Strike își puse costumul negru clasic, comod, pe care-l purtase la Cipriani.

Studioul pe care-l căuta fusese un depozit din secolul al XIX-lea scos din uz, situat pe malul nordic al Tamisei. Lumina scânteietoare reflectată de apa fluviului îl orbea în timp ce încerca să găsească intrarea, care nu era clar evidențiată. Nimic din afară nu semnala noua utilizare dată clădirii.

În sfârșit, descoperi o sonerie discretă, nemarcată, iar ușa se deschise automat din interior. Aerul condiționat făcea ca holul dezolant dar aerisit să fie friguros. Un zornăit și un clinchet precedară intrarea în hol a unei fete

cu părul roșu-aprins, îmbrăcată din creștet până-n tălpi în negru și cu numeroase brățări de argint pe mâini.

— Oh, spuse ea când îl văzu pe Strike.

— Am o întâlnire cu domnul Somé la zece, îi spuse acesta. Cormoran Strike.

— Oh, spuse ea din nou. OK.

Dispăru în direcția din care venise. Strike profită de așteptare ca să apeleze numărul de mobil al lui Rochelle Onifade, așa cum făcuse de zece ori pe zi de când o cunoscuse. Nu primi niciun răspuns.

Mai trecu un minut și apoi un bărbat mărunț, cu pielea neagră, apăru brusc, traversând holul în direcția lui Strike, cu mișcări feline și silențioase, datorită tălpilor de cauciuc. Mergea cu o legănare exagerată a șoldurilor, ținându-și jumătatea de sus a corpului destul de nemișcată, exceptând o mișcare de contrabalans a umerilor, brațele fiindu-i aproape rigide.

Guy Somé era mai scund cu aproape treizeci de centimetri decât Strike și avea cam o sutime din masa de grăsime a acestuia. Partea din față a tricoului negru și strâmt al designerului era decorată cu sute de butoni argintii minusculi care formau o imagine aparent tridimensională a chipului lui Elvis, de parcă pieptul lui ar fi fost o jucărie Pin Art. Privirea îi era și mai derutată de faptul că niște pătrățele de mușchi bine definite se mișcau pe sub țesătura din lycra strânsă pe corp. Blugii gri mulați ai lui Somé avea niște dungulițe negre foarte fine, iar pantofii lui sport părea să fie făcuți din piele neagră de antilopă și lac.

Chipul lui contrasta în mod straniu cu corpul suplu și bine îngrijit, căci abunda în curbe exagerate: ochii exoftalmici, ca de pește, parcă privind spre părțile

laterale ale capului. Obrajii erau ca niște mere rotunde și lucioase, iar gura cu buze pline era un oval larg: capul lui mic era aproape perfect sferic. Somé arăta de parcă ar fi fost sculptat din abanos moale de o mână măiastră care, la un moment dat, se plictisise de propria dexteritate și începuse să vireze spre grotesc.

Somé întinse o mână cu o ușoară îndoire a încheieturii.

— Da, parcă văd o fărâmă din Jonny, spuse el, privind în sus la fața lui Strike; vocea lui era afectată și cu un ușor accent cockney. Totuși, mult mai *măcelar*.

Strike îi strânse mâna, constatând cu surprindere forța degetelor. Fata cu părul roșu se întoarse însoțită de zornăit.

— O să fiu ocupat timp de o oră, Trudie, fără apeluri telefonice, îi spuse Somé. Adu-ne niște ceai și biscuiți, draga mea.

Execută o întoarcere de dansator, făcându-i semn cu degetul lui Strike să-l urmeze.

De-a lungul unui coridor scăldat în alb, trecură pe lângă o ușă deschisă și o femeie orientală, de vârstă mijlocie, cu fața turtită, se uită lung la Strike prin pelicula transparentă a materialului auriu pe care-l întindea peste un manechin; camera din jurul ei era luminată strălucitor, ca o sală de operații chirurgicale, dar era plină de mese de lucru, aglomerate cu suluri de stofă, pereții fiind acoperiți de un colaj de schițe, fotografii și note care fluturau. O blondă micuță, îmbrăcată în ceea ce lui Strike îi crea impresia unui uriaș bandaj tubular de culoare neagră, deschise o ușă și traversă coridorul prin fața lor; îi aruncă exact aceeași privire rece, lipsită de expresie, ca și Trudie cea cu părul roșu. Strike se simțea anormal de uriaș și de

păros; un mamut cu blană deasă străduindu-se să nu facă notă discordantă într-un grup de maimuțe capucin.

Îl urmă pe designerul cu mers țațoș până la capătul coridorului și în sus pe o scară spiralată din oțel și cauciuc, la capătul căreia se afla un spațiu pentru birouri alb și de formă dreptunghiulară. Ferestrele răspândite pe toată latura din dreapta, înalte din podea până la tavan, prezentau o panoramă uluitoare a Tamisei și a malului sudic. Pe restul pereților zugrăviți în alb erau atârinate fotografii. Pe peretele opus biroului lui Somé, o reproducere mărită la înălțimea de trei metri și jumătate a imaginii de notorietate dubioasă „Îngeri căzuți” îi atrase în mod deosebit atenția lui Strike. La o cercetare mai atentă, totuși, își dădu seama că nu era imaginea cu care era familiarizată lumea. În această versiune, Lula râdea în hohote, cu capul lăsat pe spate: coloana puternică a gâtului se ridica vertical din părul lung, ușor ciufulit, astfel că un sfârc întunecat ieșea la iveală. Ciara Porter se uita în sus la Lula, cu un început de râs pe chip, dar mai înceată în priceperea glumei: atenția privitorului era atrasă, ca și în versiunea mai cunoscută a imaginii, imediat de Lula.

Aceasta era reprezentată și în alte părți; pretutindeni. La stânga, într-un grup de modele care purtau toate rochiile transparente largi, prinse la gât, în culorile curcubeului, și fiind toate fardate cu auriu pe buze și pe pleoape. Învățase cum să-și compună chipul în expresia cea mai fotogenică posibil, care să sugereze atât de frumos emoția? Sau pur și simplu fusese o suprafață străvezie prin care sentimentele se transmiteau în mod natural?

— Parchează-ți posteriorul unde vrei, spuse Somé, lăsându-se într-un scaun în spatele biroului din lemn negru și oțel, acoperit cu schițe.

Strike își trase un scaun compus dintr-o singură lungime de plexiglas contorsionat. Pe birou era întins un tricou pe care era imprimată o imagine a prințesei Diana închipuită ca o Madonă mexicană stridentă, din fragmente de sticlă și mărgelile scânteietoare, completată cu o inimă stacojie în flăcări, din satin lucios, pe care o coroană brodată stătea atârnată pieziș.

— Îți place? spuse Somé, observând direcția privirii lui Strike.

— O, da, minți Strike.

— S-a vândut ca pâinea caldă aproape peste tot; scriitori de prost gust de la catolici; Joe Mancura a purtat un tricou ca ăsta în *Jools Holland*. Mă gândesc să-l fac pe William ca Isus pe un tricou cu mânecă lungă, pentru iarnă. Sau pe Harry, ce părere ai, cu un AK47 care-i să-i ascundă scula?

Strike zâmbi vag. Somé își încrucișă picioarele cu o mișcare un pic mai extravagantă decât ar fi fost necesar și spuse, cu o fanfaronadă surprinzătoare:

— Deci, Contabilul crede că cineva a ucis-o pe Cuckoo? Așa-i ziceam eu Lulei, „Cuckoo“, preciză el inutil.

— Mda. Totuși, John Bristow e avocat.

— Știu că e, dar eu și Cuckoo îi ziceam mereu Contabilul. Mă rog, eu îi ziceam, iar Cuckoo se prindea uneori și ea în joc, dacă voia să fie răutăcioasă. Își băga mereu nasul în procentajele ei și încerca să stoarcă și ultimul cent de la toată lumea. Presupun că te plătește ca detectiv cu echivalentul tarifului minim?

— De fapt, mă plătește dublu.

— Oh. Păi, probabil că e ceva mai generos acum, dacă are banii de la Cuckoo pe mână și poate să se joace cu ei.

Somé își ronțăia o unghie, ceea ce lui Strike îi aminti de Kieran Kolovas-Jones. Designerul și șoferul erau asemănători și ca statură, mărunți, dar bine proporționați.

— În regulă, sunt rău, spuse Somé, scoțându-și unghia din gură. Nu mi-a plăcut niciodată John Bristow. Mereu era pe capul fetei cu câte-o chestie. Da: mai vezi-ți, omule, de viața ta. Nu te mai fofila. L-ai auzit cum rapso-diază despre mămica lui? Ai cunoscut-o pe *iubita* lui? Aia are și barbă, dacă mă-ntrebi pe mine.

Arunca vorbele rapid, într-un șuvoi nervos, dușmănos, oprindu-se ca să deschidă un sertar al biroului, de unde scoase un pachet de țigări mentolate. Strike observase deja că Somé avea unghiile mâncate până la carne.

— Numai familia ei a fost de vină pentru că era atât de dezechilibrată. Îi ziceam: „Lasă-i baltă, dulceată, vezi-ți de drumul tău“. Dar n-a vrut. Asta era Cuckoo, mereu paria pe o mână moartă.

Îi oferi lui Strike una dintre țigările de un alb pur, pe care detectivul o refuză, înainte să-și aprindă una cu o brichetă Zippo gravată. Închizând capacul cu un clănțănit, Somé spuse:

— Parcă-mi pare rău că n-am angajat *eu* un detectiv. Nu mi-a trecut prin cap. Mă bucur că a făcut-o cineva. Pur și simplu, nu pot să cred că s-a sinucis. Terapeutul meu zice că asta e negare. Fac terapie de două ori pe săptămână, nu că ar aduce vreo schimbare. Aș înfuleca Valium ca lady Bristow dacă aș mai putea să creez, dar am încercat în săptămâna de după moartea Lulei și umblam ca un zombie. Cred că m-a ajutat să suport înmormântarea.

Zornăitul și clinchetul venind dinspre scara spiralată anunțară reapariția lui Trudie, care se profilă din podea în secvențe mișcătoare. Așeză pe birou o tavă neagră

lăcuită, pe care se aflau două pahare rusești de ceai, în suporturi de argint filigranat, fiecare dintre ele fiind plin cu o fiertură verde-pal aburindă, în care pluteau frunze ofilite. Pe tavă mai era și o farfurie cu biscuiți subțiri ca gofrele, care arătau de parcă ar fi fost făcuți din mangal. Strike își aminti cu nostalgie de plăcinta cu piure de cartofi și de ceaiul de culoarea mahonului de la Phoenix.

— Mulțumesc, Trudie. Și adu-mi și o scrumieră, draga mea.

Fata ezită, evident pe punctul de a protesta.

— Du-te și adu-o! se răsti la ea Somé. Eu sunt șeful aici, dacă mi se pune pata, dau foc la toată clădirea. Scoate bateriile de la alarmele de incendiu. Dar adu scrumiera mai întâi.

Apoi, îi explică lui Strike:

— Alarma s-a declanșat săptămâna trecută și a pornit toate aspersoarele. Așa că acum sponsorii noștri vor să nu mai fumeze nimeni în clădire. N-au decât să-și bage interdicția asta drept în găoazele lor mici și înțepenite.

Trase fumul adânc în piept, apoi îl scoase pe nări.

— Nu-mi pui nicio întrebare? Sau metoda ta e să stai acolo cu figura aia speriată până când cineva dă pe gură o mărturisire?

— Ba pot să pun și întrebări, spuse Strike, scoțându-și blocnotesul și pixul. Erai în străinătate când a murit Lula, nu?

— Tocmai mă-ntorsesem, cu vreo două ore mai devreme.

Degetele cu care Somé ținea țigara tresăriră ușor.

— Am fost la Tokyo, n-am prea apucat să dorm vreo opt zile. Am aterizat pe Heathrow cam pe la zece și jumătate, absolut terminat din pricina diferenței de fus orar. Nu

pot să dorm în avion. Vreau să fiu treaz dacă e să mă prăbușesc.

— Cum ai ajuns acasă de la aeroport?

— Cu taxiul. Elsa mi-a bulit rezervarea mașinii. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, să fiu nevoit să caut un taxi la ora aia din noapte.

— Locuiești singur?

— Nu. Pe la miezul nopții, eram în pat cu Viktor și Rolf. Motanii mei, adăugă el cu un zâmbet fugar. Am luat un Ambien, am dormit câteva ore, apoi m-am trezit la cinci dimineata. Am dat pe Sky News din pat și-am văzut un individ cu o căciulă oribilă din piele de oaie, stând în zăpada de pe strada unde locuia Cuckoo, zicând că ea a murit. Banda din josul ecranului spunea același lucru.

Somé trase cu sete din țigară și vălătuci de fum alb îi ieșiră din gură în timp ce vorbea mai departe.

— Am simțit că mor. Am crezut că încă mai dorm sau că mă trezisem într-o *dimensiune* greșită sau ceva, să-mi bag picioarele... Am început să sun pe toată lumea... Ciara, Bryony... toate telefoanele erau ocupate. Și în tot acest timp, stăteam cu ochii la ecran, sperând că poate-or scrie ceva cum c-a fost o greșeală, că n-a fost ea. Mă tot rugam să fie amărâta aia de Rochelle.

Se opri, de parcă ar fi așteptat ca Strike să comenteze ceva. Acesta, care își făcea însemnări în timp ce Somé vorbea, întrebă, continuând să scrie:

— O știi pe Rochelle, nu?

— Da. Cuckoo a adus-o aici o dată. Profita cât putea de mult.

— Ce te face să spui asta?

— O ura pe Cuckoo. Invidioasă ca dracu'. Eu vedeam asta, deși Cuckoo nu putea. Pe aia o interesa să obțină

totul moca, nici în cot n-o durea de Cuckoo, nu-i păsa dacă trăia sau murea. Norocul a fost de partea ei, după cum s-a dovedit... Deci, cu cât mă uitam mai mult la știri, cu atât înțelegeam că nu fusese nicio greșeală. Am simțit că mă dezintegrez, să-mi bag...

Degetele îi tremurară un pic pe tija albă ca zăpada din care trăgea.

— S-a spus că o vecină auzise o ceartă. Normal, m-am gândit că era vorba de Duffield. Am crezut că Duffield a aruncat-o pe fereastră. Eram hotărât să le spun porcilor ce nenorocit e; eram pregătit să merg la tribunal și să depun mărturie despre caracterul jigodiei. Iar dacă scrumul ăsta cade din țigara mea, continuă el cu exact același ton, am s-o concediez pe târfulița aia.

De parcă l-ar fi auzit, pașii repezi ai lui Trudie se auziră mai tare și tot mai tare până când apărură din nou în cameră, cu sufletul la gură și ținând strâns în mâini o scrumieră grea din sticlă.

— *Mulțumesc*, spuse Somé, apăsând cuvintele, în timp ce ea așeză scrumiera în fața lui și se grăbi să dispară pe scări în jos.

— De ce-ai crezut că a fost Duffield? întrebă Strike, de îndată ce presupuse că Trudie nu mai putea să audă.

— Pe cine altcineva ar fi lăsat Cuckoo să intre la două dimineața?

— Cât de bine îl cunoști?

— Păi, destul de bine, pișăcios mic ce e.

Somé își luă ceaiul de pe tavă.

— De ce o fac femeile? Și Cuckoo... nu era proastă — de fapt, avea o minte brici — și-atunci, ce-a văzut ea la Evan Duffield? Îți zic eu, spuse el, fără să aștepte răspuns. E căcatul ăla de poet rănit, cu sufletul îndurerat, tâmpenia aia

cu „sunt un geniu prea chinuit ca să mă și spăl“. Spală-te pe dinți, jigodie. Că nu ești Byron, ce mama dracu’.

Trânti paharul pe masă și își prinse cotul drept cu mâna stângă, ca să-și domolească tremurul antebrațului și continuând să tragă din țigară.

— Niciun bărbat n-ar pune botul la unul ca Duffield. Doar femeile. Instinct matern deformat, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Crezi că avea în el tăria s-o omoare?

— Firește că da, spuse Somé nepăsător. Bineînțeles că are. Toți avem undeva în noi pornirea de a ucide, așa că de ce-ar face Duffield excepție? Are mentalitatea unui puști depravat de doisprezece ani. Pot să mi-l imaginez într-una din crizele lui, când îl apucă pandaliile și pe urmă...

Cu mâna în care nu ținea țigara făcu un gest de împingere violentă.

— L-am văzut țipând la ea o dată. Anul trecut, după un party pe care l-am dat la încheierea show-ului. M-am băgat între ei; i-am spus să se bată mai bine cu mine. Oi fi eu mai plăpând, spuse Somé, cu chipul lui rotofei încremenit, dar aș fi în stare să-mi apăr pielea oricând în fața drogatului ăluia. Și la înmormântare s-a purtat ca un cur.

— Serios?

— Da. Se împleticea de colo-colo, amețit de droguri. Nici pic de respect. Eram îndopat cu tranchilizante și eu, că altfel i-aș fi spus ce cred despre el. Se prefăcea că e distrus, căcăciosul ipocrit.

— N-ai crezut nicio clipă că a fost o sinucidere?

Ochii stranii, bulbucăți ai lui Somé îl sfredeliră pe Strike.

— Niciodată. Duffield zice că era la dealerul lui, deghi-zat în lup. Ce mama dracului de alibi e ăsta? Sper c-ai să-l

verifici și pe el. Sper că nu ești amețit de celebritatea lui, ca și ăia de la poliție.

Strike își aminti comentariile lui Wardle legate de Duffield.

— Nu cred că s-au lăsat amețiți de Duffield.

— Atunci înseamnă că au gusturi mai bune decât am crezut, spuse Somé.

— De ce ești atât de sigur că n-a fost sinucidere? Lula avea probleme psihice, nu?

— Da, dar noi doi aveam un pact, ca Marilyn Monroe și Montgomery Clift. Ne-am jurat că dacă oricare dintre noi se gândește serios să-și ia zilele, ne vom suna unul pe altul. M-ar fi sunat.

— Când ai vorbit ultima oară cu ea?

— M-a sunat miercuri, când eram încă la Tokyo, spuse Somé. Prostuța, mereu uita că era cu opt ore mai devreme. Aveam sonorul oprit la telefon la două dimineața, așa că n-am răspuns; dar mi-a lăsat un mesaj și *nu* a fost unul de sinucigaș. Ascultă.

Deschise din nou sertarul, scoase telefonul mobil, apăsă câteva butoane și apoi i-l dădu lui Strike.

Iar Lula Landry vorbi de aproape și reală, cu glasul ușor aspru și răgușit, în urechea lui Strike, afectând deliberat un accent cockney.

„Eș'i bine, iubi? Trebuie să-ți spun ceva, nu sunt sigură c-o să-ți placă, dar e ceva baban, iar eu sunt atât de fericită, că trebuie să spun cuiva, așa că sună-mă când poți, OK, abia aștept, muah muah.”

Strike îi înapoie telefonul.

— Și, ai sunat-o? Ai aflat care era marea veste?

— Nu.

Somé își stinse țigara și întinse imediat mâna după alta.

— Japonezii m-au ținut non-stop în ședințe. Când mă gândeam s-o sun, nu puteam din cauza diferenței de oră. În tot cazul... ca să-ți spun sincer, credeam că știu ce vrea să-mi spună și al naibii să fiu dacă îmi făcea vreo plăcere să aud. Credeam că e gravidă.

Somé dădu din cap de câteva ori cu țigara neaprinasă între dinți, apoi o îndepărtă ca să spună:

— Mda, am crezut că a rămas grea.

— Cu Duffield?

— Speram din toată inima că nu. Nu știam atunci că se împăcaseră. Dacă eram în țară, n-ar fi îndrăznit să reia legătura cu el; nu, a așteptat să ajung în Japonia, ca o netrebnică. Știa că îl urăsc și ținea cont de părerea mea. Eram ca niște rude, Cuckoo și cu mine.

— De ce credeai că putea să fi rămas gravidă?

— După felul cum vorbea. Ai auzit-o — era tare entuziasmată... am avut sentimentul ăsta. Era genul de lucru pe care Cuckoo l-ar fi făcut, și se aștepta ca eu să fiu la fel de încântat ca ea, și dă-o dracului de carieră, dă-mă dracului *pe mine*, care mă bazam pe ea ca să-mi lansez noua linie de accesorii...

— Era vorba de contractul de cinci milioane de dolari despre care mi-a vorbit fratele ei?

— Mda, și pariez că nemernicul de Contabil a îndemnat-o să-și ridice cât mai mult pretențiile, spuse Somé, cu o nouă izbucnire de furie. Ei nu-i stătea în caracter să încerce să stoarcă și ultimul penny de la mine. Știa că va fi ceva fabulos, care-o va duce la un nou nivel, dacă ea urma să fie vedeta. N-ar trebui să se reducă totul la bani. Toată lumea o asocia cu produsele mele. Marele ei salt înainte s-a produs în urma unei ședințe foto pentru *Vogue* în care a purtat rochia mea Jagged. Cuckoo îndrăgea

hainele mele, mă iubea *pe mine*, dar oamenii ajung la un anumit nivel și toată lumea le spune că merită mai mult și uită cine i-a adus acolo, așa că dintr-odată totul se reduce la profit.

— Cred că te-ai gândit că merită, din moment ce ai acceptat un contract de cinci milioane?

— Mda, păi am cam creat gama aia de produse *pentru* ea, așa că n-ar fi fost deloc amuzant să fiu nevoit să mă descurc cu o sarcină nenorocită. Și mi-o și imaginam pe Cuckoo făcând pe caraghioasa după aia, aruncându-se cu totul în poveste, refuzând să părăsească nenorocitul ăla de bebeluș. Așa era ea: mereu în căutare de oameni pe care să-i iubească, în căutarea unui surogat de familie. Aia din neamul Bristow au nenorocit-o de-a binelea. Au adoptat-o doar ca pe o jucărie pentru Yvette, care e cea mai înspăimântătoare japiță din lume.

— În ce sens?

— Posesivă. Morbidă. Nu voia s-o scape pe Cuckoo din ochi ca să nu moară, la fel ca puștiul pentru înlocuirea căruia a fost cumpărată. Lady Bristow venea la toate show-urile, toată lumea se-mpiedica de ea, până când s-a îmbolnăvit prea rău. Și mai era un unchi, care a tratat-o pe Cuckoo ca pe un gunoi până când fata a început să aducă bănetul gros. După aia, a fost ceva mai respectuos. Acești Bristow știu cu toții valoarea gologanilor.

— Sunt o familie înstărită, nu?

— Alec Bristow nu le-a lăsat *asa* de mult, vorbind în termen relativi. Nici vorbă de bani adevărați. Nu ca bătrânul *tău*. Cum se face, zise Somé, părăsind brusc linia conversației, că fiul lui Jonny Rokeby lucrează ca detectiv particular?

— Pentru că asta-i meseria lui, spuse Strike. Mai zi-mi despre familia Bristow.

Somé nu se arătă deranjat de tonul autoritar cu care era tratat. Ba chiar părea să-i placă, poate tocmai pentru că era o experiență atât de neobișnuită.

— Îmi amintesc cum Cuckoo îmi zicea că cea mai mare parte a averii lăsată de Alec Bristow era în acțiuni la fosta lui companie, iar Albris se cam dusesse pe copcă în timpul recesiunii. Nu e nici pe departe Apple. Cuckoo câștigase deja mai mult decât toată averea familiei înainte să împlinească douăzeci de ani.

— Poza aia, spuse Strike arătând spre imaginea uriașă cu „Îngerii căzuți” de pe peretele din spatele lui, făcea parte din campania de cinci milioane?

— Da, răspunse Somé. Cele patru genți erau începutul campaniei. Acolo, ea ține o „Cashile”; le-am dat la toate nume africane, pentru ea. Avea o fixație cu Africa. Mama ei adevărată, târfa aia pe care a descoperit-o la un moment dat, i-a spus că tatăl ei fusese african, ceea ce a bezmeticit-o pe Cuckoo. Zicea că vrea să studieze acolo, să facă voluntariat... n-avea importanță că hoasca rea de muscă se culcase probabil cu vreo cincizeci de găinari jamaicani. African, pe dracu’, spuse Guy Somé, strivind chiștocul țigării în scrumiera de sticlă. Japița i-a spus lui Cuckoo exact ce voia să audă.

— Iar tu ai decis să mergi înainte și să folosești imaginea pentru campanie, cu toate că Lula tocmai...?

— În puii mei, am vrut să fie un *omagi*u, zise Somé cu glas tare, acoperindu-l pe Strike. Niciodată n-a arătat mai frumoasă. Trebuia să fie un omagiu pentru ea, pentru noi. A fost muza mea. Dacă nenorociții n-au putut să înțeleagă asta, îmi bag picioarele-n ei și gata. Presa din țara asta e mai jengoasă decât oriunde. Îi judecă pe toți după standardele lor de rahat.

— Cu o zi înainte de moartea ei, Lulei i-au fost trimise niște genți...

— Da, erau ale mele. I-am trimis câte una din alea, spuse Somé, arătând spre imagine cu capătul unei noi țigări, și i-am trimis și lui Deeby Macc niște haine cu același curier.

— Le comandase el sau...?

— Gratuități, dragule, rosti Somé pe un ton voit tă-răganat. Așa se fac afacerile. Vreo două bluze cu glugă și niște accesorii. Nu strică niciodată să ai susținerea celebrităților.

— A purtat vreodată chestiile alea?

— Nu știu, spuse Somé cu glas ceva mai domolit. A doua zi, am avut alte griji pe cap.

— Am văzut filmulețul de pe YouTube cu el purtând o bluză cu glugă cu ținte ca aia, spuse Strike, arătând spre pieptul lui Somé. În formă de pumn.

— Da, aia era una dintre ele. Probabil că i-o fi trimis careva marfa. Una avea un pumn, alta un pistol, iar pe spate erau imprimate niște versuri de-ale lui.

— Ți-a vorbit Lula despre faptul că Deeby Macc urma să locuiască în apartamentul de sub ea?

— O, da. Nu era *nici pe departe* așa de entuziasmată. Îi tot ziceam, fetițo, dacă omul ăsta ar fi scris trei piese despre mine, l-aș fi așteptat în spatele ușii de la intrare *dezbrăcat*, când ar fi venit.

Somé suflă fumul pe nări în două dăre lungi, privind pieziș către Strike.

— Îmi plac tipii solizi și brutali, explică el. Dar lui Cuckoo nu-i plăceau. E de-ajuns să vezi cu cine s-a cuplat. Îi tot ziceam, tu ești aia care inventează toată povestea asta nenorocită despre rădăcinile tale; găsește-ți un negru

drăguț și potolește-te. Deeby ar fi fost perfect, la naiba, de ce nu? În show-ul din sezonul trecut, am pus-o să defileze pe podium pe piesa lui Deeby „Butterface Girl”. „Gagico, nu ești cine te crezi, uită-te-n oglindă și nu te prosti, las-o baltă și potolește-te, fato, pen'că nu ești deloc Lula.” Duffield ura piesa asta.

Somé fumă în tăcere un moment, cu ochii la fotografiile de pe pereți. Strike întrebă:

— Unde locuiești? Prin preajmă?

Deși știa răspunsul.

— Nu, în Charles Street, în Kensington, spuse Somé. M-am mutat acolo anul trecut. E al dracului de departe de Hackney, crede-mă, dar începea să devină caraghios, a trebuit să plec. Prea multă bătaie de cap. Am crescut în Hackney, explică el, pe când eram necunoscutul Kevin Owusu. Mi-am schimbat numele când am plecat de-acasă. Ca și tine.

— Eu n-am fost niciodată Rokeby, spuse Strike, întorcând o pagină a blocnotesului. Părinții mei n-au fost niciodată căsătoriți.

— Știm cu toții asta, dragă, zise Somé, din nou cu un acces de malițiozitate. Eu l-am îmbrăcat pe bătrânul tău anul trecut, când a făcut o ședință foto pentru *Rolling Stone*: costum mulat pe corp și pălărie de fetru. Îl vezi des?

— Nu, spuse Strike.

— Nu, păi, l-ai face să pară teribil de bătrân, nu-i așa? spuse Somé chicotind.

Se foi în scaun, aprinse încă o țigară, o prinse între buze și se uită cu ochii mijiți la Strike prin vălătucii de fum.

— Dar de ce vorbim despre mine, acum? Așa se întâmplă de obicei când scoți carnetul ăla, oamenii încep să-ți spună povestea vieții lor?

— Uneori.

— Nu vrei să-ți bei ceaiul? Nu te condamni. Nici eu nu știu de ce beau căcatul ăsta. Taică-miu ar fi făcut atac de cord dacă ar fi cerut un ceai și i s-ar fi servit așa ceva.

— Familia ta locuiește tot în Hackney?

— N-am verificat, spuse Somé. Nu vorbim. Vezi, ce zic, aia și fac.

— De ce crezi că Lula și-a schimbat numele?

— Pentru că-și ura familia aia nenorocită, la fel ca și mine. Nu voia să mai fie asociată cu ei.

— Și-atunci, de ce și-a ales numele unchiului Tony?

— Nu e celebru. Și era un nume reușit. Altfel, Deeby n-ar mai fi putut să scrie „Double L U B Mine“ dacă ar fi chemat-o Lula Bristow, nu?

— Charles Street nu e prea departe de Kentigern Gardens, nu-i așa?

— Cam la douăzeci de minute de mers pe jos. I-am zis lui Cuckoo să se mute la mine când mi-a spus că nu mai suportă să stea în vechea ei casă, dar n-a vrut. A ales în schimb închisoarea aia de cinci stele, doar ca să scape de presă. Ei au dus-o în locul ăla. Ei sunt răspunzători.

Strike își aminti vorbele lui Deeby Macc: *Nenorocita de presă a împins-o pe fereastra aia.*

— M-a dus acolo să văd și eu. *Mayfair*, plin de ruși și arabi bogați și nemernici precum Freddie Bestigui. I-am spus, dulceată, nu poți locui aici; e marmură peste tot, iar marmura nu ne priește... e ca și cum ai locui în propriul tău *cavou*...

Ezită, apoi continuă:

— A trecut prin nebunia asta câteva luni. Era unul care o urmărea și-i trimitea scrisori pe care i le aducea personal la ușă la trei noaptea. O trezea mereu sunetul de

la cutia poștală. Și lucrurile pe care zicea ăla că vrea să i le facă au speriat-o, biata de ea. După aia s-a despărțit de Duffield și paparazzii au început să stea în fața casei tot timpul. Pe urmă, a aflat că-i interceptau convorbirile telefonice. Și, *în sfârșit*, a trebuit să se ducă s-o găsească pe târfa aia de maică-sa. Se strânseseră prea multe. Își dorea să fugă de toate, să se simtă în siguranță. I-am spus să se mute la mine, dar ea s-a dus și și-a cumpărat nenorocitul ăla de mausoleu.

Somé făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— L-a luat pentru că era ca o fortăreață cu pază permanentă. Se gândea că acolo o să fie ferită de toată lumea, că nimeni n-o să poată ajunge la ea. Dar l-a urât de la bun început. Știam c-așa o să se întâmple. Era izolată față de tot ceea ce-i plăcea. Cuckoo iubea culoarea și zgomotul. Îi plăcea să fie pe stradă, îi plăcea să meargă pe jos, să fie liberă. Unul dintre motivele pentru care poliția a zis că n-a fost crimă au fost geamurile deschise. Ea le deschisese; erau doar amprente ei pe mânere. Dar știu de ce le-a deschis. Întotdeauna deschidea ferestrele, chiar și când afară era ger, pentru că nu suporta liniștea. Îi plăcea să poată să asculte Londra.

Vocea lui Somé își pierduse toată viclenia și sarcasmul. Își dresе glasul și continuă:

— Încerca să se conecteze la ceva real; vorbeam tot timpul despre asta. Era marele nostru subiect de discuție. Asta a făcut-o să intre-n cârdășie cu nemernica aia de Rochelle. A fost un caz de „acolo aș fi ajuns dacă n-avea Dumnezeu grijă de mine”. Cuckoo credea că, dacă nu ar fi fost frumoasă, asta s-ar fi întâmplat cu ea; dacă alde Bristow n-ar fi luat-o ca jucărie pentru Yvette.

— Zi-mi despre individul care-o urmărea.

— Caz psihic. Își închipuia că sunt căsătoriți sau ceva de genul... I-au dat ordin de restricție și tratament psihiatric obligatoriu.

— Se știe cumva pe unde e acum?

— Cred că a fost deportat înapoi la Liverpool, spuse Somé. Dar poliția l-a verificat; mi-au spus că se afla într-un salon securizat în noaptea în care ea a murit.

— Îi cunoști pe soții Bestigui?

— Numai din ce mi-a povestit Lula, că el e un libidinos, iar ea e o păpușă de ceară ambulantă. N-am nevoie s-o cunosc. Le știu pe cele de teapa ei. Fete bogate care toacă banii bărbaților lor urâți. Vin la show-urile mele. Vor să-mi fie prietene. Prefer oricând o prostituată onestă.

— Freddie Bestigui a fost la aceeași casă de țară ca și Lula, cu o săptămână înainte de moartea ei.

— Da, am auzit. Era în limbă după ea, spuse disprețuitor Somé. Și ea știa asta. Știi, n-a fost tocmai o experiență unică în viața ei. Totuși, din ce mi-a spus ea, individul n-a depășit faza de a încerca să urce în același lift cu ea.

— N-ai apucat să vorbești cu ea după weekendul petrecut acasă la Dickie Carbury, nu?

— Nu. A făcut el ceva atunci? Doar nu-l suspectezi pe Bestigui, nu?

Somé se ridică în scaun, uitându-se lung.

— La dracu'... Freddie Bestigui? Mă rog, e un jeg, știu asta. O fată pe care-o cunosc... în fine, prietena unei prietene... lucra la compania lui de producție, iar el a încercat s-o violeze, nenorocitul. Nu, nu exagerez, spuse Somé. S-o violeze, literalmente. I-a dat ceva de băut după program și a întins-o pe podea. Un asistent își uitase telefonul mobil și s-a întors să și-l ia, dând peste ei. Bestigui i-a plătit pe amândoi. Toată lumea i-a zis să-l dea

în judecată, dar ea a luat banii și s-a cărat. Se spune că își disciplina a doua nevastă în moduri foarte perverse; de-aia a și plecat cu trei milioane în buzunar: l-a amenințat că-l dă pe mâna presei. Dar Cuckoo nu l-ar fi lăsat niciodată pe Freddie Bestigui să intre în apartamentul ei la două noaptea. Cum am zis, nu era o proastă.

— Ce știi despre Derrick Wilson?

— Cine-i ăsta?

— Paznicul care a fost de serviciu în noaptea care a murit.

— Nu știu nimic despre el.

— E un tip solid, cu accent jamaican.

— S-ar putea să te șocheze, dar nu toți negrii din Londra se cunosc între ei.

— Mă întrebam dacă ai vorbit vreodată cu el sau ai auzit-o pe Lula vorbind despre el.

— Nu, aveam lucruri mai interesante de discutat decât paznicul ăla.

— Același lucru se aplică și șoferului ei, Kieran Kolovas-Jones?

— Oh, știu cine e Kolovas-Jones, spuse Somé cu un mic zâmbet superior. Ori de câte ori credea că s-ar putea să mă uit pe fereastră, se străduia să pozeze. E cam cu un metru și jumătate prea scund ca să fie model.

— Ți-a vorbit vreodată Lula despre el?

— Nu, de ce-ar fi făcut-o? Întrebă Somé neliniștit. Era șoferul ei.

— Mi-a spus că erau foarte apropiați. A zis că i-a dăruit o geacă pe care ai creat-o tu. Valorează nouă sute de lire.

— Ei, ce să spun, mare scofală, zise Somé, cu un dispreț relaxat. Creațiile mele adevărate merg mai sus de trei mii de lire haina. Îmi lipsesc emblema pe o costumație de

hip-hop și se vinde ca pâinea caldă, așa că ar fi jenant să nu urce la prețurile alea.

— Mda, aveam de gând să te întreb despre asta, spuse Strike. E vorba de linia ta de îmbrăcăminte de gata, nu-i așa?

Somé se arătă amuzat.

— Exact. Alea-s chestiile care nu-s făcute pe comandă, înțelegi? Le cumperi direct din magazin.

— Și pe unde se vând chestiile astea?

— Sunt peste tot. Când ai fost ultima oară într-un magazin de îmbrăcăminte? întrebă Somé, ochii lui bulbucați și răutăcioși cercetând sacoul bleumarin al lui Strike. Apropo, ce e ăla de pe tine, costumul de lăsare la vatră?

— Când spui „peste tot“...

— Magazinele de confecții mai de soi, buticuri, online, enumeră rapid Somé. De ce?

— Unul dintre cei doi indivizi surprinși în noaptea aia de camera de supraveghere fugind din zona unde locuia Lula purta o bluză cu emblema ta pe ea.

Somé făcu o mișcare foarte scurtă din cap, un gest de repudiare și de iritare.

— El și un milion de alți oameni.

— N-ai văzut...?

— Nu m-am uitat la niciuna dintre porcăriile alea, spuse Somé cu înverșunare. Toate... toate filmulețele alea. N-am vrut să citesc despre asta, n-am vrut să mă gândesc la asta. Le-am spus să le țină departe de mine, zise el, arătând spre scări și spre personalul lui. Tot ce știam era că ea murise și că Duffield se purta ca unul care are ceva de ascuns. Asta era tot ce știam. Și-mi era de-ajuns.

— OK. Tot despre subiectul hainelor, în ultima fotografie a Lulei, cea în care intra în clădire, părea să poarte o rochie și o haină...

— Mda, purta Maribelle și Faye, spuse Somé. Rochia se numea Maribelle...

— Da, am priceput, spuse Strike. Dar, când a murit, era îmbrăcată cu altceva.

Asta păru să-l surprindă pe Somé.

— Serios?

— Da. În fotografiile de la poliție ale cadavrului...

Dar Somé își aruncă brațul în sus într-un gest involuntar de respingere, de autoprotecție, apoi se ridică în picioare, respirând greu, și se apropie de peretele cu fotografii, de unde Lula privea din mai multe imagini, zâmbitoare, melancolică sau senină. Când designerul se întoarse din nou cu fața la Strike, ochii lui bulbucați și stranii erau umezi.

— La dracu', spuse el cu glas scăzut. Nu vorbi despre ea așa. „Cadavrul“. La dracu'. Ești un ticălos cu sânge înghețat, nu-i așa? Nu-i de mirare că bătrânul Jonny nu te are la inimă.

— N-am vrut să te supăr, spuse Strike calm. Voiam doar să știu dacă te poți gândi la vreun motiv pentru care și-a schimbat hainele când a ajuns acasă. Când a căzut, purta pantaloni și o bluză cu paiete.

— De unde mama dracului să știu de ce s-a schimbat? Întrebă cu furie Somé. Poate că-i era frig. Poate că... E de-a dreptul ridicol. De unde să știu eu?

— Doar întrebam, spuse Strike. Am citit undeva că ai declarat presei că a murit îmbrăcată într-una din rochiile tale.

— N-am spus eu asta, n-am declarat așa ceva. O scârbă de la un tabloid a sunat la birou și a întrebat cum se numește rochia aia. Una dintre cusătorese i-a spus, iar ei au zis că e purtătoarea mea de cuvânt. Javrele au născocit

că încerc să obțin publicitate din asta. Fir-ar al dracului să fie!

— Crezi că mă poți pune în legătură cu Ciara Porter și Bryony Radford?

Somé păru prins pe picior greșit, confuz.

— Ce? Da...

Dar brusc începu să plângă. Nu ca Bristow, cu sughițuri și suspine, ci în tăcere, lacrimile șiroindu-i pe obrajii negri și netezi și pe tricou. Înghiți în sec și închise ochii, se întoarse cu spatele la Strike, își sprijini fruntea de pereți și începu să tremure.

Strike așteaptă în liniște până când Somé își șterse fața de mai multe ori și se întoarse iar spre el. Nu pomeni nimic despre lacrimile lui, ci se întoarse la scaun, se așază și-și aprinse o nouă țigară. După două fumuri lungi, spuse cu o voce neafectată de emoții:

— Dacă și-a schimbat hainele, înseamnă că aștepta pe cineva. Cuckoo se îmbrăca întotdeauna în funcție de ocazie. De bună seamă că aștepta pe cineva.

— Păi, așa m-am gândit și eu, spuse Strike. Dar nu sunt un expert nici în femei, nici în hainele lor.

— Nu, zise Somé cu o umbră de zâmbet malițios, nu pari a fi. Vrei să stai de vorbă cu Ciara și Bryony?

— Mi-ar fi de folos.

— Amândouă participă la o ședință foto pentru mine miercuri: 1 Arlington Terrace în Islington. Dacă vii în jur de cinci, vor fi libere să discute cu tine.

— Drăguț din partea ta, mulțumesc.

— Nu e drăguț din partea mea, spuse Somé calm. Vreau să știu ce s-a întâmplat. Când o să vorbești cu Duffield?

— De îndată ce reușesc să-l prind.

— Își închipuie c-a scăpat, căcăciosu' naibii. Trebuie să se fi schimbat pentru că știa c-o să vină el, nu? Chiar dacă se certaseră, știa că o să vină după ea. Dar el n-o să vorbească niciodată cu tine.

— Ba o să vorbească, spuse Strike pe un ton relaxat, în timp ce-și punea în buzunar blocnotesul și se uita la ceas. Ți-am răpit o groază de timp. Mulțumesc din nou.

În timp ce Somé îl conducea pe Strike înapoi pe scara spiralată și de-a lungul coridorului cu pereți albi, o parte din fanfaronadă îi reveni. Iar când și-au strâns mâinile în holul răcoros, nu se mai vedea pe fața lui nicio urmă de suferință.

— Mai dă jos câteva kilograme, spuse Somé, la despărțire, și-am să-ți trimit ceva XXL.

Când ușa depozitului se închise în urma lui Strike, îl auzi pe Somé strigând către fata cu părul roșu de la recepție:

— Știu la ce te gândești, Trudie. Îți imaginezi cum te ia cu brutalitate pe la spate, nu-i așa? Zi-mi, draga mea, nu-i așa? Un *soldățel* solid și brutal!

Apoi se auzi râsul șocat al lui Trudie.

Faptul că Charlotte accepta tăcerea lui Strike era fără precedent. Nu mai fuseseră nici apeluri, nici mesaje; întreținea astfel amăgirea că ultima lor ceartă murdară și vulcanică o schimbase irevocabil, o depousedase de iubire și îi alungase furia. Totuși, Strike o cunoștea pe Charlotte la fel de intim ca pe un microb care zăbovisese în sângele lui timp de cincisprezece ani. Știa că singurul ei răspuns la durere era să-l rănească pe vinovat cât mai adânc cu putință, oricare ar fi fost prețul plătit de ea. Ce s-ar întâmpla dacă refuza să-i acorde o audiență și dacă nu ceda? Era singura strategie pe care n-o încercase niciodată și tot ce-i mai rămăsese.

Câteodată, atunci când rezistența lui Strike scădea (noaptea târziu, singur pe patul de campanie), infecția erupea din nou: regretul și dorul sporeau, iar el o vedea de aproape, frumoasă, goală, șoptindu-i cuvinte de dragoste; sau plângând încetișor, spunându-i că știa că era depravată, ruinită, imposibilă, dar că el era lucrul cel mai bun și mai adevărat pe care-l cunoscuse vreodată. Apoi, faptul că se afla la doar câteva apăsări de butoane pentru a vorbi cu ea părea o baricadă prea fragilă împotriva

tentației, așa că uneori ieșea din sacul de dormit și se ducea țopăind pe întuneric la biroul abandonat al lui Robin, aprindea veioza și studia, ore în șir, raportul de caz. O dată sau de două ori a apelat dis-de-diminează mobilul lui Rochelle Onifade, dar ea nu i-a răspuns niciodată.

Joi dimineată, Strike s-a întors la zidul de lângă spitalul St Thomas și a așteptat trei ore, sperând să o vadă din nou pe Rochelle, însă fata nu a apărut. A pus-o pe Robin să sune la spital, numai că de data asta cei de acolo au refuzat să comenteze absența de la tratament a lui Rochelle și s-au opus oricărei încercări de obținere a adresei ei.

Vineri dimineată, întorcându-se de la Starbucks, Strike îl găsi pe Spanner șezând nu pe canapeaua de lângă biroul lui Robin, ci chiar pe birou. Ținea între buze o țigară artizanală neaprinsă și stătea aplecat înspre ea, aparent dovedindu-se mai amuzant decât îl găsisese vreodată Strike, pentru că Robin râdea în maniera ușor adversă a unei femei care, deși se simte bine, dorește totuși să dea de înțeles foarte clar că reduta e bine apărată.

— 'Neața, Spanner, spuse Strike, dar caracterul ușor dojenitor al salutului său nu avu darul să modereze nici limbajul corporal explicit al specialistului în computere, nici zâmbetul larg al acestuia.

— Totu-n regulă, Fed? Ți-am adus înapoi Dell-ul.

— Excelent. Un latte decafeinizat dublu, îi spuse Strike lui Robin, așezând paharul lângă ea. Fac eu cinste, adăugă el, când ea întinse mâna după poșetă.

Îndărătnicia cu care Robin refuza să deconteze micile răsfățuri din cutia pentru cheltuieli era înduioșătoare. Fără să obiecteze de față cu musafirul lor, ea îi mulțumi lui Strike, apoi se întoarse la treaba ei, rotindu-și scaunul de birou și întorcându-și fața de la cei doi bărbați.

Flacăra unui chibrit îi mută atenția lui Strike de la espresso-ul său dublu la musafirul lui.

— Spanner, în biroul ăsta nu se fumează.

— Ce? Dar tu fumezi ca un furnal, ce naiba!

— Nu, aici nu fumez. Vino după mine.

Strike îl duse pe Spanner în biroul său și închise ușa cu fermitate în urma lui.

— E logodită, spuse el, așezându-se în scaunul lui obișnuit.

— Deci, îmi ard gazul de pomană, nu? Bine. Pune-o vorbă bună pentru mine dacă logodna se duce pe copcă. E chiar genul meu.

— Nu cred că tu ești al ei.

Spanner rânji cu subînțeles.

— Deja stai la coadă, nu?

— Nu, zise Strike. Știu doar că logodnicul ei e un contabil jucător de rugby. Un tip din Yorkshire, tuns scurt, cu fălci pătrătoase.

Își formase o imagine mentală surprinzător de clară a lui Matthew, deși nu văzuse niciodată vreo poză de-a acestuia.

— Nu se știe niciodată; poate i-ar plăcea să ricoșeze de pe ceva mai colțuros, spuse Spanner, punând laptopul Lulei Landry pe birou și așezându-se vizavi de Strike.

Purta o bluză cam uzată și sandale Jesus în picioarele goale. Era cea mai caldă zi a anului de până atunci.

— M-am uitat bine la chestia asta. Câte detalii tehnice vrei să-ți dau?

— Niciunul, dar vreau să știu dacă poți să explici asta clar la tribunal.

Pentru prima oară, Spanner se arătă cu adevărat intrigat.

— Vorbești serios?

— Foarte. Ai fi capabil să-i demonstrezi unui avocat al apărării că îți cunoști meseria?

— Bine-nțeles că da.

— Atunci, dă-mi doar părțile importante.

Spanner ezită o clipă, încercând să citească expresia lui Strike. În cele din urmă, începu:

— Parola e Agyeman și a fost resetată cu cinci zile înainte ca tipa să moară.

— Zi-mi pe litere.

Spanner îi spuse, adăugând, spre surprinderea lui Strike:

— E un nume de familie. Ghanez. A pus un bookmark pe pagina principală a SSOA — Școala de Studii Orientale și Africane — și era acolo. Uite-aici.

În timp ce vorbea, degetele agile ale lui Spanner apăsău tastele. Pe ecran apăru pagina despre care vorbise, cu margini de culoare verde-deschis, având secțiuni despre școală, știri, personal, studenți, bibliotecă și așa mai departe.

— Însă, când a murit Lula, pagina arăta așa.

Și, cu o altă rafală de clicuri, aduse pe ecran o pagină aproape identică, prezentând, după cum dezvălui curând cursorul care se fâțâia cu repeziciune, un link către necrologul unui anumit profesor J.P. Agyeman, profesor emerit de studii africane.

— A salvat această versiune a paginii, spuse Spanner. Iar istoricul ei de pe internet arată că a căutat pe Amazon cărțile lui în luna anterioară morții ei. În perioada aia s-a uitat la o mulțime de cărți de istorie și politică africană.

— Vreun semn că s-ar fi înscris la SSOA?

— Niciunul aici.

— Altceva interesant?

— Păi, singurul alt lucru pe care l-am observat a fost că un folder mare cu fotografii a fost șters de pe computer pe șaptesprezece martie.

— De unde știi asta?

— Există programe care te ajută să recuperezi chestii pe care oamenii le cred dispărute de pe hard disk, spuse Spanner. Cum crezi că sunt prinși toți pedofilii ăia?

— L-ai recuperat?

— Da. L-am salvat pe ăsta.

Îi dădu lui Strike un stick de memorie.

— M-am gândit că nu vrei să-l pun la loc pe hard disk.

— Nu... deci, pozele erau...?

— Nimic extravagant. Doar că au fost șterse. Cum am zis, unui utilizator obișnuit nu-i trece prin minte că trebuie să te străduiești mai mult decât să apeși „delete”, dacă vrei cu adevărat să ascunzi ceva.

— Șaptesprezece martie, spuse Strike.

— Mda. Ziua Sfântului Patrick.

— La zece săptămâni după moartea ei.

— Poate l-au șters cei de la poliție, sugeră Spanner.

— Nu l-au șters ei, spuse Strike.

După ce plecă Spanner, se grăbi în celălalt birou și o ridică de la locul ei pe Robin, ca să se poată uita la fotografiile care fuseseră șterse de pe laptop. Simțea nerăbdarea lui Robin în timp ce-i dădea explicații despre ce făcuse Spanner și deschidea folderul de pe stickul de memorie.

Robin se temu, o fracțiune de secundă, când prima poză apăru pe ecran, că urmau să vadă ceva oribil: dovezi de criminalitate și perversiuni. Auzise doar despre ascunderea imaginilor online în contextul unor cazuri

îngrozitoare de abuzuri. Totuși, după câteva minute, Strike dădu glas propriilor ei concluzii.

— Nu-s decât niște instantanee sociale.

Nu părea la fel de dezamăgit ca Robin, iar ea se simțea rușinată de sine însăși. Oare chiar dorise să vadă ceva înfiorător? Strike derulă imaginea pe ecran, trecând prin grupuri de fete care râdeau, alte modele și câte-o celebritate ici-colo. Erau mai multe poze cu Lula și Evan Duffield, câteva dintre ele fiind făcute evident de unul sau altul dintre ei înșiși, ținând aparatul la lungimea brațului, amândoi părând să fie drogați sau beți. Somé avea și el câteva apariții. Lula părea mai serioasă, mai reținută în preajma lui. Erau multe poze cu Ciara Porter și Lula îmbrățișate în baruri, dansând în cluburi și chicotind pe-o canapea din apartamentul aglomerat al cuiva.

— Asta-i Rochelle, spuse pe neașteptate Strike, arătând spre un chip mic și ursuz ce apărea sub brațul Ciarei într-o fotografie de grup.

Kieran Kolovas-Jones se vedea și el în această imagine; stătea într-o margine, zâmbind fericit.

— Fă-mi un serviciu, zise Strike, când terminară de vizionat toate cele două sute douăsprezece fotografii. Mai uită-te o dată la pozele astea și încearcă măcar să-i identifiți pe oamenii celebri, ca să putem avea un indiciu despre cine ar fi vrut ca pozele să dispară de pe laptopul ei.

— Dar aici nu e absolut nimic incriminant, remarcă Robin.

— Trebuie să fie ceva, spuse Strike.

Se întoarse în biroul lui de unde dădu trei telefoane: lui John Bristow (într-o ședință, nu poate fi deranjat; „Vă rog să-i spuneți să mă sune cât mai curând posibil”), lui Eric Wardle (mesageria vocală: „Am o întrebare despre

laptopul Lulei Landry”) și lui Rochelle Onifade (la noroc; niciun răspuns; nicio șansă să mai lase vreun mesaj: „Mesageria vocală este plină”).

— Tot n-am noroc cu domnul Bestigui, îi spuse Robin când Strike ieși din biroul său și o găsi efectuând căutări legate de o brunetă neidentificată care pozase cu Lula pe o plajă. Am sunat din nou azi-dimineață, dar el nu vrea să-mi răspundă. Am încercat toate variantele. M-am dat drept tot soiul de oameni, am spus că e ceva urgent... ce-i așa de amuzant?

— Doar mă întrebam de ce niciunul dintre oamenii la care ai fost pentru interviuri nu ți-a oferit un job, spuse Strike.

— Ah, făcu Robin, roșind ușor. Ba mi-au oferit. Toți. Am acceptat postul de resurse umane.

— Aha. Bun, spuse Strike. N-ai zis. Felicitări.

— Scuze, am crezut că ți-am spus, minți Robin.

— Deci, o să pleci... când?

— Peste două săptămâni.

— Ah. Probabil că Matthew e încântat, nu-i așa?

— Da, spuse ea, ușor luată prin surprindere, este.

Era aproape ca și cum Strike știa cât de puțin îi plăcea lui Matthew faptul că ea lucra pentru el; dar asta era imposibil. Avusese grijă să nu facă nici cea mai mică aluzie la tensiunile de acasă.

Telefonul sună și Robin răspunse.

— Biroul domnului Cormoran Strike... Da, cu cine vorbesc, vă rog?... E Derrick Wilson, îi spuse ea, dându-i receptorul.

— Bună, Derrick.

— Domnul Bestigui e plecat pentru vro două zile, spuse vocea lui Wilson. Dacă vrei să vii să arunci o privire la clădire...

— Ajung acolo în jumătate de oră, zise Strike.

Se ridicase în picioare, controlându-și buzunarele pentru portofel și chei, când observă aerul ușor trist al lui Robin, cu toate că ea continua să studieze fotografiile neincriminante.

— Vrei să vii și tu?

— Da! spuse ea brusc înviorată, luându-și geanta și închizând computerul.

Ușa grea, vopsită în negru, de la numărul 18 de pe Kentigern Gardern, se deschidea spre un hol din marmură. Exact în direcția opusă intrării se afla un frumos birou din mahon încorporat, la dreapta căruia era o scară, care cotea dispărând imediat din vedere (trepte de marmură, cu balustradă din alamă și lemn); intrarea în lift, cu ușile aurii lustruite, și o ușă solidă din lemn negru fixată în zidul zugrăvit în alb. Pe un suport cubic alb, aflat în colțul dintre aceasta și ușile de la intrare, se afla o vitrină imensă cu crini orientali roz-închis în vase tubulare înalte, mireasma lor îngreunând aerul călduț. Peretele din stânga era acoperit cu oglinzi, dublând dimensiunea aparentă a spațiului, reflectându-i pe Strike și pe Robin, care se uitau lung în jur, ușile liftului și candelabrul modern de deasupra, alcătuit din cuburi de cristal, și transformând biroul paznicului într-o vastă întindere de lemn lustruit.

Strike își aminti descrierea lui Wardle: „Apartamente cu marmură și prostii ca... ca la un hotel de cinci stele”. Lângă el, Robin se străduia să nu se arate impresionată. Deci așa trăiau multimilionarii. Ea și Matthew ocupau

parterul unei case pentru două familii din Clapham. Camera lor de zi avea aceeași dimensiune ca și cea alocată paznicilor care ieșeau din schimb, pe care Wilson le-o arătă mai întâi. Era îndeajuns de încăpătoare pentru o masă și două scaune; o cutie montată în perete conținea toate cheile principale, iar o altă ușă ducea într-o toaletă minuscule.

Wilson purta o uniformă neagră care aducea cu una de polițist, cu nasturii de alamă, cravata neagră și cămașa albă.

— Monitoare, îi arătă el lui Strike după ce ieșiseră din camera din spate și se opriseră în spatele biroului, unde un șir de patru ecrane alb-negru mici erau ascunse de vizitatori.

Unul arăta imaginea transmisă de camera situată deasupra ușii de la intrare, oferind o vedere limitată a străzii; altul afișa o vedere la fel de pustie a unei parări subterane; al treilea, grădina din spate, părăsită, a clădirii de la numărul 18, care cuprindea gazonul, niște plante ornamentale fanteziste și zidul înalt pe care Strike se cățăraseră; în sfârșit, al patrulea arăta interiorul liftului care staționa. Lângă monitoare, erau două panouri de control pentru alarmele comune și cele pentru ușile de la piscină și parcare, precum și două telefoane, unul atașat la o linie externă, iar celălalt legat doar cu cele trei apartamente.

— Asta, spuse Wilson, arătând spre ușa solidă din lemn, duce la sala de sport, piscină și parcare, iar la solicitarea lui Strike, îi conduse prin ea.

Sala de sport era mică, dar cu pereții acoperiți cu oglinzi, ca și holul, astfel încât părea să fie de două ori mai spațioasă. Avea o fereastră, cu fața la stradă, și conținea o bandă de alergat, un stepper, un simulator de vâslit și un set de greutăți.

O a doua uşă de mahon ducea la o scară de marmură îngustă, luminată de nişte aplice cubice, pe care coborâra la un mic nivel inferior, unde o uşă vopsită simplu dădea într-o parcare subterană. Wilson o deschise cu două chei, una Chubb şi cealaltă Yale, apoi acţionează un comutator. Suprafaţa inundată de lumina reflectoarelor era aproape cât strada de lungă şi plină de maşini care valorau milioane de lire: Ferrari, Audi, Bentley, Jaguar şi BMW. La intervale de câte şase metri de-a lungul zidului din spate erau uşi precum cea pe care tocmai pătrunseseră: intrări interioare pentru fiecare dintre clădirile de pe Kentigern Gardens. Uşile electrice de garaj care dădeau spre interior dinspre Serf's Way erau aproape de numărul 18, fiind conturate de lumina argintie a zilei.

Robin se întrebă la ce se gândeau bărbaţii tăcuţi de lângă ea. Era Wilson obişnuit cu vieţile extraordinare ale oamenilor care locuiau acolo? Obişnuit cu parcările subterane, cu piscinele şi maşinile Ferrari? Şi se gândea oare Strike (aşa cum se gândea ea) că acest lung şir de uşi reprezenta posibilităţi pe care nu le luase niciodată în considerare: prilejuri de a te furişa la vecini şi de a te ascunde sau a pleca în tot atâtea direcţii câte case erau pe strada aceea? Dar apoi observă numeroasele camere video negre montate la distanţe regulate pe partea superioară, umbrită a zidurilor, care transmiteau imagini spre nenumărate monitoare. Era posibil ca niciuna dintre ele să nu fi fost supravegheată în noaptea aceea?

— OK, spuse Strike, iar Wilson îi conduse înapoi pe scara de marmură şi încuie uşa parcării.

Coborâra apoi o scară scurtă, mirosul de clor fiind tot mai puternic cu fiecare treaptă, până când Wilson

deschise o ușă și se simțiră asaltați de un val de aer cald, umed, mustind de chimicale.

— Asta e ușa care n-a fost încuiată în noaptea aceea? îl întrebă Strike pe Wilson, care încuviință din cap acționând un alt comutator și lumina străluci orbitor.

Pășiră pe marginea lată din marmură a piscinei, protejată cu un covor gros din plastic. Zidul opus era, și el, acoperit cu oglinzi. Robin văzu cele trei siluete stând acolo, complet îmbrăcate și nepotrivite pe fondul picturii murale cu plante tropicale și fluturi în zbor, care se înălța până la tavan. Piscina avea cam cincisprezece metri lungime, iar la capătul îndepărtat era un jacuzzi hexagonal, dincolo de care se vedeau trei cabine de schimb, cu uși care se puteau bloca.

— Aici nu sunt camere de supraveghere? întrebă Strike privind în jur, iar Wilson clătină din cap.

Robin simțea cum i se prelinge sudoarea pe ceafă și la subsuori. Era un aer înăbușitor în zona piscinei și se simți încântată să urce scara înaintea celor doi bărbați, revenind în hol, unde, prin comparație, era plăcut și aerisit. O blondă tânără și micuță apăruse în absența lor, îmbrăcată într-o salopetă roz, blugi și tricou, și cărând o găleată din plastic plină cu obiecte pentru curățenie.

— Derrick, spuse ea într-o engleză cu accent puternic, când paznicul își făcu apariția. Am nefoie cheie pentru doi.

— Ea e Lechsinka, zise Wilson. Femeia de serviciu.

Fata le făcu lui Robin și lui Strike hatârul unui zâmbet mic și dulce. Wilson se duse în spatele biroului din mahon și-i dădu o cheie pe care o scoase de dedesubt, după care Lechsinka urcă treptele, cu găleata legănându-se, posteriorul ei acoperit de blugii mulați unduindu-se

seducător. Strike, conștient de privirea piezișă a lui Robin, își mută privirea fără tragere de inimă.

Strike și Robin îl urmară pe Wilson pe scară până la apartamentul 1, pe care-l descuie. Strike sesiză că ușa dinspre casa scării avea o gaură pentru vizor de tip vechi.

— Aici locuiește domnul Bestigui, anunță Wilson și anulă alarma prin introducerea codului pe o tastatură aflată la dreapta ușii. Lechsinka deja a fost aici de dimineață.

Strike simțea mirosul cerii de lustruit și vedea urmele de aspirator de pe covorul alb din hol, cu aplicile în monturi de alamă și cele cinci uși albe imaculate. Remarcă tastatura discretă de pe peretele din dreapta, fixată în unghi drept față de o pictură în care capre și țărani visători pluteau peste un sat redat în tonalități de albastru. Vaze înalte cu orhidee stăteau pe o masă neagră în stil japonez sub tabloul de Chagall.

— Unde e Bestigui? îl întrebă Strike pe Wilson.

— La Los Angeles, spuse paznicul. Se-ntoarce în două zile.

Camera de zi era luminoasă și avea trei ferestre înalte, fiecare dintre ele având în spate câte un balconaș de piatră. Pereții erau zugrăviți în albastru de Wedgwood și aproape toate celelalte erau albe. Totul era curat, elegant și frumos proporționat. Tot aici mai era și o singură pictură superbă: macabră, suprarealistă, cu un bărbat ținând în mână o sulită, mascat ca mierlă, braț la braț cu un tors de femeie fără cap, redat în tonuri de cenușiu.

Din această cameră susținea Tansy Bestigui că au-zise schimbul de urlate de la două etaje mai sus. Strike se apropie de ferestrele înalte, observând încuietorile moderne, grosimea panourilor de sticlă, absența completă a

zgomotului din stradă, cu toate că își ținea urechea la un centimetru de sticla rece. Balconul era îngust și plin cu arbuști în ghivece, tunși în formă de con ascuțit.

Strike se duse către dormitor. Robin rămase în camera de zi, întorcându-se încet în locul în care se afla, admirând candelabrul din sticlă venețiană, covorul discret în nuanțe de bleu și roz, televizorul cu plasmă uriaș, masa modernă pentru cină, din sticlă și metal, precum și scaunele din fier capitonate cu mătase; micile *objets d'art* de pe măsuțele laterale din sticlă și de pe polița din marmură albă a șemineului. Se gândi, cu oarecare tristețe, la canapeaua de la IKEA de care, până acum, fusese atât de mândră; apoi își aminti de patul de campanie al lui Strike cu o tresărire de rușine. Surprinzând privirea lui Wilson, spuse, imitând inconștient remarca lui Eric Wardle:

— E o lume diferită, nu-i așa?

— Mda, zise el. N-ai putea să ții niște copii aici.

— Nu, spuse Robin, care nu privise locul din acest punct de vedere.

Angajatorul ei ieși din dormitor, evident absorbit de stabilirea unui anumit lucru spre propria lui mulțumire, apoi dispăru în hol.

De fapt, Strike își demonstra sieși că traseul logic din dormitorul soților Bestigui spre baie trecea prin hol, ocolind cu totul camera de zi. Mai mult, era convins că singurul loc din apartament din care Tansy ar fi putut să vadă căderea fatală a Lulei Landry — și să-și dea seama de ceea ce vede — era camera de zi. În pofida afirmației contrare a lui Eric Wardle, din baie nimeni n-ar fi putut să vadă decât parțial fereastra prin dreptul căreia căzuse Landry: ar fi fost insuficient, pe timp de noapte, ca să fii sigur dacă ceea ce căzuse era un corp uman, cu atât mai puțin să identifici persoana.

Strike reveni în baie. Acum că se afla în posesia solitară a căminului conjugal, Bestigui dormea pe partea mai apropiată a patului de ușă și de hol, judecând după aglomerarea de pilule, pahare și cărți de pe noptiera din acea parte. Strike se întrebă dacă așa stătuseră lucrurile și când conviețuia cu soția lui.

Din dormitor, se intra într-un dressing mare cu ușă din oglindă. Era plin cu costume și cămăși italiene de la Turnbull & Asser. Două sertare compartimentate, puțin adânci, erau dedicate în întregime butonilor din aur și platină. În spatele raftului cu pantofi era un seif ascuns după un panou fals.

— Cred că aici am terminat, îi spuse Strike lui Wilson, alăturându-se celorlalți doi din camera de zi.

La plecarea din apartament, Wilson setă alarma.

— Știi codurile pentru toate apartamentele?

— Da, spuse Wilson. Trebe, în caz că se declanșează.

Urcară treptele până la etajul al doilea. Scara cotea atât de strâns pe după lift, încât alcătuia o succesiune de colțuri oarbe. Ușa apartamentului 2 era identică celei de la apartamentul 1, exceptând faptul că era întredeschisă. Dinăuntru se auzea uruitul aspiratorului mânuit de Lechsinka.

— Aici îi avem acum pe domnul și doamna Kolchak, spuse Wilson. Ucrainieni.

Holul era identic ca formă cu cel de la numărul 1, cu multe caracteristici asemănătoare, inclusiv tastatura pentru alarmă de pe perete montată în unghi drept față de ușa de la intrare; dar, în loc de covoare, pe jos era gresie. În locul picturii, vizavi de intrare era o oglindă mare, cu ramă aurită, de o parte și de alta a acesteia fiind așezate două măsuțe de lemn fragile, cu picioare fusiforme, pe care stăteau lămpi Tiffany ornate.

— Trandafirii lui Bestigui erau așezați pe o chestie din asta? întrebă Strike.

— Mda, pe una chiar ca alea, spuse Wilson. Acum e dusă în holul de la intrare.

— Și ați pus-o aici, în mijlocul holului, cu trandafirii pe ea?

— Da. Bestigui a vrut ca Macc să-i vadă de îndată ce intra în apartament, dar era destul loc să-i ocolești, se poate vedea asta. Nu era nevoie să-i trănțești. Dar polițaiul era tânăr, spuse Wilson, îngăduitor.

— Unde sunt butoanele de panică despre care mi-ai vorbit? întrebă Strike.

— Uite-aici, spuse Wilson, conducându-l din hol în dormitor. Unul e lângă pat și mai e unul în camera de zi.

— Toate apartamentele au așa ceva?

— Mda.

Pozițiile relative ale dormitoarelor, camerei de zi, bucătăriei și băii erau identice cu cele din apartamentul 1. Multe dintre finisaje erau similare, până și ușile din oglinzi ale dressingului, pe care Strike se duse să-l verifice. În timp ce detectivul deschidea ușile și trecea în revistă rochiile și hainele de femei valorând mii de lire, Lech-sinka ieși din dormitor cu o curea, două cravate și mai multe rochii protejate în pungi de polietilenă peste braț, aduse de curând de la curățătorie.

— Bună, zise Strike.

— Salut, spuse ea, ducându-se la o ușă din spatele ei și trăgând afară suportul pentru cravate. Scuze, te rog.

El se dădu la o parte. Era scundă și foarte frumușică, cu o față veselă și copilăroasă, nasul cârn și ochi slavi. Atârnă ordonat cravatele în timp ce Strike o privea.

— Sunt detectiv, spuse el.

Apoi își aminti că Erich Wardle îi spusese că fata vorbește engleza „stricat“.

— Ca un polițist, tatonă el terenul.

— Ah. Poliție.

— Ai fost aici, nu-i așa, în ziua de dinainte ca Lula Landry să moară?

Abia după mai multe încercări reuși să redea exact ce voia să zică. Totuși, când înțelese despre ce e vorba, fata nu obiectă deloc să răspundă la întrebări, atâta timp cât putea să continue cu aranjatul hainelor în timp ce vorbea.

— Eu mereu curăț întâi scara, spuse ea. Don'șoara Landry vorbește foarte tare cu fratele ei; el urlă că ea dă la prieten prea mult ban și ea foarte rea cu el. Curăț numărul doi, gol. E curat deja. Repede.

— Erau Derrick și omul de la firma de securitate acolo în timp ce făceai curat?

— Derrick și...?

— Reparatorul? Omul cu alarma?

— Da, omu' cu alarma și Derrick, da.

Strike îi auzea pe Robin și Wilson discutând în hol, unde-i lăsase.

— După ce termini de făcut curat, setezi din nou alarmele?

— Pus alarma? Da, spuse ea. Unu nouă șase șase, la fel ca ușa, Derrick îmi zice.

— El ți-a spus numărul înainte să plece cu omul cu alarma?

Din nou, avu nevoie de mai multe încercări ca să transmită mesajul, iar când fata îl înțelese, păru nerăbdătoare.

— Da, eu spus deja asta. Unu nouă șase șase.

— Deci, ai pus alarma după ce ai terminat de făcut curat aici?

— Pus alarma, da.

— Și omul cu alarma, cum arăta?

— Omul cu alarma? Arăta?

Fata se încruntă adorabil, încrețindu-și nasul mic, și ridică din umeri.

— Eu nu văzut fața la el. Dar albastru... tot albastru..., adăugă ea și cu mâna liberă făcu un gest ca de măturare în josul corpului.

— Salopetă? sugeră el, dar pe fața fetei se citea clar că nu înțelegea. OK, unde ai făcut curat după aia?

— Numărul unu, spuse Lechsinka, reluând aranjatul hainelor în șifonier, mișcându-se pe lângă el ca să găsească rafturile corecte. Curățat ferestre mari. Madam Bestigui vorbește telefon. Supărat. Mâniat. Zice că nu vrea să mai mintă.

— Că nu voia să mai *mintă*? repetă Strike.

Lechsinka încuviință cu o mișcare a capului, ridicându-se pe vârfuri ca să atârne pe umeraș o rochie lungă până la podea.

— Ai auzit-o spunând la telefon, repetă el cât mai clar, că nu mai voia să mintă?

Lechsinka dădu iar din cap, cu fața inocentă, lipsită de expresie.

— Apoi mă vede și strigă „Pleacă, pleacă!”

— Serios?

Lechsinka încuviință și continuă să aranjeze hainele.

— Unde era domnul Bestigui?

— Nu acolo.

— Știi cu cine vorbea doamna? La telefon?

— Nu.

Dar apoi, cu oarecare viclenie, spuse:

— Femeie.

— O femeie? De unde știi?

— Urlește, urlește la telefon. Pot s-aud femeie.

— Era o ceartă? Se ciondăneau? Țipau una la alta? Tare, da?

Strike se putea auzi cum adoptă pe nesimțite limba-jul absurd, excesiv de deliberat al englezului cu dificultăți lingvistice. Lechsinka aprobă iar cu o mișcare a capului, în timp ce deschidea sertarele în căutarea locului potrivit pentru curea, singurul obiect care-i rămăsese pe braț. După ce în sfârșit o rulă și o puse la locul ei, se ridică și se îndepărtă de el, intrând în dormitor. Strike o urmă.

În timp ce Lechsinka făcea patul și curăța noptierele, el află că ultimul apartament în care fata făcuse curat în acea zi fusese cel al Lulei, după ce aceasta plecase în vizită la mama ei. Lechsinka nu observase nimic ieșit din comun și nu zărise nici vreun petic de hârtie albastră, fie ea scrisă sau nescrisă. Gențile lui Guy Somé și diferitele obiecte pentru Deeby Macc fuseseră livrate la biroul paznicilor cam pe la ora când ea își terminase treaba, așa că ultimul lucru pe care-l făcuse în ziua aceea de muncă fusese să ia cadourile designerului și să le ducă în apartamentul Lulei și în cel în care urma să stea Macc.

— Și ai pus alarmele din nou după ce ai lăsat lucrurile acolo?

— Da, pus alarme.

— La Lula?

— Da.

— Și unu nouă șase șase în Apartamentul Doi?

— Da.

— Ți mai amintești ce ai lăsat în apartamentul lui Deeby Macc?

Nevoită să mimeze unele dintre obiecte, fata reuși totuși să transmită că își amintea de două bluze, o curea, o pălărie, niște mănuși și (făcu un gest în jurul încheieturilor mâinii) butoni de cămașă. După ce depozitase obiectele respective în zona cu rafturi la vedere a dressingului, astfel încât Macc să nu le poată rata, resetase alarma și plecase acasă.

Strike îi mulțumi frumos și zăbovi doar atât cât să-i mai admire o dată posteriorul îmbrăcat în blugii mulați în timp ce îndrepta pilota, înainte să li se alăture lui Robin și Wilson în hol.

În timp ce urcau al treilea șir de trepte, Strike verifică povestea Lechsinkăi cu Wilson, care îi confirmă că-i spusese reparatorului să seteze alarma la 1966, ca și ușa de la intrarea clădirii.

— Am ales un număr pe care Lechsinka să-l poată ține minte ușor, pentru că e ca la ușa din față. Macc putea s-o reseteze la alt număr, dacă dorea.

— Îți mai amintești cum arăta reparatorul? Ai zis că era nou?

— Un băiat chiar tânăr. Cu părul pân-aici.

Wilson arată baza gâtului.

— Alb?

— Da, alb. Ai fi zis că nici n-a apucat să se bărbierească încă.

Ajunseseră la ușa Apartamentului Trei, cândva locuința Lulei Landry. Robin simți un frison de ceva — teamă, emoție — când Wilson deschise cea de-a treia ușa de apartament vopsită în alb, cu vizorul ei sticlos de dimensiunea unui glonț.

Apartamentul de sus avea un design diferit față de celelalte două: mai mic și mai aerisit. Fusese de curând

decorat peste tot cu nuanțe de crem și maro. Guy Somé îi spusese lui Strike că precedentul locuitor celebru al apartamentului iubea culoarea respectivă. Dar acum era la fel de impersonal ca orice cameră de hotel destinată clienței înstărite. Strike o luă înainte în tăcere spre camera de zi.

Covorul de aici nu era bogat și lânos ca în apartamentul soților Bestigui, ci făcut din iută aspră de culoarea nisipului. Strike dădu cu călcâiul peste el: nu lăsă niciun semn, nicio dâră.

— Podeaua arăta la fel când Lula locuia aici? îl întrebă pe Wilson.

— Da. Ea l-a ales. Era aproape nou, așa că l-au lăsat așa.

În locul ferestrelor înalte situate la distanțe regulate, fiecare având către trei balconașe separate, apartamentul de la mansardă avea o singură pereche de uși duble care dădeau într-un balcon larg. Strike descuie și deschise ușile, apoi păși afară. Lui Robin nu-i plăcea să-l vadă făcând asta. După o privire aruncată spre chipul imposibil al lui Wilson, se întoarse ca să se uite la perne și la reproducerile alb-negru de pe pereți, încercând să nu se gândească la cele întâmplare acolo în urmă cu trei luni.

Strike privea în jos, la stradă, iar Robin poate c-ar fi fost surprinsă să știe că gândurile lui nu erau așa de obiective și detașate cum presupunea ea.

Încerca să-și imagineze pe cineva care-și pierduse complet controlul. Cineva care se repezea la Landry cum stătea, fragilă și frumoasă, în ținuta pe care o alesese ca să aștepte un musafir așteptat cu nerăbdare. Un ucigaș orbit de furie, pe jumătate târând-o, pe jumătate împingând-o și, în sfârșit, cu forța brută a unui nebun teribil de motivat, aruncând-o. Secunde care s-au scurs până

a căzut prin aer pe asfaltul acoperit de plapuma înșelător de moale a zăpezii trebuie să fi părut că durează o eternitate. Dăduse din mâini cu disperare, încercând să găsească puncte de sprijin în aerul gol și nemilos; și apoi, fără răgazul de a face rectificări, de a explica, de a face un testament sau de a-și cere iertare, fără niciunul dintre luxurile îngăduite celor cărora moartea le este anunțată, Lula se prăbușise pe asfalt.

Morții pot vorbi doar prin gurile celor lăsați în urmă și prin semnele împrăștiate după ei. Strike o simțise pe femeia vie îndărătul cuvintelor pe care le scrisese prietenilor ei; îi auzise vocea dintr-un telefon ținut la ureche; dar acum, privind în jos la ultimul lucru pe care-l văzuse în viața ei, se simțea straniu de apropiat de ea. Adevărul începea să se clarifice lent din masa de detalii disperate. Ceea ce lipsea era dovada.

Mobilul îi sună în timp ce stătea acolo. Numele și numărul lui John Bristow apărură pe ecran, așa că preluă apelul.

— Bună, John, mulțumesc că m-ai sunat.

— Nicio problemă. Vreo noutate? Întrebă avocatul.

— Posibil. Am pus un expert să se uite prin laptopul Lulei și a găsit un folder cu fotografii care au fost șterse după ce Lula a murit. Știi ceva despre asta?

Vorbele lui primiră în loc de răspuns o tăcere completă. Singurul motiv pentru care Strike știa că nu li se întrerupsese convorbirea era un mic zgomot de fond care se auzea de la Bristow.

În sfârșit, avocatul spuse cu o voce schimbată:

— Au fost șterse *după* moartea Lulei?

— Așa zice expertul.

Strike privi cum o mașină se deplasa lent pe stradă, oprindu-se la jumătatea ei. O femeie îmbrăcată în blană se dădu jos.

— Îmi... îmi pare rău, spuse Bristow, părând teribil de tulburat. Sunt... sunt de-a dreptul șocat. Poate că cei de la poliție să le fi șters?

— Când ai primit laptopul înapoi de la ei?

— Păi... cam prin februarie, cred, pe la începutul lui februarie.

— Folderul ăsta a fost șters pe șaptesprezece martie.

— Dar... dar asta chiar n-are nicio logică. Nimeni nu știa parola.

— Ei bine, este evident că cineva a știut-o. Ai zis că polițiștii i-au spus mamei tale care era parola.

— Cu siguranță că mama n-ar fi șters...

— Nu sugerez că le-ar fi șters ea. Există vreo șansă ca ea să fi lăsat laptopul deschis? Sau să fi dat altcuiva parola?

Se gândi că Bristow era în birou. Se auzeau voci slabe în fundal și, în depărtare, o femeie râzând.

— E posibil, spuse Bristow, vorbind rar. Dar cine ar fi putut să șteargă pozele? Decât dacă... dar, Doamne, ar fi oribil...

— Ce anume?

— Doar nu crezi că vreuna dintre infirmiere ar fi putut să fure imaginile? Să le vândă vreunui ziar? Dar ăsta e un gând groaznic... o infirmieră...

— Tot ce știe expertul e că au fost șterse. Nu există nicio dovadă că ar fi fost furate sau copiate. Dar, așa cum spui și tu... orice e posibil.

— Dar cine altul... adică, firește că nu-mi place să cred că ar putea fi o infirmieră, dar cine altcineva *putea* să fie?

Laptopul a fost la mama acasă din momentul în care poliția i l-a returnat.

— John, tu ești la curent cu toți vizitatorii pe care i-a avut mama ta în ultimele trei luni?

— Cred că da. Adică, bineînțeles, nu pot să fiu sigur...

— Nu. Ei, tocmai asta e dificultatea.

— Dar de ce... de ce ar face cineva așa ceva?

— Îmi vin în minte câteva motive. Mi-ar fi de mare folos dacă ai putea s-o întrebi pe mama ta despre asta, John. Dacă a lăsat laptopul pornit pe la mijlocul lui martie. Dacă vreunul dintre vizitatorii ei și-a exprimat interesul față de el.

— O... o să încerc.

Bristow părea foarte îngrijorat, pe punctul de a izbucni în plâns.

— E foarte, foarte slăbită acum.

— Îmi pare rău, spuse Strike pe un ton formal. Te sun eu în scurt timp. Salut.

Părăsi balconul și închise ușile, apoi se întoarse spre Wilson.

— Derrick, poți să-mi arăți cum ai căutat în apartamentul ăsta? În ce ordine te-ai uitat în camere în noaptea aceea?

Wilson se gândi o clipă, apoi spuse:

— Am venit aici mai întâi. Uitat în jur, văzut ușile deschise. Nu le-am atins. Apoi — le arată că trebuie să-l urmeze — m-am uitat aici...

Robin, mergând după cei doi bărbați, observă o schimbare subtilă în modul în care Strike vorbea cu paznicul. Îi puneă întrebări simple, abile, concentrate pe ceea ce Wilson simțise, pipăise, văzuse și auzise la fiecare pas prin apartament.

Sub îndrumarea lui Strike, limbajul nonverbal al lui Wilson începu să se schimbe. Le arătă cum se ținuse de ramele ușilor, aplecându-se din prag înăuntru, ca să arunce o privire rapidă în camere. Când traversă singurul dormitor, făcu asta cu încetinitorul, răspunzând atenției totale a lui Strike. Se lăsă în genunchi ca să demonstreze cum se uitase sub pat și, la sugestia lui Strike, își aminti că găsisse o rochie mototolită sub picioarele lui. Îi duse apoi, cu fața încordată de concentrare, la baie și le arătă cum se învârtise ca să verifice după ușă înainte să alerge (aproape că mimă fuga, mișcându-și exagerat brațele în timp ce pășea) iar la ușa de la intrare.

— Și pe urmă, spuse Strike deschizând-o și făcându-i semn lui Wilson să treacă prin ea, ai ieșit din cameră...

— Da, am ieșit, admise Wilson cu vocea lui de bas, și am apăsât butonul liftului.

Mimă gestul acționării butonului și arătă cum deschisese grăbit ușile, neliniștit să vadă ce era înăuntru.

— Nimic... așa că am fugit înapoi pe scară.

— Ce auzeai acum? întrebă Strike, urmându-l.

Niciunul dintre ei nu-i dădea vreo atenție lui Robin, care închisese ușa apartamentului în urma ei.

— Foarte departe — soții Bestigui urlă — și o iau pe după colțul ăsta și...

Wilson încremeni pe scară. Strike, care părea să fi anticipat o astfel de reacție, se opri, la rândul lui. Robin se ciocni de el și începu să-și ceară scuze fâstăcită, dar Strike îi făcu semn cu mâna să tacă, de parcă, se gândi ea, Wilson ar fi fost în transă.

— Și am alunecat, spuse Wilson. Părea șocat. Am uitat asta. Am alunecat. Aici. Înapoi. Am căzut în fund zdra-văn. Era apă. Aici. Picături. Aici.

Arăta cu degetul spre trepte.

— Picături, repetă Strike.

— Da.

— Nu era zăpadă.

— Nu.

— Nici urme de pași.

— Picături. Mari. Aici. Mi-a alunecat piciorul și-am alunecat. Și m-am ridicat și-am continuat să alerg.

— Le-ai spus poliștilor despre picăturile de apă?

— Nu. Am uitat. Până acum. Am uitat.

Ceva care-l deranjase tot timpul pe Strike se clarificase în sfârșit. Scoase un oftat adânc de satisfacție și zâmbi larg. Ceilalți doi se uitau lung la el.

Weekendul se profila la orizont, cald și pustiu. Strike stătea din nou la fereastra lui deschisă, fuma și se uita la hoardele de cumpărători care treceau pe Denmark Street, cu raportul de caz în poală și dosarul poliției pe birou. Își făcea o listă de puncte care trebuiau lămurite și filtra hățișul de informații pe care le adunase.

O vreme contemplă o fotografie a fațadei de la numărul 18, așa cum fusese în dimineața de după moartea Lulei. Era o diferență mică, dar pentru Strike semnificativă, între fațada așa cum fusese atunci și cum era acum. Din când în când, se ducea la computer. O dată, ca să-l găsească pe agentul care-l reprezenta pe Deeby Macc. Apoi ca să vadă ce preț aveau acțiunile firmei Albris. Bloc-notesul stătea lângă el deschis la o pagină plină de fraze trunchiate și întrebări, toate fiind consemnate cu scrisul lui dens, colțuros. Când îi sună mobilul, îl duse la ureche fără să verifice cine-l apelase.

— Aa, domnul Strike, spuse glasul lui Peter Gillespie. Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați răspuns.

— Oh, salut, Peter, zise Strike. Te pune să lucrezi și în weekend acum, nu-i așa?

— Unii dintre noi nu au de ales și trebuie să lucreze în weekenduri. Nu ați dat curs niciunuia dintre apelurile mele din timpul săptămânii.

— Am fost ocupat. Cu lucrul.

— Înțeleg. Să înțeleg atunci că ne putem aștepta să plătiți o rată a împrumutului în curând?

— Da, așa mă aștept.

— Dumneavoastră *vă așteptați?*

— Mda, spuse Strike. Ar trebui să fiu în măsură să vă dau ceva în următoarele săptămâni.

— Domnule Strike, atitudinea dumneavoastră mă uimește. V-ați angajat să achitați ratele împrumutului primit de la domnul Rokeby, iar acum ați rămas în urmă cu plățile cam cu...

— Nu pot să-ți plătesc din ce n-am. Dacă nu te agiți prea tare, ar trebui să vă dau toți banii înapoi. Poate chiar dintr-o bucată.

— Mă tem că pur și simplu nu este de ajuns. În afară de cazul în care aduceți toate aceste plăți la zi...

— Gillespie, spuse Strike, cu ochii la cerul senin de dincolo de geam, știm cu toții că bătrânul Jonny n-o să-și dea în judecată băiatul erou de război, rămas cu un singur picior teafăr, pentru neplata unui împrumut care nu i-ar ajunge valetului său să-și cumpere săruri de baie, ce dracu'! Am să-i înapoiez banii, cu dobândă, în următoarele două luni și, dacă vrea, n-are decât să și-i bage-n cur și să le și dea foc. Spune-i asta, din partea mea, iar acum lasă-mă dracului în pace.

Strike termină convorbirea, interesat să constate că nu-și pierduse câtuși de puțin cumpătul, ba chiar își păstrase o veselie moderată.

Continuă să lucreze pe ceea ce ajunsese să considere scaunul lui Robin până noaptea târziu. Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de culcare: sublinie de trei ori cuvintele „Malmaison Hotel, Oxford” și încercui cu o linie groasă numele „J.P. Agyeman”.

Țara se apropia încet-încet de ziua alegerilor. Duminică, Strike se duse la culcare devreme și urmări la televizorul portabil gafele, luările de poziție contrare și promisiunile zilei. Plutea un aer sumbru în toate jurnalele de știri pe care le urmărea. Datoria națională era atât de mare, încât era dificil de cuprins cu mintea. Oricine ar fi ieșit câștigător, urmau reduceri bugetare; reduceri consistente și dureroase. Și, uneori, prin vorbele lor meșteșugite, liderii de partid îi aminteau lui Strike de chirurgii care îi spusese rău precauți că s-ar putea să se confrunte cu un grad de disconfort. Ei, care n-aveau să simtă niciodată la nivel personal suferința pe cale să fie provocată.

Luni dimineață, Strike plecă în Canning Town, unde urma să se vadă cu Marlene Higson, mama biologică a Lulei Landry. Întrevederea fusese stabilită cu multă dificultate. Secretara lui Bristow, Alison, îi transmisese lui Robin prin telefon numărul lui Marlene Higson, iar Strike o sunase personal. Deși evident dezamăgită că necunoscutul de la telefon nu era jurnalist, ea se arătase inițial dispusă să se vadă cu Strike. După care a sunat la birou de două ori: mai întâi, ca s-o întrebe pe Robin dacă detectivul avea să-i deconteze cheltuielile de deplasare până în centrul orașului, la care a primit un răspuns negativ; apoi, cu o falcă în cer și cu una în pământ, ca să anuleze întâlnirea. Un al doilea apel din partea lui Strike a asigurat un acord provizoriu pentru o întâlnire în pubul

amplasat în zona unde locuia ea. După care a venit o nouă anulare prin intermediul unui mesaj iritat lăsat în mesageria vocală.

În sfârșit, Strike a telefonat apoi pentru a treia oară și i-a spus că, în opinia lui, investigația sa se afla în fază finală, după care dovezile vor fi transmise poliției, ceea ce va avea drept efect, nu se îndoia deloc în privința asta, o nouă explozie de publicitate. Acum, gândindu-se mai bine, a spus el, dacă ea nu voia să-l ajute, s-ar putea să fie mai bine pentru ea să se protejeze de un nou potop de întrebări din partea presei. Marlene Higson și-a exprimat vehement dreptul de a spune tot ceea ce știa, astfel că Strike acceptă întâlnirea în locul pe care ea îl sugerase deja, adică la terasa berăriei de la Ordnance Arms, luni dimineată.

Strike luă trenul până la stația Canning Town. Aceasta era dominată la orizont de Canary Wharf, ale cărui clădiri suple, futuriste, semănau cu un șir de blocuri metalice sclipitoare. Dimensiunile lor, ca și acelea ale datoriei naționale, erau imposibil de apreciat de la o astfel de distanță. Dar, după câteva minute de mers pe jos, se afla atât de departe cât era posibil să fie de lumea corporatistă strălucitoare și populată de oameni îmbrăcați în costume. Înghesuit de-a lungul clădirilor din zona docurilor în care locuiau mulți dintre acei oameni ai finanțelor în apartamentele lor moderne, Canning Town emana pauperitate și lipsuri. Strike îl știa de mai demult, pentru că aici locuise cândva vechiul prieten care-i dăduse locul unde se afla Brett Fearney. Merse pe Barking Road cu spatele la Canary Wharf, trecând pe lângă o clădire cu un semn care anunța „Deservicii pentru comunitate”, la care el se încruntă o clipă înainte să-și dea seama că un glumeț adăugase un „De” la „servicii”.

Ordnance Arms era situat lângă English Pawnbroking Company Ltd. Era un local mare, cu tavanul jos, zugrăvit într-o culoare gălbuie. Interiorul era practic și utilitarist, singurele concesii făcute unor frivolități precum decorațiunile fiind o selecție de ceasuri din lemn pe un perete vopsit în culoarea teracotei și un covor roșu cu un model albastru-cenușiu. În rest, acolo erau două mese mari de biliard, un bar lung și accesibil și mult spațiu liber în care să se poată deplasa în voie băutorii. În acel moment, la unsprezece dimineața, pubul era pustiu, în afară de un bătrânel care ședea într-un colț și o chelneriță voioasă care i se adresa singurului ei client cu „Joey” și îi dădu lui Strike indicații despre cum să ajungă în spate.

Terasa se dovedi a fi o curte din beton dintre cele mai sumbre, conținând tomberoane și o singură masă de lemn, la care o femeie ședea pe un scaun din plastic, cu picioarele grase încrucișate și țigara ținută în unghi drept față de obraz. Zidul înalt era protejat în partea superioară cu sârmă ghimpată, în care se agățase o pungă din plastic ce flutura în vânt. Dincolo de zid se înălța un bloc de apartamente imens, zugrăvit în galben și cu dovezi ale mizeriei ieșind din multe dintre balcoane.

— Doamna Higson?

— Spune-mi Marlene, dragoste.

Ea îl privi din cap până-n picioare, cu un zâmbet indolent și o privire cunoscătoare. Era îmbrăcată cu un top roz din Lycra sub o bluză gri cu glugă și fermoar și pantaloni mulați, care se terminau la câțiva centimetri buni deasupra gleznelor goale alb-cenușii. În picioare avea niște șlapi mizerabili, iar pe degetele de la mâini, multe inele din aur. Părul ei galben, cu câțiva centimetri

de rădăcini castanii încărunțite, era prins la spate cu un elastic murdar.

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Dacă mă forțezi, am s-accept o halbă dă Carling.

Felul cum își apleca trupul spre el, cum își dădea la o parte șuvițele de culoarea paielor, chiar și felul în care-și ținea țigara vădeau o cochetărie grotescă. Poate că nu cunoștea niciun alt mod de a interacționa cu orice parte bărbătească. Lui Strike i se părea în același timp jalnică și respingătoare.

— Șoc? spuse Marlene Higson după ce Strike aduse două beri și se așeză la masă. Cre' și eu, după ce-o dădusem dispărută. Aproape că mi s-a frânt inima când s-a dus, da' am crez't că-i dau o viață mai bună. N-aș fi avut putere să fac altfel. Credeam că-i dau toate lucrurile pe care io nu le-am avut. Am crescut în sărăcie, sărăcie lucie. N-am av't nimic. Nimic.

Își îndepărtă privirea de la el, trăgând cu sete din țigara Rothman's. Când gura i se strânse în riduri adânci în jurul filtrului țigării, arăta ca un anus de pisică.

— Și Dez, pretenu' meu, 'nțelegi, nu erea prea-ncântat — înțelegi, ea fiind colorată, erea evident că nu-i a lui. Știi, se-nchid la culoare, cu timpul. Când s-a născut, erea albă. Da' tot n-aș fi dat-o dacă n-aș fi văzut o șansă pentru ea să aibe o viață mai bună. Și-am zis că n-o să-mi ducă doru', că erea prea mică. Îi dedeam un început bun și, poate, când s-o face mare, o să vină să mă caute. Și visu' meu s-a-mplinit, adăugă ea, cu un patos înfiorător. A venit și m-a găsit. Am să-ți zic ceva foarte ciudat, zise ea uitând să tragă aer în piept. Un preten d-al meu mi-a zis, doar c-o săptămână înainte ca ea să mă sune: „Știi cu cine semeni?“, zice. Iar io zic: „Nu fi caraghios“, da' el zice: „Chiar așa. La ochi și la forma sprâncenelor, 'nțelegi?“

Se uită plină de speranță la Strike, care nu avea niciun chef să-i răspundă. Părea imposibil ca fața aceea de Nefertiti să fi răsărit din această cârpăceală cenușie și purpurie.

— Se vede în pozele mele că când eream mai tânără, spuse ea cu o nuanță de ciudă. Ideea e că am crez't că-i dau o viață mai bună, da' le-au dat-o la jechoșii ăia, scuză-mi vorbele. De-aș fi știut, aș fi ținut-o și i-am spus asta. A plâns când i-am zis. Aș fi ținut-o și n-aș fi lăsat-o să plece. O, da. A vorbit cu mine. S-a descărcat. S-a-nțeleș bine cu tac-so, cu S'Ralec. Erea un om dă treabă. Mă-sa erea o nebună, totuși. O, da. Pastile. Înghițea pastile. Japițele alea bogate care iau pastile pentru nervi. Lula a vorbit cu mine, 'nțelegi. E o legătură, nu-i așa? N-ai cum s-o rupi, sângele apă nu să face. Erea speriată dă ce-ar fi făcut japița aia, dacă afla că Lula o caută pe mama ei adevărată. Erea chiar îngrijorată dă ce-o să facă vaca aia când presa o să afle dă mine, da' n-ai ce să-i faci, când ești celebru cum erea ea, ăia află tot, nu? Oh, și ce minciuni au zis, totuși. Au zis unele lucruri despre mine, că ș-acum mă gândesc să-i dau în judecată. Ce z'ceam? De mă-sa, da. I-am zis la Lula: „Dă ce-ți faci griji, iubita, din câte văz io, oricum te descurci mai bine fără ei. Las-o să se supere dacă nu vrea ca noi să ne vedem“. Da' Lula erea o fetiță bună și-a continuat s-o viziteze, din datorie. În to' cazul, avea viața ei, era liberă să facă ce-avea chef, nu? Ea și Evan, un băiat dă teapa ei. Da' io i-am zis că nu-s de-acord, zise Marlene Higson, mimând severitatea. O, da. Droguri, am văzut prea mulți ducându-se pe drumu' ăla. Da' tre' să recunosc, i-un băiat cu suflet bun. Tre' să recunosc asta. N-a avut ni'c de-a face cu asta. Po' să-ți garantez.

— L-ai cunoscut, așa-i?

— Nu, dar ea l-a sunat o dată când erea cu mine și i-am auzit vorbind la telefon, și ereau un cuplu adorabil. Nu, n-am nimic rău să zis că el. N-a avut nimic de-a face cu asta, s-a dovedit. Nu, n-am nimic rău să zis că el. Dacă se lăsa și de droguri, îi dedeam binecuvântarea mea. I-am și zis fetii: „Adă-l cu tine aici, să vedem dacă-i băiat bun“, da' ea n-a vrut. Erea mereu ocupat. I-un băiat frumușel, sub aerul ăla al lui, spuse Marlene. Se vede asta-n toate pozele lui.

— Ți-a vorbit despre vecinii ei?

— Oh, de Fred Bistighi? Da, mi-a zis tot, cum i-a oferit un rol în filmele lui. I-am și zis, că ce nu? Poate erea distractiv. Chiar de nu-i plăcea, îi intra, cât, o juma' de milion în bancă?

Ochii ei injectați priviră în gol. Pe moment, părea fascinată, pierdută în contemplarea unor sume atât de uriașe și de amețitoare încât îi depășeau orizontul, ca o imagine a infinitului. Fie și numai faptul că vorbea despre așa ceva însemna să guste puterea banilor, să rostogolească vise de bogăție în jurul gurii ei.

— Ai auzit-o vreodată vorbind despre Guy Somé?

— O, da, îi plăcea să Ghi, erea bun cu ia. Personal, eu prefer chestii mai clasice. Nu e genul meu.

Materialul lycra roz țipător, mulat pe colacii de grăsime revărsați peste talia pantalonilor, se vâluri când femeia se aplecă în față ca să-și scuture țigara cu delicatețe în scrumieră.

— „Mi-e ca un frate“, mi-a zis, da' io-i zic, lasă-l pe frati-tu ăla fals, de ce nu-ncercăm să-i găsim pe băieții mei? Dar ea n-a fost inter'sată.

— Băieții tăi?

— Da, ceilalți copii ai mei. Da, după ea am mai avut doi: unu' cu Dez, apoi mai târziu a mai fost unu'. Serviciul Social mi i-a loat, da' io i-am zis, cu banii tăi, am putea să-i găsim, dă-mi nește bănuți, nu mult, ce știi io, fro două mii, ș-am să-ncerc să pun pe cineva să-i caute, să n-audă presa, mă ocup io d-asta, nu te-amestec pe tine. Da' n-a fost inter'sată, repetă Marlene.

— Știi unde sunt fiii tăi?

— I-au loat dă mici, nu'ș unde-or fi acum. Am avut și io probleme. N-am să te mint, da' am avut o viață al dracu' dă grea.

Și i-a vorbit, pe îndelete, despre viața ei grea. Era o poveste sordidă, populată de bărbați violenți, despre dependență și ignoranță, neglijare și sărăcie, și un instinct animalic al supraviețuirii care a făcut-o să-și arunce bebelușii peste bord, căci creșterea lor impunea niște deprinderi pe care Marlene nu le dezvoltase niciodată.

— Deci, nu știi unde sunt acum cei doi fii ai tăi? repetă Strike, după douăzeci de minute.

— Nu, dă unde dracu' să știi? spuse Marlene, cuprinsă de amărăciune în timp ce vorbea. Și oricum, ea nu erea inter'sată. Mai avea deja un frate alb, nu? Își căuta familia neagră. Asta voia ea dă fapt.

— Te-a întrebat despre tatăl ei?

— Da, și i-am spus tot ce știam. Era student, din Africa. Locuia mai sus dă mine, ceva mai departe d-aci, pe Barking Road, cu alți doi. Acum, la parter, i-o chestie dă pariuri. Foarte chipeș, băiatu'. M-a ajutat la cumpărături dă vro două ori.

Dacă-i dădeai crezare lui Marlene Higson, tânărul îi făcuse în continuare curte cu o respectabilitate aproape victoriană. În primele luni de după ce se cunoscuseră, ea

și studentul african abia trecuseră de faza străngerilor de mână.

— Și p-ormă, fincă m-ajutase d-atâtea ori, într-o zi i-am spus să vină pă la mine, știi, așa, dă mulțumire, de fapt. I-o n-am prejudecăți. Toți sunt la fel ca mine. I-am zis, vrei un ceai, atâta tot. Și p-ormă, spuse Marlene, realitatea dură coborând brusc dintre impresiile vagi despre cești de ceai și milieuri, aflu c-am rămas gravidă.

— I-ai spus?

— O, da, și mi-a umplut capu' dă cum o să m-ajute și cum o să-și ia pe umeri răspunderi și-o să facă să fie bine. P-ormă a venit vacanța de primăvară. A zis că să-ntoarce, spuse Marlene, cu dispreț. După care ș-a loat tălpășița. Așa cum fac toți, nu? Și io, ce era să fac, să mă duc după el în Africa să-l caut? Da' oricum n-a fost sfârșitu' lumii pentru mine. Nu mi-a distrus inima, că mă întâlneam deja cu Dez. Nu l-a deranjat copilul. M-am mutat acasă la Dez la puțin timp după ce Joe a plecat.

— Joe?

— Așa-l chema. Joe.

O spuse cu convingere, dar, probabil, își zise Strike, asta se întâmpla pentru că repetase minciuna de atâtea ori, încât povestea devenise automată.

— Care era numele de familie?

— Să mor dă-mi amintesc. Parc-ai fi ea. S-a-ntâmpla cu dooj dă ani în urmă. Mumumba, spuse Marlene Higson, cu aroganță. Sau ceva de genul.

— E posibil să fi fost Agyeman?

— Nu.

— Owusu?

— Ț-am zis, spuse ea cu agresivitate. Mumumba sau așa ceva.

— Nu Macdonald? Sau Wilson?

— Faci mișto? Macdonald? Wilson? Din Africa?

Strike concluzionă că relația ei cu tânărul african nu ajunsese niciodată la faza schimbului de nume de familie.

— Și zici că era student? Unde studia?

— La colegiu, spuse Marlene.

— La care, mai ții minte?

— Habar n-am, la dracu'! Po' să-ți iau o țigărușă? adăugă ea pe un ton ceva mai conciliant.

— Da, te rog.

Femeia își aprinse țigara cu bricheta ei din plastic, pufăi cu entuziasm, apoi zise, îmbunată de tutunul primit gratis:

— Se poa' să fi fost ceva la un muzeu. Atașat, gen.

— Atașat la un muzeu?

— Mda, pen' că-mi amintesc că zicea: „Uneori, vizitez muzeul în timpul meu liber”.

Felul cum îl imita făcea ca studentul african să pară un englez din clasa de sus a societății. Își însoți cuvintele cu o strâmbătură, ca și cum modul ăsta de a-ți petrece timpul era absurd, ridicol de-a dreptul.

— Poți să-ți amintești ce muzeu vizita?

— Păi... Muzeul Angliei sau așa ceva, spuse ea, apoi, iritată: Ești ca ea. Cum dracu' să mai țin minte dup-atâția ani?

— Și nu l-ai mai văzut niciodată după ce s-a dus acasă?

— Nu, spuse ea. Nici nu m-așteptam.

Bău din bere.

— O fi mort, de-acu', zise ea.

— De ce crezi asta?

— Păi, e Africa, nu? Putea s' fie împușcat, nu? Sau să moară de foame. Orice. Știi cum e p-acolo.

Strike știa. Își amintea străzile aglomerate din Nairobi. Imaginea aeriană a pădurii tropicale din Angola, ceața plutind pe deasupra copacilor și frumusețea înmărmuritoare a unei cascade, apărute brusc, odată cu virajul elicopterului, pe coasta luxuriantă a unui munte. Și femeia Masai, cu bebelușul la sân, șezând pe o ladă în timp ce Strike o interoga meticolos în legătură cu un presupus viol, iar Tracey mânua camera video alături de el.

— Știi cumva dacă Lula a încercat să-și găsească tatăl?

— Da, a-ncercat, spuse Marlene cu indiferență.

— Cum?

— S-a uitat în registrele de la colegiu, răspunse Marlene.

— Dar, dacă nu puteai să-ți amintești unde era student...

— Nu'ș ce să zic, a crezut c-a găsit locul sau așa ceva, dar pe el nu l-a găsit, nu. Poate că nu mai țineam io minte bine cum îl chema, nu știu. I-am și zis că era înalt și slăbănog și tre' să fii recunoscătoare că ai urechile mele, nu p-ale lui, că dac-aveai clăpăugele alea ca dă elefant, adio carieră în modelling.

— Ți-a vorbit vreodată Lula de prietenele ei?

— O, da. Era negroida aia mică, Raquelle, sau cum dracu-și zicea. Sugea tot ce putea dă la Lula. Ei da, să descurca foarte bine, nemernica. Hăinuțe și bijuuri și dracu mai știe ce altceva. I-am zis io lu' Lula odată: „Mi-ar trebui și mie o haină nouă”. Dar n-o pisam, mă-nțelegi. Raquelle aia îi cerea dă la obraz.

Pufni și își goli halba.

— Ai întâlnit-o vreodată pe Rochelle?

— Așa o chema, deci? Mda, o dată. A venit cu o mașină cu șofer s-o ia pe Lula, că venise să mă vadă. Să uita ca Lady Muck pe geamul din spate, rânjea la mine. Ei lasă, acu' o să-și pună pofta-n cui. Înhața tot ce putea. A, și

mai era târâtura aia de Ciara Porter, continuă Marlene, cu o ranchiună și mai mare, dacă era posibil așa ceva. S-a culcat cu iubitul Lulei în noaptea când a murit. A dracu' jigodie.

— O cunoști pe Ciara Porter?

— Am văz't-o în ziare. S-a dus la ea acasă, nu? Evan. După ce s-a ciondănit cu Lula. S-a dus la Ciara. Jigodia dracu'.

Devenea limpede, pe măsură ce Marlene vorbea, că Lula o ținuse pe mama ei ferm separată de prietenele sale și că, exceptând faptul că o văzuse în treacăt pe Rochelle, opiniile și deducțiile lui Marlene privind viața socială a Lulei se bazau în întregime pe relatările din presă pe care le consumase cu lăcomie.

Strike mai aduse două beri și o ascultă pe Marlene descriind oroarea și șocul pe care le trăise când auzise (de la o vecină care alergase să-i dea vestea, în zorii zilei de 8) că fiica ei căzuse de la balcon și murise. O chestionare atentă dezvăluie că Lula n-o văzuse pe Marlene în ultimele două luni anterioare morții ei. Strike ascultă apoi o diatribă la adresa tratamentului aplicat ei de familia adoptivă a Lulei, după moartea fetei.

— N-au vrut să știe dacă mine, mai ales nemernicu' ăla dacă unchi. L-ai cunoscut? Pe măgaru' ăla de Tony Landry? L-am contactat să știu și io dacă-nmormântare și n-am primit decât amenințări. Ei, da, numa' amenințări. I-am zis: „Sunt mama ei. Am dreptu' să fiu și io acolo”. Și mi-a zis că nu-s mama ei, că dementa aia e mă-sa, *Lady Bristow*. Ciudat, i-am zis, pen'că-mi amintesc că din fofoloanca mea a ieșit. Scuze că vorbesc așa, da' ce erea să fac. Și-a zis că le făceam necazuri pen'că vorbeam cu presa. Ția au venit și m-au găsit pă mine, îi spuse ea cu furie lui Strike,

împungând aerul cu degetul către blocul de apartamente din preajma lor. Presa a venit și m-a găsit. Sigur că le-am zis și io ce știam din poveste. Sigur că le-am spus. Mă rog, n-am vrut să fac o scenă, nu la înmormântare, n-am vrut să le stric treaba, dar nu m-am lăsat dată la o parte. M-am dus ș-am stat în spate. Am văzut-o pe javra aia de Rochelle acolo, să uita la mine ca la un gunoi. Da' pân' la urmă nu m-a oprit nimeni. Au loat ce-au vrut, familia nenorocită. Io n-am loat nimica-nimicuța. Și știi sigur că nu așa ar fi vrut Lula să fie. Ar fi vrut să primesc și io ceva. Nu că, spuse Marlene, cu o expresie ce se voia demnă, mi-ar fi păsat dă bani. Nu-mi trebe mie bani. Nimic nu poa' s-o înlocuiască pe fiica mea, nici zece, nici dooj dă milioane. Ascultă la mine, ar face ca trenu' dac-ar ști că io n-am primit nimica, continuă ea. Tot bănetu' ăla rămas fără stăpân. Toți la care le zic că n-am primit nimica, nu le vine să creadă. Abia mă chinui să-mi plătesc chiria, și fie-mea a lăsat milioane în urma ei. Da' n-ai ce să-i faci. Banul la ban trage, nu-i așa? N-aveau nevoie dă ei, da' nu le-a stricat să mai primească. Io nu'ș cum poa' să doarmă noaptea Landry ăla, da' nu e treaba mea.

— Ți-a spus vreodată Lula că are de gând să-ți lase ceva? A pomenit că își făcuse testamentul?

Marlene păru dintr-odată înviorată de o adiere de speranță.

— O, da, a zis c-o să aibe grijă de mine, da. Da da, mi-a zis c-o să-mi fie bine. Crezi că trebuia să zic cuiva despre asta? Să aduc vorba?

— Nu cred c-ar fi schimbat cu ceva lucrurile, în afară de cazul în care și-ar fi făcut un testament și ți-ar fi lăsat ceva prin el, spuse Strike.

Fața ei reveni la expresia posomorâtă.

Chemarea cucului

— Se poa' să-l fi distrus, nenorociții dracu'. Erau în stare s-o facă. Așa oameni sunt ei. Pe unchiul ăla-l cred în stare dă orice.

— Îmi pare tare rău că nu v-a sunat, îi spunea Robin apelantului, din biroul aflat la unsprezece kilometri de părtare. Domnul Strike este extrem de ocupat în acest moment. Lăsați-mi, vă rog, numele și numărul de telefon și vă asigur că vă va suna în după-amiaza asta.

— O, nu e nevoie, spuse femeia.

Avea o voce plăcută, cultivată, cu o urmă de asprime, ca și cum râsul ei ar fi fost sexy și îndrăzneț.

— Nu e neapărat nevoie să vorbesc cu el. Vreți să-i lăsați un mesaj din partea mea? Am vrut doar să-l avertizez, atâta tot. Doamne, este... e puțin cam jenant, nu așa așa fi vrut să... Mă rog, nu contează. Vreți, vă rog, să-i spuneți că l-a sunat Charlotte Campbell și că sunt logodită cu Jago Ross? N-am vrut să audă asta de la altcineva sau să citească în vreun ziar. Părinții lui Jago s-au apucat și-au publicat anunțul în *Times*, fir-ar să fie! Absolut stânjenitor!

— Oh. În regulă, spuse Robin, simțindu-și mintea paralizată, la fel ca și pixul.

— Mulțumesc foarte mult... Robin, ați spus? Mulțumesc. Pa.

Charlotte încheie convorbirea. Robin puse la loc receptorul cu încetinitorul, cuprinsă de o anxietate acută. Nu voia să dea vestea. Chiar dacă era doar mesagerul, ar fi avut senzația că ia cu asalt hotărârea lui Strike de a păstra tăcerea asupra vieții lui particulare: fermitatea cu care evita orice discuție despre cutiile cu obiecte, patul de campanie, resturile de la mesele de seară găsite în coșul de gunoi în fiecare dimineață.

Robin reflectă la opțiunile pe care le avea. Putea să uite să transmită mesajul și să-i spună pur și simplu s-o sune pe Charlotte ca s-o lase pe aceasta să-și facă singură treaba murdară (după cum o caracterizase Robin pentru sine). Și dacă, totuși, Strike refuza să sune și afla despre logodnă de la altcineva? Robin n-avea de unde să știe dacă Strike și fosta lui (iubită? logodnică? soție?) nu aveau cumva zeci de prieteni comuni. Dacă ea și Matthew s-ar despărți vreodată, dacă el s-ar logodi cu altă femeie (simți cum i se răsucesce ceva în piept numai gândindu-se la o astfel de posibilitate), toți prietenii ei cei mai apropiați și membrii familiei s-ar simți implicați și fără doar și poate că s-ar repezi să-i spună. Iar ea presupunea că ar prefera să fie avertizată într-o manieră cât mai discretă posibil.

Când îl auzi pe Strike urcând scara după aproape o oră, vorbind la mobil din câte i se părea, și într-o stare de bună dispoziție, Robin simți un junghi ascuțit de panică în stomac, de parcă urma să susțină un examen. Când el deschise ușa de sticlă și Robin văzu că nu avea mobilul în mână, ci pur și simplu mormăia în barbă o piesă rap, se simți și mai rău.

— *Fuck yo' meds and fuck Johari*, mormăi Strike, care ținea în brațe o cutie ce conținea un ventilator electric. Bună.

— Salut.

— M-am gândit că ne-ar fi bun ăsta. E cam sufocant aici.

— Da, ar fi foarte bun.

— Tocmai l-am auzit pe Deeby Macc cântând în magazin, o informă Strike, așezând ventilatorul într-un colț și dezbrăcându-și haina. „Bla bla bla și Ferrari, Fuck yo' meds and fuck Johari.” Mă tot întreb cine-i Johari ăsta. Crezi c-o fi vreun rapper cu care a avut el un conflict?

— Nu, spuse Robin, dorindu-și ca Strike să nu fi fost așa de vesel. Este un termen psihologic. Fereastra Johari. Este vorba de cât de bine ne cunoaștem pe noi înșine și cât de bine ne cunosc alții pe noi.

Strike tocmai se pregătea să-și atârne haina în cuier; se opri și se uită lung la ea.

— Nu cred c-ai citit asta în revista *Heat*.

— Nu. Am făcut psihologie la universitate. Am renunțat.

Simțea, într-un mod obscur, că, dacă-i vorbea despre unul dintre eșecurile ei personale, nivela cumva terenul de joc înainte de a-i transmite vestea proastă.

— Ai renunțat la universitate? zise el, părând neobișnuit de interesat. Asta-i o coincidență. Și eu am renunțat. Deci, de ce „fuck Johari“?

— Deeby Macc a făcut terapie în pușcărie. A devenit interesat și a citit multe lucruri legate de psihologie. Asta am citit în ziare, preciză ea.

— Ești o adevărată mină de informații utile.

Robin simți un nou gol în stomac, ca la o coborâre cu liftul.

— Am primit un telefon, cât ai fost plecat. De la o anumită Charlotte Campbell.

Strike se uită iute la ea, încruntându-se.

— M-a rugat să-ți transmit — privirea lui Robin alunecă într-o parte, zăbovind momentan pe urechea lui Strike — că s-a logodit cu Jago Ross.

Robin simți cum privirea îi este atrasă irezistibil de fața lui și simți un fior rece oribil.

Una dintre primele și cele mai vii amintiri din copilăria lui Robin era ziua în care câinele familiei a fost eutanasiat. Era prea mică pentru a înțelege ce spunea tatăl ei. Luase ca pe ceva de la sine înțeles existența continuă a lui Bruno, labradorul pe care fratele ei mai mare îl iubea atât de mult. Derutată de solemnitatea părinților, ea se întorsese spre Stephen ca să caute un indiciu despre cum să reacționeze și, în acel moment, toată siguranța ei s-a destrămat pentru că a văzut, pentru prima oară în viață, cum fericirea și liniștea dispar de pe chipul mic și voios al acestuia, buzele albindu-i-se în timp ce rămânea cu gura deschisă. A auzit cum urlă sentimentul de părăsire în tăcerea care i-a precedat țipătului îngrozitor de durere, după care a plâns, neconsolată, nu pentru Bruno, ci pentru suferința terifiantă a fratelui ei.

Strike nu vorbi imediat. Apoi spuse, cu dificultate vizibilă:

— Bine. Mulțumesc.

Se duse în biroul interior și închise ușa.

Robin se așează la masa ei de lucru, simțindu-se ca un călău. Nu se putea hotărî să facă nimic. Își zise că poate ar fi bine să bată iar la ușă și să-i ofere o ceașcă de ceai, dar se răzgândi. Timp de cinci minute, reorganiză obiectele de pe birou, privind cu regularitate la ușa interioară, până când aceasta se deschise din nou, iar ea tresări și se prefăcu ocupată cu tastatura.

— Robin, o să ies puțin, spuse el.

— OK.

— Dacă nu mă-ntorc până la cinci, poți să încui.

— Da, desigur.

— Ne vedem mâine.

Strike își luă haina din cuier și plecă cu un mers hotărât, care nu avu darul s-o înșele.

Lucrările de reparație a drumurilor se întindeau ca o rană. În fiecare zi, dezastrul se extindea, odată cu structurile temporare menite să-i protejeze pe pietoni și să le permită să-și croiască drumul printre ravagii. Strike nu observa nimic din toate acestea. Mergea automat pe scândurile mișcătoare spre Tottenham, locul pe care-l asocia cu evadarea și refugiul.

La fel ca Ordnance Arms, era pustiu, exceptând un singur alt băutor: un bătrân aflat în imediata apropiere a ușii. Strike își cumpără o halbă de Doom Bar și luă loc pe una dintre banchetele joase din piele roșie de lângă perete, sub fecioara victoriană sentimentală care împrăștia muguri de trandafiri, suavă, caraghioasă și simplă. Bău berea ca pe un medicament, fără plăcere, concentrat doar asupra rezultatului.

Jago Ross. De bună seamă că păstrase legătura, se vedea cu el încă de când ei doi locuiau împreună. Nici măcar Charlotte, cu toată puterea ei hipnotică asupra bărbaților și talentele ei uluitoare, n-ar fi putut să treacă de la o reluare a relației la logodnă în doar trei săptămâni. Se întâlnise cu Ross pe ascuns, în timp ce-i jura iubire veșnică lui Strike.

Asta arunca o lumină cu totul diferită asupra bombei pe care o lăsase să cadă peste el cu o lună înainte de final și asupra refuzului ei de a-i arăta dovada, asupra datelor care se tot schimbau și a încheierii subite a întregii povești.

Jago Ross fusese deja căsătorit. Avea copii. Charlotte auzise zvonuri cum că se apucase rău de băut. Râsese împreună cu Strike de evadarea ei norocoasă din urmă cu atât de mulți ani, ba chiar își exprimase compasiunea pentru soția lui.

Strike își luă a doua halbă, apoi pe a treia. Voia să-și înece impulsurile, ce pârlăiau ca niște sarcini electrice, de a se duce după ea, să înceapă să urle, să facă un scandal monstru, să-i spargă fața lui Jago Ross.

Nu mâncase nimic la Ordnance Arms, nici de când plecase de acolo, și trecuse mult timp de când nu mai consumase atâta alcool într-o singură tură. Astfel că avu nevoie de mai puțin de o oră de consum constant, solitar și hotărât de bere ca să se-mbete de-a binelea.

Inițial, când silueta suplă și palidă apărură la masa lui, îi spuse cu voce răgușită că greșise și bărbatul, și masa.

— Nu, n-am greșit, spuse cu fermitate Robin. Mă duc să-mi iau și eu ceva de băut, bine?

Îl lăsa holbându-se cu privirea înceteșată la geanta pe care o așezase pe scaun. Era liniștitor de familiară, o geantă maro, ușor ponosită. De obicei, o atârna de cuierul din birou. Strike zâmbi prietenos genții și bău în cinstea ei.

Barmanul, un băiat tânăr și cu înfățișare sfioasă, îi zise lui Robin:

— Cred c-a băut destul.

— N-aș zice că e vina mea, ripostă ea.

Îl căutase pe Strike în Intrepid Fox, care era cel mai apropiat de birou, în Molly Moggs, în Spice of Life și în Cambridge. Tottenham fusese ultimul pub unde plănuise să încerce.

— Țe z-a-ntâmblat? o întrebă Strike când se așeză.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, spuse Robin, bând din paharul cu bere. Voiam doar să mă asigur că ești OK.

— Mda... zunt bine, spuse Strike și, apoi, străduindu-se să vorbească mai clar: Zunt bi-ine.

— Bun.

— Zărbătoresc logodna logodnicei mele, spuse el, ridicând a unsprezecea halbă într-un toast nesigur. Ea nu treb'a ză-l bărăsească nișodată. Niișodată, rosti el tare și clar. Bărăzească. Onr'bilu'. Jago Ross. Care e un mare *căcat!*

Practic urlase ultimul cuvânt. În pub erau acum mai mulți oameni decât când ajunsese Strike acolo și cei mai mulți păreau să-l fi auzit. Începuseră să-i arunce priviri precaute chiar înainte să înceapă să strige. Statura lui împreună cu pleoapele lăsate și expresia belicoasă îi asiguraseră o mică zonă de restricție în jur. Oamenii îi ocoleau masa în drum spre toaletă de-ai fi zis că e de trei ori mai mare.

— Vrei să facem o plimbare? sugeră Robin. Să mâncăm ceva?

— Jtii ceva? spuse el, aplecându-se în față cu coatele sprijinite pe masă, mai-mai să-și răstoarne halba. Jtii ceva, Robin?

— Ce? zise ea, ținându-i halba.

Dintr-odată, simți un imbold irezistibil de a chicoti. Mulți dintre ceilalți băutori îi urmăreau.

— Ejti o vată foarte drăg'ță, spuse Strike. Ejti. Ejti o berzoană foarte drăg'ță. Am obz'rvat, continuă el, aprobând din cap cu solemnitate. Da. Am obz'rvat.

— Mulțumesc, spuse ea zâmbind și făcând eforturi să nu râdă.

Strike se lăsă pe spătarul banchetei, închise ochii și zise:

— Scuze. Z'nt beat.

— Da.

— N-am mai văcut-o d'mult.

— Nu.

— Nici n-am m'ngat nimic.

— Păi, atunci, mergem să mâncăm ceva?

— Mdah, butem s'mergem, spuse el cu ochii tot închiși. Mi-a zis că e gravidă.

— Oh, spuse Robin cu tristețe.

— Mda. Așa mi-a zis. Ji dub-aia a zis că nu mai e. Nu butea ză fie-al meu. Nu să botrivea.

Robin nu spuse nimic. Nu voia ca el să-și aducă aminte că îi spusese asta. Strike deschise ochii.

— L-a bărsit p'ntru mine, ș-acum l-a bărsit... nu, m-a bărsit p'ntru el...

— Îmi pare rău.

— ... m-a bărsit p'ntru el. Să nu-ți bară rău. Eji o ber-soană drăg'ță.

Scoase țigările din buzunar și își vârî una între buze.

— Aici nu se fumează, îi aminti ea cu blândețe, dar barmanul, care părea că așteptase un semnal, venea grăbit spre ei acum, părând încordat.

— Trebuie să ieșiți în stradă ca să fumați, îi spuse el lui Strike cu glas tare.

Strike ridică spre băiat niște ochi împăienjeniți, surprinși.

— Nu e nicio problemă, îi spuse Robin barmanului, luându-și geanta. Hai, Cormoran.

El se ridică masiv, mătăhălos, clătinându-se, desfășurându-se în spațiul înghesuit din spatele mesei și uitându-se urât la barman, pe care Robin nu-l putea condamna că se dăduse un pas înapoi.

— Nu-i n'voie să ztrigi, îi spuse Strike. Nu-i n'voie. Ai vost grozolan.

— OK, Cormoran, hai să mergem, zise Robin, dându-se înapoi ca să-i facă loc să treacă.

— O glipă, Robin, spuse Strike, ținând ridicată o mână imensă. Doar o glipă.

— O, Doamne, zise Robin cu glas scăzut.

— Du ai bogzat frodată? îl întreabă Strike pe barman, care părea îngrozit.

— Cormoran, să mergem.

— Io am vost bogzer. În armată, b'iete.

De la bar, un șmecher se găsi să murmure:

— Puteam să-ți fiu și eu adversar.

— Să mergem, Cormoran, spuse Robin.

Îl apucă de braț și, spre marea ei ușurare și surprindere, el se lăasă dus cu supunere. Își aduse aminte cum îl ducea de frâu pe uriașul Clydesdale pe care unchiul ei îl avea la fermă.

Ajuns afară, în aerul curat, Strike se rezemă cu spatele de una dintre ferestrele pubului și încercă, fără succes, să-și aprindă țigara. Până la urmă, Robin se văzu nevoită să se ocupe de brichetă.

— Trebuie să mănânci ceva neapărat, îi spuse ea în timp ce Strike fuma cu ochii închiși, înclinându-se ușor, încât Robin se temu să nu cadă. Te mai trezește din amețală.

— Nu vr'au z'mă trezesc, bâigui Strike.

Își pierdu echilibrul și abia reuși să se salveze făcând câțiva pași laterali.

— Haide, spuse ea și îl conduse pe podul de lemn care trecea peste hăul din drum, unde mașinile clămpănitoare și constructorii tăcuseră în sfârșit, părăsind locul peste noapte.

— Robin, tu jti ai c-am v o t bogzer?

— Nu, n-am știut, spuse ea.

Inițial, se gândise să-l ducă înapoi la birou și să-i dea să mănânce acolo, dar el se opri la o dugheană de kebab de pe Denmark Street și se năpusti pe ușă înainte să-l poată opri. Stând afară la singura masă de pe trotuar, cei doi mâncară kebab, iar el îi povesti despre cariera lui de boxer din armată, divagând din când în când ca să-i spună ce persoană drăguță era. Robin reuși să-l convingă să vorbească mai încet. Efectul cantității considerabile de alcool pe care o consumase se făcea încă simțit, iar mâncarea părea să fie de prea puțin folos. Când se duse la toaletă, zăbovi atât de mult, încât Robin începu să se îngrijoreze să nu cumva să fi leșinat.

Uitându-se la ceas, văzu că se făcuse șapte și zece. Îl sună pe Matthew și-i spuse că avea de rezolvat o situație urgentă la birou, ceea ce nu păru să-l încânte pe logodnicul ei.

Strike se întoarse clătinându-se în stradă, lovindu-se de cadrul ușii la ieșire. Se plantă ferm lipit de fereastră și încercă să-și aprindă o nouă țigară.

— R'bin, spuse el, renunțând și uitându-se în jos la ea. R'bin, du jtii ce-i ăla un mo...

Sughiță.

— Un moment *kairos*?

— Un moment *kairos*? repetă ea, sperând din toată inima să nu fie ceva de natură sexuală, ceva pe care să nu-l mai poată uita după aceea, mai ales că proprietarul dughenei asculta și se strâmba disprețuitor în spatele lor. Nu, nu știu. Ne-ntoarcem la birou?

— Nu jtii ce-i aia? întrebă el, uitându-se chiorâș la ea.

— Nu.

— E din greacă, îi spuse el. *Kairos*. Moment *kairos*. Ji-nzeamnă — și de undeva din creierul lui îmbibat reuși să extragă cuvinte de o surprinzătoare claritate — momentul adevărului. Momentul special. Momentul suprem.

„O, te rog“, își zise Robin, „te rog, nu-mi spune că avem așa ceva acum“.

— Și jtii care a fost al nostru, R'bin, al meu și-al lui Charlotte? spuse el, privind în gol, cu țigara neaprinsă atârându-i între degete. A fost când a intrat în salon — eram în sp'tal de multă vreme și n-o mai văz'sem de fo doi ani — fără avert'sment — ș-am văz't-o în ușă ji toți s-au întors și-au văz't-o, și ea a mers pân salon și n-a zis nimic ji — se opri să-și tragă sufletul și sughiță din nou — ji m-a zărutat după doi ani ji-am fost din nou împreună. Nimeni n-a zis nimic. Frumos al dracu'. Cea mai vrumoasă vemeie pe care-am văz't-o vr'odată. Gel mai bun m'ment din toată viața mea... probab'l din toată viața mea futută. Scuze, R'bin, adăugă el, p'ntre c-am zis „futută“. Pare rău.

Robin se simți înclinată să râdă și să plângă în aceeași măsură, cu toate că nu știa de ce se simte atât de tristă.

— Vrei să-ți aprind țigara aia?

— Ejti o bersoană min'nată, Robin, jtii asta?

Când erau aproape să cotească pe Denmark Street, el se opri brusc în loc, continuând să se clatine ca un copac în vânt, și-i spuse tare că Charlotte nu l-a iubit pe Jago Ross. Că nu era decât un joc, un joc menit să-l rănească pe el, pe Strike, cât mai adânc cu putință.

În fața ușii negre a biroului, se opri din nou, ridicând ambele mâini ca să nu-i dea voie să-l urmeze sus.

— Tre' să merji acas' acum, R'bin.

— Lasă-mă să fiu sigură că ajungi sus cu bine.

— Nu. Nu. Z'nt bine acu. Ji z-ar butea ză borăsc. N-am un bicior. Ji, spuse Strike, tu nu bricepi bancul ăla vechi și răzuflat. Sau îl bricepi? Jtii mare parte din el acu. Ți-am zpus?

— Nu știu ce vrei să spui.

— N-are-a face. R'bin. Du-te acasă acum. O să mi vină rău.

— Ești sigur...?

— Scuze c-am vorbit urât... am înjurat. Ești o bersoană drăg'ță, R'bin. La rev'dere acu.

Când ajunse la Charing Cross Road, Robin se uită în urmă. Strike mergea cu acea grijă teribilă și stângace a oamenilor foarte beți către intrarea sordidă în Denmark Place, unde, fără doar și poate, va vomita pe o alee întunecoasă, înainte să urce împleticindu-se la ceainicul și patul lui de campanie.

N-a existat un moment clar de trecere de la somn la trezie. La început, zăcea cu fața în jos într-un peisaj supraréalist alcătuit din metal contorsionat, moloz și țipete, însângerat și incapabil să vorbească. Apoi stătea întins pe burtă, scăldat în sudoare, cu fața lipită de patul de campanie, capul ca un ghem de durere palpitândă și gura deschisă uscată și împuțită. Soarele revărsat prin geamurile neacoperite de storuri îi râcăia retinele chiar și prin pleoapele închise: roșii-sângerii, cu capilare împrăștiate ca niște plase negre și fine peste luminițe chinuitoare, explozive.

Era complet îmbrăcat, cu proteza nedesfăcută, întins peste sacul de dormit ca și cum s-ar fi prăbușit acolo. Amintirile îl înjunghiau în tâmplă ca niște cioburi de sticlă: să-l convingă pe barman că o nouă halbă de bere ar fi o idee bună. Robin, vizavi de el la masă, zâmbindu-i. Chiar să fi putut mânca un kebab în starea în care se aflate? La un moment dat își aminti cum se chinuia cu fermoarul, disperat să urineze, dar nereușind să-și extragă colțul cămășii prins în fermoar. Își strecură o mână sub el — chiar și această mișcare ușoară îl făcu să vrea să

geamă sau să vomite — și constată, cu vagă ușurare, că fermoarul era închis.

Încet, ca un om care ține în echilibru pe umeri un pachet fragil, Strike se ridică în capul oaselor și privi cu ochii întredeschiși prin camera puternic luminată, neavând habar cât era ceasul și nici măcar ce zi era.

Ușa dintre biroul interior și cel exterior era închisă și nu auzea nicio mișcare de dincolo. Poate că secretara lui plecase de tot. Apoi văzu o jumătate de coală de hârtie albă pe podea, imediat lângă ușă, împinsă prin fanta de sub aceasta. Strike se mișcă încetișor și cu mare grijă de-a bușilea și luă ceea ce văzu în curând că era un bilet de la Robin.

Dragă Cormoran (probabil că acum era exclus ca ea să mai revină la „domnul Strike”),

Am citit lista de puncte de investigat în continuare pe care ai pus-o la dosar. M-am gândit că aș putea să mă ocup de primele două (Agyeman și Hotelul Malmaison). Mă găsești pe mobil dacă preferi să mă întorc la birou.

Am pus alarma să sune lângă ușă la 2 după-amiază, ca să ai timp să te pregătești pentru întâlnirea de la 1 Arlington Place, unde urmează să discuți cu Ciara Porter și Bryony Radford.

Pe biroul meu găsești apă, paracetamol și Alka-Seltzer.

Robin

PS Te rog să nu te simți jenat pentru seara trecută. N-ai spus și n-ai făcut nimic pe care să-l regreți.

Timp de cinci minute, rămase nemișcat pe patul de campanie, ținând biletul în mână și întrebându-se dacă era pe cale să vomite, dar bucurându-se de soarele care-i încălzea spatele.

Patru tablete de paracetamol și un pahar cu Alka-Seltzer, care aproape că decise în locul lui problema vomităului, au fost urmate de cincisprezece minute în toaleta neîngrijită, cu rezultate insultătoare atât pentru nas, cât și pentru urechi. Dar în tot acest timp a fost susținut de o profundă recunoștință pentru absența lui Robin. Revinând în biroul exterior, a mai băut două sticle de apă și a închis alarma, care-i făcuse zob creierii și-așa dureroși. După o oarecare reflecție, alege un set de haine curate, își luă din raniță gel de duș, deodorant, un aparat de ras, cremă de bărbierit și un prosop, scoase un șort pentru înot de la fundul uneia dintre cutiile de carton de pe palier, din alta extrase o pereche de cârje metalice gri, apoi coborî schiopătând scara cu o geantă sport pe umăr și cârjele în cealaltă mână.

Își cumpără o tabletă mare de Dairy Milk în drum spre Malet Street. Bernie Coleman, o cunoștință din Corpul Medical al Armatei, îi explicase odată lui Strike că majoritatea simptomelor asociate cu mahmureala aveau drept cauză deshidratarea și hipoglicemia, acestea fiind consecințele inevitabile ale vomei prelungite. Strike mănca din mers ciocolata, ținând cârjele la subsuoară și simțind cum fiecare pas îi face să trepideze capul, pe care continua să-l simtă ca și cum ar fi fost comprimat cu niște sârme bine strânse.

Dar zeul vesel al bețivilor încă nu-l abandonase. Dețășat în mod agreabil de realitate și de celelalte ființe umane, el coborî treptele care duceau la piscina de la ULU cu un sentiment nesimulat de îndreptățire astfel încât, ca de obicei, nimeni nu-i creă dificultăți, nici măcar singurul ocupant al vestiarului, care, după o privire de interes captiv la proteza pe care Strike și-o desfăcea de la

picioar, și-a ținut politicoș privirea într-o parte. După ce înghesui piciorul fals și hainele de ieri într-un dulap, pe care-l lăsă deschis din lipsă de mărunțiș, Strike se duse la duș ajutându-se de cârje, burta revărsându-i-se peste marginea șortului de baie.

Remarcă, în timp ce se săpunea, că paracetamolul și ciocolata începeau să domolească junghiurile de greață și durere. Acum, pentru prima oară, ieși la piscina mare. Erau acolo doar doi studenți, amândoi pe culoarul de viteză și purtând ochelari de protecție, neluând în seamă nimic în afară de propria îndemânare în materie de înot. Strike se duse în cealaltă parte a piscinei, puse cu grijă cârjele jos, lângă trepte, și se lăsă să alunece în culoarul pentru începători.

Niciodată în viața lui nu avusese o condiție fizică mai proastă. Mătăhălos și înclinat pe o parte, continuă să înoate la marginea piscinei, dar apa rece și curată îi alina trupul și spiritul. Gâfâind, parcurse o singură lungime de bazin și rămase acolo, cu brațele groase întinse pe marginea piscinei, împărțind cu apa mângâietoare responsabilitatea pentru corpul lui greoi și privind în sus la tavanul înalt, vopsit în alb.

Valurile mici, trimise de tinerii atleți din cealaltă extremitate a bazinului, îi gâdilau pieptul. Durerea teribilă din cap se atenua și pierea în depărtare; prin ceață, se vedea o lumină roșie învăpăiată. Simțea în nări mirosul înțepător și de spital al clorului, fără să-i mai vină să vomite însă. Cu mare băgare de seamă, ca un om care-și desface bandajul de pe o rană închisă, Strike își îndreptă atenția spre lucrul pe care încercase să-l înece în alcool.

Jago Ross: în toate privințele, antiteza lui Strike. Chipeș în maniera unui prinț arian, posesor al unei averi

frumușele, născut pentru a umple un loc prestabilit în cadrul familiei și al lumii în general; un bărbat ce avea toată încrederea pe care douăsprezece generații de genealogie bine documentată i-o puteau da. Renunțase la mai multe joburi de mare angajament, se apucase zdravăn de băut și era stricat în maniera unui animal prea bine hrănit și prost disciplinat.

Charlotte și Ross aparțineau acelei rețele interconectate de progenituri cu sânge albastru educate în școli publice care-și cunoșteau cu toții familiile, legate prin generații de consangvinizare și legături tradiționale. În vreme ce apa îi mângâia pieptul păros, Strike părea că se vede pe sine, pe Charlotte și pe Ross la mare depărtare, printr-un telescop inversat, astfel încât arcul poveștii lor devenea clar: reflecta comportamentul neliniștit de zi cu zi al lui Charlotte, acea sete de emoții intense care se exprima cel mai adesea prin caracterul ei distrugător. Și-l asigurase pe Jago Ross ca premiu la optsprezece ani, exemplul extrem pe care-l putea găsi din categoria lui și întruchiparea însăși a eligibilității, în viziunea părinților ei. Poate că asta fusese prea simplu și, cu siguranță, ceva prea așteptat, pentru că apoi îl părăsise pentru Strike, care, cu toată mintea lui destupată, era o anatema pentru familia Charlottei, o corcitură imposibil de categorisit. Ce-i mai rămânea, după toți acești ani, unei femei însetate de furtuni emoționale, decât să-l părăsească iar și iar pe Strike, până când singura cale de a-l părăsi într-o manieră cu adevărat răsunătoare a fost parcurgerea completă a cercului, revenind la punctul în care o găsisese.

Strike își lăsa corpul dureros să plutească în apă. Studenții sportivi continuau să înoate zgomotos pe culoarul de viteză.

Strike o cunoștea pe Charlotte. Aștepta ca el să vină s-o salveze. Era testul final, cel mai crud dintre toate.

Nu înotă înapoi prin piscină, ci se înapoie țopăind pieziș, folosindu-se de braț ca să se țină de marginea lungă a bazinului, așa cum făcuse la ședințele de fizioterapie de la spital.

Al doilea duș se dovedi a fi mai plăcut decât primul. Lăsa apa fierbinte până la pragul suportabilității, se săpuni peste tot și apoi roti robinetul și se clăti cu apă rece.

Cu proteza reatașată, se bărbieri deasupra unei chiuvețe, cu prosopul prins în jurul taliei, după care, cu neobișnuită grijă, se îmbracă. Nu purtase niciodată costumul și cămașa cele mai scumpe pe care le avea. Le primise cadou de la Charlotte la ultima lui zi de naștere: haine corespunzătoare pentru logodnicul ei. Și-o aminti cum îi zâmbea radios în timp ce el se uita lung la imaginea lui nefamiliar de stilată în oglinda înaltă. De atunci, costumul și cămașa rămăseseră atârinate în ambalajul lor de transport, căci el și Charlotte nu prea mai ieșiseră în oraș după ultimul noiembrie, iar aniversarea lui fusese ultima zi cu adevărat fericită pe care o petrecuseră împreună. Curând după aceea, relația începuse să alunece în vechile și familiarele nemulțumiri, în aceeași mlaștină în care eșuase și înainte, dar pe care, de data asta, juraseră să o evite.

Ar fi putut să ardă costumul. În loc de asta, într-un spirit de sfidare, alesese să-l poarte, să-l dezbrace de orice corespondență și să-l transforme într-un simplu obiect vestimentar. Croiala sacoului îl făcea să arate mai suplu și mai bine proporționat. Lăsa gulerul cămășii albe descheiat.

În armată, Strike avusese reputația de a-și reveni neobișnuit de repede în urma exceselor alcoolice. Bărbatul care se zgâia la el din oglinda mică era palid, cu umbre vineții sub ochi, dar cu toate acestea, în costumul italian elegant, arăta mai bine decât arătase în ultimele săptămâni. Vânătaia de la ochi dispăruse în sfârșit, iar zgârieturile se vindecaseră.

O masă de prânz prudent de ușoară, cantități copioase de apă, o altă ieșire pentru evacuare la baia restaurantului, alte analgezice. Apoi, la cinci, o sosire punctuală la numărul 1 din Arlington Place.

La a doua bătaie în ușă îi deschise o femeie ce părea sașie, cu ochelari cu rame negre și părul cenușiu tuns scurt. Ea îl lăsă să intre parcă fără tragere de inimă, apoi păși cu vioiciune de-a lungul unui hol cu podea de piatră care încorporează o scară magnifică, cu balustradă din fier forjat, strigând:

— Guy! Cineva pe nume Strike?

De o parte și de alta a holului erau camere. La stânga, un mic grup de oameni, care păreau a fi cu toții îmbrăcați în negru, se uitau fix în direcția unei surse de lumină puternică pe care Strike nu putea să o vadă, dar care le ilumina chipurile concentrate.

Somé își făcu apariția printr-o ușă ce dădea în hol. Și el purta ochelari, care-l făceau să pară mai vârstnic. Avea niște blugi largi și sfâșiați, iar tricoul lui alb era împodobit cu un ochi din care părea să curgă sânge scânteiitor. La o examinare mai atentă, se vedea că sunt paiete roșii.

— Va trebui să aștepti, spuse el scurt. Bryony e ocupată, iar Ciara mai are de lucru câteva ore. Poți să te parchezi aici dacă vrei — arată spre camera din dreapta, unde se vedea marginea unei mese încărcate cu tăvi — sau poți să

stai prin preajmă și să caști gura la fel ca șmecherii ăștia de prisos, continuă el, ridicând brusc vocea și uitându-se urât la adunătura de tineri și tinere elegante care se holbau la sursa de lumină.

Aceștia se risipiră brusc, fără să protesteze, unii dintre ei traversând holul în camera de vizavi.

— Apropo, costumul ăsta e mai bun, adăugă Somé, cu o izbucnire momentană a vechiului său sarcasm, înapoindu-se cu pas hotărât în camera de unde venise.

Strike îl urmă pe designer și ocupă spațiul părăsit de privitorii împrăștiați fără menajamente. Camera era lungă și aproape pustie, dar cornișele ornate, pereții goi, în culori pale, și ferestrele fără perdele îi dădeau un aer de măreție posomorâtă. Un alt grup de oameni, printre care și un fotograf cu părul lung aplecat peste aparatul său, stăteau între Strike și scena de la capătul îndepărtat al încăperii, care era iluminată orbitor de o serie de reflectoare cu arc și ecrane luminoase. Acolo se vedea un aranjament artistic de scaune vechi, rupte, unul culcat pe o parte, și trei modele. Erau dintr-o rasă aparte, cu chipurile și trupurile în proporții neobișnuite care se încadrau exact în zona dintre straniu și impresionant. Cu osatură fină și nesăbuit de slabe, fuseseră alese, după părerea lui Strike, pentru contrastul dramatic dintre coloritul și trăsăturile lor. Așezată precum Christine Keeler pe un fotoliu întors cu spătarul în față, cu picioarele desfăcute îmbrăcate în colanți albi lucioși, dar aparent dezbrăcată de la talie în sus, era o fată cu pielea aproape la fel de neagră ca a lui Somé, cu tunsoare afro și ochi oblici, seducători. În picioare, deasupra ei, într-o vestă albă decorată cu lanțuri, care abia dacă-i acoperea pubisul, era o frumoasă eurasiatică, având părul drept și negru tuns cu un

breton asimetric. Într-o parte, singură și rezemată pieziș de spătarul altui scaun, se afla Ciara Porter; cu tenul de alabastru, părul lung și blond ca de bebeluș, purtând o costumație albă transparentă dintr-o bucată, prin care sfârcurile palide și întărite se puteau vedea cu claritate.

Make-up artista, aproape la fel de înaltă și de slabă ca modelele, stătea aplecată deasupra negresei, tampo-nându-i cu un burete cosmetic părțile laterale ale nasului. Cele trei modele așteptau tăcute în poziție, nemișcate ca niște portrete, cu chipurile golite de expresie, gata pentru semnalul de reîncepere a ședinței. Ceilalți oameni din încăperea (fotograful părea să aibă două asistente; Somé, acum rozându-și unghiile pe margine, era însoțit de femeia sașie cu ochelari) vorbeau cu glas scăzut, ca și cum s-ar fi temut să nu deranjeze cine știe ce echilibru delicat.

În sfârșit, make-up artista i se alătură lui Somé, care îi vorbea repede și nedeslușit, gesticulând; ea păși din nou în lumina strălucitoare și, fără să-i spună nimic modelului, îi răsfireă și rearanjă Ciarei Porter coama lungă de păr. Ciara nu dădu niciun semn că ar ști că e atinsă, ci așteptă într-o tăcere răbdătoare. Bryony se retrase din nou în umbră și-l întrebă ceva pe Somé. El îi răspunse ridicând din umeri și-i dădu niște indicații care o făcură să se uite în jur până când ochii i se opriră asupra lui Strike.

Se întâlniră la baza scării magnifice.

— Bună, spuse ea în șoaptă. Să mergem pe-aici.

Îl conduse prin hol în camera de vizavi, care era ceva mai mică decât prima și era dominată de o masă mare acoperită de mâncăruri în stil bufet. Mai multe suporturi lungi, pe rotile, de îmbrăcăminte, încărcate cu creații vestimentare cu paiete, volane și pene, aranjate în funcție de culoare, stăteau în fața unui șemineu din marmură.

Privitorii izgoniți, toți părând să aibă în jur de douăzeci și ceva de ani, erau adunați aici. Vorbeau cu glas scăzut, ciugulind sporadic din tăvile, pe jumătate goale, cu mozzarella și șuncă de Parma sau jucându-se cu telefoanele. Câțiva îl evaluară din priviri pe Strike, în timp ce acesta o urma pe Bryony într-o încăpere mică din spate, care fusese transformată provizoriu într-o cabină de machiaj.

Două mese cu oglinzi mari portabile se aflau în fața unei ferestre care dădea într-o grădină îngrijită. Cutiile negre din plastic aflate în jur îi aduseră aminte lui Strike de cele pe care unchiul Ted le lua cu el la pescuit, doar că sertarele lui Bryony erau pline cu pudre și vopsele colorate; tuburi și pensule stăteau aliniate pe niște prosoape întinse pe mese.

— Bună, spuse ea cu voce normală. *Doamne*. E o tensiune s-o tai cu cuțitul, nu altceva! Guy e întotdeauna un perfecționist, dar asta e prima ședință adevărată de când a murit Lula, așa că e, știi, *extrem* de încordat.

Avea părul negru și ondulat. Tenul ei avea o paloare bolnăvicioasă, iar trăsăturile ei, deși mari, erau atrăgătoare. Purta niște blugi mulați pe picioarele lungi, ușor crăcănate, o vestă neagră, câteva lăntișoare fine din aur la gât, inele pe degetele de la mâini, chiar și pe cele mari, iar în picioare purta niște balerini negri. Acest gen de încălțăminte avea mereu un efect ușor anafrodiziac asupra lui Strike, pentru că îi amintea de papucii pe care mătușa Joan îi purta în geantă și, prin urmare, de monturi și de bătăături.

Strike începu să-i explice imediat ce voia de la ea, dar Bryony îl întrerupse.

— Guy mi-a spus tot. Vrei o țigară? Putem fuma aici dacă deschidem asta.

Spunând acestea, deschise ușa care dădea direct în zona pavată a grădinii.

Făcu puțin loc pe una dintre mesele de machiaj aglomerate și se cocoță acolo. Strike luă un scaun gol și-și scoase blocnotesul.

— OK, dă-i bătaie, spuse ea, și apoi, fără să-i lase timp să spună ceva: Lă drept vorbind, m-am gândit tot timpul la după-amiaza aia, de atunci. Foarte, foarte trist.

— Ai cunoscut-o bine pe Lula? întrebă Strike.

— Da, destul de bine. Am machiat-o pentru vreo două ședințe foto, am aranjat-o pentru Rainforest Benefit. Când i-am spus că știu să pensez cu ața...

— Ce știi să faci?

— Să pensez cu ața. În loc de pensetă, folosești ață.

Strike nu-și putea imagina cum se poate face asta.

— Îhâm...

— ...m-a rugat să i le pensez acasă. Paparazzi erau călare pe ea, tot timpul, chiar și când se ducea la salon. Era o nebunie. Așa că am ajutat-o.

Avea obiceiul să-și lase capul pe spate ca să-și dea la o parte bretonul prea lung, care-i acoperea ochii, și respirația i se auzea ușor. Acum își aruncă părul într-o parte, își trecu degetele prin el și se uită la Strike prin breton.

— Am ajuns acolo cam pe la trei. Ea și Ciara erau entuziasmate de sosirea lui Deeby Macc. Bârfe de fete, știi. N-aș fi bănuیت *niciodată* ce urma să se întâmple. *Niciodată*.

— Lula era entuziasmată, nu-i așa?

— O, Doamne, da, ce crezi? Cum te-ai simți tu dacă un om care a scris cântece despre... Mă rog, spuse ea cu un mic râs răgușit, poate că așa simt fetele. E *atât* de charismatic. Eu și Ciara ne-am amuzat pe chestia asta în timp ce-i făceam sprâncenele Lulei. Apoi Ciara m-a rugat

să-i fac unghiile. Până la urmă, le-am făcut amândurora unghiile, așa că am stat acolo cam vreo trei ore. Da, am plecat pe la șase.

— Deci, ai descrie starea de spirit a Lulei ca entuziastă, nu?

— Da. Mă rog, știi, era puțin distrată; se tot uita la telefon; îl ținea în poală în timp ce-i aranjam sprâncenele. Știam ce însemna asta. Evan îi făcea fițe din nou.

— A spus ea asta?

— Nu, dar știam că e foarte supărată pe el. De ce crezi că i-a spus Ciarei despre fratele ei? Cum că-i lasă ăluia totul?

Asta i se păru o exagerare lui Strike.

— Ai auzit-o spunând și asta?

— Ce? Nu, dar am auzit vorbindu-se *despre* asta. Adică, după aia. Ciara ne-a spus tuturor. Cred că eram la toaletă când a spus-o, de fapt. Oricum, eu cred întru totul. Fără rezerve.

— De ce?

Ea păru derutată.

— Păi... îl iubea mult pe fratele ei, nu? Doamne, asta era evident tot timpul. Era probabil singura persoană pe care se putea baza cu adevărat. Cu luni înainte, cam când ea și Evan s-au despărțit prima oară, o pregăteam pentru show-ul Stelle, iar ea le spunea tuturor că fratele ei o călca pe nervi, pentru că o tot bătea la cap cu Evan, că-i un profitor. Și știi, Evan iar s-a purtat urât cu ea în acea după-amiază, așa că se gândea că James — parcă James îl cheamă? — îl citise de la bun început. Ea a știut mereu că de fiecare dată se zbătea pentru interesul ei, chiar dacă mai făcea pe șeful uneori. Lumea în care trăia Lula era foarte, foarte profitoare, să știi. Toți au interese ascunse.

— Cine crezi că avea interese ascunse în privința Lulei?

— O, Doamne, *toată lumea*, spuse Bryony, făcând un gest larg cu mâna în care ținea țigara, cuprinzând toate încăperile populate din jur. Ea era cel mai *hot* model din branșă și *toți* voiau câte-o bucățică din ea. Adică, Guy...

Dar Bryony se întrerupse.

— Mă rog, Guy e un om de afaceri, dar el chiar o *adora*. A rugat-o să vină să locuiască la el după treaba cu individul care-o urmărea. Încă nu și-a revenit complet după moartea ei. Am auzit c-a încercat s-o contacteze prin nu știu ce spiritist. Margo Leiter mi-a spus. E încă distrus, abia se abține să nu plângă când îi aude numele. *În tot cazul*, spuse Bryony, asta-i tot ce știu. Nu mi-am închipuit niciodată că acea după-amiază va fi ultima în care am s-o văd. Adică, *Dumnezeule!*

— A vorbit vreun pic despre Duffield în timp ce... ăă... îi făceai sprâncenele?

— Nu, spuse Bryony, dar nici n-avea de ce, nu, dacă el o călcase pe nervi.

— Deci, din câte îți amintești, ea a vorbit mai ales despre Deeby Macc?

— Păi... mai mult eu și Ciara am vorbit despre el.

— Dar tu crezi că era entuziasmată de întâlnirea cu el?

— Doamne, da, firește.

— Spune-mi, ai văzut cumva o bucată de hârtie albastră cu scrisul Lulei pe ea când te-ai aflat în apartament?

Bryony își dădu din nou părul la o parte de pe față, pieptănându-l cu degetele.

— Ce? Nu. N-am văzut nimic de genul ăsta. De ce, ce era?

— Nu știu, spuse Strike. Asta aș vrea să aflu.

— Nu, n-am văzut. Albastră, ai spus? Nu.

— Dar ai văzut vreo hârtie scrisă de ea, totuși?

— Nu, nu-mi amintesc de nicio hârtie. Nu.

Își dădu părul de pe față cu o mișcare a capului.

— Adică, chiar dacă ceva de genul ăsta era pe-acolo, nu înseamnă neapărat că am și văzut.

Camera era cam neîngrijită. Poate doar își imaginase că fața lui Bryony își schimbase culoarea, dar era sigur că nu el inventase modul în care își ridicase și-și răsucise piciorul drept până la genunchi ca să examineze ceva inexistent pe talpa pantofului de balet.

— Șoferul Lulei, Kieran Kolovas-Jones...

— A, băiatul ăla simpatic foc? spuse Bryony. Ne plăcea s-o tachinăm în privința lui Kieran, care era îndrăgostit până peste urechi de ea. Cred că acum Ciara îl folosește din când în când.

Bryony scoase un mic chicotit cu subînțeles.

— Are o oarecare reputație de fată care știe să se distreze, Ciara. Adică, n-are cum să nu-ți placă de ea, dar...

— Kolovas-Jones zice că Lula scria ceva pe un petic de hârtie albastră în spatele mașinii, când a plecat la mama ei în ziua aceea...

— Ai vorbit cu mama Lulei până acum? E cam ciudată.

— ... și-aș vrea să aflu despre ce era vorba.

Bryony azvârli chiștocul țigării pe ușa deschisă și se foi neliniștită pe birou.

— Putea să fie orice.

El așteptă sugestia inevitabilă și fata nu-l dezamăgi.

— O listă de cumpărături sau ceva de genul ăsta.

— Da, putea să fie. Dar, de dragul discuției, dacă era un bilet de adio...

— Dar n-a fost... adică, e aiurea... cum să fie așa ceva? Cine-ar scrie un astfel de bilet cu atâta timp înainte și

apoi să se machieze și să iasă în oraș la dans? N-are absolut nicio logică!

— Pare puțin probabil, de acord, dar ar fi bine de aflat ce era.

— Poate că nu are nicio legătură cu moartea ei. De ce să nu fi fost un bilet pentru Evan sau ceva de genul ăsta, în care să-i spună cât de supărată era?

— Se pare că ea s-a certat cu el abia mai târziu, în aceeași zi. Oricum, de ce să fi scris o scrisoare când avea numărul lui de telefon și urma să se vadă cu el în seara aia?

— Nu știu, spuse neliniștită Bryony. Ziceam și eu, putea să fie ceva fără nicio importanță.

— Și ești cât se poate de sigură că nu l-ai văzut?

— Da, sunt foarte sigură, zise ea și culoarea obrajilor ei se înteti. Eram acolo ca să-mi fac meseria, nu să-i spionez lucrurile. Asta e tot, atunci?

— Da, cred că asta e tot ce-aveam să te întreb despre după-amiaza aceea, spuse Strike, dar s-ar putea să mă poți ajuta cu altceva. O știi pe Tansy Bestigui?

— Nu, spuse Bryony. Doar pe sora ei, Ursula. M-a angajat de vreo două ori pentru niște petreceri mari. E înfiorătoare.

— În ce sens?

— E doar una dintre femeile alea bogate și răsfățate — mă rog, spuse Bryony cu o strâmbătură, nu e *nici pe departe* atât de bogată pe cât i-ar plăcea să fie. Dar amândouă surorile Chillingham au vânat bărbați bătrâni cu saci de bani. Ca două rachete căutătoare de avere. Ursula a crezut c-a tras lozul cel mare când s-a căsătorit cu Cyprian May, dar el n-are *nici pe departe* bani suficienți pentru ea. Acum face patruzeci de ani, așa că oportunitățile nu-i mai

ies în cale ca pe vremuri. Cred că de-aia n-a fost în stare să găsească ceva mai de soi.

Apoi, simțind evident că tonul ei avea nevoie să fie explicat, continuă:

— Îmi pare rău, dar m-a acuzat că i-am ascultat mesajeria vocală, fir-ar să fie.

Bryony își încrucișă brațele la piept, privind încruntată la Strike.

— Adică, *te rog*. Mi-a dat mobilul ei și mi-a zis să-i chem un taxi, fără să zică măcar *te rog* sau *mulțumesc*. Eu sunt dislexică. Am apăsat greșit un buton și imediat o aud că tipă ca apucata la mine.

— De ce crezi că era așa de supărată?

— Pentru că l-am auzit pe un bărbat care nu era soțul ei spunându-i cum stă el într-o cameră de hotel și își imaginează o partidă de sex oral cu ea, cred, spuse Bryony calm.

— Deci, până la urmă, poate că și-a găsit ceva mai bun? întrebă Strike.

— Ei, nici pe departe, spuse Bryony. Apoi, adăugă în grabă: Adică, un mesaj cam de prost gust. În orice caz, uite, trebuie să mă întorc acolo, că-l apucă pandaliile pe Guy.

Strike o lăasă să se ducă. După plecarea ei, scrise două pagini de însemnări. Bryony Radford se dovedise a fi un martor pe care nu te puteai bizui — era influențabilă și nesinceră, dar îi spusese mult mai multe decât știa.

Ședința mai dură trei ore. Strike așteaptă în grădină, fumând și bând apă plată, în vreme ce se lăsa amurgul. Din când în când, se mai întorcea în clădire să vadă cum decurgeau lucrurile, doar ca să constate că progresul era teribil de lent. Uneori îl zărea sau auzea pe Somé, care părea să fie cu nervii la pământ, lătrând ordine către fotograf sau către vreuna din minionele îmbrăcate în negru ce mergeau de colo-colo printre suporturile cu îmbrăcăminte. În cele din urmă, la nouă seara, după ce Strike consumase câteva felii de pizza care fuseseră comandate de asistenta morocănoasă și epuizată a stilistului, Ciara Porter coborî de pe scena unde pozase cu cele două colegi ale ei și se duse la Strike în cabina de machiaj, unde Bryony se grăbea să-și adune lucrurile.

Ciara era încă îmbrăcată în rochia mini argintie și rigidă în care pozase pentru ultima fotografie. Slăbită și costelivă, cu tenul alb ca laptele, părul aproape la fel de deschis la culoare și ochii foarte depărtați între ei, își întinse picioarele nesfârșite, încălțate cu pantofi platformă legați cu șnururi lungi, argintii pe toată gamba, și-și aprinse un Marlboro Light.

— Doamne, nu-mi vine *să cred* că tu ești fiul lui Rockers! spuse ea cu răsuflarea întretăiată; ochii ei de crisoberil se făcură mari și își deschise ușor gura cu buze pline. E *mai mult* decât ciudat! Îl cunosc, ne-a invitat pe mine și pe Looly la lansarea albumului Greatest Hits de anul trecut! Și îi cunosc și pe frații tăi, Al și Eddie! Ei mi-au spus că au un frate mai mare în armată! Doamne, ce nebunie! Ai terminat, Bryony? adăugă Ciara cu subînțeles.

Să-și adune instrumentele părea o treabă extrem de laborioasă pentru Byrony. Acum începu să se miște vizibil mai repede, pe când Ciara fuma și o privea în tăcere.

— Da, am terminat, spuse în sfârșit Bryony cu veselie, atârându-și de umăr o cutie grea și luând în fiecare mână celelalte pachete. Pa, Ciara. La revedere, adăugă ea către Strike și plecă.

— Tare mai e băgăcioasă și pe deasupra și bârfitoare, îi spuse Ciara lui Strike.

Își aruncă pe spate părul lung și deschis la culoare, își schimbă poziția picioarelor fine și rasate și întrebă:

— Te vezi des cu Al și Eddie?

— Nu, răspunse Strike.

— Și *mama* ta, spuse ea, netulburată, suflând fumul prin colțul gurii. Adică, și ea e, așa, ca o *legendă*. Știi că Baz Carmichael a făcut acum două sezoane o întreagă colecție numită „Supergroupie” și a fost ca și cum Bebe Buell și mama ta erau întreaga sursă de inspirație? Fuste maxi, bluze fără nasturi și bocanci?

— N-am știut, spuse Strike.

— Oh, era, gen... știi citatul ăla celebru despre rochiile Ossie Clark, cum că bărbaților le plac pentru că le pot dezbrăca foarte ușor ca să le-o tragă mai repede fetelor? Ei, așa a fost, știi, o întreagă *eră* a mamei tale.

Își scutură din nou părul din ochi și se uită la el, nu cu privirea aceea evaluatoare, glacială și jignitoare a lui Tansy Bestigui, ci cu ceea ce părea să fie o uimire sinceră și deschisă. Era dificil pentru el să decidă dacă era sinceră sau își interpreta propriul personaj. Frumusețea ei îl împiedica, asemenea unei urzeli groase prin care era greu s-o vadă cu claritate.

— Deci, dacă nu te deranjează, aș vrea să te întreb despre Lula.

— Doamne, da. Da. Nu, chiar vreau să-ți fiu de ajutor. Când am auzit că cineva face o investigație, am zis, *ce bine. În sfârșit.*

— Serious?

— Doamne, da. Întreaga poveste a fost *atât* de șocantă. Pur și simplu, nu-mi venea să cred. O am încă în telefon, uite.

Scotoci în geanta ei enormă și scoase în final un iPhone alb. Derulând lista de contacte, se aplecă spre el, arătându-i numele „Looly”. Parfumul ei era dulceag și iute.

— Parcă mă tot aștept să mă *sune*, spuse Ciara, momentan domolită, punând telefonul la loc în geantă. Nu pot s-o șterg. Îi tot caut numele și pe urmă, pur și simplu, știi, *mă înfrânez.*

Se ridică neliniștită, îndoindu-și un picior lung sub ea, se așează la loc și fumă în liniște timp de câteva secunde.

— Ai fost cu ea în cea mai mare parte a ultimei sale zile, nu-i așa? întrebă Strike.

— *Nu-mi* mai aminti, la dracu'! spuse Ciara, închizând ochii. Am revăzut asta în minte cred că de un *milion* de ori. Am încercat să pricep cum e posibil să treci de la, știi, pe de-a întregul fericită la *moartă* în, gen, câteva ore.

— Era pe de-a întregul fericită?

— Doamne, mai fericită decât am văzut-o vreodată, în acea ultimă săptămână. Ne întorseserăm de la un job în Antigua pentru *Vogue*, iar ea și Evan se împăcaseră și au avut ceremonia de logodnă. Totul era fantastic pentru ea, era în al *nouălea* cer.

— Ai fost la acea ceremonie de logodnă?

— O, da, spuse Ciara, vârând chiștocul într-o cutie de cola, unde se stinse cu un mic fâsâit. Doamne, a fost *mai mult decât* romantic. Evan pur și simplu i-a făcut, știi, o *mare surpriză* acasă la Dickie Carbury. Îl știi pe Dickie Carbury, restauratorul? Are o casă *fabuloasă* în Cotswolds, și ne-am adunat cu toții acolo în weekend, iar Evan a cumpărat pentru amândoi brățări identice de la Fergus Keane, *splendide*, din argint oxidat. Ne-a *obligat* pe toți să mergem la lac după cină, pe un ger teribil și pe zăpadă ca să ne citească *poemul* pe care-l scrisese pentru ea și să-i pună brățara la mână. Looly râdea de se prăpădea, dar, deodată, s-a apucat să-i recite lui un poem pe care-l știa. Walt Whitman. Sincer, a fost, spuse Ciara, cu un aer de seriozitate subită, gen, *foarte* impresionant, să ai pregătit poemul perfect pe care să-l spui, chiar *așa*. Știi, oamenii cred că modelele sunt toante.

Își aruncă din nou părul pe spate și-i oferi lui Strike o țigară înainte de a-și lua una ea însăși.

— M-am *plictisit* să le tot spun oamenilor că am rezervat un post de lector de engleză la Cambridge.

— Serios? întrebă Strike, nereușind să-și ascundă surprinderea din glas.

— Da, spuse ea, suflând fumul în rotocoale frumoase, dar, știi, treaba cu modellingul merge așa de bine, că o să mai amân un an. Deschide ușile, știi?

— Deci, această ceremonie de logodnă a avut loc când... cu o săptămână înainte ca Lula să moară?

— Da, spuse Ciara, în sâmbăta de dinainte.

— Și a fost doar un schimb de poeme și de brățări? Fără jurăminte, fără nimeni care să officieze?

— Nu, n-a fost o *unire legală* sau ceva asemănător, a fost doar, gen, acest *moment* încântător, perfect. Mă rog, în afară de Freddie Bestigui, care a fost cam enervant. Dar, cel puțin, zise Ciara, trăgând cu sete din țigară, n-a fost nemernica aia de nevastă-sa.

— Tansy?

— Tansy Chillingham, da. E o javră. Prin urmare, nu e *deloc* o surpriză că divorțează. Ei doi au dus, gen, vieți *totalmente* separate, niciodată nu-i vedeai împreună. Ca să-ți spun drept, Freddie n-a fost chiar așa de rău în acel weekend, ținând cont de ce reputație proastă are. A fost doar sâcâitor, pentru că tot încerca să se bage pe sub pielea lui Looly, dar n-a fost *îngrozitor* cum se zice că poate să fie. Am auzit o poveste despre, gen, o fată *totalmente* naivă căreia i-a promis un rolișor într-un film... Mă rog, nu știu dacă a fost adevărat.

Ciara se uită o clipă la jarul țigării.

— Oricum, ea n-a făcut reclamație.

— Ai spus că Freddie a fost enervant. În ce fel?

— O, Doamne, n-o slăbea deloc și-i tot zicea ce minunată o să fie ea pe ecran și, gen, ce tip *grozav* a fost tatăl ei.

— Sir Alec?

— Da, Sir Alec, bineînțeles. O, Doamne, spuse Ciara cu ochii măriți, dacă el l-ar fi cunoscut pe tatăl ei *adevărat*, Looly ar fi înnebunit *de-a binelea*! Asta ar fi fost, gen, visul vieții ei! Nu, el i-a spus doar că l-a cunoscut pe Sir Alec cu ani și ani în urmă și că proveneau din aceeași *moșie*

din East End sau cam așa ceva, prin urmare el ar trebui să fie considerat, știi, nașul ei sau ceva de genul. Cred că încerca să fie amuzant, dar *nu*. În tot cazul, *toată lumea* își dădea seama că nu voia altceva decât s-o convingă să joace într-un film. În timpul ceremoniei, s-a purtat ca un măgar; striga întruna: „Eu dau mireasa“. Era matol. A băut ca disperatul toată seara. Dickie a fost nevoit să-i închidă gura. Pe urmă, după ceremonie, am băut cu toții șampanie când ne-am întors în casă și Freddie a mai băut, știi, încă două sticle peste ceea ce băuse deja. Tot zbiera la Looly că ar fi o actriță nemaipomenită, dar ei nu-i păsa. Pur și simplu, l-a ignorat. Stătea îmbrățișată cu Evan pe canapea, exact ca...

Și, dintr-odată, lacrimile scânteiară în ochii fardați ai Ciarei, care se grăbi să le șteargă cu palmele mâinilor ei albe și frumoase.

— ... ca și cum ar fi fost îndrăgostiți *nebunește*. Era atât de fericită, n-am văzut-o niciodată mai fericită ca atunci.

— V-ați întâlnit cu Freddie Bestigui din nou, nu-i așa, în seara de dinaintea morții Lulei? Nu ați trecut pe lângă el în holul de la intrare, când ieșeați?

— Ba da, spuse Ciara, continuând să-și tamponeze ochii. De unde știi asta?

— De la Wilson, paznicul. Zicea că i s-a părut că Bestigui i-a spus Lulei ceva ce nu i-a plăcut.

— Da, are dreptate. Am uitat chestia asta. Freddie i-a spus ceva despre Deebie Macc, despre faptul că Looly era entuziasmată de venirea lui, și ce mult i-ar fi plăcut să-i aibă pe amândoi într-un film. Nu-mi amintesc cu exactitate ce-a spus, dar a făcut în așa fel încât să sune vulgar, știi?

— Știa Lula că Bestigui și tatăl ei adoptiv fuseseră prieteni?

— Mi-a spus că era prima oară când auzea așa ceva. A stat mereu departe de Freddie când era la apartament. Nu-i plăcea de Tansy.

— De ce?

— Oh, Looly nu era interesată de toată povestea aia, gen, al cui soț are cel mai mare căcat de *iaht*, nu voia să se amestece în gloata aia. Era *mult* deasupra lucrurilor ăstora. *Atât* de diferită de surorile Chillingham.

— OK, spuse Strike. Poți să-mi povestești cum au decurs după-amiaza și seara în care ai fost cu ea?

Ciara lăsă să-i cadă al doilea chiștoc în cutia de cola, provocând un nou sfârâit, după care aprinse imediat alta.

— Mda. OK, lasă-mă să mă gândesc. Ei bine, ne-am întâlnit după-amiază, la ea acasă. Bryony a venit să-i facă sprâncenele și până la urmă ne-a făcut manichiura amândurora. Am avut, gen, o după-amiază ca între fete.

— Cum ți s-a părut?

— Era...

Ciara ezită.

— Mă rog, nu era *chiar* la fel de fericită cum fusese în timpul acelei săptămâni. Dar nici pe departe într-o stare care să ducă la sinucidere, *exclus* așa ceva.

— Șoferul ei, Kieran, zicea că părea într-o dispoziție ciudată când a plecat de la locuința din Chelsea a mamei sale.

— O, Doamne, da, păi cum să nu fi fost? Mama ei avea *cancer*, nu?

— A vorbit Lula despre mama ei, când v-ați văzut?

— Nu, nu prea. Adică, a spus că doar a stat cu ea, fiindcă mama ei era, știi, demoralizată după operație, dar nimeni nu se gândea atunci că Lady Bristow urma să *moară*. În definitiv, operația trebuia s-o vindece, nu?

— A pomenit Lula de vreun alt motiv pentru care s-ar fi simțit mai puțin fericită decât fusese?

— Nu, spuse Ciara, clătinând încet din cap, părul blond-albicios revărsându-i-se în jurul feței.

Îl dădu din nou pe spate cu degetele și trase adânc din țigară.

— *Părea* un pic abătută, cu gândurile un pic aiurea, dar am pus-o pe seama faptului că tocmai o văzuse pe mama ei. Au avut o relație ciudată. Lady Bristow era, gen, *deosebit* de protectoare și de posesivă. Looly găsea asta, știi, puțin claustrofobic.

— Ai observat cumva ca Lula să fi dat vreun telefon cât timp a fost cu tine?

— Nu, spuse Ciara după ce se gândi o clipă. Îmi amintesc că *și-a verificat* de mai multe ori telefonul, dar n-a vorbit cu nimeni, din câte-mi amintesc. Dacă a sunat pe cineva, a făcut-o discret. A ieșit puțin la un moment dat din cameră. Nu știu.

— Lui Bryony i s-a părut entuziasmată de sosirea lui Deeby Macc.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spuse cu nerăbdare Ciara. Toți ceilalți erau entuziasmați de Deeby Macc — Guy, Bryony și... mă rog, până și eu am fost, un pic, spuse ea cu o sinceritate adorabilă. Dar Looly nu se agita prea tare. Era îndrăgostită de Evan. Nu poți să crezi tot ce spune Bryony.

— A avut Lula o bucată de hârtie la ea, de care să-ți amintești? O bucățică de hârtie albastră, pe care să fi scris ceva?

— Nu, zise Ciara. De ce? Ce era?

— Nu știu încă, spuse Strike, iar Ciara păru dintr-odată bulversată.

— Doamne... doar nu vrei să-mi spui c-a lăsat un *bi-let*? O, *Doamne*! Ce nebunie ar mai fi și asta? Dar... nu! Asta ar însemna că ea, gen, hotărâse deja că-și va lua zilele.

— Poate c-a fost altceva, sugeră Strike. Ai spus la anchetă că Lula și-a exprimat intenția să-i lase totul fratelui ei, adevărat?

— Da, așa e, spuse Ciara cu convingere, încuviințând din cap. Da, s-a întâmplat așa, că Guy i-a trimis lui Looly niște genți *fabuloase* din noua gamă. Știam că mie nu mi-ar trimite așa ceva, cu toate că și *eu* apăream în reclama aia. Oricum, am despachetat-o pe cea albă, Cashile, știi, și era, cum să-ți spun, *minunată*. Face el căptușelile alea detașabile din mătase și pe asta i-o personalizase cu un imprimeu african uluitor. Iar eu i-am spus: „Looly, vrei să-mi lași asta mie?” în glumă. Iar ea mi-a zis, *foarte* serioasă: „Îi las totul fratelui meu, dar sunt sigură c-o să te lase să iei orice îți dorești”.

Strike privea și asculta, atent la orice semn de minciună sau exagerare, dar cuvintele ieșeau cu ușurință și, după toate aparențele, sincer.

— Vorbele astea ale ei au fost cam stranii, nu ți se pare? Întrebă el.

— Da, cre’ că da, spuse Ciara, scuturându-și din nou părul ca să-și elibereze fața. Dar așa era Looly. Uneori, devenea puțin cam sumbră și *dramatică*. Guy îi zicea: „Cuckoo, fă mai puțin pe cucul, te rog”. În tot cazul, spuse Ciara cu un oftat, n-a ținut cont de aluzia la geanta Cashile. Speram c-o să mi-o dea, pur și simplu. Ce naiba, primise *patru*.

— Ai putea spune că erai apropiată de Lula?

— O, Doamne, da, *super*-apropiată, îmi spunea *orice*.

— Două persoane mi-au zis că nu prea avea încredere în oameni. Că era speriată ca nu cumva confesiunile ei să apară în presă. Mi s-a spus că i-a testat pe amicii ei ca să vadă dacă poate avea încredere în ei.

— Oh, da, a devenit într-adevăr puțin cam *paranoică* după ce mama ei adevărată a început să vândă presei povești despre ea. De fapt, și pe mine m-a întrebă, spuse Ciara, fluturând țigara cu un gest afectat, dacă am spus cuiva că se împăcase cu Evan. Adică, *să fim serioși*. N-avea cum, *sub nicio formă*, să țină chestia asta secretă. *Toată lumea* vorbea despre asta. I-am și zis: „Looly, singurul lucru mai rău decât să se vorbească despre tine e să nu se vorbească”. Asta e din Oscar Wilde, preciză ea, cu amabilitate. Dar lui Looly nu-i plăcea latura asta a celebrității.

— Guy Somé este de părere că Lula nu s-ar fi împăcat cu Duffield dacă el n-ar fi fost plecat din țară.

Ciara coborî privirea în podea, după care vorbi pe un ton scăzut.

— Guy e în stare să spună asta. Era, gen, *super-protector* față de Looly. O adora; o iubea cu adevărat. Considera că Evan nu era bun pentru ea, dar, *sincer*, nu-l cunoaște pe Evan cel adevărat. Evan e, gen, *totalmente* răvășit, dar e un om bun. S-a dus s-o vadă pe Lady Bristow nu demult, și i-am spus: „*De ce*, Evan, de ce *Dumnezeu* a trebuit să te supui la așa ceva?” Pentru că, știi, familia ei îl detesta. Și știi ce mi-a zis? „Vreau doar să vorbesc cu cineva căruia îi pasă la fel de mult ca și mie acum că ea nu mai e.” Adică, ce poate fi mai trist?

Strike își dresе glasul.

— Presa a stat *totalmente* pe capul lui Evan, e *atât* de nedrept, nimic din ce face el nu le convine.

— În noaptea în care Lula a murit, Duffield a venit la tine acasă, nu?

— Doamne, da, acum începi și tu! spuse Ciara indignată. Au inventat cum că noi ne-am fi *tras-o* sau ceva de genul! N-avea niciun ban la el și șoferul se cărase, așa că n-a avut încotro și a *mers pe jos* prin toată Londra ca să poată să doarmă la mine. L-am culcat pe canapea. Așa că eram împreună când am auzit vestea.

Își strecură țigara printre buzele pline și trase cu sete din ea, cu ochii în podea.

— A fost groaznic. Nu poți să-ți imaginezi. Oribil. Evan a fost... O, Doamne. Și pe urmă... spuse ea, cu o voce doar cu puțin mai tare decât o șoptă, toți au spus că *el* a fost. După ce Tansy Chillingham a zis că a auzit o ceartă. Presa a înnebunit de-a binelea. A fost înfiorător!

Își ridică privirea spre Strike, dându-și părul la o parte de pe față. Lumina puternică din tavan abia dacă reușea să-i ilumineze osatura perfectă.

— Nu l-ai cunoscut pe Evan, nu-i așa?

— Nu.

— Vrei? Poți veni cu mine acum. A spus că merge în Uzi în noaptea asta.

— Ar fi excelent.

— Fabulos. Stai un pic.

Sări în picioare și strigă prin ușă:

— Guy, scumpete, pot să rămân îmbrăcată așa pentru noaptea asta? Haide... La Uzi?

Somé intră în mica încăpere. Părea epuizat.

— Bine. Ai grijă să fii fotografiată. Dacă o distrugi, îți dau în judecată curul ăla alb și slăbănog.

— Hai că n-o distrug. Îl duc pe Cormoran să-l cunoască pe Evan.

Își aruncă țigările în geanta enormă, în care se părea că-și pusese și hainele de zi, și o aruncă peste umăr. În pantofii cu toc, era doar cu vreo doi centimetri mai scundă decât detectivul. Somé se uită în sus la Strike, cu ochii îngustați.

— Ai grijă să-i faci viața amară căcăciosului.

— Guy! spuse Ciara, bosumflându-se. Nu fi oribil.

— Și fii cu băgare de seamă, maestre Rokeby, adăugă Somé, cu nuanța lui obișnuită de venin. Ciara e o târfu-liță înfiorătoare, nu-i așa, drăguță? Și e ca mine. Îi plac tipii solizi.

— *Guy!* spuse Ciara, prefăcându-se oripilată. Hai, Corman. Ne așteaptă șoferul afară.

Prevenit, Strike n-a fost nici pe departe la fel de surprins precum a fost șoferul, Kieran Kolovas-Jones, când l-a văzut. Acesta ținea deschisă portiera din stânga mașinii, ușor iluminat de becul din interior, dar Strike sesiză schimbarea fugară de expresie când puse ochii pe însoțitorul Ciarei.

— Bună seara, zise Strike, ocolind mașina ca să-și deschidă singur portiera și să se așeze alături de Ciara.

— Kieran, l-ai cunoscut pe Cormoran, nu? spuse Ciara, prinzându-și centura de siguranță.

Rochia i se ridică până la partea de sus a picioarelor ei lungi. Strike nu putea fi absolut sigur că purta ceva pe dedesubt. Nu încăpea nicio îndoială că nu avea sutien sub costumul alb.

— Salut, Kieran, spuse Strike.

Șoferul îl salută pe Strike cu o mișcare a capului reflectată de oglinda retrovizoare, dar nu spuse nimic. Adoptase un comportament profesional strict, despre care Strike se îndoia că era cel obișnuit în absența detectivilor.

Mașina o luă din loc. Ciara începu din nou să scoatească în geantă, de unde scoase un parfum, cu care

își dădu din belșug într-un cerc larg în jurul feței și al umerilor. Apoi își aplică luciu de buze, fără să se oprească din vorbit.

— De ce-o să am nevoie? De bani. Cormoran, poți să fii atât de drăguț și să ții ăștia în buzunar la tine? N-am de gând să iau cu mine în club chestia asta imensă.

Îi dădu un teanc mototolit de bancnote de douăzeci de lire.

— Ești un scump. A, și-mi mai trebuie telefonul. Ai un buzunar și pentru telefonul meu? *Doamne*, în geanta asta e o harababură de nedeschis.

O lăasă pe podeaua mașinii.

— Când ai spus că, pentru Lula, ar fi fost visul vieții să-și găsească tatăl adevărat...

— O, *Doamne, ar fi fost*. Vorbea despre asta *tot timpul*. A fost foarte emoționată când japița aia — mama ei naturală — i-a spus că tatăl ei a fost african. Guy a zis mereu că-i o gogoasă, dar el o ura pe femeie.

— A cunoscut-o pe Marlene Higson?

— O, nu, ura pur și simplu ideea de o asemenea ființă. Vedeă cât de mult se entuziasmase Looly și voia să o *protejeze* de o dezamăgire.

Câtă dorință de protecție, se gândi Strike, în timp ce mașina lua o curbă în întuneric. Fusesse Lula chiar atât de fragilă? Ceafa lui Kolovas-Jones era rigidă, corectă. Ochii lui se mișcau mai mult decât ar fi fost necesar, ca să se oprească asupra feței lui Strike.

— Și pe urmă Looly a crezut că a găsit un indiciu despre el — tatăl ei real —, dar s-a dovedit a fi un drum înfundat. Da, a fost atât de trist totul. Chiar a crezut că l-a găsit și pe urmă i-a alunecat printre degete.

— Ce indiciu a fost?

— Era ceva legat de colegiul unde fusese student. Ceva spus de maică-sa. Looly s-a dus să caute în registre sau ceva de genul, cu prietena aia ciudată a ei, pe care o chema...

— Rochelle? sugeră Strike.

Mercedesul o luase între timp pe Oxford Street.

— Da, Rochelle, exact. Looly a cunoscut-o la o clinică de dezintoxicare sau ceva de genul, biata de ea. Looly se purta, gen, *incredibil* de frumos cu ea. O lua cu ea la cumpărături și chestii din astea. În tot cazul, nu au dat de el sau era în altă parte, nu știu. Nu-mi amintesc.

— Căuta cumva un bărbat pe nume Agyeman?

— Nu cred că mi-a spus vreodată cum îl chema.

— Sau Owusu?

Uimită, Ciara întoarse spre el frumoșii ei ochi deschiși la culoare.

— Țsta-i numele adevărat al lui *Guy*!

— Știu.

— O, Doamne, chicoti Ciara. Tatăl lui *Guy* n-a fost niciodată la colegiu. E *șofer de autobuz*. Îl bătea mereu pe *Guy* pentru că desena rochii. De-aia și-a schimbat numele.

Mașina încetinise. Coada lungă, alcătuită din patru șiruri, se întindea de-a lungul clădirii și ducea la o intrare discretă care putea fi a unei locuințe particulare. Un cârd de siluete întunecate era adunat în jurul ușii cu piloni albi.

— Paparazzi, spuse Kolovas-Jones, vorbind pentru prima dată. Ai grijă cum te dai jos din mașină, Ciara.

Coborî și ocoli mașina spre portiera din stânga, dar paparazzi o luaseră deja la fugă. Bărbați amenințători, îmbrăcați în haine închise la culoare, își țineau aparatele foto ridicate în timp ce se apropiau.

Ciara și Strike ieșiră din mașină într-o rafală de blițuri. Lumina orbitoare inundă retinele lui Strike. Își lăasă capul în jos, strânse mâna instinctiv în jurul brațului subțire al Ciarei și o conduse înainte, prin dreptunghiul care reprezenta refugiul, moment în care ușile se deschiseră ca prin minune ca să le permită accesul. Mulțimea aflată la coadă începu să urle înfierbântată, protestând față de ușurința cu care cei doi intrau. Și deodată, blițurile încetară și se văzură înăuntru, unde îi întâmpină o hărmălaie industrială de zgomote și bubuitul insistent al basului.

— *Wow*, ce bine știi să te orientezi! spuse Ciara. De obicei, mă ciocnesc de bodyguarzi, iar ei trebuie să mă împingă înăuntru.

Câmpul vizual al lui Strike continua să fie brăzdat de dâre și fulgere de lumină purpurie și galbenă. Eliberă brațul Ciarei. Era atât de palidă, încât arăta aproape luminoasă în beznă. Apoi, intrarea unui alt grup de circa zece oameni îi împinse și mai mult în interiorul clubului.

— Haide, spuse Ciara și-și strecură mâna moale, cu degete lungi, într-a lui, trăgându-l după ea.

În timp ce pășeau prin mulțimea compactă, privirile se întorceau spre cei doi, de departe mai înalți decât majoritatea celor din club. Strike văzu ceva ce arăta ca niște lungi acvarii pentru pești, încastrate în pereți, în care pluteau bule mari de ceară, care-i aminteau de vechile lămpi cu lavă ale mamei sale. De-a lungul pereților erau banchete lungi din piele neagră și, mai spre interior, aproape de ringul de dans, separeuri. Era greu de spus cât era de mare clubul din cauza oglinzilor inteligent plasate. La un moment dat, Strike își surprinse propria imagine frontală, arătând ca o matahală elegant îmbrăcată lângă silfida argintie care era Ciara. Muzica făcea să-i vibreze

fiecare pârțică a corpului, din cap până în picioare. Mulțimea de pe ring era atât de densă, încât părea un miracol că oamenii ăia reușeau să pășească și să se legene.

Ajunseră la o intrare capitonată, păzită de un bodyguard chel, care rânji la Ciara, dezvelindu-și doi dinți de aur, și deschise ușa secretă.

Intrară într-o zonă mai liniștită, deși cam la fel de aglomerată, concentrată în jurul unui bar, care era evident rezervată celebrităților și prietenilor lor. Strike remarcă o prezentatoare de televiziune în fustă mini, un actor de seriale de televiziune, un comediant faimos mai ales pentru apetitul său sexual și apoi, într-un colț îndepărtat, pe Evan Duffield.

Purta la gât o eșarfă cu un imprimeu cu cranii și jeansi negri strânși pe corp, așezat la împreunarea dintre două banchete din piele neagră, cu brațele întinse la unghiuri drepte pe spătarele situate într-o parte și-n alta, unde stăteau înghesuite însoțitoarele lui, în majoritate femei. Părul lui negru, lung până la umeri, era vopsit în blond. Avea fața palidă și osoasă, iar petele din jurul ochilor lui de un turcoaz-deschis erau aproape vineții.

Grupul din care făcea parte Duffield emana o forță aproape magnetică asupra încăperii. Strike văzu asta în privirile piezișe, furișate pe care ceilalți ocupanți le aruncau în direcția lor; în spațiul respectuos lăsat în jurul lor, o orbită mai largă decât i se îngăduise oricui altcuiva. Strike își dădu seama că aparenta degajare a lui Duffield și a însoțitorilor săi nu era altceva decât un artificiu de expert; aveau, cu toții, hipervigilența unor animale hăituite combinată cu aroganța relaxată a prădătoarelor. În lanțul trofic inversat al celebrității, fiarele mari erau cele urmărite și vâdate; ele primeau ceea ce li se cuvenea.

Duffield discuta cu o brunetă sexy. Fata avea buzele ușor depărtate în timp ce-l asculta, aproape ridicol de absorbită de el. Pe când Ciara și Strike se apropiau, Strike observă cum Duffield își îndepărtează privirea de la brunetă o fracțiune de secundă, făcând, își închipui Strike, o recunoaștere fulgerătoare a barului, evaluând atenția încăperii și alte posibilități pe care aceasta le putea oferi.

— Ciara! țipă el cu glas răgușit.

Bruneta păru că se dezumflă când Duffield sări fără să stea pe gânduri în picioare. Subțire și totuși bine clădit, ieși din spatele mesei ca s-o îmbrățișeze pe Ciara, care, încălțată în pantofii-platformă, era mai înaltă decât el cu vreo douăzeci de centimetri. Ea dădu drumul mâinii lui Strike ca să răspundă la îmbrățișare. Timp de câteva momente strălucitoare, întregul bar păru să urmărească scena. Apoi, cei din jur își reamintiră de ei înșiși și se întoarseră la discuțiile și cocteilurile lor.

— Evan, el este Cormoran Strike, spuse Ciara.

Își apropie gura de urechea lui Duffield și Strike văzu mai degrabă decât auzi cum îi spune:

— E fiul lui Jonny Rokeby!

— E-n regulă, amice? întrebă Duffield, întinzând mâna pe care Strike i-o strânse.

Ca și la alți afemeiați învederați pe care Strike îi cunoscuse, vocea și purtările lui Duffield erau ușor afectate. Poate că acești bărbați deveneau efeminați pentru că stăteau atât de mult în compania femeilor sau poate că era o modalitate de a-și dezarma prada. Duffield indică printr-o fluturare a mâinii că ceilalți ar trebui să se mute mai încolo pe banchetă ca să-i facă loc Ciarei. Bruneta păru descurajată. Strike își găsi singur un taburet jos, pe care-l trase lângă masă și o întrebă pe Ciara ce vrea să bea.

— Ooo, adu-mi un Boozy-Uzi, scumpete, și plătește din banii mei, te rog.

Cocteilul ei mirosea puternic a Pernod. Strike își cumpără o apă și se întoarce la masă. Ciara și Duffield erau acum aproape nas în nas, discutând. Dar, când Strike puse pe masă băuturile, Duffield se uită în jur.

— Și cu ce te ocupi, Cormoran? Lucrezi în *music biz*?

— Nu, răspunse Strike. Sunt detectiv.

— Nu mai spune! zise Duffield. Pe cine am mai omorât de data asta?

Grupul din jurul lui își îngădui zâmbete crispate sau neliniștite, dar Ciara spuse:

— Nu glumi, Evan.

— Nu glumesc, Ciara. O să observi când voi spune o glumă, pentru c-o să fie teribil de amuzantă.

Bruneta chicoti.

— Am spus că *nu* glumesc, se răsti Duffield.

Bruneta arăta de parcă tocmai fusese plesnită peste față. Restul grupului lăsa impresia imperceptibilă că se retrage, chiar și în acel spațiu înghesuit. Își începură propriile conversații, ignorându-i momentan pe Ciara, Strike și Duffield.

— Evan, nu-i frumos, spuse Ciara, dar reproșul ei era mai degrabă alintător decât înțepător, iar Strike observă că privirea pe care i-o aruncă brunetei nu avea pic de milă.

Duffield bătu darabana pe marginea mesei.

— Deci, ce fel de detectiv ești tu, Cormoran?

— Particular.

— Evan, dragule, Cormoran a fost angajat de fratele lui Looly...

Dar Duffield zărise ceva sau pe cineva interesant la bar, pentru că se ridică repede în picioare și dispăru în mulțimea de-acolo.

— Întotdeauna e un pic ADHD, spuse Ciara în chip de scuză. În plus, e încă foarte, foarte răvășit din cauza lui Looly. Chiar *este*, insistă ea, pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată, când Strike ridică din sprâncene și se uită cu subînțeles în direcția brunetei voluptuoase, care acum ținea între palme un pahar de mojito gol și arăta posomorâtă. Ai ceva pe sacoul tău elegant, adăugă Ciara și se aplecă în față ca să îndepărteze ceea ce Strike credea că sunt niște firimituri de pizza.

Simți un damf puternic din parfumul ei dulceag și iute. Materialul argintiu al rochiei era atât de țeapăn încât stătea ca o armură, depărtat de trupul ei, permițându-i lui Strike să vadă fără opreliști sânii mici și albi și sfârcurile ascuțite, rozalii.

— Cu ce parfum ți-ai dat?

Ciara își ridică încheietura mâinii sub nasul lui.

— Este noul parfum al lui Guy, zise ea. Se numește Éprise — așa se spune în franțuzește la „îndrăgostit“, știi?

— Mda, spuse el.

Duffield se întoarse cu un alt pahar de băutură, croindu-și drum prin mulțimea, care, atrasă de aura lui, întorcea capetele după el. Picioarele lui îmbrăcate în blugii strâmți arătau ca niște curățătoare de pipă negre și, cu ochii lui vineții, părea un Pierrot în mizerie.

— Evan, iubitule, spuse Ciara, când Duffield se așeză la locul lui, Cormoran investighează...

— Te-a auzit de prima oară, o întrerupse Strike. Nu-i nevoie.

Se gândi că actorul auzise și replica lui. Duffield își goli repede paharul și aruncă niște comentarii înspre grupul din preajma lui. Ciara sorbi din cocteil, apoi îl atinse cu cotul pe Duffield.

— Cum merge filmul, scumpete?

— Minunat. Mă rog. Un dealer de droguri sinucigaș. Nu-i cine știe ce, știi.

Toată lumea zâmbi, în afară de Duffield însuși. Bătea darabana pe masă, picioarele zvâcnindu-i în ritm.

— Sunt plictisit acum, anunță el.

Privea cu ochii mișiți spre ușă, iar grupul îl urmărea, tânjind în mod vădit, își zise Strike, să fie luat pe sus și dus de-acolo.

Duffield se uită de la Ciara la Strike.

— Vreți să veniți la mine?

— Fabulos, chicoti Ciara și, cu o privire felină de triumf spre brunetă, dădu peste cap paharul.

Cum ieșiră din zona VIP, două fete bete alergară la Duffield; una dintre ele își ridică maioul și-l imploră să-i dea un autograf pe sâni.

— Nu fi vulgară, scumpo, spuse Duffield, trecând pe lângă ea. Ai o mașină, Cici? strigă el peste umăr, în timp ce-și croia drum cu greutate prin mulțime, ignorând strigătele și degetele care arătau spre el.

— Da, scumpete, strigă ea. Îl sun imediat. Cormoran, dragule, îmi dai telefonul?

Strike se întrebă ce vor scoate paparazzi de-afară din faptul că Duffield și Ciara au plecat împreună de la club. Ea striga în telefon. Ajunseră la ieșire. Ciara spuse:

— Stați... ne dă el mesaj când ajunge afară.

Și ea, și Duffield erau puțin cam nervoși. Atenți, conștienți de sine, ca niște sportivi care așteaptă să intre pe stadion. Apoi, telefonul Ciarei scoase un mic bâzâit.

— OK, e acolo, spuse ea.

Strike se dădu la o parte ca să-i lase pe ei să iasă primii, apoi se duse repede spre locul din stânga șoferului

în timp ce Duffield ocoli prin spate mașina în luminile orbitoare ale blițurilor, în țipetele celor aflați la coadă, și se aruncă pe bancheta din spate lângă Ciara, pe care o ajutase să se urce în mașină Kolovas-Jones. Strike trânti portiera, forțându-i pe cei doi bărbați care se aplecaseră înăuntru ca să-i pozeze pe Duffield și Ciara să sară înapoi și să se dea la o parte.

Kolovas-Jones păru să piardă o cantitate nerezonabilă de timp ca să revină la mașină. Strike avea senzația că interiorul Mercedesului era o eprubetă, izolată și totodată expusă în timp ce tot mai multe blițuri se declanșau. Obiectivele erau lipite de geamuri și de parbriz. Fețe neprietenoase pluteau în întuneric și siluete întunecate apăreau și dispăreau din fața mașinii staționate. De dincolo de exploziile de lumină, mulțimea așezată la coadă dădea năvală, curioasă și înfierbântată.

— Pornește odată mașina, fir-ar al dracului să fie! urlă Strike la Kolovas-Jones, care ambala motorul.

Paparazzii care blocau drumul se dădură înapoi, continuând să facă poze.

— Pa, pa, fraierilor, spuse Evan Duffield din spate în timp ce mașina o lua din loc.

Dar fotografii alergară pe lângă mașină, blițurile erupând și dintr-o parte, și din alta. Strike își simți corpul scaldat în sudoare: dintr-odată, se afla din nou pe un drum de pământ galben în Vikingul care se hurducăia, aerul din Afganistan fiind plin de un zgomot ca de petarde care pocneau neîncetat. Zărise în față un tânăr care fugea din drum, trăgând după el un băiețel. Fără vreun gând conștient, urlase: „Frânează!”, se aplecase în față și-l înșfăcase pe Anstis, devenit tată de doar două zile, care stătea chiar în spatele șoferului. Ultimul lucru pe

care și-l amintea au fost strigătul de protest al lui Anstis și bufnetul metalic cu care el se lovi de ușile din spate, înainte ca Vikingul să se dezintegreze cu o bubuitură asurzitoare, iar lumea să devină o ceață nedeslușită de suferință și teroare.

Mercedesul coti după colț pe un drum aproape părăsit. Strike își dădu seama că stătuse atât de încordat încât îl dureau mușchii care-i rămăseseră din gambă. În oglinda laterală, văzu două motociclete care îi urmăreau, fiecare având câte-un pasager pe șaua din spate. Prințesa Diana și pasajul subteran parizian; ambulanța ce transporta cadavrul Lulei Landry, trecând printre aparatele foto ridicate spre geamurile fumurii; ambele imagini îi traversară mintea în timp ce mașina gonea pe străzile întunecoase.

Duffield își aprinse o țigară. Cu coada ochiului, Strike îl văzu pe Kolovas-Jones cum se încruntă la pasagerul lui în oglinda retrovizoare, deși nu protestă în niciun fel. Imediat, Ciara începu să vorbească în șoaptă cu Duffield. Lui Strike i se păru că-și aude numele.

După cinci minute, mașina coti din nou și văzură, în fața lor, un alt grup, mai mic, de fotografi îmbrăcați în negru, care începură să facă poze și să alerge spre mașină în clipa în care aceasta își făcu apariția. Motocicletele opriră chiar în spatele lor. Strike îi văzu pe cei patru oameni alergând ca să prindă momentul în care se deschideau ușile. Adrenalina puse stăpânire pe el: Strike se imagină năvălind din mașină, împărțind pumni în dreapta și-n stânga, făcând ca aparatele foto scumpe să se sfărâme de asfalt în timp ce posesorii lor se prăbușeau. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Duffield spuse, cu degetele pe mânerul portierei:

— Stinge-le luminile blestemate, Cormoran, ești numai bun pentru așa ceva!

Portierele deschise, aerul nopții și alte blițuri înnebunitoare. Înaintând ca un taur, Strike mergea repede cu capul lui mare aplecat, cu ochii la tocurele Ciarei, refuzând să se lase orbit. Urcară în grabă cele trei trepte. Strike, rămas ultimul, trânti ușa clădirii în fața fotografiilor.

Experiența pe care tocmai o trăise, de animale hăituite, îl făcu pe Strike să se simtă aliat cu ceilalți doi. Holul micuț, slab luminat, era primitiv și sigur. Dincolo de ușă, paparazzi continuau să țipe unii la alții, urletele lor amintind de soldații care efectuau recunoașterea unei clădiri. Duffield băjbâia la ușa interioară, încercând pe rând mai multe chei.

— Nu stau aici decât de vreo două săptămâni, explică el, deschizând-o în sfârșit cu o îmbrâncitură de umăr.

Odată trecut de prag, își dezbracă sacoul strâmt, îl aruncă pe podea lângă ușă și apoi o luă înainte, legănându-și șoldurile înguste într-o manieră ceva mai puțin exagerată decât a lui Somé, printr-un coridor scurt ce dădea într-o cameră de zi, unde aprinse veiozele.

În decorul cenușiu și negru, simplu și elegant, domneau dezordinea și mirosul stătut de fum de țigară, canabis și alcool. Asta îi trezi lui Strike amintiri vii din copilărie.

— Mă duc la budă, anunță Duffield și strigă peste umăr în timp ce se făcea nevăzut, arătând direcția cu degetul mare: Băuturile sunt în bucătărie, Cici.

Ciara îi zâmbi lui Strike și plecă spre ușa indicată de Duffield.

Strike privi încăperea, care arăta de parcă fusese lăsată de niște părinți cu gusturi impecabile în seama unui

adolescent. Fiecare suprafață era acoperită de resturi, multe dintre ele sub forma unor hârtii mâzgălite. Trei chitare stăteau rezemate de pereți. O măsuță din sticlă pentru cafea era înconjurată de trei scaune alb-negre, orientate spre un imens televizor cu plasmă. O parte din mizerie se revărsase de pe măsuță pe covorul negru lănos. Dincolo de ferestrele înalte, cu perdele gri transparente, Strike putea să deslușească siluetele fotografiilor care continuau să se foiască sub stâlpii de iluminat stradal.

Duffield se întoarse, trăgându-și fermoarul. Văzându-se singur cu Strike, scoase un chicotit nervos.

— Simte-te ca la tine acasă, barosane. Hei, de fapt chiar îl știu pe bătrânul tău.

— Da? spuse Strike, așezându-se într-unul din fotoliile moi, de formă cubică, din piele de vițel.

— Da, ne-am întâlnit de vreo două ori, spuse Duffield. Un tip cool.

Luă o chitară, începu să ciupească într-o doară corzile, după care se răzgândi și sprijini din nou instrumentul de perete.

Ciara se întoarse, aducând o sticlă de vin și trei pahare.

— Nu puteai să aduci și tu o menajeră, dragule? îl întreabă ea dojenitor pe Duffield.

— Au renunțat, spuse Duffield.

Se aruncă peste spătarul unui scaun și ateriză cu picioarele desfăcute în cealaltă parte.

— N-au avut suficientă energie.

Strike dădu la o parte mizeria de pe masă, astfel încât Ciara să poată pune pe ea sticla și paharele.

— Parcă auzisem că te muți cu Mo Innes, spuse ea, turnând vinul în pahare.

— Mda, păi chestia aia n-a mers, zise Duffield, scormonind prin mizeria de pe masă după țigări. Bătrânul Freddie mi-a închiriat locul ăsta doar pentru o lună, cât mă duc la Pinewood. Vrea să mă țină departe de *fantomile* mele vechi.

Degetele lui murdare trecură peste ceea ce părea să fie mărgелеle unui rozariu; numeroase pachete de țigări goale cu bucăți de carton rupte din ele; trei brichete, una dintre ele fiind un Zippo gravat; foițe Rizla pentru țigări; cabluri încâlcite neatașate de aparate electrice; un pachet de cărți de joc; o batistă pătată și jengoasă; bucăți de hârtie murdară, mototolite și uscate de soare; o revistă de muzică pe coperta căreia se vedea o poză sumbră, în alb-negru, a lui Duffield; scrisori desfăcute și nedesfăcute; o pereche de mănuși din piele neagră mototolite; mărunțiș împrăștiat și, într-o scrumieră curată din porțelan, un singur buton de cămașă în formă de pistol argintiu. În sfârșit, scoase la iveală un pachet de Gitanes de sub canapea. Aprinse o țigară, suflă un jet lung de fum spre tavan, apoi i se adresă Ciarei, care se așezase pe canapea în unghi drept față de cei doi bărbați și sorbea din vin.

— Iar o să zică presa că ne-o tragem, Ci, spuse el, arătând spre fereastră în direcția umbrelor mișcătoare ale fotografiilor aflați în așteptare.

— Și ce-or să spună că făcea Cormoran aici? întrebă Ciara, aruncându-i o privire lui Strike. O partidă în trei?

— Pentru securitate, zise Duffield, evaluându-l pe Strike printre ochii îngustați. Arată ca un boxer. Sau ca un gladiator. Nu vrei să bei ceva ca lumea, Cormoran?

— Nu, mulțumesc, spuse Strike.

— Dar de ce, te-ai lăsat de băut sau ești în timpul serviciului?

— În timpul serviciului.

Duffield ridică din sprâncene și râse pe înfundate. Părea agitat, aruncându-i lui Strike priviri fugare, bătând cu degetele pe masa de sticlă. Când Ciara îl întrebă dacă o vizitase din nou pe Lady Bristow, păru uşurat că i se oferise un subiect de discuție.

— La dracu', nu. O dată a fost de ajuns. E oribil, să mor eu. Biata dărăpănatură. E pe patul de moarte.

— A fost *mai mult* decât drăguț din partea ta să te duci, Evan.

Strike înțelegea că ea încearcă să-l înfățișeze pe Duffield în lumina cea mai bună.

— O cunoști bine pe mama Lulei? îl întrebă el pe Duffield.

— Nu. Am întâlnit-o doar o dată înainte să moară Lu. Nu era de acord cu mine. Nimeni din familia lui Lu nu era de acord cu mine. Nu știu, zise el foindu-se, am vrut doar să discut cu cineva căruia îi pasă cât de cât că ea a murit.

— Evan! se bosumflă Ciara. Te rog frumos, *mie-mi* pasă că a murit!

— Da, mă rog...

Cu una dintre mișcările lui fluide, neobișnuit de feminine, Duffield se ghemui în fotoliu aproape într-o poziție fetală și trase cu sete din țigară. Pe o masă de lângă capul lui, iluminată de conul unei veioze, era o fotografie mare, teatrală, făcută evident cu prilejul unei ședințe foto de modă. Cei doi simulau că se luptă pe un fundal de copaci falși. Ea purta o rochie roșie lungă până la podea, iar el era îmbrăcat într-un costum negru strâns pe corp, cu masca păroasă de lup împinsă în sus, deasupra frunții.

— Mă întreb ce-ar spune mama *mea* dacă aş da colţul. Părinţii mei au făcut o reclamaţie împotriva mea, îl informă Duffield pe Strike. Mă rog, nemernicul de taică-miu a fost tartorul. Pentru că le-am şutit televizorul cu vreo doi ani în urmă. Ştii ceva? adăugă el, întinzându-şi gâtul ca să se uite la Ciara. Sunt curat de cinci săptămâni şi două zile.

— E de-a dreptul fabulos, iubitule! E fantastic.

— Mda, spuse el.

Se ridică din nou în capul oaselor.

— N-ai de gând să-mi pui nicio întrebare? îl luă el la rost pe Strike. Parcă ziceai că investighezi *uciderea* lui Lu?

Bravura verbală era subminată de tremurul degetelor sale. Genunchii începură să-i zvâcnească în sus şi în jos, exact ca ai lui Bristow.

— Crezi c-a fost vorba de o crimă? îl întrebă Strike.

— Nu, zise Duffield, trăgând din ţigară. Mda. Poate. Nu'ş ce să zic. Crima are mai multă logică decât sinuciderea, în tot cazul. Pentru că nu s-ar fi dus fără să-mi lase un bilet. Ştii, tot aştept să apară un bilet, şi-abia după aia o să ştiu că e adevărat. Mie nu mi se pare ceva real. Nici măcar nu-mi amintesc înmormântarea. Pur şi simplu, n-am ştiut de mine. Eram atât de drogat, încât abia puteam să merg. Cred că, dacă aş putea să-mi amintesc înmormântarea, mi-ar fi mai uşor să mă limpezesc la cap.

Îşi vârî ţigara între buze şi începu să bată cu degetele pe marginea mesei de tablă. După o vreme, aparent incomodat de privirea tăcută a lui Strike, îi ceru imperios:

— Întreabă-mă ceva, totuşi. Cine ziceai că te-a angajat?

— Fratele Lulei, John.

Duffield încetă să mai bată cu degetele.

— Labagiul ăla lacom de bani, înțepenitul ăla cu vă-traiu-nfipt în cur?

— Lacom de bani?

— Dă-l dracului, că era *obsedat* de cum își cheltuia ea banii, de parc-ar fi avut vreun drept să se amestece. Oamenii bogați sunt convinși că toți ceilalți sunt niște pomanagii, ai observat asta. Toată familia ei nenorocită credea că eu umblu după banii ei și, după o vreme — ridică un deget la tâmplă și schiță o mișcare ca de burghiu — chestia i-a intrat în cap, a focut-o suspicioasă, știi?

Luă una dintre brichetele Zippo de pe masă și începu s-o scapere, încercând s-o facă să se aprindă. Strike privea cum micile scânteii albastre erupeau și mureau în timp ce Duffield vorbea.

— Probabil că își închipuia că o să-i fie mai bine cu vreun nenorocit de contabil bogat, exact ca el.

— E avocat.

— Nu contează. Care e diferența? Și unii, și alții nu fac altceva decât să-i ajute pe bogătași să înșface cu ghearele cât mai mulți bani, nu? Are fondul lui fiduciar de la tăticu', ce treabă are el ce face soră-sa cu banii ei?

— La ce anume din ceea ce cumpăra ea avea obiecții?

— Chestii pentru mine. Toată familia aia nenorocită era la fel. Nu-i deranja dacă-i cheltuia pentru ei, să rămână în familie, aia era OK. Lu știa că erau o gașcă de mercenari căcăcioși, dar, cum am spus, tot și-au lăsat amprenta. I-au băgat idei în cap.

Aruncă bricheta moartă înapoi pe masă, își trase genunchii la piept și se uită urât la Strike cu ochii lui turcoaz tulburători.

— Deci, el tot mai crede că eu am făcut-o, nu? Clientul?

— Nu, nu cred că mai crede, spuse Strike.

— Atunci, ceva s-a schimbat în mintea aia îngustă și nenorocită a lui, pentru că am auzit că le spunea tuturor că eu am fost făptașul, înainte să se decidă că a fost sinucidere. Numai că eu am un alibi beton, așa că-l bag în mă-sa. Îi. Fut. Pe. Toți.

Agitat și nervos, se ridică în picioare, își mai puse niște vin în paharul aproape neatins și-și aprinse altă țigară.

— Ce poți să-mi spui despre ziua în care a murit Lula? Întrebă Strike.

— Despre noapte, vrei să spui.

— Ziua de dinainte ar putea fi și ea foarte importantă. Sunt câteva lucruri pe care-aș vrea să le clarific.

— Da? Zi, atunci.

Duffield se lăsă pe spate în fotoliu și-și trase din nou genunchii la piept.

— Lula te-a sunat de mai multe ori în jurul prânzului și pe la șase seara, dar nu i-ai răspuns.

— Nu, spuse Duffield.

Începu să tragă, copilărește, de o mică gaură din genunchiul pantalonilor.

— Păi, eram ocupat. Lucram. La un cântec. Nu voiam să întrerup fluxul. Știi, inspirația.

— Deci, n-ai știut că te sună?

— Ba da. Am văzut că e numărul ei.

Își frecă nasul, întinzându-și picioarele pe masa de sticlă, își îndoi brațele la piept și spuse:

— Am vrut să-i dau o mică lecție. S-o las să se întrebe ce fac.

— De ce ai considerat că are nevoie de o lecție?

— Rapperul ăla nenorocit. I-am zis că vreau să se mute la mine cât timp ăla stătea în clădirea ei. „Nu fi prost, n-ai încredere în mine?”

Imitația vocii și a expresiei Lulei era copilăroasă, dar nesinceră.

— I-am spus: „Nu fi *tu* prostuță. Arată-mi că nu am de ce să-mi fac griji și vino să stai la mine”. Dar n-a vrut. Așa că mi-am zis, jocul ăsta poate fi jucat în doi, iubito. Să vedem dacă-ți place. Deci, am adus-o pe Ellie Carreira la mine acasă și am compus ceva împreună, după care am luat-o pe Ellie cu mine la Uzi. Lu n-avea de ce să se plângă. Era o chestie profesională. Compuneam cântece. Doar prieteni, la fel ca ea și rapper-gangsterul ăla.

— Nu știam că l-a cunoscut pe Deeby Macc.

— Păi, nu l-a cunoscut, dar el și-a declarat intențiile în public, ce mama dracului! N-ai auzit ce cântec a scris? Se uda toată când îl asculta.

— „Gagico, nu ești cine te...”, începu să citeze Ciara, îndatoritoare, dar o privire urâtă din partea lui Duffield o reduse la tăcere.

— Ți-a lăsat mesaje pe mesageria vocală?

— Da, două. „Evan, te rog să mă suni. E urgent. Nu vreau să-ți spun asta la telefon.” Întotdeauna era ceva al dracului de urgent când voia să afle ce fac. Știa că sunt sucărit. Era îngrijorată că aş putea s-o chem pe Ellie. Avea un fix legat de Ellie, pentru că știa că ne-o trăseserăm.

— A spus că e ceva urgent și că nu vrea să-ți spună la telefon?

— Da, dar asta era doar ca să mă facă s-o sun. Unul dintre micile ei jocuri. Putea să fie al dracului de geloasă Lu. Și îi plăcea să manipuleze oamenii.

— Poți să te gândești la vreun motiv pentru care, în aceeași zi, l-a sunat în mod repetat și pe unchiul ei?

— Care unchi?

— Îl cheamă Tony Landry, e tot avocat.

— *Pe el?* Nu l-ar fi sunat în ruptul capului, îl ura mai mult decât pe fratele ei.

— L-a sunat, de mai multe ori, în același interval în care te-a sunat pe tine. Lăsând cam același mesaj, mai mult sau mai puțin.

Duffield își scărpină barba nerasă cu unghiile murdare, uitându-se lung la Strike.

— Nu știu despre ce putea să fie vorba. Despre mama ei, poate. Poate că bătrâna Lady B trebuia dusă la spital sau mai știu eu ce.

— Nu crezi că în dimineața aia s-ar fi putut întâmpla ceva pe care ea îl credea relevant sau interesant atât pentru tine, cât și pentru unchiul ei?

— Nu există niciun subiect care să ne intereseze pe mine și pe nemernicul ăla de unchi al ei, în același timp, spuse Duffield. L-am cunoscut. Prețul acțiunilor și alte căcaturi d-astea sunt singurele lucruri care-l interesează.

— Poate că era ceva legat de ea, ceva personal?

— Dacă ar fi fost, nu l-ar fi sunat pe nenorocit. Nu se plăceau unul pe celălalt.

— Ce te face să spui asta?

— Avea pentru el aceleași sentimente pe care le am eu față de nemernicul de taică-miu. Niciunul dintre ei nu credea că e ceva de capul nostru.

— Ți-a vorbit despre asta?

— O, da. El considera că problemele ei mentale nu erau decât un comportament urât, merit să atragă atenția. O prefăcătorie. O povară pe umerii maică-sii. A devenit ceva mai lingușitor când Lu a început să câștige bani, dar ea n-a uitat.

— Și nu ți-a spus de ce te sunase, după ce a ajuns la Uzi?

— Nu, spuse Duffield, care-și aprinse o nouă țigară. A fost cu curul în sus de când a ajuns, pentru că Ellie era acolo. Nu i-a plăcut asta deloc. Era într-o dispoziție tocmai potrivită, nu-i așa?

Pentru prima oară apelă la Ciara, care dădu din cap cu tristețe.

— N-a prea stat de vorbă cu mine, spuse Duffield. A vorbit mai mult cu tine, nu?

— Da, spuse Ciara. Și nu mi-a zis că ar fi ceva care s-o *supere* sau ceva de genul ăsta.

— Doi oameni mi-au spus că telefonul ei era ascultat... începu să spună Strike, dar Duffield îl întrerupse.

— O, da, ne ascultau mesajele de săptămâni întregi, nenorociții. Știau locurile unde ne întâlneam și totul. Ai dracului nemernici. Ne-am schimbat numerele de telefon când am aflat ce se întâmplă și am avut grijă la mesajele pe care ni le trimiteam după aia.

— Deci nu te-ar fi surprins dacă Lula ar fi avut ceva important sau supărător să-ți spună, pe care să nu ți-l transmită explicit prin telefon.

— Așa e, dar dacă ar fi fost așa de important, mi-ar fi spus la club, ce dracu'!

— Și nu ți-a spus.

— Nu, cum am zis, n-a vorbit cu mine toată seara.

Un mușchi tresări în maxilarul cizelat al lui Duffield.

— Se tot uita la telefon, să vadă cât e ceasul. Știam ce face. Încerca să mă calce pe bățături. Să-mi arate că abia aștepta să ajungă acasă să se vadă cu nemernicul de Deeby Macc. A așteptat până când Ellie s-a dus la budă. Apoi, s-a ridicat și a venit să-mi spună că pleacă și că pot să-mi iau brățara înapoi. Cea pe care i-o dădusem când am avut ceremonia de logodnă. A aruncat-o pe masă în

fața mea, când toți cei din jur stăteau și căscau ochii. Așa că am luat-o și am spus: „Vrea cineva asta, că o am în plus?“, iar ea s-a cărat.

Nu vorbea ca și cum Lula era moartă de trei luni, ci de parcă totul se întâmplase cu o zi înainte și încă mai exista o posibilitate de reconciliere.

— Ai încercat s-o reții totuși, nu? întrebă Strike.

Ochii lui Duffield se îngustară.

— S-o rețin?

— Ai apucat-o de mâini, după cum zic martorii.

— Așa am făcut? Nu-mi amintesc.

— Dar ea s-a desprins, iar tu ai rămas pe loc, așa este?

— Am așteptat zece minute, pentru că nu voiam să-i dau satisfacția că mă duc după ea în fața tuturor, după care am plecat din club și i-am spus șoferului să mă ducă în Kentigern Gardens.

— Purtând masca de lup, preciză Strike.

— Da, ca să-i împiedic pe jechoșii ăia, spuse el cu o mișcare a capului în direcția ferestrei, să vândă poze în care eu aș fi apărut drogat sau șucărit. Nu le place deloc când îi acoperi fața. Nu mai au cum să-și câștige banii murdari ca să-și ducă viețile de paraziți. Unul dintre ei a încercat să-mi smulgă masca, dar am ținut-o bine. M-am urcat în mașină și le-am oferit câteva imagini în care Lupul le arăta degetul mijlociu, pe geamul din spate. Am ajuns la colțul străzii Kentigern Gardens și acolo erau alți paparazzi, peste tot. Am știut că ea intrase deja.

— Știi codul de la intrare?

— Unu nouă șase șase, da. Dar știam că îi spusese paznicului să nu mă lase să intru. N-aveam niciun chef să mă duc până acolo ca să plec după cinci minute cu coada între picioare. Am încercat s-o sun din mașină, dar n-a

vrut să răspundă. M-am gândit că poate se dusesse jos să-i ureze bun venit la Londra lui Deeby-bulangiul-de-Macc. Așa că m-am dus la un tip ca să-mi alin suferința.

Stinse țigara pe o carte de joc rătăcită pe marginea mesei și începu să caute alta. Din dorința de a înlesni cursul lin al conversației, Strike îi oferă una din pachetul lui.

— Oh, mulțumesc. Mulțumesc. Mda. Păi, i-am zis șoferului să mă lase acolo și m-am dus să-mi vizitez un prieten, care între timp a dat la poliție o declarație *în acest sens*, cum ar spune unchiul Tony. După care am mai umblat un pic brambura și există o filmare în stația aia care dovedește acest lucru și, pe urmă, pe la, cât să fi fost... trei? Patru?

— Patru și jumătate, spuse Ciara.

— Da, m-am dus să dorm la Ciara acasă.

Duffield trase din țigară, uitându-se cum arde jarul, apoi, după ce suflă fumul, spuse binedispus:

— Deci, sunt acoperit, nu?

Lui Strike nu-i plăcu satisfacția lui.

— Și când ai aflat că Lula a murit?

Duffield își trase încă o dată picioarele la piept.

— Ciara m-a trezit să-mi spună. N-am putut... eram, la dracu'... mda, mă rog. Fir-ar al dracului să fie!

Își ridică brațul peste creștetul capului și privi fix la tavan.

— N-am putut... n-am putut să cred. Pur și simplu, n-am putut să cred.

În timp ce se uita la el, lui Strike i se păru că vede cum Duffield începe să înțeleagă că fata despre care vorbise cu atâta neseriozitate, pe care, după cum spusese chiar el, o provocase, o tachinase și o iubise, în mod real și definitiv n-avea să se mai întoarcă niciodată. Că-și zdrobise

creierii de asfaltul acoperit de zăpadă și că ea și relația lor erau acum dincolo de orice posibilitate de a se mai putea repara. Pentru o clipă, în timp ce privea la tavanul alb și uniform, chipul lui Duffield deveni grotesc, căci se părea că rânjește cu gura până la urechi. Era o grimasă provocată de durere, de efortul necesar pentru stăpânirea lacrimilor. Brațele îi alunecară în jos și-și îngropă fața în ele, cu fruntea sprijinită pe genunchi.

— Oh, *scumpule*, spuse Ciara, lăsându-și paharul pe masă și aplecându-se ca să-i pună palma pe genunchiul osos.

— Asta m-a dat cu totul peste cap, zise Duffield, cu glas răgușit. M-a dat peste cap de-a binelea. Voiam să mă căsătoresc cu ea. Am iubit-o, fir-ar al dracului să fie! La dracu', nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Sări în picioare și ieși din cameră, smiorcăind cu ostentație și ștergându-se la nas cu mâneca.

— Ți-am spus eu! îi șopti Ciara lui Strike. E *distrus*.

— O, nu știu. Se pare că și-a îmbunătățit comportamentul. S-a lăsat de heroină de-o lună.

— Știu, și n-aș vrea să se apuce din nou.

— Oricum, m-am purtat mult mai frumos decât s-ar fi purtat poliția cu el. Am fost politicos.

— Totuși, ai o privire încrâncenată pe față. Serios, ești, așa, *încruntat*, de parcă n-ai crede un cuvânt din ce-ți spune.

— Crezi că se mai întoarce?

— Da, firește. *Te rog*, poartă-te ceva mai frumos...

Se așează iute la loc când Duffield reveni. Bărbatul avea o expresie posomorâtă, iar mersul afectat era foarte ușor atenuat. Se aruncă în fotoliul pe care-l ocupase anterior și-i spuse lui Strike:

— Mi s-au terminat țigările. Pot să mai iau una de la tine?

Fără tragere de inimă, pentru că-i rămăseseră doar trei, Strike îi întinse o țigară, i-o aprinse și apoi spuse:

— Putem să mai vorbim?

— Despre Lula? Poți să vorbești, dacă vrei. Nu știu ce altceva aș mai putea să-ți spun. Nu mai am nicio informație.

— De ce v-ați despărțit? Prima oară, vreau să spun. Mi-e clar de ce ți-a dat papucii la Uzi.

Cu coada ochiului, o văzu pe Ciara făcând un mic gest de indignare. Se pare că replica asta nu se încadra la „mai frumos“.

— Ce mama dracului are de-a face asta cu toată povestea?

— Totul e relevant, spuse Strike. Ne dă o imagine despre ce se întâmplă în viața ei. Totul ne ajută să ne explicăm de ce și-ar fi putut lua zilele.

— Parcă ziceai că ești în căutarea unui criminal?

— Sunt în căutarea adevărului. Deci, *de ce v-ați despărțit prima dată?*

— Ei, fir-ar al dracului să fie, de ce-i așa de important? Explodă Duffield.

Temperamentul lui, așa cum se așteptase Strike, era violent și ușor iritabil.

— Ce încerci să faci? Să demonstrezi că din cauza mea s-a aruncat de la balcon? Ce legătură poate să aibă prima noastră despărțire cu moartea ei, cap pătrat ce ești? Asta s-a întâmplat cu două luni înainte să moară. La dracu', așa pot să zic și eu că-s detectiv și să pun o mulțime de întrebări șmechere. Pariez că se plătește bine, nu-i așa, dacă dai peste vreun client bogat și tembel?

— Evan, încetează, spuse Ciara, supărată. Ai zis că vrei să ajuti.

— Da, vreau să ajut, dar nu-i corect ce face!

— Nu-i nicio problemă, dacă nu vrei să răspunzi, spuse Strike. Nu ai nicio obligație.

— N-am nimic de-ascuns, e doar o chestie personală, da? Ne-am despărțit, urlă el, din cauza drogurilor și pentru că familia și prietenii ei îi turnau otravă în urechi despre mine și pentru că nu avea încredere în nimeni din cauza presei, e bine? Din cauza acelei *presiuni*.

Duffield își transformă mâinile în niște gheare tremurătoare și le apăsă, ca pe niște căști, peste urechi, făcând o mișcare de compresie.

— Presiunea, mama ei de *presiune*, d-aia ne-am despărțit.

— Consumai multe droguri în perioada aia, așa e?

— Da.

— Iar Lulei nu-i plăcea?

— Mă rog, oamenii din jurul ei îi spuneau că nu-i place, știi?

— Ce oameni?

— Păi, rudele ei, nemernicul ăla de Guy Somé. Fătălăul ăla pipernicit.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că ea nu avea încredere în nimeni din cauza presei?

— Ei, un drac, nu e evident? Nu știi toate chestiile astea de la bătrânul tău?

— Știu un căcat împrăștiat despre taică-miu, spuse Strike cu răceală.

— Ei bine, îi ascultau *telefonul*, omule, iar asta îți dă un sentiment al dracului de ciudat. N-ai nici pic de imaginație? A început să devină paranoică, pentru că-și închipuia că oamenii vând presei chestii despre ea. Încerca să-și dea seama ce spusese la telefon și ce nu spusese și cine-ar fi putut să vândă presei diverse chestii. Asta îi făcea mintea vraiște.

— Te-a acuzat *pe tine* că vinzi povești?

— Nu, se răsti Duffield și apoi, la fel de vehement: Da, uneori. *De unde-au știut că venim aici, de unde-au știut că ți-am spus asta* și tot așa... I-am zis, toate astea țin de celebritate, nu-i așa, dar ea a crezut că poate să aibă și tortul, și să-l și mănânce.

— Dar ai vândut vreodată presei povești despre ea?

O auzi pe Ciara inspirând cu un șuierat.

— Nu, asta n-am făcut, la dracu', spuse calm Duffield, înfruntând, fără să clipească, privirea lui Strike. Nu, n-am făcut-o. E bine?

— Și cât timp ați fost despărțiți?

— Două luni, pe-acolo.

— Dar cam când v-ați împăcat — cu o săptămână înainte de moartea ei?

— Da. La petrecerea lui Mo Innes.

— Și ați avut ceremonia de logodnă după patruzeci și opt de ore? La casa din Cotswolds a lui Carbury?

— Da.

— Și cine a știut că asta are să se întâmple?

— A fost o chestie spontană. Am cumpărat brățările și am făcut-o, pur și simplu. A fost frumos, omule.

— Chiar a fost, întări Ciara cu tristețe.

— Deci, ca presa să afle atât de repede, cineva care a fost acolo trebuie să le fi spus, nu?

— Da, cre' că da.

— Pentru că telefoanele nu vă erau ascultate atunci, nu-i așa? Vă schimbaserăți numerele.

— Habar n-am dacă erau ascultate. Întreabă-i pe căcații ăia care fac treburile astea.

— Ți-a spus ceva despre faptul că încearcă să-și găsească tatăl?

— Era mort... aa, te referi la cel adevărat? Da, era interesată, dar n-avea nicio șansă, nu? Maică-sa nu știa cine a fost.

— Nu ți-a spus niciodată dacă a reușit să afle ceva despre el?

— A încercat, dar n-a ajuns nicăieri, așa că a luat hotărârea să facă un curs de studii africane. Țsta urma să fie tăticul, tot continentul Africa, să-mi bag! Nenorocitul de Somé era în spatele întregii povești, scormonind prin căcat, ca de obicei.

— În ce fel?

— Orice o îndepărta de mine era bun. Orice îi unea pe ei doi. În privința ei, era un ticălos posesiv. Era îndrăgostit de ea. Știu că e poponar, adăugă el nerăbdător, când Ciara vru să protesteze, dar nu e primul pe care l-am cunoscut să i se pună pata pe câte-o iubită. Ar fute pe oricine, bărbat să fie, dar nu voia s-o lase să-i scape din mână. Îi sărea repede muștarul când nu se vedea cu el, nu-i plăcea ca ea să lucreze pentru alții. Mă urăște de moarte. Uite că nu ți-a ieșit manevra, căcăciosule! S-o lipească pe Lu de Deeby Macc. Ce l-ar mai fi excitat ca ea să și-o tragă cu ăla. Să-mi dea mie peste bot. Să audă el toate detaliile. Să o pună să-l prezinte ăluia, să-și vadă nenorocitele alea de haine fotografiate pe un gangster. Nu-i prost deloc, Somé ăsta. Tot timpul s-a folosit de ea pentru afacerile lui. A încercat s-o aibă ieftin sau gratuit, iar ea a fost o proastă că l-a lăsat.

— Somé ți-a dat astea? întrebă Strike, arătând spre mânușile din piele neagră de pe măsuta de cafea.

Recunoscuse micul logo auriu de pe manșetă, GS.

— Ce-ai zis?

Duffield se aplecă și agăță cu degetul arătător o mânușă. O clătină în fața ochilor, examinând-o.

— La dracu', ai dreptate. Atunci, locul lor e la coșul de gunoi, zise și aruncă mânușa într-un colț.

Aceasta se lovi de chitara abandonată, care scoase un acord găunos, reverberant.

— Le-am ținut pentru ședința aia foto, spuse Duffield, arătând spre coperta de revistă alb-negru. Somé nu mi-ar fi dat nici aburii de la pișatul lui. Mai ai o țigară?

— Le-am terminat pe toate, minți Strike. Vrei să-mi spui de ce m-ai invitat la tine acasă, Evan?

Urmă o tăcere lungă. Duffield se uită urât la Strike, care intui că actorul știa că-l mințise în privința țigărilor. Ciara se uita și ea la el, cu buzele ușor depărtate, întruchi-
parea unei frumoase consternări.

— Ce te face să crezi că am ceva să-ți spun? zise batjorcoritor Duffield.

— Nu cred că mi-ai zis să vin aici doar pentru plăcerea pe care ți-o oferă compania mea.

— Nu știu, spuse Duffield, cu o nuanță distinctă de malițiozitate. Poate c-am sperat că ești amuzant, ca bătrânul tău?

— Evan, se răsti la el Ciara.

— OK, dacă nu ai nimic să-mi spui... zise Strike și se ridică de pe fotoliu.

Spre ușoara lui surprindere și spre evidenta nemulțumire a lui Duffield, Ciara puse jos paharul de vin gol și începu să-și strângă picioarele lungi, pregătindu-se să se ridice.

— Bine, spuse tăios Duffield. Ar fi un lucru.

Strike se lăsă la loc în fotoliu. Ciara îi aruncă una dintre țigările ei lui Duffield, care mormăi un mulțumesc. Apoi se așează iarăși și ea, urmărindu-l pe Strike.

— Spune, zise acesta din urmă, în vreme ce Duffield își făcea de lucru cu bricheta.

— În regulă. Nu știu dacă are vreo importanță, zise actorul. Dar nu vreau să spui de unde ai informația.

— Nu pot să-ți garantez asta, spuse Strike.

Duffield se încruntă, genunchii sărindu-i în sus și-n jos; fuma cu ochii țintuiți în podea. Cu coada ochiului, Strike o văzu pe Ciara deschizând gura să vorbească, dar o opri ridicând mâna în aer.

— Mă rog, zise Duffield, cu două zile înainte, luam prânzul cu Freddie Bestigui. Și-a lăsat BlackBerry-ul pe masă când s-a dus la bar.

Duffield pufni și chicoti.

— Nu vreau să fiu concediat, spuse el, uitându-se urât la Strike. Am nevoie de jobul ăsta!

— Zi mai departe, spuse Strike.

— A primit un e-mail. Am văzut numele Lulei. L-am citit.

— OK.

— Era de la nevastă-sa. Zicea ceva de genul: „Știu că ar trebui să vorbim prin avocați, dar, dacă nu poți să dai mai mult de 1,5 milioane, am să spun tuturor cum am ajuns acolo, pentru că m-am săturat să încasez șuturi pentru tine. Asta nu-i o amenințare goală. Încep să mă gândesc că ar fi trebuit să le spun celor de la poliție“. Sau ceva de genul ăsta, adăugă Duffield.

Vag, prin fereastra acoperită de draperie, se auziră râsetele unor paparazzi de-afară.

— Asta e o informație foarte utilă, îi spuse Strike lui Duffield. Mulțumesc.

— Nu vreau ca Bestigui să afle că știi de la mine.

— Nu cred că va fi nevoie ca numele tău să fie pomenit, spuse Strike, ridicându-se din nou. Mulțumesc pentru apă.

— Stai puțin, scumpule, vin și eu, zise Ciara, cu telefonul lipit de ureche. Kieran? Ieșim acum, eu și Cormoran. Chiar acum. Pa, Evan, dragule.

Se aplecă și-l sărută pe ambii obraji, în vreme ce Duffield, pe jumătate ridicat din fotoliu, părea deconcertat.

— Puteți să dormiți aici dacă...

— Nu, scumpule, am de lucru mâine după-amiază. Am nevoie de somnul meu de frumusețe, spuse ea.

Alte blițuri îl orbiră pe Strike când păși afară. Dar, de data asta, paparazzi păreau derutați. În timp ce o ajuta pe Ciara să coboare treptele și se urca după ea în mașină, unul dintre ei strigă la Strike:

— Cine dracu' ești tu?

Strike trânti portiera, rânjind. Kolovas-Jones se re-ășezase pe scaunul șoferului. Tocmai se îndepărtau de bordură, iar de data asta nimeni nu-i mai urmări.

După câteva momente de tăcere, Kolovas-Jones se uită în oglinda retrovizoare și o întrebă pe Ciara:

— Acasă?

— Cred că da. Kieran, vrei să dai drumul la radio? Vreau să ascult puțină muzică, spuse ea. Dă mai tare, scumpule. Oh, ce-mi place asta!

„Telephone” de Lady Gaga umplu interiorul mașinii.

Ciara se întoarse spre Strike în momentul în care lumina oranj trecu peste fața ei extraordinară. Respirația îi mirosea a alcool, iar pielea răspândea parfumul acela dulceag și iute.

— Nu vrei să mă întrebi nimic altceva?

— Știi ceva? spuse Strike. Chiar vreau să te întreb. De ce e nevoie să pui o căptușeală detașabilă la o geantă?

Ciara se uită lung la el câteva secunde, după care chicoti zgomotos, lăsându-se într-o parte pe umărul lui, înghiontindu-l. Mlădioasă și zveltă, îi spuse, continuând să se rezeme de el:

— Chiar ești amuzant.

— Dar de ce, totuși?

— Păi, pentru că face ca geanta să fie, gen, mai individuală. Poți să le personalizezi, înțelegi? Poți să-ți cumperi două căptușeli și să le schimbi între ele. Poți să scoți una și s-o folosești ca eșarfă; sunt frumoase. Mătase cu imprimeuri splendide. Iar marginile cu fermoar sunt foarte *rock-and-roll*.

— Interesant, spuse Strike, când coapsa ei se mută și se lipi ușor de a lui, iar ea scoase un al doilea chicotit gutural.

Poți să suni cât vrei, că nu e nimeni acasă, cânta Lady Gaga.

Muzica le acoperea conversația, dar ochii lui Kolo-vas-Jones se mișcau cu o regularitate inutilă de la drumul din față la oglinda retrovizoare. După încă un minut, Ciara spuse:

— Guy are dreptate, îmi plac tipii solizi. Ești foarte *dur*. Și, gen, *sever*. E sexy.

După o vreme, îl întreabă în șoaptă, în timp ce-și freca obrazul mățos de al lui, ca o pisică:

— Unde stai?

— Dorm pe un pat de campanie, la mine în birou.

Ea chicoti din nou. Era clar că se amățise ușor de la băutură.

— Vorbești serios?

— Da.

— Atunci, mergem la mine, vrei?

Avea limba rece și dulce, cu gust de Pernod.

— Te-ai culcat cu tatăl meu? reuși el să spună, în timp ce buzele ei pline se apăsau peste ale sale.

— Nu... *Doamne*, nu... (Un mic chicotit.) Își vopsește părul... e, gen, *purpuriiu* văzut de aproape... Îi ziceam în glumă rockerul-prună...

Și apoi, zece minute mai târziu, auzind o voce lucidă în mintea sa, care-l îndemâna să nu lase dorința să-l ducă la umilință, reuși să se desprindă ca să bâiguie:

— Am doar un picior.

— Nu fi caraghios...

— Nu sunt caraghios... am rămas fără un picior în Afganistan.

— Bietul băiat... șopti ea. Lasă că-l mângâi eu și trece.

— Mda... ăla nu-i piciorul... Dar ajută, totuși...

Robin urcă în fugă treptele de metal cu aceiași pantofi fără toc pe care-i purtase și cu o zi înainte. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, incapabilă să-și scoată din minte cuvântul „șoșoni”, își alesese încălțăminteaa cea mai ponosită ca să poată umbla pe jos o zi întreagă. Astăzi, entuziasmată de ceea ce realizase în vechii ei pantofi negri, aceștia căpătaseră strălucirea condurilor din sticlă ai Cenușăresei. Nerăbdătoare să-i spună lui Strike tot ce aflase, aproape că a alergat pe Denmark Street, prin molozul luminat de soare. Era convinsă că orice stinghereală care ar mai fi putut să stăruiască după escapada alcoolică din urmă cu două seri ar fi totalmente eclipsată de entuziasmul lor reciproc, generat de uluitoarele descoperiri făcute de ea pe cont propriu în ziua precedentă.

Dar, când ajunse la etajul al doilea, se opri brusc în loc. Pentru a treia oară, ușa de sticlă era încuiată, iar biroul de dincolo de ea era neiluminat și tăcut.

Intră și trecu repede în revistă dovezile. Ușa dinspre biroul interior era deschisă. Patul de campanie al lui Strike era strâns frumos și așezat la locul lui. În coșul de gunoi, niciun rest de la cină. Monitorul computerului

era întunecat, ceainicul, rece. Robin se văzu nevoită să conchidă că Strike (după cum formulă ea fraza pentru sine) nu-și petrecuse noaptea acasă.

Își atârnă haina în cuier, apoi scoase din geantă un mic blocnotes, porni computerul și, după câteva minute de așteptare plină de speranță dar inutilă, începu să scrie un rezumat al lucrurilor aflate cu o zi înainte. Abia reușise să doarmă — atât de entuziasmată fusese că-i va spune totul în persoană lui Strike. Faptul că îl scria la computer constituia o amară dezamăgire. Unde era Strike?

În timp ce degetele-i zburau pe tastatură, un răspuns care nu-i plăcea prea mult prinse contur în mintea ei. Distrus cum fusese de vestea logodnei fostei sale iubite, nu era posibil să se fi dus s-o implore să nu se mărite cu celălalt bărbat? Nu urlase el pe tot Charing Cross Road că Charlotte nu-l iubea pe Jago Ross? Poate că, la urma urmelor, era adevărat. Poate că Charlotte se aruncase în brațele lui Strike, iar acum cei doi erau împăcați, dormind împreună, îmbrățișați, în casa sau apartamentul din care fusese expulzat cu patru săptămâni în urmă. Robin își aminti de chestionările piezișe ale lui Lucy și de insinuările despre Charlotte și bănuia că orice asemenea reunire n-ar fi fost de bun augur pentru siguranța postului ei. „Nu că asta ar conta”, își aminti ea, tastând cu furie și cu o imprecizie necaracteristică. „Oricum pleci peste o săptămână.” Reflecția o făcu să se simtă și mai agitată.

Ca o alternativă, firește, Strike se dusesese la Charlotte, iar ea îl refuzase. În acest caz, chestiunea locului unde se afla el acum devenea o preocupare mai presantă, dar mai puțin personală. Dacă plecase valvârtej în oraș, neprotejat, pornit să se îmbete iar vârtos? Degetele harnice ale lui Robin încetiniră și se opriră în mijlocul frazei. Își

roti scaunul de computer ca să se uite la telefonul tăcut din birou.

Putea foarte bine să fie singura persoană care știa că Strike nu se afla acolo unde ar fi trebuit să fie. N-ar fi bine oare să-l sune pe mobil? Și dacă nu-i răspundea? Câte ore ar trebui să lase să treacă până să sune la poliție? Îi veni în minte ideea de a-l suna pe Matthew la birou ca să-i ceară sfatul, dar o îndepărtă rapid.

Ea și Matthew se certaseră când Robin ajunsese acasă, foarte târziu, după ce-l dusese pe Strike, beat, înapoi la birou de la barul Tottenham. Matthew i-a spus încă o dată că era naivă, impresionabilă și că pusese botul la născocirile unui ghinionist; că Strike nu urmărea decât să aibă o secretară ieftină și, ca să-și atingă scopul, se folosea de șantaj emoțional; că probabil nici nu exista vreo Charlotte, că totul era un complot extravagant menit să atragă compasiunea și serviciile lui Robin. Moment în care Robin și-a pierdut cumpătul și i-a spus lui Matthew că, dacă era cineva care o șantaja, atunci el era acela, cu insistența cu care-i tot vorbea de banii pe care ar fi trebuit să-i câștige, cu insinuarea că nu contribuia suficient. Nu vedea că îi place să lucreze pentru Strike? Nu îi trecuse prin mintea lui insensibilă și obtuză de *contabil* că s-ar putea să-i fie groază de munca anostă pe care ar presupune-o postul de la resurse umane? Matthew se arătase mai întâi șocat, apoi (rezervându-și totuși dreptul de a deplânge comportamentul lui Strike) își ceruse scuze. Dar Robin, de obicei conciliatoare și amiabilă, rămăsese distantă și mânioasă. Armistițiul încheiat în dimineața următoare mustea de ostilitate, mai ales din partea lui Robin.

Acum, în tăcere, privind la telefon, o parte din supărarea ei pe Matthew se revărsă asupra lui Strike. Unde

era? Ce făcea? De ce îi confirma lui Matthew acuzațiile de iresponsabilitate? Ea era aici, păzind fortăreața, iar el era probabil plecat în căutarea fostei sale logodnice, și ce mai conta afacerea lor...

... afacerea *lui*...

Pași pe casa scării: lui Robin i se păru că recunoaște foarte ușoara neuniformitate a mersului lui Strike. Așteptă, privind încruntată spre scară, până când se asigură că pașii trecuseră de primul nivel. Apoi, își întoarse scaunul cu hotărâre spre monitor și începu să scrie din nou la tastatură, cu inima bătându-i repede.

— 'Neața!

— Bună.

Îi aruncă lui Strike o privire fugară în timp ce continua să tasteze. Arăta obosit, nebărbierit și nefiresc de bine îmbrăcat. Robin avu astfel imediat confirmarea părerii ei că Strike încercase o reconciliere cu Charlotte. După cum se prezentau lucrurile, cu succes. Următoarele două fraze tastate ieșiră pline de greșeli de ortografie.

— Cum merge treaba? întrebă Strike, observând profilul încordat al lui Robin și atitudinea ei rece.

— Excelent, spuse Robin.

Acum intenționa să-i pună în față raportul perfect redactat și apoi, cu un calm glacial, să discute aranjamentele legate de plecarea ei. Poate că-i va sugera că ar fi bine să angajeze o altă secretară temporară de săptămâna asta, astfel încât s-o poată instrui pe înlocuitoarea ei în gestionarea problemelor de zi cu zi ale biroului, înainte ca ea să plece.

Strike, al cărui șir de ghinioane teribile fusese întrerupt într-un stil fabulos cu doar câteva ore mai devreme și care se simțea mai aproape de starea de plutire decât se

simțise de câteva luni bune, așteptase cu nerăbdare să-și întâlnească secretara. Nu avea nicio intenție s-o regaleze cu o relatare a isprăvilor lui nocturne (sau, cel puțin, nu cu cele care reușiseră atât de bine să-i restabilească egoul șifonat), căci era instinctiv discret în astfel de chestiuni, și spera să se sprijine pe ceea ce mai rămăsese din granițele care fuseseră sfărâmate de consumul lui copios de Doom Bar. Plănuse totuși un discurs elocvent de scuze pentru excesele lui din urmă cu două seri, o recunoaștere a grațitudinii și o expunere a tuturor concluziilor interesante pe care le trăsese în urma discuțiilor avute în ziua precedentă.

— Vrei un ceai?

— Nu, mulțumesc.

Se uită la ceasul de la mână.

— Am întârziat doar unsprezece minute.

— Tu hotărăști când ajungi. Adică, încercă ea să retrac-teze, căci tonul ei fusese prea evident ostil, nu e treaba mea ce faci... când ajungi aici.

După ce repetase în minte mai multe răspunsuri liniștitoare și mărinimoase la scuzele imagine ale lui Strike pentru comportamentul de bețiv din urmă cu patruzeci și opt de ore, acum simțea că atitudinea lui era dezgustător de lipsită de rușine sau de remușcare.

Strike își făcu de lucru cu ceainicul și ceștile, iar după câteva minute puse pe birou lângă ea o cană de ceai aburind.

— Am spus că nu...

— Poți să lași un minut documentul ăla așa de important ca să-ți spun ceva?

Ea salvă raportul cu câteva apăsări energice pe taste și se întoarse cu fața la el, cu brațele încrucișate la piept. Strike se așează pe sofaua veche.

— Voiam să-mi cer scuze pentru acum două seri.

— Nu-i nevoie, spuse ea cu un glas mic, încordat.

— Ba da, este. Nu-mi amintesc mult din ce-am făcut. Sper că n-am fost insuportabil.

— N-ai fost.

— Probabil că te-ai prins care-i treaba. Fosta mea logodnică tocmai s-a logodit cu un vechi iubit de-al ei. I-au fost de-ajuns trei săptămâni după ce ne-am despărțit ca să-și pună alt inel pe deget. Asta-i doar o figură de stil, pentru că de fapt nu i-am cumpărat niciodată un inel. N-am avut niciodată bani destui.

Robin deduse, din tonul lui, că nu avusese loc nicio reconciliere. Dar, în cazul ăsta, unde-și petrecuse noaptea? Își desfăcu brațele și, fără să se gândească, luă cana de ceai.

— Nu era responsabilitatea ta să vii și să mă găsești cum ai făcut tu, dar probabil că m-ai împiedicat să mă prăbușesc în rigolă sau să lovesc pe cineva, de aceea îți mulțumesc foarte mult.

— Nicio problemă, spuse Robin.

— Și mulțumesc pentru Alka-Seltzer, zise Strike.

— Ți-a prins bine? întrebă Robin, pe un ton rigid.

— N-a lipsit mult să borăsc pe asta, spuse Strike și-i administră vechii sale canapele un pumn blând, dar după ce și-a făcut efectul, m-a ajutat mult.

Robin râse, iar Strike își aminti, pentru prima oară, de biletul pe care-l vârase pe sub ușa în timp ce dormea și de pretextul oferit pentru absența ei plină de tact.

— Bun, să știi că așteptam cu nerăbdare să aud cum te-ai descurcat ieri, minți el. Nu mă ține în suspans.

Robin înflori ca un nufăr.

— Tocmai îl redactam la calculator...

— Hai s-auzim mai întâi versiunea orală și poți să-l pui la dosar mai târziu, spuse Strike, cu rezerva mentală că, dacă urma să fie inutil, putea fi îndepărtat cu ușurință.

— OK, spuse Robin, în același timp emoționată și neli-niștită. Păi, așa cum am spus în biletul ăla, am văzut că voiai să mă ocup de profesorul Agyeman și de Hotelul Malmaison din Oxford.

Strike încuviință din cap, recunoscător pentru remem-
morare, căci nu mai reușea să-și aducă aminte detaliile
biletului, citit pe când era cuprins de mahmureala aceea
paralizantă.

— Deci, spuse Robin, cu respirația ușor întretăiată, mai
întâi de toate m-am dus în Russell Square, la SSOA, Școala
de Studii Orientale și Africane. Asta voiau să spună în-
semnările tale, nu? adăugă ea. Am verificat pe hartă: e
la mică distanță de British Museum. Nu asta însemnau
toate acele mângăleli?

Strike aprobă din nou din cap.

— Ei bine, m-am dus acolo și le-am spus că scriu o
disertație despre politica africană și că vreau informații
despre profesorul Agyeman. Până la urmă, am ajuns
să discut cu o secretară foarte de treabă de la departa-
mentul de studii politice, care chiar lucrase pentru el, și
tipa mi-a dat o mulțime de informații despre profesor,
inclusiv o bibliografie și o scurtă biografie. A fost stu-
dent la SSOA.

— Serios?

— Da, spuse Robin. Și am și o fotografie.

Din interiorul blocnotesului scoase o copie xerox și
i-o dădu lui Strike.

Acesta văzu un bărbat negru, cu fața alungită și po-
meți proeminenți; părul și barba cărunte, tunse scurt, și

ochelari cu rame aurii sprijiniți pe niște urechi neobișnuit de mari. Studie cu atenție poza câteva momente lungi, iar când în sfârșit vorbi, spuse:

— Dumnezeuule!

Robin așteaptă, jubilând.

— *Dumnezeule*, spuse Strike din nou. Când a murit?

— Cu cinci ani în urmă. Secretara s-a întristat vorbind despre el. A spus că era foarte deștept și un om tare drăguț și cumsecade. Un creștin devotat.

— Rude?

— Da. A lăsat în urmă o văduvă și un fiu.

— Un fiu, repetă Strike.

— Da, spuse Robin. E în armată.

— În armată, repetă Strike, ca un ecou profund și melancolic. Nu-mi spune.

— E în Afganistan.

Strike se ridică și începuse să meargă de colo-colo, ținând în mână poza profesorului Josiah Agyeman.

— N-ai aflat și regimentul, nu? Nu contează. Pot să aflu, spuse el.

— Chiar am întrebat, zise Robin, consultându-și notițele, dar nu prea înțeleg — există un regiment numit Sappers sau ceva...

— Geniștii Regali, spuse Strike. Pot să verific treaba asta.

Se opri lângă biroul lui Robin și privi iar îndelung la chipul profesorului Josiah Agyeman.

— Era din Ghana, ca origine, spuse ea. Dar familia a trăit în Clerkenwell până la moartea lui.

Strike îi înapoie poza.

— Să nu pierzi asta. Te-ai descurcat minunat, Robin.

— Asta nu e tot, spuse ea, roșie la față, emoționată și încercând să se abțină să zâmbească. După-amiază, am

luat trenul de Oxford și m-am dus la Malmaison. Știai că au făcut un hotel dintr-o veche închisoare?

— Serios? spuse Strike, lăsându-se din nou pe sofa.

— Da. E foarte drăguț, la drept vorbind. Mă rog, oricum, m-am gândit să mă dau drept Alison și să verific dacă nu cumva Tony Landry uitase ceva pe-acolo sau ceva de...

Bându-și ceaiul, Strike se gândi că era cu totul nevroșimil ca o secretară să fie trimisă în persoană ca să pună astfel de întrebări la trei luni după eveniment.

— În tot cazul, asta a fost o greșeală.

— Serios? spuse el, atent să adopte un ton neutru.

— Da, pentru că Alison a fost de fapt la Malmaison pe șapte, ca să încerce să-l găsească pe Tony Landry. A fost incredibil de jenant, pentru că una dintre recepționere fusese de serviciu în ziua aceea și și-a amintit de ea.

Strike lăsa cana jos.

— Ei da, spuse el, asta e foarte interesant.

— Știu, zise Robin, emoționată. Prin urmare, a trebuit să mă gândesc foarte repede.

— Le-ai zis că de fapt te cheamă Annabel?

— Nu, făcu ea, gata-gata să râdă. Am spus, bine, am să vă zic adevărul, sunt iubita lui. Și am început să plâng puțin.

— Ai plâns?

— De fapt, n-a fost chiar așa de greu, spuse Robin, ușor mirată. Am intrat rapid în pielea personajului. Am spus că bănuiam că are o aventură.

— Nu cu Alison? Dacă au văzut-o, nu te-ar fi crezut...

— Nu, dar am spus că nu credeam că fusese cu adevărat la hotelul acela... Oricum, am făcut o mică scenă și fata care vorbise cu Alison m-a luat deoparte și a încercat să mă liniștească. Mi-a zis că nu poate să-mi dea o astfel de

informație fără un motiv întemeiat, pentru că au o politică, bla-bla... înțelegi. Dar ca să nu mă mai vadă plângând, în final mi-a spus că verificase cazările din seara zilei de șase și plecările din dimineața de opt. Individul a făcut scandal când a plecat din hotel că i s-a dat un alt ziar decât cel cerut, de-aia și-a adus fata aminte. Așa că a fost acolo, *fără doar și poate*. Chiar am întrebat-o ușor isteric, înțelegi, cum de știa că el fusese, iar fata mi l-a descris în amănunt. Știu cum arată, adăugă ea, înainte ca Strike s-o întrebe. Am verificat înainte să plec; imaginea lui apare pe site-ul Landry, May, Patterson.

— Ești genială, spuse Strike, iar toată povestea e al dracului de dubioasă. Ce ți-a zis despre Alison?

— Că a venit și a cerut să se vadă cu el, dar Landry nu era acolo. I-au confirmat totuși că era cazat la ei. După care ea a plecat.

— Foarte ciudat. Ar fi trebuit să știe că era la conferință. De ce nu s-a dus acolo mai întâi?

— Nu știu.

— Ți-a spus această angajată cumsecade a hotelului dacă l-a văzut și cu alte ocazii decât la cazare și la plecare?

— Nu, răspunse Robin. Dar știm că s-a dus la conferință, nu? Am verificat asta, mai știi?

— Știm că s-a înregistrat la sosire și probabil că a primit un ecuson. După care s-a întors cu mașina în Chelsea ca să-și vadă sora, pe Lady Bristow. De ce?

— Păi... era bolnavă.

— Serios? Tocmai suferise o operație care ar fi trebuit s-o vindece.

— O histerectomie, spuse Robin. Nu-mi imaginez că te-ai simți nemaipomenit după așa ceva.

— Deci, avem un om care nu se dă în vânt după sora lui — am auzit asta direct din gura lui —, care crede că ea tocmai a suferit o operație salvatoare și știe că e în grija a doi dintre copiii ei. De ce atâta nerăbdare s-o vadă?

— Păi, spuse Robin, cu mai puțină siguranță, cred că... tocmai ieșise din spital...

— Ceea ce probabil că știa c-o să se întâmple înainte să plece la Oxford. Și-atunci, de ce n-a rămas în oraș, s-o viziteze, dacă avea niște sentimente așa puternice, după care să plece la sesiunea de după-amiază a conferinței? De ce să meargă cu mașina optzeci de kilometri, să rămână peste noapte în închisoarea aia de plus, să se ducă la conferință, să se înregistreze și să se întoarcă în oraș?

— Poate că a primit un telefon prin care era anunțat că femeia se simțea rău, ceva de genul ăsta? L-o fi sunat John Bristow și l-a rugat să vină?

— Bristow n-a pomenit că l-ar fi rugat pe unchiul său să treacă pe-acolo. Aș zice că în acel moment nu prea erau în relații bune. Amândoi sunt evazivi în privința vizitei lui Landry. Niciunuia dintre ei nu-i place să vorbească despre asta.

Strike se ridică și începu să meargă încolo și înapoi, schiopătând ușor, abia sesizând durerea din picior.

— Nu, spuse el, Bristow îi cere surorii lui, care, după toate relatările, era ca lumina ochilor pentru mama sa, să treacă pe-acolo — asta are logică. Să ceară asta fratelui mamei sale, care era plecat din oraș și nici pe departe cel mai mare fan al ei, să facă un ocol considerabil ca s-o vadă... asta nu-mi miroase a bine. Iar acum aflăm că Alison a plecat să-l caute pe Landry la hotelul lui în Oxford. Era o zi lucrătoare. Îl verifica din proprie inițiativă sau o trimisese cineva?

Telefonul sună, iar Robin ridică receptorul. Spre surprinderea lui Strike, ea își luă imediat un accent australian foarte stâlcit.

— Oi, îm' pare răău, nu-i aci... noo... noo... habar n-am unde-o fi... noo... numele meu ie Annabel...

Strike râse încetișor. Robin îi aruncă o expresie de supărare prefăcută. După aproape un minut de australiană strangulată, ea închise telefonul.

— Temporary Solutions, spuse.

— Am de-a face cu o mulțime de Annabel. Asta de-acum părea mai mult sud-africană decât australiană.

— Acum vreau să aud ce s-a întâmplat cu tine ieri, spuse Robin, fără să-și mai poată ascunde nerăbdarea. Te-ai întâlnit cu Bryony Radford și Ciara Porter?

Strike îi spuse tot ce se întâmplase, omițând doar urmarea excursiei la apartamentul lui Evan Duffield. Puse un accent deosebit pe insistența cu care Bryony Radford susținuse că dislexia de care suferea o făcuse să asculte mesaje vocale ale Ursulei May; pe aserțiunea repetată a Ciarei Porter cum că Lula îi spusese că-i va lăsa totul fratelui ei; pe iritarea lui Evan Duffield provocată de faptul că Lula verifica întruna cât e ceasul în timpul cât a stat la Uzi; și pe e-mailul de amenințare pe care Tansy Bestigui i-l trimisese soțului ei înstrăinat.

— Deci, unde s-a aflat Tansy? întrebă Robin, care ascultase fiecare cuvințel al istorisirii lui Strike cu o atenție încântătoare. Dacă am putea să aflăm...

— Oh, sunt destul de sigur că știu unde se afla, spuse Strike. Partea mai dificilă va fi să o facem să recunoască, mai ales când își va da seama că asta i-ar putea distruge șansele să primească de la Freddie o compensație de mai

multe milioane de lire. Și tu vei putea să-ți dai seama, dacă te mai uiți o dată la fotografiile de la poliție.

— Dar...

— Uită-te la imaginile fațadei clădirii din dimineața în care a murit Lula și pe urmă gândește-te cum era când am văzut-o noi. O să-ți prindă bine la antrenamentul de detectiv.

Robin se simți inundată de un val puternic de entuziasm și fericire, temperat imediat de un junghi rece de regret, pentru că în curând avea să plece pentru un post de resurse umane.

— Trebuie să mă schimb, spuse Strike, ridicându-se în picioare. Te rog, încerci să-l suni din nou pe Freddie Bestigui?

Dispăru în birou, închise ușa și își schimbă costumul norocos (așa cum se gândea că ar putea să-i spună de-acum încolo) cu vechea cămașă comodă și o pereche mai încăpătoare de pantaloni. Când trecu pe lângă biroul lui Robin în drum spre baie, ea era cu receptorul la ureche, având pe chip acea expresie de atenție dezinteresată specifică persoanelor lăsate în așteptare. Strike se spălă pe dinți în chiuveta crăpată, reflectând la cât de ușoară va fi de-acum viața cu Robin după ce recunoscuse în mod tacit că locuia în birou și, când se întoarse, o găsi fără telefon la ureche și cu o expresie de exasperare pe față.

— Cred că nici nu se mai deranjează să-mi preia mesajele acum, îi spuse ea lui Strike. Mi-au zis că e plecat la Pinewood Studios și că nu poate fi deranjat.

— A, e bine, măcar știm că s-a întors în țară, spuse Strike.

Luă raportul interimar din fișet, se lăsă pe sofa și începu să adauge, în tăcere, note legate de discuțiile zilei

precedente. Robin îl urmărea cu coada ochiului, fascinată de meticulozitatea cu care Strike își ordona descoperirile, consemnând cu precizie cum, unde și de la cine adunase fiecare informație.

— Presupun, întrebă ea, după o lungă perioadă de tăcere, în care își împărțise timpul între observarea lui Strike la lucru și examinarea pe Google Earth unei fotografii cu fațada clădirii de la numărul 18 de pe Kentigern Gardens, că trebuie să fii foarte atent, ca să nu uiți ceva?

— Nu e numai asta, spuse Strike, continuând să scrie și fără să ridice privirea. Nu trebuie să-i lași avocatului apărării niciun punct de sprijin pentru pledoaria sa.

Vorbise atât de calm, atât de rezonabil, încât Robin reflectă câteva momente la implicațiile vorbelor lui, ca nu cumva să le înțeleagă greșit.

— Adică... în general? întrebă ea în sfârșit. Din principiu?

— Nu, spuse Strike, continuându-și însemnările. Vreau să spun că în mod deosebit nu vreau să-i dau voie avocatului care-l va apăra la proces pe cel ce a ucis-o pe Lula Landry să aibă succes pentru că a demonstrat că nu sunt în stare să-mi țin însemnările cum se cuvine, arătând astfel că nu sunt un martor de încredere.

Strike se dădea mare din nou și știa asta, dar nu se putea abține. Era, cum își zicea sieși, pe val. Unii se minunau de plăcerea lui de a găsi motive de amuzament în toiu anchetării unei crime, dar el găsisese umor chiar și în locuri mai întunecate.

— N-ai vrea să te duci să iei niște sendvișuri, Robin? adăugă el, numai ca să-i poată privi cu satisfacție expresia de uimire.

Își termină însemnările în timpul absenței ei și tocmai se pregătea să sune un vechi coleg din Germania, când Robin intră agitată în birou, aducând cu ea două sendvișuri și un ziar.

— Poza ta e pe prima pagină a ziarului *Standard*, spuse ea cu sufletul la gură.

— Ce?

Era o fotografie cu Ciara intrând după Duffield în apartamentul acestuia. Ciara arăta uluitor. Preț de o jumătate de secundă, Strike se simți transportat înapoi în timp, la ora două și jumătate a nopții trecute, când ea stătea întinsă sub el, albă și goală, cu părul lung și mătăsos ca de sirenă împrăștiat pe pernă, gemând și murmurând șoptit.

Strike se concentrează: era pe jumătate decupat în imagine, cu un braț ridicat ca să-i țină la distanță pe paparazzi.

— E în regulă, îi spuse el fetei cu o ridicare de umeri, înapoiindu-i ziarul. Or să creadă că eu eram bodyguardul.

— Scrie aici, spuse Robin, deschizând ziarul la o pagină interioară, că ea a plecat de la locuința lui Duffield împreună cu bodyguardul ei, la ora două.

— Ei, atunci, asta e.

Robin se uită lung la el. Relatarea lui privind noaptea precedentă se terminase cu el, Duffield și Ciara acasă la Duffield. Fusesse atât de interesată de diferitele informații pe care i le prezentase încât uitase să se întrebe unde dormise. Își zisese că Strike îi lăsase pe model și pe actor împreună.

Pe de altă parte, el sosise la birou îmbrăcat tot în hainele cu care apărea în fotografie.

Robin se întoarse într-o parte, ca să citească articolul de la pagina a doua. Din conținut reieșea clar că Ciara și

Duffield avuseseră o întâlnire amoroasă în timp ce presupusul paznic așteptase în hol.

— Arată așa de uluitor și în realitate? întrebă Robin cu o detașare neconvingătoare în timp ce împătura ziarul.

— Da, arată, spuse Strike și se întrebă dacă doar în imaginația lui cuvintele pe care tocmai le rostise sunaseră ca o laudă de sine. Îl vrei pe-ăsta cu brânză și murături sau pe cel cu maioneză?

Robin alege la întâmplare și se așează pe scaunul ei ca să mănânce. Noua ei ipoteză privind locul în care-și petrecuse noaptea Strike eclipsase până și entuziasmul legat de progresul cazului. Îi va fi greu să împace imaginea lui de îndrăgostit dezamăgit cu faptul că tocmai (părea incredibil, totuși, îi auzise tentativa jalnică de a-și masca mândria) se culcase cu un supermodel.

Telefonul sună din nou. Strike, cu gura plină de pâine și brânză, ridică o mână ca s-o oprească pe Robin, înghiți și răspunse el însuși.

— Cormoran Strike.

— Strike, sunt Wardle.

— Bună, Wardle, cum merge treaba?

— Nu prea bine, la drept vorbind. Tocmai am pescuit din Tamisa un cadavru care avea asupra sa cartea ta de vizită. Mă întrebam ce-ai putea să ne spui în privința asta.

A fost primul taxi pe care Strike s-a simțit îndreptățit să-l ia din ziua în care-și cărase lucrurile personale de la apartamentul lui Charlotte. Privea cu detașare cum suma tarifată creștea, în timp ce taxiul se îndrepta spre Wapping. Șoferul de taxi era hotărât să-i explice de ce Gordon Brown era așa un nemernic nenorocit. Strike rămase tăcut tot timpul drumului.

Nu era prima morgă vizitată de Strike și nici pe departe primul cadavru pe care-l vedea. Devenise aproape imun la vătămrile provocate de împușcături; trupuri sfârtecate, sfâșiate și zdrobite, măruntaie scoase la iveală ca la măcelărie, lucioase și pline de sânge. Strike nu fusese niciodată unul căruia să i se facă greață ușor. Până și cele mai mutilate cadavre, reci și palide în sertarele lor de congelator, deveneau aseptice și standardizate pentru un om care-și făcea meseria. Corpurile pe care le văzuse în starea lor crudă, neprelucrate și neprotejate de birocrație și proceduri erau cele care se ridicau din nou și îi bântuiau visele. Mama lui în capela mortuară, în rochia ei preferată, lungă până la podea și cu mâneci bufante, suptă la față și totuși tânără, fără urme de ace la vedere.

Sergentul Gary Topley zăcând în țărâna improșcată cu sânge a unui drum din Afganistan, cu fața nevătămată, dar lipsit complet de corp sub coastele superioare. Pe când zăcea în țărâna fierbinte, Strike nu încercase să se uite la fața golită de orice expresie a lui Gary, temându-se să privească în jos și să vadă cât de mult din propriul său corp lipsea... dar alunecase atât de iute în hăul uitării, încât n-a aflat decât când s-a trezit în spitalul de campanie...

O reproducere după o pictură impresionistă atârna pe pereții goi din cărămidă ai micii anticamere a morgii. Strike își fixă privirea pe ea, întrebându-se unde-o mai văzuse înainte și amintindu-și în sfârșit că era agățată deasupra șemineului în casa lui Lucy și Greg.

— Domnul Strike? spuse asistentul-îmbălsămător că-runt, scoțând capul pe după ușa interioară, în halat alb și cu mănuși din latex. Pofțiți înăuntru.

Erau niște oameni plăcuți, aproape veseli acești îngrijitori de cadavre. Strike îl urmă pe îmbălsămător în lumina puternică și rece a unei încăperi fără ferestre, unde se vedeau, pe peretele din dreapta, ușile mari din oțel ale congelatoarelor. Pardoseala din gresie, ușor înclinată, ducea la o scurgere centrală. Luminile erau orbitoare. Fiecare zgomot reverbera de suprafețele dure și lucioase, astfel încât aveai senzația că un mic grup de oameni intrase mărșăluind în sală.

Un cărucior metalic stătea în fața uneia dintre uși, iar alături se aflau cei doi detectivi de la investigații criminale, Wardle și Carver. Primul îl salută pe Strike cu o mișcare a capului și un mormăit; al doilea, burduhănos și cu fața pătată, cu umerii sacoului plini de mătreață, abia dacă mormăi ceva.

Asistentul trase în jos de brațul metalic gros de pe ușa congelatorului. Creștetele a trei capete anonime ieșiră la iveală, suprapuse unul peste celălalt, fiecare învelit cu câte un cearșaf alb, înmuiat și aproape străveziu în urma spălărilor repetate. Asistentul verifică eticheta prinsă de materialul care acoperea capul din mijloc. Nu purta niciun nume, doar data zilei precedente, scrisă cu pixul. Trase ușor cadavrul afară pe tava cu role lungă și îl depozită cu îndemânare pe căruciorul lăsat în așteptare. Strike observă cum maxilarul lui Carver se mișcă mărunț în timp ce se dădea înapoi ca să-i facă loc asistentului să împingă căruciorul din fața ușii congelatorului. Cu niște zgomote metalice specifice, celelalte două cadavre se făcură nevăzute.

— Nu mai are rost să-l ducem în camera de vizionare, dat fiind că suntem doar noi aici, spuse repede asistentul. Cea mai bună lumină e în centru, adăugă el, poziționând căruciorul chiar alături de scurgere și dând la o parte cearșaful.

De sub cearșaf apăru cadavrul lui Rochelle Onifade, umflat și dilatat, suspiciunea dispărând pentru totdeauna de pe chipul ei, fiind înlocuită de un fel de mirare goală. Din scurta descriere făcută de Wardle la telefon, Strike știuse pe cine o să vadă când cearșaful va fi tras, dar înfiorătoarea vulnerabilitate a morților îl frapă din nou în timp ce privea în jos la cadavru — fata era mult mai mică decât atunci când șezuse vizavi de el, consumând cartofi prăjiți și ascunzând informații.

Strike le spuse cum o cheamă, rostind numele literă cu literă astfel încât atât asistentul, cât și Wardle să-l poată transcrie corect în carnetele lor; le dădu de asemenea singura adresă a fetei pe care o cunoscuse:

Căminul pentru persoanele fără adăpost St Elmo din Hammersmith.

— Cine a găsit-o?

— Poliția fluvială a pescuit-o astă-noapte, târziu, spuse Carver, vorbind pentru prima oară.

Vocea lui, cu accent din partea de sud a Londrei, avea în mod vădit o urmă de ostilitate.

— De regulă, cadavrele se ridică la suprafață cam după trei săptămâni, nu? adăugă el, îndreptând comentariul, mai mult afirmație decât întrebare, către asistent, care tuși scurt și precaut.

— Asta e media acceptată, dar n-aș fi surprins dacă s-ar dovedi că a durat mai puțin în acest caz. Sunt anumite indicii...

— Mda, bine, o să obținem toate datele astea de la medicul patolog, spuse Carver, pe un ton rece.

— Nu se poate să fi fost trei săptămâni, spuse Strike, iar asistentul îi zâmbi timid, în semn de solidaritate.

— De ce? întrebă Carver cu arțag.

— Pentru că acum două săptămâni i-am cumpărat un hamburger și cartofi prăjiți.

— Ah, spuse asistentul, mișcând din cap către Strike. Voiam să spun că un consum consistent de carbohidrați înainte de momentul decesului poate influența flotabilitatea cadavrului. Există un anumit grad de umflare...

— Atunci i-ai dat cartea de vizită? îl întrebă Wardle pe Strike.

— Da. Sunt surprins că încă mai e lizibilă.

— Era lipită de cardul ei de transport, într-o husă de plastic, în buzunarul de la spate al blugilor. Plasticul a protejat-o.

— Cum era îmbrăcată?

— O haină mare din blană artificială, de culoare roz. De ziceai că-i jupuită de pe o păpușă Muppet. Blugi și adidași.

— Așa era îmbrăcată și când i-am cumpărat de mâncare.

— În cazul ăsta, conținutul stomacului ar putea să dea un... începu asistentul.

— Știi cumva dacă are vreo rudă apropiată? îl întreabă Carver pe Strike.

— Are o mătușă în Killburn, dar nu știu cum o cheamă.

Lucirea slabă a globilor oculari se întrezărea printre pleoapele aproape închise ale lui Rochelle; aveau nuanța caracteristică a înecaților.

— Cum are mâinile? îl întreabă Strike pe asistent, care o descoperise pe Rochelle doar până la piept.

— Lasă-le-ncolo de mâini! se răsti Carver. Am terminat aici, mulțumesc, îi spuse el tare asistentului, vocea lui reverberând în încăpere. Apoi, către Strike: Vreau să-ți spun două vorbe. Mașina-i afară.

Îi ajuta pe polițiști în ancheta lor. Strike își amintea că auzise fraza asta la știri, în copilărie, când era obsedat de orice aspect al activității poliției. Mama lui pusese întotdeauna această stranie preocupare timpurie pe seama fratelui ei, Ted, fost membru al Red Cap și o sursă (pentru Strike) de povestiri palpitante despre călătorii, plină de mister și aventuri. *Ajută poliția în ancheta lor*: ca băiețel de cinci ani, Strike își imagina un cetățean nobil și dezinteresat ce își oferea voluntar timpul și energia pentru a ajuta poliția, care l-a înzestrat cu o lupă și baston de polițist, permițându-i să acționeze la adăpostul unui fascinant anonim.

Dar asta era realitatea: o cameră pentru interogatorii mică, cu un pahar de cafea de la automat adus de Wardle,

a cărui purtare față de Strike era lipsită de animozitatea care mustea prin fiecare por deschis al lui Carver, dar nu conținea nicio urmă din fosta atitudine prietenoasă. Strike bănuia că superiorul lui nu cunoștea amploarea completă a interacțiunilor lor anterioare.

O mică tavă neagră de pe biroul plin de zgârieturi conținea șaptesprezece penny în monede, o cheie Yale și un permis de autobuz în husă de plastic. Cartea de vizită a lui Strike era decolorată și boțită, dar încă lizibilă.

— Ce s-a întâmplat cu geanta ei? îl întreabă Strike pe Carver, care stătea de cealaltă parte a biroului, în vreme ce Wardle era rezemat de fișetul din colț. Gri. Ieftină și cu aspect de plastic. Aia n-a apărut, nu-i așa?

— O fi lăsat-o la ea în adăpost sau unde mama dracului o fi locuit, spuse Carver. De regulă, sinucigașii nu-și pregătesc bagajul înainte să sară.

— Eu nu cred c-a sărit, spuse Strike.

— Aha, nu crezi, carevasăzică!

— Am vrut să-i văd mâinile. Ura să-și dea cu apă pe față, așa mi-a spus. După ce oamenii se zbat să iasă din apă, poziția mâinilor lor...

— E drăguț să aflăm opinia ta de expert, spuse Carver cu o ironie zdrobitoare. Știi cine ești, domnule Strike.

Se lăsă pe spate în scaun, prinzându-și palmele la ceafă, arătându-și petele de sudoare de la subsuorile cămășii. Mirosul puternic, acru, ca de ceapă, al corpului său pluti peste birou.

— A făcut parte din SIB, preciză Wardle de lângă fișet.

— Știi asta, lătră Carver, ridicând din sprâncenele sârmoase, presărate cu mătreață. Am auzit de la Anstis toată povestea cu piciorul și cu medalia pentru salvarea de vieți omenești. Un CV foarte colorat.

Carver își luă mâinile de la spate, se aplecă înainte și-și împleti degetele pe birou. Lumina fluorescentă îi scotea și mai mult în evidență tenul vinețiu, ca de carne conservată, și pungile purpurii de sub ochii duri.

— Știi cine e tatăl tău și toată povestea.

Strike își scărpină barba nerasă și așteaptă.

— Ai vrea să fii bogat și celebru ca tăticu', nu-i așa? Despre asta e vorba?

Carver avea niște ochi injectați, albastru-deschis, pe care Strike (de când cunoscuse în trupele aeriene un maior care avea niște ochi identici și care ulterior fusese demobilizat pentru vătămări corporale grave) îi asociase mereu cu o fire colerică și violentă.

— Rochelle n-a sărit. Și nici Lula Landry.

— Prostii! urlă Carver. Vorbești cu doi oameni care *au dovedit* că Landry s-a sinucis. Am luat la puricat fiecare dovadă în parte, fir-ar al dracului! Știu ce urmărești. Îl mulgi și tu cât poți pe nefericitul ăla de Bristow. De ce dracu' rânjești la mine?

— Mă gândesc cum o să te faci de rahat când interogatoriul ăsta va fi relatat în presă.

— Să nu-ndrăznești să mă ameninți cu presa, nenorocitul!

Fața lată și grosolană a lui Carver era încordată. Ochii albaștri, cu uitătură urâtă, scânteiau pe fața purpuriu-roșiatică.

— Amice, ești într-o mare belea aici, din care n-o să te scoată nici tatăl celebru, nici piciorul de lemn și nici meritele din timpul războiului. De unde știm noi că n-ai speriat-o pe amărâta aia, făcând-o să se arunce în apă? Era bolnavă psihic, nu-i așa? De unde știm că n-ai făcut-o să

creadă că a greșit undeva? Tu ai fost ultima persoană care a văzut-o vie, amice. N-aș vrea să fiu în locul tău acum.

— Rochelle a traversat Grantley Road și a plecat de lângă mine la fel de vie ca și tine acum. O să găsești tu pe cineva care a văzut-o după ce ne-am despărțit. Nimeni nu uită haina aia a ei.

Wardle se depărtă de fișet, trase un scaun de plastic mai aproape și se așază.

— Hai s-auzim, atunci, îi spuse el lui Strike. Care-i teoria ta.

— Îl șantaja pe ucigașul Lulei Landry.

— Las-o baltă, se răsti Carver, iar Wardle pufni cu un amuzament ușor teatral.

— În ziua de dinainte de a muri, spuse Strike, Landry s-a întâlnit cu Rochelle timp de cincisprezece minute în magazinul acela din Notting Hill. A dus-o pe Rochelle într-o cabină de probă unde a dat un telefon prin care implora pe cineva să se întâlnească cu ea la primele ore ale dimineții următoare, acasă la ea. Apelul a fost auzit de o vânzătoare de la magazin, care se afla în cabina alăturată. Cabinele sunt separate de o perdea. Pe fată o cheamă Mel, are părul roșu și tatuaje pe corp.

— Oamenii sunt în stare să toarne tot felul de gogoși când e vorba de o celebritate, spuse Carver.

— Dacă Landry a telefonat cuiva din acea cabină, spuse Wardle, nu putea să fie decât ori Duffield, ori unchiul ei. Lista convorbirilor ei telefonice arată că toată după-amiaza aia a sunat doar doi oameni.

— De ce a vrut ea ca Rochelle să fie acolo când a dat telefonul? întrebă Strike. De ce să-și târască prietena în cabină, cu ea?

— Femeile fac chestii din astea, spuse Carver. Au și obiceiul să urineze în turmă.

— Folosește-ți inteligența, ce dracu': a dat acel apel de pe telefonul lui Rochelle, spuse Strike exasperat. I-a testat pe toți cunoscuții ei ca să vadă cine turna presei chestii despre ea. Rochelle a fost singura care și-a ținut gura. După ce-a stabilit că fata e de încredere, i-a cumpărat un mobil, l-a trecut pe numele ei, dar a preluat toate cheltuielile. Propriul ei telefon era urmărit, nu-i așa? Devenise paranoică în privința faptului că oamenii îi ascultau convorbirile și dădeau pe gură ce auzeau, așa că a cumpărat un telefon și l-a înregistrat pe numele altcuiva, ca să-și asigure un mijloc de comunicație complet sigur atunci când avea nevoie. E-adevărat, asta nu-i scoate neapărat din cauză pe unchiul ei sau pe Duffield, faptul că îi suna de pe un alt număr putând fi un semnal că erau înțeleși între ei. În același timp, ea se folosea de numărul lui Rochelle ca să discute cu altcineva; cineva despre care nu voia să afle presa. Am numărul de mobil al lui Rochelle. Vedeți din ce rețea era și veți putea să verificați ce spun. Telefonul era un Nokia roz acoperit cu cristale, dar pe ăla n-o să-l găsiți.

— Da, pentru că e pe fundul Tamisei, spuse Wardle.

— Bineînțeles că nu e, zise Strike. E la ucigaș. L-a luat de la ea înainte de a o arunca în apă.

— Las-o jos că măcăne! se răsti disprețuitor Carver, iar Wardle, care păruse interesat împotriva voinței sale, clătină din cap.

— De ce-a vrut-o Landry pe Rochelle acolo când a dat telefonul? repetă Strike. De ce n-a sunat din mașină? De ce, în situația în care Rochelle era fără adăpost și, practic, lipsită de mijloace de subzistență, nu și-a vândut nicio dată povestea despre Landry? Ar fi primit bani frumoși pentru asta. De ce n-a profitat, după ce Landry a murit și nu mai putea să pățească nimic?

— Din decență? sugeră Wardle.

— Mda, ar fi o posibilitate, spuse Strike. Cealaltă e că era mulțumită de cât câștiga șantajându-l pe ucigaș.

— A-iu-rea! mârâi Carver.

— Da? Haina aia de Muppet în care era îmbrăcată când a murit costa o mie și jumătate de lire.

O mică pauză.

— I-o fi dat-o Landry, spuse Wardle.

— Dacă a făcut-o, înseamnă că a reușit să cumpere ceva care nu ajunsese în magazine în ianuarie.

— Landry era model, avea relații în branșă... dă-o dracului de treabă! se răsti Carver, ca și cum s-ar fi enervat pe sine însuși.

— De ce, zise Strike, aplecându-se în față sprijinit pe brațe în miasma corporală care-l înconjură pe Carver, a făcut Lula Landry un ocol de un sfert de oră pe la magazinul ăla?

— Se grăbea?

— Păi, de ce s-a dus acolo, totuși?

— N-a vrut s-o dezamăgească pe fată.

— A pus-o pe Rochelle să taie orașu-n două — această fată fără locuință, fără un ban în buzunar, pe care ea o ducea de regulă acasă, cu mașina ei cu șofer —, a dus-o într-o cabină de probă și-apoi a plecat după cincisprezece minute, lăsând-o să ajungă singură acasă.

— Era o scârbă răsfățată.

— Dacă era, de ce a mai apărut la întâlnire? Pentru că merita, dintr-un motiv doar de ea știut. Iar dacă nu era o scârbă răsfățată, trebuie să fi fost într-o anumită stare emoțională care a făcut-o să se poarte nefiresc. Există un martor în viață care știe că Lula a implorat pe cineva, la telefon, să vină s-o vadă, la apartamentul ei, pe la unu

noaptea. Mai există de asemenea o bucată de hârtie albastră pe care a avut-o asupra ei înainte de a intra în magazinul Vashti și pe care nimeni nu recunoaște c-ar fi văzut-o de atunci. Ce a făcut cu ea? Ce scria ea în spatele mașinii înainte s-o vadă pe Rochelle?

— Putea să fie... încercă Wardle.

— N-a fost o listă de cumpărături, fir-ar al dracului! strigă Strike, lovind cu pumnul în tăblia biroului. Și nimeni nu scrie un bilet de adio cu opt ore înainte să se sinucidă care se duce să danseze. Își scria testamentul, nu pricepeți? L-a luat cu ea în magazin ca s-o pună pe Rochelle ca martor...

— Aiurea! strigă din nou Carver, dar Strike îl ignoră, adresându-i-se lui Wardle.

— ...ceea ce se potrivește cu faptul că i-a spus Ciarei Porter că urma să-i lase totul fratelui ei, nu-i așa? A făcut-o să fie legal. Avea dorința asta în minte.

— De ce să-și facă un testament, așa, deodată?

Strike ezită și se lăasă pe spătarul scaunului. Carver îi aruncă o căutătură răutăcioasă.

— Ce, ți-a secat imaginația?

Strike scoase un oftat lung. O noapte penibilă de inconștiență înecată în alcool; excesele plăcute ale nopții precedente; o jumătate de sendviș cu brânză și murături în ultimele douăsprezece ore: se simțea golit pe dinăuntru, epuizat.

— Dacă aș fi avut dovezi concrete, vi le-aș fi adus.

— Știai că șansele ca oamenii apropiați sinucigașilor să-și ia zilele cresc foarte mult? Această Raquelle era o depresivă. A avut o zi proastă, și-a amintit de modul cum s-a dus prietena ei și i-a copiat gestul. Ceea ce ne aduce din nou la *tine*, amice, care-i persecuți pe oameni și-i împingi...

— ... peste margine, da, spuse Strike. Oamenii spun mereu asta. Având în vedere circumstanțele, remarcă e de un foarte prost gust. Cum rămâne cu mărturia lui Tansy Bestigui?

— De câte ori să-ți spun, Strike? Am dovedit că n-avea cum să audă, spuse Wardle. Am dovedit asta mai presus de orice îndoială.

— Nu, n-ați dovedit, îl contrazise Strike, care în sfârșit, tocmai când se aștepta mai puțin, își pierduse cumpătul. V-ați bazat întreaga argumentație pe o mare eroare. Dacă ați fi luat-o în serios pe Tansy Bestigui, dacă ați fi făcut-o să cedeze și să vă spună tot adevărul, nenorocita aia de Rochelle ar fi încă în viață.

Plin de mânie, Carver l-a mai ținut acolo pe Strike încă o oră. Ultima lui manifestare de dispreț a fost să-i spună lui Wardle să ia toate măsurile ca „Rokeby Junior“ să părăsească incinta.

Wardle îl conduse pe Strike, fără să zică nimic.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Strike, oprindu-se la ieșire; dincolo de ușă se vedea cerul întunecat.

— Ți-am făcut deja destule servicii, amice, replică Wardle cu un zâmbet crispat. O să am de-a face cu ăla zile-n șir din cauza ta, adăugă el, arătând cu degetul peste umăr, spre Carver care spumega de furie. Ți-am spus că a fost sinucidere.

— Wardle, dacă nu-l prinde cineva pe nenorocitul ăla, mai sunt doi oameni în pericol de moarte.

— Strike...

— Ce-ai zice dacă ți-aș aduce dovada că Tansy Bestigui n-a fost în apartamentul ei când Lula a căzut? Că se afla undeva de unde putea să audă tot?

Wardle ridică privirea în tavan și închise pentru un moment ochii.

— Dacă ai dovada...

— N-o am, dar o voi avea în următoarele două zile.

Doi bărbați trecură prin dreptul lor, vorbind și râzând. Wardle clătină din cap, părând exasperat, dar nu făcu niciun gest să plece.

— Dacă vrei ceva de la poliție, sună-l pe Anstis. El îți e dator.

— Anstis nu poate să facă asta pentru mine. Vreau să-l suni pe Deeby Macc.

— Ce dracu' spui tu acolo?

— M-ai auzit bine. Mie n-o să-mi accepte apelurile, nu-i așa? Dar cu tine o să vorbească. Tu ai autoritatea și, din câte se pare, i-a plăcut de tine.

— Vrei să spui că Deeby Macc știe unde se afla Tansy Bestigui când a murit Lula Landry?

— Nu, bineînțeles că nu știe, că doar se afla în Barrack. Vreau să știu ce haine a primit din Kentigern Gardens la Claridges. Mai exact, ce obiecte de îmbrăcăminte a primit de la Guy Somé.

— Vrei să... de ce?

— Pentru că unul dintre fugarii filmați de camera de supraveghere purta una din bluzele lui Deeby.

Expresia lui Wardle, interesată pentru o clipă, recăzu în exasperare.

— Chestiile alea se găsesc peste tot, spuse el după un moment. Hainele GS. Costumații de hip-hop sau breakdance.

— Asta era o bluză cu glugă personalizată, există doar una singură ca ea în toată lumea. Sună-l pe Deeby și întreabă-l ce-a primit de la Somé. Asta-i tot ce am nevoie.

În ce tabără ai vrea să te afli dacă se dovedește că am dreptate, Wardle?

— Nu mă amenința, Strike...

— Nu te ameninț. Mă gândesc la un criminal în serie care e în libertate și își plănuiește următoarea crimă — dar dacă despre ce vor scrie ziarele îți faci griji, nu cred că se vor purta cu mânuși cu oricine rămâne agățat de teoria sinuciderii dacă apare încă un cadavru. Sună-l pe Macc, Wardle, înainte să mai moară cineva.

— Nu, spuse Strike cu fermitate, la telefon, în aceeași seară. Treaba asta devine periculoasă. Filajul nu intră în sarcinile unei secretare.

— Păi, nici vizita la Hotelul Malmaison din Oxford sau cea de la SSOA nu intrau, arată cu îndreptățire Robin, dar ai fost foarte mulțumit că le-am făcut pe ambele.

— Nu urmărești pe nimeni, Robin. Mă îndoiesc că Matthew o să fie foarte mulțumit după așa ceva.

Era interesant, își zicea Robin, așezată pe pat, în cămașă de noapte, cu telefonul lipit de ureche, că Strike reținuse numele logodnicului ei fără să-l fi întâlnit vreodată. Știa, din experiență, că bărbații nu se obosesc să rețină genul ăsta de informații. Matthew uita frecvent numele oamenilor, chiar și pe cel a nepoțelei sale nou-născute. Dar presupunea că Strike fusese antrenat să-și amintească astfel de detalii.

— Nu am nevoie de permisiunea lui Matthew, spuse ea. În tot cazul, n-are de ce să fie periculos. Doar nu-ți închipui că *Ursula May* a omorât pe cineva...

(Fraza se încheie cu un „nu-i așa?” neauzit.)

— Nu, dar nu vreau să audă cineva că mă interesează deplasările ei. Asta l-ar putea enerva pe ucigaș și vreau ca nimeni să nu mai fie aruncat de la înălțime.

Robin își auzea inima bubuind prin materialul subțire al cămășii de noapte. Știa că nu-i va spune cine credea el că este ucigașul. Îi era chiar puțin teamă să afle, în ciuda faptului că nu se putea gândi la nimic altceva.

Ea îl sunase pe Strike. Trecuseră câteva ore de când primise un SMS în care acesta îi spunea că fusese obligat să meargă împreună cu polițiștii la Scotland Yard și o ruga să încuie biroul la plecare. Robin fusese îngrijorată.

— Sună-l, atunci, dacă nu poți să dormi din cauza asta, îi spusese Matthew.

Fără să se răstească de-a dreptul și fără să-i arate neapărat că el era ferm de partea poliției, chiar dacă nu cunoștea niciun detaliu.

— Ascultă, vreau să faci ceva pentru mine, zise Strike. Sună-l pe John Bristow mâine-dimineață, la prima oră, și spune-i despre Rochelle.

— Bine, încuviință Robin, cu ochii la elefantul mare de pluș pe care Matthew i-l dăruise cu opt ani în urmă, în prima zi de Sfântul Valentin petrecută împreună.

Cel care-i făcuse cadoul urmărea *Newsnight* în camera de zi.

— Ce urmează să faci?

— O să mă duc singur la Pinewood Studios să schimb două vorbe cu Freddie Bestigui.

— Cum? spuse Robin. N-or să te lase să te apropii de el.

— Ba da, or să mă lase, replică Strike.

După ce Robin închise telefonul, Strike rămase o vreme nemișcat în biroul întunecat. Gândul la resturile prânzului de la McDonald's zăcând în interiorul

cadavrului umflat de apă al lui Rochelle nu-l împiedicase să consume două Big Mac-uri, o cutie mare cu cartofi prăjiți și un McFlurry la întoarcerea de la Scotland Yard. Chiorăiturile din stomac se combinau acum cu bufnetele înfundate ale basului de la 12 Bar Café, pe care Strike abia dacă le observase zilele astea. Sunetul acela putea foarte bine să fie propriul său puls.

Apartamentul dezordonat, ca de adolescentă, al Ciarrei Porter, gura ei mare, schimonosită de gemete, picioarele ei lungi și albe înfășurate strâns pe după spatele lui aparțineau unei vieți trăite cu mult timp în urmă. Toate gândurile lui erau acum îndreptate spre fata bondoacă și lipsită de grație, Rochelle Onifade. Și-o amintea cum vorbea repede la telefon, la nici cinci minute după ce plecase de lângă el, îmbrăcată exact în aceleași haine pe care le purtase și când o scosese din apa râului.

Era sigur că știa ce se întâmplase. Rochelle îl sunase pe ucigaș ca să-i spună că tocmai luase prânzul cu un detectiv particular. O întâlnire s-a pus la cale prin telefonul ei roz și scânteietor. În seara aceea, după o cină sau după ce băuseră ceva, s-au plimbat pe întuneric, către râu. Se gândi la Hammersmith Bridge, verde-cenușiu și auriu, în zona în care ea zisese că ar avea un nou apartament: un loc celebru al sinucigașilor, cu balustradele sale joase și apa repede curgătoare a Tamisei dedesubt. Fata nu știa să înoate. Era noapte: doi îndrăgostiți care se încaieră în joacă, o mașină trece prin apropiere, un țipăt și un pleoscăit. I-o fi văzut cineva?

Nu, dacă ucigașul avea nervi de oțel și noroc din belșug. Iar acesta era un criminal care deja demonstrase din plin că nu stă rău cu nervii și se bazase, fără scrupule și într-un mod enervant, pe noroc. Fără îndoială că

avocatul apărării va cere o diminuare a responsabilității ca urmare a acestei încrederi în sine excesive, vecină cu fanfaronada, care îl făcea pe cel urmărit de Strike unic în experiența sa. Și poate, se gândi el, exista și o anumită patologie aici, o nebunie clasificabilă, dar nu era foarte interesat de aspectele psihologice. Ca și John Bristow, el voia să se facă dreptate.

În întunecimea biroului, gândurile lui cotiră, brusc și fără a-i fi de vreun folos, spre cea mai personală dintre toate morțile. Cea despre care Lucy credea, cât se poate de greșit, că îi bântuia lui Strike fiecare investigație, colorându-i fiecare caz. Uciderea care le divizase, lui și lui Lucy, viețile în două epoci, astfel încât toate lucrurile din memoria lor erau separate clar în ceea ce se întâmplase înainte ca mama lor să moară și ceea ce se întâmplase după aceea. Lucy credea că el plecase să se înroleze în Poliția Militară Regală ca urmare a decesului Ledei. Că fusese împins spre asta de convingerea nesatisfăcută privind vinovăția tatălui său vitreg. Că toate cadavrele pe care le văzuse în cursul vieții lui profesionale i-o aduceau în minte pe mama lor. Că fiecare ucigaș cu care se confrunta părea un ecou al tatălui lor vitreg. Că fusese îmboldit să investigheze alte decese într-un act etern de disculpare.

Dar Strike aspirase la această carieră cu mult înainte ca ultimul ac să fi pătruns în corpul Ledei. Cu mult înainte de a fi înțeles că mama lui (și toți ceilalți oameni) era muritoare și că omorurile erau mai mult decât niște enigme de rezolvat. Lucy era cea care nu uita niciodată, trăind într-un roi de amintiri asemenea unor muște de cadavru, care proiectau asupra tuturor morților nefirești emoțiile conflictuale pe care i le provocase dispariția prematură a mamei lor.

În seara asta, totuși, el constată că face exact lucrul despre care Lucy era sigură că devenise o obișnuință: își amintea de Leda și o lega de acest caz. *Leda Strike, supergroupe*. Era textul care însoțea mereu poza ei cea mai cunoscută dintre toate și singura în care părinții lor apăreau împreună. Iat-o, în negru și alb, cu chipul ei în formă de inimă, părul negru lucios și ochii ca de sanguin; iar acolo, separați unul de celălalt de un dealer de artă, un playboy aristocrat (primul, între timp, își luase singur zilele, al doilea, murise de SIDA) și Carla Astolfi, cea de-a doua soție a tatălui său, era Jonny Rokeby însuși, androgin și sălbatic: cu părul aproape la fel de lung ca al Ledei. Pahare de Martini și țigări, fumul ieșind sinuos din gura modelului, dar mama lui era mai stilată decât oricare dintre ei.

Toată lumea, în afară de Strike, păruse să considere moartea Ledei ca un rezultat deplorabil, dar deloc surprinzător al unei vieți trăite în mod primejdios, dincolo de normele acceptate de societate. Chiar și cei care o cunoscuseră cel mai bine și de multă vreme erau mulțumiți de ideea că își administrase singură supradoza găsită în cadavrul ei. Mama lui, printr-un consens aproape unanim, se apropiase prea mult de limitele dezgustătoare ale vieții și era cât se poate de previzibil că într-o zi se va rostogoli și se va prăbuși în moarte, țeapănă și rece, pe un pat cu cearșafuri mizerabile.

De ce o făcuse, nimeni nu putea să explice cu adevărat, nici măcar unchiul Ted (tăcut și zdruncinat, rezemat de chiuvetă) sau mătușa Joan (cu ochii înroșiți, dar supărată la măsura ei de bucătărie, ținând-o în brațe pe Lucy, în vârstă de nouăsprezece ani, care suspina pe umărul mătușii sale). O supradoză păruse pur și simplu în

concordanță cu tendința vieții pe care o ducea Leda; cu adăposturi provizorii, muzicieni și petreceri dezlănțuite; cu caracterul sordid al ultimei sale relații și al ultimei sale locuințe; cu prezența permanentă a drogurilor în preajma ei; cu căutarea neobosită a situațiilor palpitate și a maximelor emoționale. Numai Strike întrebase dacă știusese cineva că mama lui începuse să-și injecteze droguri. El singur văzuse o distincție între predilecția ei pentru cannabis și preferința subită pentru heroină. El singur avea întrebări fără răspuns și vedea circumstanțe suspecte. Dar el era doar un student de douăzeci de ani și nimeni nu i-a dat ascultare.

După proces și aflarea verdictului, Strike și-a făcut bagajul și a lăsat totul în urmă: interesul de scurtă durată al presei, dezamăgirea disperată a mătușii Joan legată de încetarea carierei sale la Oxford, Charlotte, nefericită și indignată de dispariția lui și culcându-se deja cu un altul, țișetele și scenele lui Lucy. Susținut doar de unchiul Ted, dispăruse în rândurile armatei și regăsisese acolo viața pe care o deprinsese de la Leda: dezrădăcinări permanente, biziurea pe propriile sale puteri și atracția neîncetată față de nou.

În seara asta, totuși, nu se putea abține să n-o vadă pe maică-sa ca pe o soră spirituală a fetei frumoase, dornice de afecțiune și depresive, care se prăbușise pe un drum înghețat și a necunoscutei simple, fără adăpost, care acum zăcea în morga înghețată. Leda, Lula și Rochelle nu fuseseră femei precum Lucy sau ca mătușa Joan. Nu-și luaseră toate precauțiile rezonabile împotriva violenței sau a întâmplării. Nu se legaseră de viață cu ipoteți și muncă voluntară, soți siguri și copii cu fețe curate. Prin urmare, morțile lor nu erau clasificate drept „tragice”, în același fel ca ale unor soții așezate și respectabile.

Cât de ușor era să profiți de înclinația unei persoane spre autodistrugere; cât de simplu era s-o împingi spre neființă, apoi să stai deoparte, să ridici din umeri și să fii de acord cu ideea că fusese rezultatul inevitabil al unei vieți haotice, catastrofale.

Aproape toate dovezile fizice ale uciderii Lulei fuseseră șterse de atunci, călcate în picioare sau acoperite de zăpada groasă. La urma urmelor, cel mai convingător indiciu pe care-l avea Strike era acea filmare neclară în alb-negru în care doi bărbați se îndepărtau în fugă de locul faptei. O dovadă verificată superficial și lăsată deoparte de polițiști, care erau convinși că nimeni n-ar fi putut să intre în clădire, că Landry se sinucisese și că filmul nu arăta altceva decât doi pierde-vară cu intenții dubioase.

Strike se ridică și se uită la ceas. Era zece și jumătate, dar era sigur că omul cu care voia să vorbească era treaz. Aprinse veioza de birou, își luă mobilul și formă, de data asta, un număr din Germania.

— Oggy, zbieră o voce metalică. Ce mama dracului faci?

— Am nevoie de un serviciu, prietene.

Și Strike îl rugă pe locotenentul Graham Hardacre să-i dea toate informațiile pe care le putea găsi despre un anumit Agyeman de la Geniștii Regali, numele de botez și gradul necunoscute, dar cu referire specială la datele perioadelor de serviciu petrecute în Afganistan.

Era doar a doua mașină pe care o conducea de când rămăsese fără picior. Încercase să conducă Lexusul Charlottei, dar astăzi, căutând să nu se simtă în niciun fel emasculat, închiriasse o Honda Civic cu transmisie automată.

Drumul până la Iver Heath a durat mai puțin de-o oră. Intrarea în Pinewood Studios s-a efectuat printr-o combinație de vorbit la repezeală, intimidare și prezentarea fugară a unui document oficial veritabil, deși expirat. Paznicul de la poartă, inițial impasibil, s-a lăsat convins de aerul relaxat-încrezător al lui Strike, de cuvintele „Secția de Investigații Speciale” și de permisul care avea poza lui.

— Aveți fixată o întâlnire? îl întrebă el pe Strike, fiind situat cu câteva zeci de centimetri mai sus de acesta în cușca de lângă bariera electrică, ținând mâna pe receptorul telefonului.

— Nu.

— Despre ce e vorba?

— Domnul Evan Duffield, spuse Strike și îl văzu pe paznic cum se încruntă și mormăie ceva în telefon.

După circa un minut, Strike primi indicațiile necesare și permisiunea de a trece. O luă pe un drum ușor șerpuitor ce ocolea clădirea studiourilor, reflectând din nou asupra modului în care te puteai folosi convenabil de reputația unora pentru haos și autodistrugere.

Parcă la câteva rânduri în spatele unui Mercedes cu șofer care ocupa un spațiu cu un semn pe care se putea citi: PRODUCĂTORUL FREDDIE BESTIGUI, ieși fără grabă din mașină în timp ce șoferul lui Bestigui îl urmărea în oglinda retrovizoare, și intra pe o ușă de sticlă ce ducea la niște scări ca de instituție, într-un totul banale. Un tânăr care arăta ca o versiune doar cu puțin mai îngrijită a lui Spanner cobora treptele în fugă.

— Unde-l pot găsi pe domnul Freddie Bestigui? îl întrebă Strike.

— Etajul al doilea, primul birou pe dreapta.

Omul era la fel de urât în realitate ca și în fotografii, cu ceafa ca de taur și fața ciupită, așezat la un birou de dincolo de un perete despărțitor din sticlă, uitându-se încruntat la monitorul computerului. Biroul exterior era aglomerat și dezordonat, plin de femei tinere și atrăgătoare așezate la birouri. Afișe de filme erau lipite pe stâlpii de susținere, iar lângă programările de lucru ale filmelor erau prinse poze cu animale de companie. Frumușica de lângă ușă, echipată cu o cască de centrală telefonică, ridică privirea spre Strike și spuse:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Am venit să vorbesc cu domnul Bestigui. Nu-ți face griji, mă descurc să ajung singur.

Fu în biroul lui Bestigui înainte ca fata să răspundă.

Bestigui se uită la el, cu ochii mici îngropați în grăsimi, pielea oacheșă fiind împeștrită de alunite negre.

— Cine ești tu?

Începuse să se ridice, apucând cu degetele groase marginea biroului.

— Mă numesc Cormoran Strike. Sunt detectiv particular și am fost angajat...

— *Elena!*

Bestigui își răsturnă ceașca de cafea, care se împrăștia pe lemnul lucios, îmbibându-i toate hârtiile.

— Ieși dracului afară de-aici! Afară! AFARĂ!

— ... de fratele Lulei Landry, John Bristow...

— *ELENA!*

Tânăra slăbuță și frumoasă de la intrare alergă înăuntru și rămase tremurând lângă Strike, îngrozită.

— Cheamă paza, căcăcioasă adormită ce ești!

Fata o zbughi afară. Bestigui, care avea cel mult un metru și nouăzeci și cinci, se îndepărtase de birou și se arăta la fel de netemător față de uriașul Strike ca un pitbull a cărui curte fusese invadată de un Rottweiler. Elena lăsase ușa deschisă; ocupanții biroului exterior priveau înspre ei, înspăimântați și parcă fascinați.

— Mă tot chinui să te contactez de vreo două săptămâni, domnule Bestigui...

— Amice, ai intrat într-un mare căcat, spuse Bestigui, avansând cu fălcile încleștate și umerii groși încordați.

— ... ca să vorbim despre noaptea în care a murit Lula Landry.

Doi bărbați în cămăși albe și având asupra lor aparate de emisie-recepție alergau de-a lungul peretelui de sticlă din dreapta lui Strike; tineri, bine clădiți și cu priviri aprige.

— Scoateți-l de-aici! urlă Bestigui, arătând spre Strike, în timp ce paznicii se ciocniră unul de celălalt, încercând să forțeze intrarea în birou.

— Și îndeosebi, spuse Strike, despre locul unde se afla soția ta, Tansy, când Lula s-a prăbușit...

— Scoateți-l de-aici și chemați dracului poliția! Cum a ajuns așa aici?

— ... pentru că mi s-au arătat niște fotografii care fac ca mărturia soției tale să aibă logică. Ia-ți mâinile de pe mine, îi spuse Strike celui mai tânăr dintre paznici, care îl trăgea de braț, sau te arunc pe fereastră.

Paznicul nu-i dădu drumul, ci se uită la Bestigui, așteptându-i ordinele.

Ochii negri scânteietori ai producătorului erau fixați cu mare atenție asupra lui Strike. Își încleșta și-și relaxa mâinile de mardeiaș. După câteva secunde lungi, spuse:

— Ești plin de bălării!

Dar nu le ordonă paznicilor aflați în așteptare să-l scoată pe Strike din birou.

— Fotograful stătea pe trotuar vizavi de casa ta la primele ore ale zilei de opt ianuarie. Cel care a făcut pozele nu-și dă seama ce-a obținut. Dacă nu vrei să discutăm, excelent. Poliția sau presa, nu-mi pasă. În final, o să se ajungă la același rezultat.

Strike făcu câțiva pași către ușă. Paznicii, care-l țineau fiecare de câte un braț, se văzură luați prin surprindere și, pentru moment, se aflară în postura absurdă de a-l reține înăuntru.

— Ieșiți afară, le spuse tăios Bestigui subordonaților săi. Vă anunț dac-o să am nevoie de voi. Închideți ușa când vă cărați.

Cei doi plecară. După ce ușa se închise, Bestigui spuse:

— În regulă, oricum te-oi fi numind, ai cinci minute.

Strike se așeză, neinvitat, într-unul dintre fotoliile din piele din fața biroului lui Bestigui, în vreme ce

producătorul reveni la scaunul lui din partea cealaltă, supunându-l pe Strike unei priviri reci și dure, foarte diferită de cea primită de la soția înstrăinată a lui Bestigui. Aceasta era privirea cercetătoare intensă a unui jucător profesionist. Bestigui întinse mâna după un pachet de cigarillos, trase scrumiera neagră din sticlă spre el și aprinse țigara subțire de foi cu o brichetă din aur.

— Bun, hai s-auzim ce arată aceste presupuse fotografii, spuse el, privind cu ochii îngustați prin norii de fum înțepător — imaginea unui mafiot din filme.

— Silueta unei femei ghemuite pe balconul de la fereștrele camerei tale de zi. Pare dezbrăcată, dar, după cum știm amândoi, era în lenjerie intimă.

Bestigui pufăi cu sete câteva secunde, apoi scoase din gură țigara și spuse:

— Prostii. Nu se putea vedea asta din stradă. Partea de jos a balconului e compactă, din piatră. Din unghiul ăla nu se putea vedea nimic. Joci la cacealma.

— Luminile de la camera ta de zi erau aprinse. I se vede silueta prin golurile din piatră. Atunci era loc, desigur, pentru că arbuștii nu se aflau acolo, nu-i așa? Oamenii nu se pot abține să nu se gândească după aceea la scena unei întâmplări, chiar dacă au scăpat basma curată, adăugă Strike, degajat. Ai încercat să susții că n-a existat nicio dată loc suficient pe balconul ăla pentru ca o persoană să stea ghemuită, nu? Dar nu te poți întoarce în timp să corectezi realitatea în Photoshop. Soția ta a fost perfect poziționată ca să audă ceea ce s-a întâmplat sus, în balconul de la etajul al treilea, cu puțin înainte de moartea Lulei Landry.

Strike făcu o pauză, în timp ce Bestigui continua să mijească ochii prin fumul țigării, apoi spuse:

— Uite cum cred eu că s-a întâmplat. Tu și soția ta v-ați certat în timp ce ea se pregătea de culcare. Poate că i-ai găsit rezerva de cocaină din baie sau ai întrerupt-o în timp ce trăgea pe nară niște liniuțe. Așa că ți-ai zis că o pedeapsă potrivită ar fi s-o închizi afară, pe balcon, pe un ger sub zero grade. S-ar putea ca unii să se întrebe cum e posibil ca o stradă plină de paparazzi să nu fi observat că o femeie aproape dezbrăcată este îmbrâncită pe balcon deasupra capetelor lor, dar ningeabă abundent și, de frig, băteau din picioare încercând să-și pună sângele în mișcare, iar atenția lor era îndreptată spre capetele străzii, în timp ce-i așteptau pe Lula și Deeby Macc. Iar Tansy nu scotea niciun zgomot, nu? Stătea ghemuită, se ascundea. Nu voia să se arate pe jumătate goală în fața a treizeci de fotografi. Poate că i-ai făcut vânt pe balcon în momentul în care mașina Lulei apărea de după colț. Nimeni nu s-ar fi uitat la fereastra ta dacă tocmai atunci și-ar fi făcut apariția Lula Landry în rochița aia subțirică.

— Ești plin de bălării, spuse Bestigui. N-ai nicio fotografie.

— N-am spus că le am. Am spus că mi-au fost arătate.

Bestigui scoase țigara dintre buze, dar se răzgândi în privința vorbitului și o puse la loc. Strike așteaptă câteva momente, dar, când deveni clar că Bestigui n-avea să profite de oportunitatea ivită să vorbească, continuă:

— Probabil că Tansy a început să bată cu pumnii în geam imediat după ce Landry a căzut pe lângă ea. Nu te așteptai ca soția ta să înceapă să țipe și să bată în geam, nu-i așa? Nedorind, în mod explicabil, să ai martori la gestul tău de abuz conjugal, ai deschis ușa. A țâșnit pe lângă tine, țipând din toți răunchii, a ieșit din apartament și a coborât la Derrick Wilson. Moment în care te-ai

uitat peste balustradă și ai văzut-o pe Lula Landry zăcând moartă în stradă.

Bestigui pufăi încet, fără să-și ia ochii de la fața lui Strike.

— Ceea ce ai făcut în continuare ar putea să pară destul de incriminabil la tribunal. N-ai sunat la poliție. N-ai alergat după soția ta isterizată, pe jumătate înghețată. Nu te-ai grăbit nici măcar să ascunzi cocaina despre care știai că se află la vedere, în baie — lucru pe care juriul s-ar putea să-l considere mai de înțeles. Nu, în loc să te duci după nevastă-ta sau să suni la poliție, te-ai dus să cureți fereastra. În felul ăsta, nu mai rămâneau amprente care să arate că Tansy își lipise palmele pe partea exterioară a geamului, nu-i așa? Prioritatea ta era să te asiguri că nimeni n-ar putea să dovedească faptul că ți-ai scos nevasta pe balcon la o temperatură de minus zece grade. Ținând cont de proasta reputație pe care o ai în privința agresiunilor fizice și a abuzurilor și dat fiind că plutea în aer posibilitatea ca o tânără angajată să-ți intenteze un proces, nu aveai niciun interes să furnizezi dovezi suplimentare presei sau procurorilor, nu-i așa?

Strike își drese glasul și continuă:

— După ce te-ai asigurat că ai îndepărtat orice urmă de amprente de pe geam, ai alergat la parter și ai obligat-o să revină în apartament. În timpul scurt pe care l-ai avut la dispoziție până la sosirea poliției, ai convins-o să nu spună unde se afla când a căzut cadavrul. I-ai promis sau ai amenințat-o cu ceva, nu știu; însă, orice ar fi fost, a dat roade. Dar chiar și așa, tot nu te-ai simțit pe deplin în siguranță pentru că, la cât era de șocată și de tulburată, te-ai temut ca nu cumva să lase să-i scape toată povestea. Așa că ai încercat să distragi atenția poliției făcând

tămbălăul legat de florile răsturnate în apartamentul lui Deeby Macc, sperând ca între timp Tansy să se calmeze și să respecte înțelegerea. Ei bine, a respectat-o, nu-i așa? Dumnezeu știe cât te-a costat, dar s-a lăsat târâtă în mocirlă de presă. A suportat să fie numită fantezistă cu mintea tulburată de cocaină, a ținut cu dinții de povestea ei plăsmuită despre cum i-a auzit ea pe Landry și pe criminal certându-se, de la o distanță de două etaje și prin sticla izolată fonic. Totuși, după ce își va da seama că există o dovadă fotografică a locului unde se afla, cred c-o să fie bucuroasă să iasă basma curată. S-ar putea ca soția ta să creadă că iubește banii mai mult decât orice pe lume, dar conștiința nu-i dă pace. Sunt convins că va ceda foarte repede.

Bestigui își fumase țigara până la capăt. Cu gesturi lente, stinse chiștocul în scrumiera neagră de sticlă. Trecură secunde lungi, iar zgomotul din biroul exterior ajungea la ei filtrat prin peretele de sticlă: voci, o sonerie de telefon.

Producătorul se ridică și coborî storurile de prelată peste peretele despărțitor din sticlă, astfel ca niciuna dintre fetele agitate din biroul de dincolo să nu poată vedea înăuntru. Se așază la loc în fotoliu și-și mângâie gânditor cu degetele groase reliefurile boțite ale părții de jos a feței, aruncând o privire spre Strike și apoi iar într-o parte, spre despărțitura din prelată crem pe care o crease. Strike aproape că putea să vadă opțiunile care-i treceau prin minte lui Bestigui, ca și cum ar fi frunzărit un pachet de cărți de joc.

— Draperiile erau trase, replică în sfârșit Bestigui. Nu ieșea suficientă lumină prin fereastră ca să se poată distinge o femeie care stă ascunsă pe balcon. Tansy n-are să-și schimbe mărturia.

— N-aș paria pe chestia asta, spuse Strike, întinzându-și picioarele, proteza continuând să-l incomodeze. Când o să-i spun că termenul juridic pentru ceea ce ați făcut voi doi este „conspirație la obstrucționarea justiției” și că o manifestare întârziată a conștiinței s-ar putea s-o ferească de bucluc; când voi adăuga compasiunea publică de care va avea parte ca victimă a abuzurilor conjugale și suma de bani pe care e probabil s-o primească pentru drepturile exclusive legate de povestea ei; când își va da seama că va ajunge să spună lucrurile astea în tribunal și că va fi crezută, plus că va putea astfel să contribuie la condamnarea omului pe care l-a auzit ucigându-și vecina... domnule Bestigui, cred că nici tu nu ai bani suficienți ca să-i închizi gura.

Pielea aspră din jurul gurii lui Bestigui tresări. Luă din nou pachetul de cigarillos, dar nu-și scoase altă țigară. Urmă o lungă tăcere în timpul căreia răsuci la nesfârșit pachetul între degete.

În cele din urmă, spuse:

— Nu recunosc nimic. Ieși afară!

Strike nu se mișcă.

— Știu că arzi de dorința de a-ți suna avocatul, spuse el, dar cred că treci cu vederea aspectul posibil pozitiv al situației.

— Am auzit destule de la tine. Am spus să ieși afară.

— Oricât de neplăcut ar fi să recunoști ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, tot e preferabil decât să devii principalul suspect într-un caz de crimă. De aici înainte, asta o să fie cam cel mai mic dintre rele. Dacă mărturisești ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, te delimitezi clar de adevăratul criminal.

Acum reuși să câștige atenția lui Bestigui.

— Nu aveai cum să o faci, spuse Strike, pentru că, dacă tu erai cel care a aruncat-o pe Landry de pe balconul aflat cu două etaje mai sus, n-ai mai fi putut să-i dai drumul în casă lui Tansy în câteva secunde de la căderea cadavruului. Eu cred că ți-ai închis soția afară, te-ai dus în dormitor, te-ai întins în pat, te-ai făcut comod — poliția spune că patul arăta deranjat, ca și cum s-ar fi dormit în el — și ai stat cu ochii pe ceas. Nu cred că voiai să adormi. Dacă o lăsaai prea mult timp pe balcon, riscai să comiți un omor prin imprudență. Nu-i de mirare că Wilson mi-a spus că femeia tremura ca varga. Probabil că se afla în fazele incipiente ale hipotermiei.

Se lăsă din nou tăcerea, întreruptă doar de degetele dolofane ale lui Bestigui care băteau ușor pe marginea biroului. Strike își scoase blocnotesul.

— Ești pregătit acum să răspunzi la câteva întrebări?

— Du-te dracului!

Furia pe care și-o reprimase până atunci puse stăpânire dintr-odată pe producător, care stătea cu maxilarul ieșit în afară și umerii gârboviți, la același nivel cu urechile. Strike și-l imagina arătând astfel în timp ce se apropia amenințător, cu mâinile întinse, de soția lui slăbită și drogată.

— Ești într-un mare căcat aici, îl informă Strike calm, dar depinde numai de tine cât de tare te afunzi. Poți să negi totul, să te războiești cu soția ta la tribunal și în presă și să înfunzi pușcăria pentru sperjur și obstrucționarea poliției. Sau poți să începi să cooperezi chiar acum și să câștigi recunoștința și bunăvoința familiei Lulei. Asta ar demonstra foarte convingător că ai remușcări și va fi de folos când avocatul va cere clemență la proces. Dacă informațiile pe care le oferi ajută la prinderea ucigașului,

nu cred că te vei alege cu ceva mai rău decât o muștrare din partea judecătorului. Poliția o să și-o ia pe cocoșă de la opinia publică și de la presă.

Bestigui respira zgomotos, dar părea să reflecteze la cuvintele lui Strike. În sfârșit, începu să zbiere:

— Nu există niciun ucigaș. Wilson n-a găsit pe nimeni acolo sus. Landry s-a aruncat, spuse el, și capul îi zvâcni, într-un gest de nepăsare. Era și aia o drogată cu mintea vreaște, ca și nenorocita de nevastă-mea.

— A existat un ucigaș, spuse Strike simplu, iar tu l-ai ajutat să scape.

Ceva din expresia lui Strike îl făcu pe Bestigui să-și reprime imboldul vădit de a-l lua în zeflema. Ochii i se făcură ca niște fante de onix în timp ce cugeta la spusele lui Strike.

— Am auzit că-ți doreai să o distribui pe Lula într-un film?

Bestigui păru deconcertat de schimbarea subiectului.

— A fost doar o idee, bâigui el. Era o ciudată, dar arăta al dracului de bine.

— Ți-ar fi plăcut să-i aduci pe ea și pe Deeby Macc împreună într-un film?

— Țștia doi împreună erau o rețetă sigură de făcut bani.

— Care-i treaba cu filmul pe care te-ai gândit să-l faci după moartea ei — cum îi zice, biografie romanțată? Am auzit că Tony Landry n-a fost prea încântat de idee?

Spre surprinderea lui Strike, un rânjel de satir se instală pe fața ca o pungă a lui Bestigui.

— Cine ți-a spus asta?

— Nu-i adevărat?

Pentru prima oară, Bestigui părea să simtă că are ocazia să domine conversația.

— Nu, nu-i așa. Anthony Landry mi-a dat de înțeles destul de limpede că, după ce Lady Bristow va muri, o să fie bucuros să discutăm despre asta.

— Să înțeleg că nu era supărat atunci când te-a sunat ca să vorbești despre acest lucru?

— Atâta timp cât filmul este făcut cu gust, bla bla bla...

— Îl cunoști bine pe Tony Landry?

— Îl știu.

— În ce context?

Bestigui își scărpină bărbia, zâmbind ca pentru sine.

— Este avocatul soției de care divorțezi, desigur.

— Deocamdată, spuse Bestigui.

— Crezi c-o să renunțe la serviciile lui?

— S-ar putea să fie nevoită, spuse Bestigui, iar zâmbetul lui deveni un rânjat de automulțumire. Conflict de interese. Vom vedea.

Strike se uită în jos la blocnotes, gândindu-se, cu priceperea unui jucător de poker talentat de a-și calcula cu detașare șansele, la cât de riscant era să forțeze această pistă de interogare până la limită, fără să aibă nicio dovadă.

— Să înțeleg, spuse el, ridicând din nou privirea, că i-ai spus lui Landry că ești la curent cu faptul că se culcă cu soția partenerului său de afaceri?

O clipă de surprindere înmărmurită, după care Bestigui izbucni într-un hohot de râs, o explozie grobiană și agresivă de veselie.

— O știi și p-asta, nu?

— Cum ai aflat tu?

— Am angajat pe cineva din branșa ta. Credeam că Tansy își face de cap, dar a reieșit că ea îi oferea alibiuri nenorocitei de soră-sa, în timp ce Ursula și-o trăgea cu

Tony Landry. O să fie superdistractiv să-i vezi divorțând pe alde May. Avocați de mare forță în ambele tabere. Vechea firmă de familie destrămată. Cyprian May nu-i așa de neputincios precum pare. O reprezintă pe cea de-a doua mea soție. O să mă cac pe mine de răs urmărind circul ăsta. Să-i văd și eu de data asta pe avocați cum și-o trag unul altuia.

— Înseamnă că ai o frumoasă situație de superioritate în fața avocatului care se ocupă de divorț din partea soției tale, nu?

Bestigui zâmbi răutăcios prin rotocoalele de fum.

— Niciunul dintre ei nu știe deocamdată că știu. Am așteptat să vină momentul potrivit ca să le spun.

Dar Bestigui păru să-și amintească, subit, că Tansy s-ar putea afla acum în posesia unei arme și mai puternice în războiul divorțului lor, așa că zâmbetul se făcu nevăzut de pe fața lui boțită, lăsând în urmă o expresie de amărăciune.

— Încă ceva, spuse Strike. În noaptea în care a murit Lula: după ce te-ai dus la parter după soția ta și ai adus-o înapoi în apartament, ai auzit ceva afară?

— Parcă argumentul tău era că nu se poate auzi nimic din apartament dacă geamurile sunt închise? se răsti Bestigui.

— Nu vorbesc despre zgomotele din stradă. Vorbesc de cele de dincolo de ușă. Se poate ca Tansy să fi făcut prea multă gălăgie ca să se mai audă ceva, dar mă întreb dacă, după ce ați ajuns amândoi în hol — poate ați zăbovit puțin acolo, încercând s-o calmezi, după ce ai adus-o înăuntru? — ai auzit vreo mișcare dincolo de ușă? Sau Tansy țipa prea tare?

— Făcea o gălăgie infernală, spuse Bestigui. N-am auzit nimic.

— Absolut nimic?

— Nimic suspect. Doar Wilson, care a trecut în fugă pe lângă ușa.

— Wilson...

— Da.

— Când a fost asta?

— Când ai zis tu. După ce ne-am întors în apartament.

— Imediat după ce-ai închis ușa?

— Da.

— Dar Wilson urcase deja la etaj când voi doi erați încă în holul clădirii, nu-i așa?

— Da.

Șanțurile de pe fruntea și din jurul gurii lui Bestigui se adânciră.

— Deci, când ați ajuns în apartamentul de la primul etaj, Wilson trebuie să fi dispărut deja din vedere și nici nu mai putea fi auzit?

— Da...

— Dar tu spui că ai auzit pași pe scări, imediat după ce-ai închis ușa apartamentului?

Bestigui nu răspunse. Strike îl vedea cum adună toate elementele la un loc în minte, pentru prima oară.

— Am auzit... da... pași. Trecând în fugă. Pe scări.

— Da, spuse Strike. Și ai putut să distingi dacă era o pereche de pași sau două?

Bestigui se încruntă, cu ochii în gol, privind dincolo de detectiv înspre trecutul înșelător.

— A fost o... singură pereche de pași. De-aia m-am gândit c-o fi Wilson. Dar nu putea fi... Wilson era încă sus, la etajul al treilea, căutând prin apartamentul Lulei... pentru că l-am auzit coborând din nou, după aceea... după ce-am sunat la poliție, l-am auzind trecând în fugă prin

Robert Galbraith

dreptul uşii... Am uitat asta, spuse Bestigui şi, pentru o fracţiune de secundă, păru aproape vulnerabil. Am uitat. Se întâmplau multe în timpul ăla. Tansy zbiera.

— Şi, fireşte, te-ai gândit la propria-ţi piele, spuse Strike cu vioiciune, punându-şi blocnotesul şi pixul în buzunar şi ridicându-se din fotoliul de piele. Păi, nu te mai reţin. Poate vrei să-ţi suni avocatul. Ai fost de mare ajutor. Mă aştept să ne revedem la tribunal.

Eric Wardle îl sună pe Strike a doua zi.

— L-am sunat pe Deeby, spuse el scurt.

— Și? zise Strike, făcându-i semn lui Robin să-i dea pixul și o foaie de hârtie.

Stăteau amândoi la biroul ei, bând ceai cu biscuiți în timp ce discutau despre ultima amenințare cu moartea din partea lui Brian Mathers, în care acesta promitea, nu pentru prima oară, că-i va spinteca burta lui Strike și va urina pe măruntaiele lui.

— A primit de la Somé o bluză cu glugă personalizată. Cu un pistol din paiete pe piept și două versuri de-ale lui Deeby pe spate.

— Doar una?

— Da.

— Altceva? întrebă Strike.

— Își amintește de o curea, un fes și niște butoni de cămașă.

— Mănuși n-a primit?

Wardle făcu o pauză, probabil verificându-și însemnările.

— Nu, n-a zis nimic de mănuși.

— Păi, asta clarifică lucrurile, spuse Strike.

Wardle nu comentă în niciun fel. Strike așteaptă ca polițistul fie să închidă, fie să-i mai dea niște informații.

— Ancheta oficială se ține joi, spuse brusc Wardle. În cazul Rochelle Onifade.

— Bine, spuse Strike.

— Nu pari prea interesat.

— Nu sunt.

— Credeam că erai sigur că a fost o crimă...

— Sunt, dar ancheta nu va dovedi nici că a fost, nici că n-a fost. Ai idee când e înmormântarea?

— Nu, spuse Wardle iritat. Ce importanță are?

— M-am gândit să mă duc.

— De ce?

— Avea o mătușă, ai uitat? spuse Strike.

Wardle încheie convorbirea cu ceea ce Strike bănuia a fi dezgust.

Bristow îl sună pe Strike mai târziu în aceeași dimineață ca să-i spună ora și locul înmormântării lui Rochelle.

— Alison a reușit să afle toate detaliile, îi spuse el detectivului la telefon. E supereficientă.

— Evident, admise Strike.

— Am să vin și eu. S-o reprezint pe Lula. Trebuia să o fi ajutat pe Rochelle.

— Cred că oricum s-ar fi terminat în felul ăsta, John. O aduci și pe Alison?

— Ea zice că vrea să vină, spuse Bristow, deși nu părea foarte încântat de idee.

— Ne vedem acolo, atunci. Sper să vorbesc cu mătușa lui Rochelle, dacă apare.

Când Strike îi spuse lui Robin că iubita lui Bristow aflase ora și locul înmormântării, aceasta păru

dezamăgită. Și ea încercase să afle aceste detalii la solicitarea lui Strike și părea să aibă sentimentul că Alison o întrecuse în această privință.

— Nu mi-am dat seama că ești așa de competitivă, spuse Strike, amuzat. Nu-ți face probleme. Poate că a avut un avantaj din start față de tine.

— Cum ar fi?

Dar Strike se uita la ea gânditor.

— Ce e? spuse Robin, ușor în defensivă.

— Vreau să vii cu mine la înmormântare.

— A, spuse Robin. OK. De ce?

Se aștepta ca Strike să-i explice că ar fi părut mai firesc ca ei doi să apară acolo ca un cuplu, exact la fel cum părăsise mai natural ca el să se ducă la Vashti însoțit de o femeie. În schimb, Strike zise:

— Vreau să faci ceva pentru mine acolo.

După ce îi expuse, clar și concis, despre ce era vorba, Robin se arătă teribil de tulburată.

— Dar de ce?

— Nu pot să-ți spun.

— De ce?

— Prefer să nu-ți spun nici asta.

Robin nu-l mai vedea pe Strike cu ochii lui Matthew. Nu se mai întreba dacă se prefăcea sau se dădea mare, ori dacă pretindea doar că ar fi mai deștept decât era de fapt. Acum scotea din calcul posibilitatea ca Strike să facă pe misteriosul în mod deliberat. Cu toate acestea, repetă, de parcă nu l-ar fi auzit bine:

— *Brian Mathers.*

— Mda.

— Omul care amenință cu moartea.

— Da.

— Dar, spuse Robin, ce legătură poate să aibă cu moartea Lulei Landry?

— Niciuna, spuse Strike, destul de sincer. Deocamdată.

Crematoriul din Londra, unde după trei zile s-a ținut ceremonia funebră a lui Rochelle, era friguros, anonim și deprimant. Totul era neutru din punctul de vedere al apartenenței religioase; de la stranele din lemn închis la culoare și pereții simpli, lipsiți cu grijă de orice obiect religios, până la fereastra cu vitraliu abstract, un mozaic de pătrățele strălucitoare, ca niște pietre prețioase. Așezat pe lemnul tare, în timp ce un preot cu glas plângăreț o numea pe Rochelle „Roselle”, iar ploaia fină împrășca fereastra pestriță de deasupra lui, Strike înțelegea atractivitatea heruvimilor auriți și a sfinților din ipsos, a garguielor și îngerilor din Vechiul Testament, a crucifixelor din aur bătute în pietre prețioase; orice ar fi putut să ofere o aură de maiestruozitate și grandoare, o făgăduință fermă a vieții de apoi sau o valoare retrospectivă unei vieți precum cea pe care o dusesse Rochelle. Fata moartă reușise să întrezărească paradisul terestru: plin cu obiecte create de designeri și celebriități pe care să le poată disprețui și șoferi chipeși cu care să glumească, iar faptul că tânjise după toate acestea o adusesse în situația asta: șapte bocitoare și un preot care nu știa nici cum o cheamă.

Întreaga ceremonie avea un caracter impersonal bătător la ochi; un sentiment de ușoară stinghereală; o evitare dureroasă a adevărilor legate de viața lui Rochelle. Nimeni nu părea să creadă că are dreptul să stea în primul rând. Chiar și negresa obeză cu ochelari groși și pălărie tricotată, care, presupunea Strike, era mătușa lui Rochelle, alesese să se așeze la trei bănci distanță de

partea din față a crematoriului, păstrând distanța față de coșciugul ieftin. Lucrătorul chel pe care Strike îl întâlnise la căminul pentru persoane fără adăpost venise îmbrăcat cu o cămașă descheiată la gât și o geacă de piele. În spatele lui era un tânăr asiatic cu ten sănătos, în ținută elegantă, despre care Strike credea că s-ar putea să fie psihiatrul care conducea grupul de tratament ambulatoriu din care făcuse parte Rochelle.

Strike, în vechiul său costum bleumarin, și Robin, în fusta și taiorul negre pe care le purta la interviuri, stăteau în spate de tot. În cealaltă parte a intervalului de trecere dintre bănci se afla Bristow, nefericit și palid, și Alison, al cărei impermeabil negru cu două șiruri de nasturi scân-teia puțin în lumina rece.

Niște perdele roșii ieftine se desfăcură, coșciugul alunecă și dispăru din vedere, iar flăcările o mistuiră pe fata înecată. Bocitoarele tăcute schimbară zâmbete îndurerate și stingherite în spatele crematoriului. Zăboveau indecise, căutând să nu adauge graba nepotrivită a plecării la celelalte neajunsuri ale serviciului funerar. Mătușa lui Rochelle, care răspândea o aură de excentricitate aflată la limita labilității, se prezentă drept Winifred, după care anunță cu glas puternic, cu o nuanță acuzatoare:

— Sunt sendvișuri în pub. Io mă gândeam c-or să vie mai mulți oameni.

Ieși din crematoriu și o luă înaintea tuturor, ca și cum nu ar fi admis nicio opoziție, luând-o pe stradă spre Red Lion, urmată de celelalte șase bocitoare, înfruntând ploaia cu capetele ușor aplecate.

Sendvișurile promise așteptau, uscate și neapetisante, pe o tavă tapetată cu folie metalică acoperite cu folie transparentă, pe o măsuță din colțul pubului întunecos și

cam murdar. La un moment dat, în drum spre Red Lion, mătușa Winifred își dădu seama cine era John Bristow, iar acum pusese stăpânire deplină asupra lui, ținându-l de bar, vorbindu-i repede și fără pauze. Bristow răspundea ori de câte ori îi permitea ea să strecoare pieziș câte un cuvânt, dar privirile pe care i le arunca lui Strike, care stătea de vorbă cu psihiatrul lui Rochelle, deveneau tot mai frecvente și mai disperate odată cu trecerea minutelor.

Psihiatrul se eschivă de la toate tentativele lui Strike de a-l antrena într-o discuție despre grupul de tratament pe care-l conducea, în final parând o întrebare despre dezvăluirile pe care Rochelle ar fi putut să i le facă printr-o aducere aminte politicoasă dar fermă despre dreptul la confidențialitate al pacienților.

— Ați fost surprins că s-a sinucis?

— Nu, nu într-un tot. Știți, era o fată foarte tulburată, iar moartea Lulei Landry a însemnat un mare șoc pentru ea.

După puțin timp și-a luat rămas-bun de la toată lumea și a plecat.

Așezată la o masă de lângă ușă, Robin, după ce se străduise să întrețină o conversație cu Alison, care-i răspundea monosilabic, se dădu bătută și se duse la toaletă.

Strike traversă șchiopătând ușor micul salon și se așază pe scaunul părăsit de Robin. Alison îi aruncă o privire ostilă, apoi își continuă contemplarea lui Bristow, care nu scăpase de hărțuiala mătușii lui Rochelle. Alison nu-și descheiasse impermeabilul stropit de ploaie. Un pahar mic ce conținea un lichid ce arăta a vin de Porto stătea în fața ei pe masă și un mic zâmbet disprețuitor îi juca pe buze, ca și cum găsea împrejurările în care se

afla insalubre și inadecvate. Strike încă se chinuia să găsească un început de discuție potrivit, când ea spuse pe neașteptate:

— John trebuia să se ducă în dimineața asta la o ședință cu executorii lui Conway Oates. L-a lăsat pe Tony să se întâlnească singur cu ei. Tony e furios la culme.

Tonul ei dădea de înțeles că Strike era responsabil, într-un fel oarecare, pentru asta și că merita să afle ce încurcătură provocase. Bău puțin din vin. Părul îi atârna moale pe umeri, iar între palmele ei mari paharul părea mic de tot. În pofida urâteniei care pe alte femei le-ar fi făcut să fie timide, ea radia un sentiment puternic de suficiență.

— Nu crezi că John a făcut un gest frumos venind la funeralii? întrebă Strike.

Alison scoase un mic „hm” usturător, însoțit de un râset cu subînțeles.

— Nu e ca și cum ar fi *cunoscut-o* pe fata asta.

— De ce ai venit *tu*, atunci?

— Tony a vrut să vin.

Strike remarcă sfiala încântată cu care Alison pronunțase numele șefului ei.

— De ce?

— Ca să stau cu ochii pe John.

— Tony e de părere că John trebuie supravegheat?

Ea nu-i răspunse.

— John și Tony te împart între ei, nu-i așa?

— Poftim? întrebă ea tăios.

Era bucuros că reușise s-o descumpănească.

— Îți împart serviciile? Ca secretară?

— Oh... oh, nu. Eu lucrez pentru Tony și Cyprian; sunt secretara partenerilor principali.

— Aha. Atunci mă întreb de ce am avut impresia că ai fi și secretara lui John?

— Eu lucrez la un nivel totalmente diferit, spuse Alison. John se folosește de biroul de dactilografe. Nu am nimic de împărțit cu el la locul de muncă.

— Și totuși, idila a înflorit trecând peste ierarhia secretarială și peste etaje?

Alison întâmpină gluma lui nesărată cu o nouă tăcere disprețuitoare. Părea să-l considere pe Strike un om intrinsec jignitor, cineva cu care nu merită să te porți manierat, pentru că depășea limitele bunei-cuviințe.

Lucrătorul de la cămin stătea singur într-un colț, servindu-se din sendvișuri. Era evident că încerca să-și omoare timpul până când putea să plece în mod decent. Robin ieși de la toaletă și se pomeni deturnată instantaneu de Bristow, care avea mare nevoie de ajutor ca să-i poată țină piept mătușii Winifred.

— Deci, de cât timp sunteți împreună, tu și John? întrebă Strike.

— De câteva luni.

— Ați început relația înainte de moartea Lulei, nu?

— M-a invitat în oraș la scurt timp după aceea, spuse ea.

— Trebuie să fi fost într-o stare sufletească foarte proastă, nu?

— Era totalmente răvășit.

Tonul ei nu exprima compasiune, ci un ușor dispreț.

— A flirtat cu tine o vreme?

Se așteptase ca ea să refuze să-i răspundă, dar se înșelase. Deși încerca să dea o altă impresie, răspunsul ei vădea mândrie și o inconfundabilă autosatisfacție.

— A venit la etaj ca să-l vadă pe Tony. Tony era ocupat, așa că John a venit să aștepte la mine în birou. A început

să vorbească despre sora lui și s-a emoționat. I-am dat niște șervețele și, până la urmă, m-a invitat la cină.

În pofida unor sentimente aparent moderate pentru Bristow, Strike credea că femeia era mândră de avansurile lui; erau un fel de trofeu. Strike se întrebă dacă Alison mai fusese vreodată invitată la cină, înainte să apară disperatul de John Bristow. Fusese o ciocnire între doi oameni cu o nevoie nesănătoasă: *I-am dat niște șervețele, iar el m-a invitat la cină.*

Lucrătorul de la cămin se încheia la geacă. Surprinzând privirea lui Strike, îl salută cu mâna de rămas-bun și plecă fără să schimbe vreo vorbă cu nimeni.

— Și ce părere are marele șef despre faptul că secretara lui are o relație cu nepotul său?

— Nu e treaba lui Tony ce fac în viața mea particulară, replică ea.

— E-adevărat, spuse Strike. În orice caz, nu el e cel mai potrivit să vorbească despre îmbinarea afacerilor cu plăcerea, nu? Știind că se culcă cu soția lui Cyprian May.

Amăgită pe moment de tonul lui relaxat, Alison deschise gura să răspundă. Dar apoi înțelesul vorbelor îi deveni clar, zdruncinându-i siguranța de sine.

— Nu-i adevărat! replică ea cu violență, aprinsă la față. Cine ți-a spus asta? E o minciună. Este o minciună *sfruntată*. Nu-i adevărat. Nu este!

Dincolo de protestul femeii, Strike auzi glasul unui copil îngrozit.

— Serios? Atunci, de ce te-a trimis Cyprian May la Oxford ca să-l cauți pe Tony pe data de șapte ianuarie?

— Asta... a fost doar... uitase să-i zică lui Tony să semneze niște documente, atâta tot.

— Și n-a folosit un fax sau un curier pentru că...?

— Erau niște documente secrete.

— Alison, spuse Strike, savurând agitația femeii, știm amândoi că astea-s gogoși. Cyprian a crezut că Tony s-a ascuns pe undeva cu Ursula în ziua aceea, nu-i așa?

— N-a crezut! Și nu s-a ascuns!

La bar, mătușa Winifred flutura brațele, ca o moară de vânt, vorbind înflăcărat cu Bristow și Robin, care aveau pe chip niște zâmbete încremenite.

— L-ai găsit la Oxford, nu-i așa?

— Nu, pentru că...

— La ce oră ai ajuns acolo?

— Cam pe la unsprezece, dar el...

— De bună seamă că Cyprian te-a trimis în momentul în care ai ajuns la birou, nu?

— Documentele erau urgente.

— Dar nu l-ai găsit pe Tony la hotel sau la centrul de conferințe?

— L-am ratat, spuse ea cu o disperare furioasă, pentru că se întorsese la Londra ca s-o viziteze pe Lady Bristow.

— Aha, făcu Strike. Bun. Puțin cam ciudat că nu v-a spus nici ție, nici lui Cyprian că urma să se întoarcă la Londra, nu ți se pare?

— Nu, spuse ea, într-o tentativă eroică de a-și redobândi superioritatea dispărută. Putea fi contactat. Răspundea la telefonul mobil. Nu avea nicio importanță.

— L-ai sunat pe mobil?

Ea nu-i răspunse.

— L-ai sunat și nu ți-a răspuns?

Alison bău din vin într-o tăcere încărcată de furie.

— Acum, pe cinstite, îți cam pierd chefu dacă ești pe aparate și trebuie să răspunzi la un telefon de la secretară.

Se gândi că ea va considera spusele lui drept un afront și reacția ei nu-l dezamăgi:

— Ești dezgustător. Cu adevărat dezgustător, spuse ea cu glas scăzut, obrații ei căpătând o culoare roșu-închis de la pudoarea pe care încerca să o mascheze printr-o etalare a superiorității.

— Locuiești singură? o întrebă el.

— Ce legătură are asta cu toate celelalte? replică ea, surprinsă complet pe picior greșit acum.

— Am întrebat și eu. Deci, nu ți se pare nimic ciudat în faptul că Tony și-a rezervat o cameră de hotel în Oxford, s-a întors la Londra a doua zi de dimineață, după care a revenit la Oxford, la timp ca să plece de la hotel a doua zi?

— S-a întors la Oxford ca să poată participa la conferința de după-amiază, spuse ea cu încăpățănare.

— Oh, serios? Ai rămas în zonă și te-ai întâlnit cu el acolo?

— A fost acolo, răspunse ea evaziv.

— Ai dovada, nu-i așa?

Femeia rămase tăcută.

— Spune-mi, zise Strike, ai prefera să crezi că Tony a fost în pat toată ziua cu Ursula May sau că a avut cine știe ce confruntare cu nepoata lui?

La bar, mătușa Winifred își aranja pălăria tricotată și își lega centura hainei. Dădea semne că se pregătește să plece.

Timp de câteva secunde, Alison se luptă cu ea însăși și, deodată, cu aerul că dă drumul la ceva mult timp reprimat, spuse într-o șoaptă feroce:

— Ei nu au o relație. Știu că nu au. Nu ar fi posibil. Pe Ursula n-o interesează decât banii. E singurul lucru care

contează pentru ea, iar Tony are mai puțini bani decât Cyprian. Ursula nu l-ar vrea pe Tony. În niciun caz.

— Ei, nu se știe niciodată. Pasiunea fizică s-ar putea să fi fost mai puternică decât tendințele ei mercantile, spuse Strike, privind-o cu atenție pe Alison. Se poate întâmpla. E greu pentru un alt bărbat să judece, dar nu arată rău Tony, nu-i așa?

Văzu cât de puternice îi erau suferința și furia, iar când vorbi, vocea ei era sufocată:

— Tony are dreptate — ești un profitor — hotărât să pui gheara pe cât mai mulți bani — John a luat-o razna — *Lula s-a aruncat. S-a aruncat.* Întotdeauna a fost instabilă. John e ca maică-sa, e isteric, își imaginează lucruri. Lula se droga, era unul din acei oameni incontrollabili, mereu provoca necazuri și încerca să atragă atenția. O răsfățată. Azvârlea cu banii în stânga și-n dreapta. Putea să aibă orice și-ar fi dorit, pe oricine ar fi dorit, dar nimic nu era de ajuns pentru ea.

— Nu mi-am dat seama că ai cunoscut-o.

— Păi... Tony mi-a vorbit despre ea.

— Chiar n-o avea la inimă, așa e?

— O vedea exact așa cum era. Nu era bună de nimic. Așa sunt unele femei, spuse ea, pieptul agitându-i-se sub impermeabilul fără formă.

Un vânt răcoros răscoli aerul mușcăit din salon când ușa se închise în urma mătușii lui Rochelle. Bristow și Robin continuă să zâmbească slab până când ușa se închise complet, după care schimbă priviri ușurate.

Barmanul dispăruse. În micul salon rămăseseră doar ei patru. Strike sesiză, pentru prima oară, balada din anii optzeci care se auzea în fundal: „The Power of Love” a lui Jennifer Rush. Bristow și Robin se apropiară de masa lor.

— Parcă ziceai că vrei să vorbești cu mătușa lui Rochelle? întrebă Bristow, părând profund mâhnit, ca și cum suportase degeaba un chin.

— Nu într-atât încât să alerg după ea, răspunse cu voioșie Strike. Ai putea să-mi povestești tu.

Strike își dădea seama, după expresiile de pe chipurile lui Robin și Bristow, că amândurora atitudinea lui li se părea ciudat de nepăsătoare. Alison își ascunsese fața, prefăcându-se că are ceva de căutat prin geantă.

Ploaia se opri, trotuarele erau alunecoase, iar cerul înnorat amenința cu o nouă revărsare de apă. Cele două femei mergeau tăcute în față, în vreme ce Bristow îi relata cu seriozitate tot ce-și putea aminti din conversația cu mătușa Winifred. Strike, pe de altă parte, nu-l asculta. Privea spatele celor două femei, ambele în negru — aproape identice pentru un observator neatent. Își aminti de sculpturile care încadrau Queen's Gate: deloc asemănătoare, în pofida presupunerilor făcute de ochii leneși; un mascul, o femelă, da, din aceeași specie, dar profund diferite.

Când le văzu pe Robin și Alison oprindu-se în dreptul unui BMW despre care presupuse că era al lui Bristow, încetini și el și îi reteză acestuia relatarea dezlănătă despre relațiile furtunoase pe care Rochelle le avusese cu familia ei.

— John, trebuie să verific ceva cu tine.

— Te ascult.

— Spui că l-ai auzit pe unchiul tău venind în apartamentul mamei tale în dimineața de dinainte de moartea Lulei?

— Da, așa e.

— Ești absolut sigur că bărbatul pe care l-ai auzit era Tony?

- Da, bineînțeles.
- Totuși, nu l-ai văzut?
- Păi...

Fața ca de iepure a lui Bristow deveni dintr-odată nedumerită.

— ... nu... nu cred că l-am văzut efectiv. Dar l-am auzit când a intrat. L-am auzit vocea din hol.

— Și nu crezi că, poate, întrucât îl așteptai pe Tony, ai *presupus* că era Tony?

O nouă pauză.

Apoi, cu o voce schimbată:

- Vrei să spui că Tony n-a fost acolo?
- Vreau doar să știu cât de sigur ești că el a fost.
- Păi... până în acest moment, eram complet sigur. Nimeni altcineva nu are cheie de la apartamentul mamei. Nu putea fi nimeni *decât* Tony.

— Deci, ai auzit cum cineva intră în apartament. Ai auzit o voce de bărbat. Vorbea cu mama ta sau cu Lula?

— Ăă...

Incisivii mari ai lui Bristow ieșeau și mai mult în evidență în timp ce reflecta la întrebare.

— L-am auzit intrând. Cred că l-am auzit vorbind cu Lula...

— Și l-ai auzit plecând?

— Da. L-am auzit pășind pe hol. Am auzit ușa închizându-se.

— Când Lula și-a luat la revedere de la tine, a pomenit ceva despre faptul că Tony tocmai trecuse pe-acolo?

Altă tăcere. Bristow duse mâna la gură, gândindu-se.

— Păi... m-a îmbrățișat, asta e tot ce... Da, cred că a spus c-a vorbit cu Tony. Sau nu? Am presupus că vorbise cu el, pentru că îmi închipuiam...? Dar, dacă n-a fost unchiul meu, cine a fost?

Strike așteptă. Bristow stătea cu privirea ațintită în trotuar, gândind.

— Dar trebuie să fi fost el. Lula trebuie să fi văzut cine a fost și n-a considerat prezența acestuia remarcabilă, și cine putea să fie, în afară de Tony? Cine altcineva putea să aibă cheia?

— Câte chei există?

— Patru. Trei de rezervă.

— O mulțime.

— Păi, Lula, Tony și cu mine aveam toți câte una. Mama a vrut ca noi să putem să intrăm și să ieșim din casă oricând doream, mai ales de când s-a îmbolnăvit.

— Și toate aceste chei sunt prezente și se știe pe unde sunt, da?

— Da... păi... așa cred. Presupun că a Lulei a revenit la mama, împreună cu toate celelalte lucruri. Tony o are încă pe a lui, eu o am pe a mea, iar a mamei... cred că e pe undeva în apartament.

— Deci, nu știi de vreo cheie care să se fi rătăcit?

— Nu.

— Și niciunul dintre voi n-a împrumutat cuiva cheia?

— Doamne ferește, de ce să facem una ca asta?

— Nu-mi iese din minte cum folderul ăla cu fotografii a fost șters de pe laptopul Lulei în timp ce se afla în apartamentul mamei tale. Dacă mai există vreo cheie despre care nu se știe...

— Nu poate să fie, spuse Bristow. Asta e... aș... de ce zici că Tony n-a fost acolo? Trebuie să fi fost. El zice că m-a văzut prin ușă.

— Te-ai dus la firmă când te-ai întors de acasă de la Lula, corect?

— Da.

— Ca să iei niște dosare?

— Da. M-am dus repede în birou și le-am luat. M-am mișcat iute.

— Deci te-ai întors acasă la mama ta...?

— Nu putea să fie trecut de zece.

— Iar omul care a intrat la ce oră a venit?

— Poate... cred că la o jumătate de oră după aceea? Sincer, nu-mi amintesc exact. Nu stăteam cu ochii pe ceas. Dar de ce să spună Tony că a fost acolo dacă n-a fost?

— Păi, dacă știa că lucrezi acasă, putea foarte bine să spună că a venit, că nu vrea să te deranjeze și după aia să se ducă pe hol ca să vorbească cu mama ta. Presupun că ea i-a confirmat prezența la poliție?

— Probabil că da. Da, așa cred.

— Dar nu ești sigur?

— Nu cred că am discutat vreodată asta. Mama era amețită de tranchilizante și în suferință. În ziua aia a dormit foarte mult. Apoi, a doua zi de dimineață, am auzit vestea despre Lula...

— Dar nu ți s-a părut nicio clipă ciudat că Tony n-a intrat în biroul în care lucrai să-ți zică două vorbe?

— N-a fost ciudat deloc, spuse Bristow. Era foarte nervos din cauza afacerii Conway Oates. Aș fi fost mai surprins dacă ar fi avut chef de vorbă.

— John, nu vreau să te alarmez, dar cred că și tu, și mama ta ați putea fi în pericol.

Micul behăit de râs nervos al lui Bristow se auzi firav și neconvingător. Strike o vedea pe Alison, la nici cincizeci de metri distanță, cu brațele la piept, ignorând-o pe Robin, privind la cei doi bărbați.

— Doar... nu vorbești serios? spuse Bristow.

— Sunt cât se poate de serios.

— Dar... asta... Cormoran, vrei să spui că știi cine a ucis-o pe Lula?

— Da, cred că da... dar tot trebuie să stau de vorbă cu mama ta înainte de a încheia toate socotelile.

Bristow arăta de parcă și-ar fi dorit să soarbă conținutul minții lui Strike. Ochii lui miopi cercetau cu aviditate fiecare părticică a feței lui Strike, cu o expresie pe jumătate temătoare, pe jumătate imploratoare.

— Trebuie să fiu și eu acolo, spuse el. E foarte slăbită.

— Desigur. Ce zici de mâine-dimineață?

— Tony o să se-nfurie dacă-mi mai iau ore libere în timpul programului.

Strike așteaptă.

— În regulă, spuse Bristow. În regulă. Mâine la zece și jumătate.

A doua zi de dimineață, aerul era înviorător și luminos. Strike luă metroul ca să ajungă în Chelsea, un cartier monden și plin de verdeță. Era o parte a Londrei pe care o cunoștea foarte puțin, căci Leda nu reușise, nici măcar în fazele ei cele mai risipitoare, să-și asigure un locșor în vecinătatea Spitalului Royal Chelsea, pal și grațios în soarele primăverii.

Franklin Row era o stradă atrăgătoare, cu clădiri din cărămidă roșie. Aici erau platani și un spațiu întins acoperit cu gazon și împrejmuit cu balustrade, în care o ceată de copii de școală primară se jucau, îmbrăcați în bluze Aertex și pantaloni scurți bleumarin, supravegheați de învățători în costume de trening. Țipetele lor fericite punctau liniștea netulburată îndeobște decât de ciripitul păsărilor. Nicio mașină nu trecu în timp ce Strike pășea pe trotuar, cu mâinile în buzunare, spre casa în care locuia Lady Yvette Bristow.

Pe zidul de lângă ușa alcătuită parțial din sticlă, la care ajungeai după ce urcai patru trepte din piatră, se afla un panou de modă veche pentru sonerii, din bachelită. Strike verifică să vadă dacă numele Lady Yvette Bristow

era scris clar în dreptul Apartamentului E, după care se retrase pe trotuar și așteptă în căldura blândă a zilei, privind în susul și în josul străzii.

Se făcu zece și jumătate, dar John Bristow nu sosi. Piața rămăsese pustie, în afara celor douăzeci de copilași care alergau între cercurile și conurile colorate de dincolo de balustrade.

La unsprezece fără un sfert, mobilul lui Strike vibră în buzunar. Era un mesaj de la Robin:

Alison tocmai a sunat să anunțe că JB este reținut și nu poate veni. Nu vrea ca tu să vorbești cu mama lui fără să fie și el de față.

Strike îi trimise imediat un mesaj lui Bristow:

Cât crezi că vei fi reținut? E vreo șansă să rezolvă-mă mai târziu azi?

Abia trimisese mesajul când telefonul începu să sune.

— Da, alo? spuse Strike.

— Oggy? se auzi vocea firavă a lui Graham Hardacre, tocmai din Germania. Am materialul despre Agyeman.

— Te-ai descurcat neobișnuit de repede, zise Strike, scoțând blocnotesul din buzunar. Spune.

— E vorba de locotenentul Jonah Francis Agyeman, Geniștii Regali. Douăzeci și unu de ani, necăsătorit, ultima rundă de serviciu a început pe 11 ianuarie. Se întoarce în iunie. Rudă apropiată, mama. Fără frați sau surori, fără copii.

Strike scrisese totul în blocnotes, ținând mobilul între obraz și umăr.

— Îți rămân dator, Hardy, spuse el, punând blocnotesul la loc. N-ai nicio poză, nu?

— Pot să-ți trimit una prin e-mail.

Strike îi dădu lui Hardacre adresa de e-mail a biroului și, după întrebările de rutină despre viețile celorlalti

și exprimarea reciprocă a dorințelor de bine, încheie convorbirea.

Era unsprezece fără cinci minute. Strike aștepta, cu telefonul în mână, în piața liniștită și plină de verdeață, în vreme ce copiii năzdrăvani se jucau cu cercurile și săculeții umpluți cu boabe de fasole, iar un avion argintiu minuscul trăsă o linie albă groasă peste cerul de culoarea brebenocului. În sfârșit, însoțit de un mic ciripit care se auzi clar în liniștea străzii, sosi răspunsul lui Bristow:

Nicio șansă azi. Am fost obligat să plec la Rye. Poate mâine?

Strike oftă.

— Îmi pare rău, John, murmură el și urcă treptele, apoi sună la soneria lui Lady Bristow.

Holul de la intrare, liniștit, spațios și însorit, avea cu toate acestea un aer comunitar ușor deprimant, pe care o vază în formă de găleată plină cu flori uscate, o mochetă verde șters și pereții galben-pal, alese probabil pentru aspectul lor neutru, nu reușeau să-l risipească. Ca și la Kentigern Gardens, exista un lift, acesta având însă uși din lemn. Strike preferă să urce pe jos. Clădirea avea un aspect ușor păcănit, care nu-i diminua cu niciun chip aura tăcută de bunăstare.

Ușa de la ultimul etaj se deschise și în prag apărură o infirmieră de la Clinica Macmillan, de origine caraibiană, cea care-i permisesese accesul prin ușa de la parter.

— Nu sunteți domnul Bristow, spuse ea cu glas voios.

— Nu, sunt Cormoran Strike. John e pe drum.

Ea îl lăasă să intre. Holul locuinței lui Lady Bristow era aglomerat într-un mod plăcut, cu pereții tapetați într-o nuanță palidă de roșu și acoperiți de acuarele în rame vechi aurite. Un suport pentru umbrele era plin cu

bastoane, iar hainele erau atârinate pe un șir de cârlige de cuier. Strike se uită în dreapta și văzu o părticică din biroul aflat la capătul coridorului: o masă de lucru din lemn masiv și un fotoliu pivotant întors cu spatele la ușă.

— Vreți să așteptați în camera de zi ca să văd dacă Lady Bristow vă poate primi?

— Da, firește.

Intră pe ușa indicată de infirmieră într-o cameră încântătoare cu pereți de culoarea primulei, cu rafturi pentru cărți pe care erau așezate și fotografii. Un telefon de modă veche, cu disc, era așezat pe o măsuță lângă o sofa comodă tapițată cu creton. Strike se asigură mai întâi că infirmiera nu era prin preajmă, după care ridică receptorul din furcă și-l reasează, astfel încât să nu se observe că nu stătea perfect pe suporturi.

Aproape de bovindou, pe o măsuță de scris, se afla o fotografie mare, cu ramă de argint, făcută la nunta lui Sir și Lady Bristow. Mirele, un bărbat rotofei, zâmbitor, cu barbă, arăta mult mai în vârstă decât soția lui. Mireasa era subțire, blondă și frumușică într-un mod insipid. Admirând aparent fotografia, Strike, cu spatele la ușă, deschise un mic sertar al delicatei măsuțe din lemn de cireș. Înăuntru era un teanc de hârtie de scris bleu și plicuri de aceeași culoare. Închise sertarul la loc.

— Domnul Strike? Puteți veni.

Înapoi prin holul tapetat în roșu, un culoar scurt și apoi în dormitorul mare, în care culorile dominante erau albastrul „ou de rață” și albul, întreaga încăpere creând o impresie de eleganță și bun-gust. Două uși la stânga, amândouă întredeschise, duceau într-o mică baie atașată de dormitor și ceea ce părea a fi un dressing mare.

Mobilierul era delicat și franțuzit. Recuzita specifică bolilor grave — perfuzia pe suportul metalic, plosca lucitoare și curată așezată pe un scrin, alături de o întreagă baterie de medicamente — lăsa o impresie stridentă de impostură.

Femeia muribundă purta un halat gros de culoarea fildeşului și stătea rezemată pe multe perne, patul din lemn sculptat făcând-o să pară mai mărunță decât era. Nicio urmă nu mai rămăsese din frumusețea cu care Lady Bristow se putea mândri în tinerețe. Oasele scheletului erau clar conturate acum, sub pielea delicată, lucioasă și exfoliată. Avea ochii înfundați în orbite, încetoșați și întunecați, iar părul subțire și fin ca al unui bebeluș era cenușiu pe fondul unor suprafețe întinse de scalp roz. Brațele emaciate stăteau fără vlagă peste așternut, iar cateterul ieșea în afară. Moartea ei era o prezență aproape palpabilă în cameră, de parcă ar fi așteptat răbdătoare și politicoasă în spatele draperiei.

Un miros suav de flori de lămâi verde se simțea în aer, nereușind într-un tot să-l eclipseze pe cel de dezinfectant și descompunere corporală. Mirosuri care-i aminteau lui Strike de spitalul unde zăcuse neajutorat luni în șir. Un al doilea bovindou fusese ridicat câțiva centimetri, pentru ca aerul curat și cald și țipetele îndepărtate ale copiilor care făceau sport să poată pătrunde în încăpere. Se puteau vedea de acolo partea de sus a frunzișului platanilor scăldați de lumina soarelui.

— Dumneata ești detectivul?

Vocea femeii era slabă și aspră, iar vorbele se auzeau neclar. Strike, care se întrebase dacă Bristow îi spusese adevărul despre profesia sa, se bucură că ea știa.

— Da, sunt Cormoran Strike.

— Unde e John?

— A fost reținut la birou.

— Din nou, murmură ea și apoi: Tony îi dă prea mult de lucru. Nu e corect.

Se uită la el cu privirea încețoșată și-i arată cu degetul ușor ridicat un mic scaun vopsit.

— Te rog, ia loc.

În jurul irisurilor decolorate se vedeau linii albe, ca de cretă. În timp ce se așeza, Strike observă alte două fotografii cu rame argintii așezate pe noptieră. Cu o senzație asemănătoare unui șoc electric, se pomeni uitându-se în ochii lui Charlie Bristow, la zece ani, cu obrajii bucălați, cu tunsoarea lui ca de fotbalist din anii optzeci, îmbrăcat în cămașa de școală cu colțuri alungite la guler și un nod uriaș la cravată. Arăta exact așa cum arătase când își luase la revedere de la cel mai bun prieten al său, Cormoran Strike, așteptându-se să se reîntâlnească după vacanța de Paște.

Lângă fotografia lui Charlie se afla una mai mică, a unei fete de o frumusețe desăvârșită, cu bucle lungi de păr negru și ochi mari și căprui, într-o uniformă școlară bleumarin: Lula Landry, la nu mai mult de șase ani.

— Mary, spuse Lady Bristow, fără să ridice vocea, iar infirmiera apăsă degrabă. Vrei să-i aduci dlui Strike... cafea? Ceai? îl întrebă ea pe Strike, care se simți transportat înapoi cu două decenii și jumătate, în grădina însorită a lui Charlie Bristow, în care grațioasa mămică blondă a acestuia îi servea cu limonadă la gheață.

— O cafea ar fi minunată, mulțumesc foarte mult.

— Îmi cer scuze că nu o fac chiar eu, spuse Lady Bristow după ce infirmiera ieși cu pași grei, dar, după cum vezi,

acum sunt întru totul dependentă de bunăvoința străinilor. La fel ca biata Blanche Dubois.

Închise ochii pentru o clipă, ca și cum s-ar fi concentrat mai bine asupra unei suferințe interne. Strike se întrebă cât de îndopată cu medicamente era. Sub manierele grațioase, el ghicea în vorbele ei o nuanță abia simțită din ceva amar, la fel cum mireasma de flori de lămâi verde nu reușea să acopere mirosul descompunerii, iar el se minună de asta, ținând cont de faptul că Bristow își petrecea cea mai mare parte a timpului îngrijind-o și aflându-se la dispoziția ei.

— De ce nu e și John aici? întrebă Lady Bristow din nou, cu ochii în continuare închiși.

— A fost reținut la birou, repetă Strike.

— A, da. Da, mi-ai spus.

— Lady Bristow, aş dori să vă pun câteva întrebări și îmi cer scuze în avans dacă vi se vor părea excesiv de personale sau deranjante.

— Când ai trecut prin ceea ce am trecut eu, spuse ea pe un ton liniștit, nimic nu te mai poate răni mai mult. Te rog să-mi spui Yvette.

— Mulțumesc. Te deranjează dacă îmi iau notițe?

— Nu, deloc, spuse ea și îl privi cu un interes vag cum își scoate pixul și blocnotesul.

— Aș vrea să începem, dacă nu te deranjează, cu modul în care Lula a intrat în familia voastră. Ați știut ceva despre trecutul ei când ați adoptat-o?

Lady Bristow era întruchiparea neajutorării și a pasivității cum zăcea acolo cu brațele fără vlagă peste pătură.

— Nu, spuse ea. Eu n-am știut nimic. Poate că Alec o fi știut, dar, dacă a știut, nu mi-a spus niciodată.

— Ce te face să crezi că soțul tău știa ceva?

— Alec mergea întotdeauna în profunzimea lucrurilor, atât cât putea, spuse ea cu un zâmbet slab, de aducere aminte. Știi, a fost un om de afaceri de mare succes.

— Dar nu ți-a spus niciodată nimic despre prima familie a Lulei?

— Oh, nu, n-ar fi făcut asta.

Părea să considere stranie o astfel de sugestie.

— Am vrut ca ea să fie a mea, doar a mea, înțelegi? Alec ar fi vrut să mă protejeze, dacă ar fi știut ceva. N-aș fi suportat ideea ca, într-o zi, nu știu cine venit de nu știu unde să o revendice. Deja îl pierdusem pe Charlie și îmi doream foarte mult o fiică. Ideea de a o pierde și pe ea...

Infirmiera se întoarse cu o tavă cu două cești pe ea și o farfurie cu biscuiți bourbon de ciocolată.

— O cafea, spuse ea cu voioșie, așezând ceașca pe noptiera cea mai apropiată de Strike, și un ceai de mușetel.

Ieși din cameră grăbită. Lady Bristow închise ochii. Strike luă o gură de cafea neagră și spuse:

— Este adevărat că Lula a plecat să-și caute părinții biologici în anul de dinainte de a muri?

— Exact, spuse Lady Bristow, cu ochii rămași închiși. Tocmai fusesem diagnosticată cu cancer.

Urmă o pauză, în care Strike își puse ceașca pe noptieră, iar chiotele îndepărtate ale copiilor din piață pătrunseră prin fereastra deschisă.

— John și Tony au fost foarte, foarte supărați pe ea, spuse Lady Bristow. Considerau că nu era cazul ca ea să înceapă să-și caute mama biologică în vreme ce eu eram atât de bolnavă. Tumoarea era deja avansată când au descoperit-o. A trebuit să trec direct pe chimioterapie. John a fost un băiat foarte bun. M-a dus cu mașina la și

de la spital și a venit să stea cu mine în perioadele cele mai grele, și chiar și Tony a contribuit și el, dar Lulei nu părea să-i pese decât...

Oftă și își deschise ochii spălăciți, căutând fața lui Strike.

— Tony a spus mereu că era foarte răsfățată. Se prea poate să fi fost vina mea. Îl pierdusem pe Charlie, înțelegi? Mi se părea că tot ce făceam pentru ea nu era destul.

— Știi cât de multe a reușit să afle Lula despre familia ei biologică?

— Nu, mă tem că nu știu. Cred că își dădea seama cât de tare mă supăra asta. Nu mi-a spus mare lucru. Bineînțeles, știu că și-a găsit mama, pentru că s-a stârnit toată agitația aia în presă. A fost exact cum prezisese Tony. N-a vrut-o niciodată pe Lula. O persoană absolut înfiorătoare, spuse șoptit Lady Bristow. Dar Lula a continuat să se vadă cu ea. Eu făceam chimioterapie în tot acest timp. Îmi căzuse părul...

Vocea ei se pierdu. Strike se simțea ca o brută în timp ce insista asupra subiectului, așa cum probabil ea și dorise ca el să se simtă:

— Dar despre tatăl biologic? Ți-a spus vreodată că ar fi aflat ceva despre el?

— Nu, spuse cu glas pierit Lady Bristow. N-am întrebat-o. Am avut impresia că a renunțat la întreaga poveste după ce și-a găsit mama aia oribilă. Nu voiam să discut despre nimic din toate astea. Era prea dureros. Cred că și-a dat seama.

— N-a pomenit de tatăl ei biologic ultima oară când ați văzut-o? insistă Strike.

— Oh, nu, spuse ea cu glas suav. Nu. N-a fost o vizită foarte lungă, știi? Mi-a spus, în clipa în care a intrat, îmi

amintesc, că nu poate să rămână mult. Trebuia să se întâlnească cu prietena ei, Ciara Porter.

Sentimentul ei că fusese tratată urât pluti ușor către Strike ca mirosul de bolnav ținut la pat pe care-l emana: puțin mucegăit, puțin răscopt. Ceva legat de ea îi amintea de Rochelle. Deși erau două femei cât se poate de diferite, amândouă transmiteau resentimentul celor care se simțeau neluați în seamă și neglijați.

— Poți să-ți amintești ce ai discutat cu Lula în ziua aceea?

— Păi, mi se dăduseră foarte multe analgezice, înțelegi. Trecusem printr-o operație foarte grea. Nu-mi amintesc toate detaliile.

— Dar îți amintești că Lula a venit să te vadă? întrebă Strike.

— O da, spuse ea. M-a trezit, tocmai dormeam.

— Poți să-ți amintești despre ce ați discutat?

— Despre operația mea, firește, spuse ea, doar cu o nuanță de asprime. Și apoi, puțin, despre fratele ei mai mare.

— Mai mare?

— Charlie, spuse Lady Bristow, compătimitor. I-am povestit despre ziua în care a murit. Nu vorbisem niciodată cu ea despre asta până atunci. A fost ziua cea mai urâtă din viața mea.

Strike și-o imagina, epuizată și ușor amețită, ceea ce n-o împiedica să fie plină de resentimente pentru toate câte i se întâmplau, ținând-o pe fiica sa, fără voia acesteia, acolo, lângă ea, ca să-i vorbească despre suferința ei și despre fiul ei decedat.

— De unde puteam să știu că atunci avea să fie ultima oară când o vedeam? spuse Lady Bristow cu un ușor

gâfâit. Nu mi-am dat seama că eram pe cale să-mi pierd al doilea copil.

Ochii ei injectați se umplură. Clipi și două lacrimi mari căzură pe obrajii scofâlciți.

— Vrei, te rog, să te uiți în sertarul acela, șopti ea, arătând un deget ofilit spre noptieră, și să-mi dai de-acolo pastilele?

Strike deschise sertarul indicat și văzu multe cutiute albe, de diferite tipuri și cu diferite etichete pe ele.

— Care...?

— Nu contează. Toate sunt la fel, spuse ea.

El luă o cutie pe care scria clar Valium. Avea destule pastile acolo cât pentru zece supradoze.

— Poți să-mi scoți două din cutie? spuse ea. O să le iau cu puțin ceai, dacă s-a răcit.

Îi dădu pastilele și ceașca. Mâinile îi tremurau. Se văzu nevoit să-i țină farfurioara și se gândi, nepotrivit, la un preot care dă împărtășania.

— Mulțumesc, murmură ea, rezemându-se din nou relaxată pe pernele ei, în timp ce el punea ceașca de ceai pe noptieră, și fixându-l cu ochi plângători. Oare John mi-a spus că l-ai cunoscut pe Charlie?

— Da, așa e, spuse Strike. Nu l-am uitat niciodată.

— Nu, bineînțeles că nu. Era un copil adorabil. Toată lumea spunea asta. Cel mai dulce băiat, cel mai dulce pe care l-am cunoscut vreodată. Îi simt lipsa în fiecare zi.

De dincolo de fereastră se auzeau țipetele copiilor și foșnetul platanilor, iar Strike se gândea cum va fi arătat încăperea cu luni în urmă, într-o dimineață de iarnă, când copacii trebuie să fi fost golași, când Lula Landry ședea pe locul în care stătea el, cu ochii ei frumoși fixați probabil pe fotografia lui Charlie cel dispărut dintre ei,

în vreme ce mama sa, amețită de medicamente, îi spunea povestea oribilă.

— Nu discutasem niciodată cu adevărat cu Lula despre asta până atunci. Băieții plecaseră cu bicicletele. L-am auzit pe John țipând și pe urmă pe Tony cum urla, urla...

Pixul lui Strike nu intrase încă în contact cu hârtia. Privea chipul femeii muribunde în timp ce aceasta vorbea.

— Alec nu m-a lăsat să mă uit, n-a vrut să mă lase să mă apropiu de carieră. Când mi-a spus ce se întâmplase, am leșinat. Am crezut că mor. Am vrut să mor. Nu puteam să înțeleg cum îngăduise Dumnezeu să se întâmple așa ceva. Dar de atunci am ajuns să cred că poate am meritat toate astea, spuse Lady Bristow pe un ton distant, cu ochii fixați în tavan. M-am întrebat dacă sunt pedepsită. Pentru că i-am iubit prea mult. I-am răsfățat. Nu puteam să le refuz nimic. Charlie, Alec și Lula. Cred că trebuie să fie o pedeapsă, pentru că altfel ar fi ceva de o cruzime cumplită, nu-i așa? Să fiu nevoită să trec prin asta iar și iar și iar.

Strike nu avea niciun răspuns de dat. Femeia cerșea milă, dar el constată că nu putea să simtă milă pentru ea, chiar dacă, probabil, ar fi meritat. Zăcea pe patul de moarte, învăluită în veșmintele invizibile ale martiriului, prezentându-și neajutorarea și pasivitatea ca pe niște po-doabe, iar sentimentul lui dominant era de silă.

— Mi-am dorit-o pe Lula foarte mult, spuse Lady Bristow, dar nu cred că ea, vreodată... Era o fetiță tare drăgălașă. Frumoasă foc. Eram în stare să fac orice pentru fata asta. Dar ea nu m-a iubit așa cum m-au iubit Charlie și John. Poate că a fost prea târziu. Poate că am obținut-o prea târziu. Când a venit prima oară la noi, John a fost

gelos. Suferise atât de mult după Charlie... dar până la urmă au ajuns să fie prieteni apropiați. Foarte apropiați.

O încruntătură mică încreți pielea subțire ca hârtia de pe fruntea ei.

— Deci Tony s-a înșelat.

— În ce privință s-a înșelat? întrebă Strike cu glas domol.

Degetele femeii tresăriră pe cuvertură. Înghiți în sec.

— Tony considera că n-ar fi trebuit s-o adoptăm pe Lula.

— De ce? întrebă Strike.

— Lui Tony nu i-a plăcut niciunul dintre copiii mei, spuse Yvette Bristow. Fratele meu este un om foarte dur. Foarte rece. A spus lucruri îngrozitoare după moartea lui Charlie. Alec l-a lovit. Nu era adevărat. Nu era adevărat... ce-a spus Tony.

Privirea ei lăptoasă alunecă spre fața lui Strike, iar lui i se păru că o întrezărește pe femeia care fusese când încă arăta bine: ușor atașată emoțional, ușor copilăroasă, foarte dependentă, o creatură ultrafeminină, protejată și răsfățată de Sir Alec, care s-a străduit să-i satisfacă orice capriciu și orice dorință.

— Ce a spus Tony?

— Lucruri oribile despre John și Charlie. Lucruri înfiorătoare. Nu vreau să le repet, spuse ea cu glas pierit. Iar când a auzit că vrem să adoptăm o fetiță, l-a sunat pe Alec și i-a spus că nu trebuie să facem asta. Alec s-a înfuriat, șopti ea. I-a interzis lui Tony să mai vină în casa noastră.

— I-ai spus Lulei toate lucrurile astea când te-a vizitat în ziua aceea? întrebă Strike. Despre Tony, despre lucrurile pe care le-a spus după moartea lui Charlie și când ați adoptat-o?

Ea păru să sesizeze un reproș.

— Nu-mi amintesc exact ce i-am spus. Tocmai suferisem o operație foarte grea. Eram puțin cam amețită de la toate medicamentele. Nu-mi amintesc exact ce am spus acum...

Apoi, cu o schimbare bruscă a subiectului:

— Băiatul ăla îmi amintea de Charlie. Iubitul Lulei. Băiatul acela foarte frumos. Cum îl cheamă?

— Evan Duffield?

— Așa. Știi, a venit să mă vadă cu puțin timp în urmă. Destul de recent. Nu știu exact... am pierdut șirul timpului. Acum iau foarte multe medicamente. Dar el a venit să mă vadă. A fost tare drăguț din partea lui. Voia să vorbim despre Lula.

Strike își aminti de Bristow, care îi spusese că mama lui nu știa cine este Duffield, și se întrebă dacă nu cumva Lady Bristow jucase acest mic joc cu fiul ei, prefăcându-se mai confuză decât era în realitate, ca să-i stimuleze instinctele protectoare.

— Dacă ar fi trăit, Charlie ar fi fost frumos ca el. Poate că ar fi ajuns cântăreț sau actor. Îi plăcea să joace roluri, mai știi? Mi-a părut tare rău pentru băiatul ăsta Evan. A plâns aici, cu mine. Mi-a spus că el a crezut că Lula se întâlnește cu un alt bărbat.

— Despre care alt bărbat vorbea?

— Cântărețul, spuse vag Lady Bristow. Cântărețul care a compus cântece despre ea. Când ești tânăr și frumos, poți să fii foarte crud. Mi-a părut tare rău pentru el. Mi-a spus că se simte vinovat. I-am spus că nu are de ce.

— De ce a spus că se simte vinovat?

— Pentru că nu s-a dus la ea în apartament. Pentru că n-a fost acolo, ca s-o împiedice să moară.

— Dacă am putea să ne întoarcem pentru un moment înapoi, Yvette, în ziua de dinaintea morții Lulei?

Ea se uită la el cu reproș.

— Mă tem că nu-mi mai amintesc nimic altceva. Ți-am spus tot ce mi-am adus aminte. Tocmai ieșisem din spital. Nu eram eu însămi. Îmi dăduseră foarte multe medicamente, pentru dureri.

— Înțeleg asta. Voiam doar să știu dacă îți amintești că te-a vizitat în acea zi Tony, fratele tău?

Urmă o pauză, iar Strike văzu cum ceva se împietrește pe chipul acela slăbit.

— Nu, nu-mi amintesc ca Tony să fi venit atunci, spuse Lady Bristow în sfârșit. Știu că el zice că a fost aici, dar nu-mi amintesc să fi venit. Poate că dormeam.

— El susține că ar fi fost aici în timpul vizitei Lulei, spuse Strike. Lady Bristow ridică foarte ușor din umerii ei fragili.

— Poate că a fost, spuse ea, dar nu-mi aduc aminte.

Și apoi, ridicând vocea:

— Fratele meu se poartă mult mai frumos cu mine acum, de când știe c-am să mor. Mă vizitează foarte des. Și spune mereu lucruri otrăvite despre John, firește. Mereu a făcut așa. Dar John a fost întotdeauna bun cu mine. De când sunt bolnavă, a făcut lucruri pentru mine... lucruri pe care niciun fiu n-ar trebui să le facă. Ar fi fost mai potrivite pentru Lula... dar ea a fost o fetiță răsfățată. Am iubit-o, dar era foarte egoistă. Foarte egoistă.

— Așadar, în acea ultimă zi, ultima dată când ai văzut-o pe Lula... spuse Strike, revenind cu încăpățănare la subiectul principal, dar Lady Bristow nu-l lăsa să continue.

— După ce-a plecat Lula, am fost foarte supărată, spuse ea. Foarte supărată, într-adevăr. Întotdeauna când

vorbesc despre Charlie mi se întâmplă așa. Ea putea să vadă cât de nefericită eram, dar cu toate astea a plecat la întâlnirea cu prietena ei. A trebuit să iau niște pastile și am dormit. Nu, nu l-am văzut pe Tony. N-am mai văzut pe nimeni altcineva. O fi zicând el c-a fost aici, dar eu nu-mi mai amintesc nimic până când John m-a trezit seara, când a adus tava cu cina. John era supărat. M-a certat.

— De ce?

— El e de părere că iau prea multe pastile, spuse Lady Bristow, ca o fetiță. Știu că vrea să-mi fie bine, dragul de John, dar nu-și dă seama... n-ar fi în stare... am suferit atât de mult în viața mea. În seara aceea a stat cu mine mult timp. Am vorbit despre Charlie. Am vorbit până mult după miezul nopții. Iar în timp ce vorbeam, spuse ea coborând vocea până la șoptă, chiar în timp ce noi doi vorbeam, Lula a căzut... a căzut de pe balcon. Așa încât, a doua zi de dimineață, John a fost cel nevoit să-mi dea vestea. Poliția a venit la ușă în zorii zilei. A intrat în dormitor ca să-mi spună și...

Înghiți în sec și-și clătină capul fără vlagă, cu o fărâșă de viață în ea.

— De-asta a revenit cancerul, știu. Oamenii nu pot suporta atâta suferință.

Vocea ei devenea tot mai neclară. Strike se întrebă cât Valium luase deja, în timp ce ea închidea ochii ațipind.

— Yvette, pot să te rog să-mi dai voie să merg la baie? întrebă el.

Ea îi dădu permisiunea, mișcând somnoroasă din cap.

Strike se ridică și se mișcă rapid și surprinzător de liniștit pentru un om corpulent ca el, intrând în dressing.

Ajunse în fața unui șir de uși din lemn de mahon care ajungeau până în tavan. Strike deschise una dintre uși și aruncă o privire înăuntru, la șinele înțesate cu rochii și haine, având deasupra un raft pentru genți și pălării, inhalând mirosul mucegăit al pantofilor și țesăturilor vechi care, în pofida valorii materiale evidente a conținutului, evocau o veche prăvălie cu obiecte de caritate. În tăcere, deschise și închise ușă după ușă până când, la a patra încercare, văzu un teanc de genți care se vedea că sunt noi-nouțe, fiecare de o culoare diferită, înghesuite pe raftul de sus.

O luă pe cea albastră, nouă, ca luată din magazin, și lucioasă. Avea emblema GS și căptușeala de mătase prinsă cu fermoar în interior. O pipăi cu degetele peste tot, în fiecare colțișor, după care o puse repede la loc pe raft.

O luă pe următoarea, cea albă: căptușeala avea un imprimeu african stilizat. Din nou o scotoci cu degetele în interior. După care desfăcu fermoarul.

Căptușeala se desprinsese, exact așa cum spusese Ciara, ca o eșarfă cu marginea zimțată metalică, expunând interiorul aspru din piele albă. Nu se vedea nimic înăuntru până când se uită mai atent și atunci zări linia bleu de la marginea întăriturii rectangulare din carton îmbrăcat în pânză care susținea baza genții. Ridică întăritura și văzu sub ea o bucată de hârtie bleu împăturită, plină cu un scris de mână dezordonat.

Strike puse iute geanta la loc pe raft, cu căptușeala mototolită înăuntru, și scoase dintr-un buzunar interior al sacoului o pungă din plastic transparent, în care introduse hârtia bleu, pe care o desfăcuse, dar n-o citise. Închise ușa de mahon și continuă să le deschidă pe

celelalte. În spatele penultimei uși era un seif, acționat de la o tastatură digitală.

Strike scoase a doua punguță de plastic din interiorul sacoului, își vârî mâna în ea și începu să apese cheile, dar înainte să-și ducă încercarea până la capăt, auzi o mișcare afară. Vârând grăbit punga mototolită în buzunar, închise ușa șifonierului cât mai silențios cu putință și se întoarse în dormitor, unde o găsi pe infirmieră aplecată deasupra lui Yvette Bristow. Se uită în jur când îl auzi intrând.

— Am greșit ușa, spuse Strike. Am crezut că acolo e baia.

Se duse în baia atașată dormitorului și acolo, cu ușa închisă, înainte să tragă apa și să deschidă robinetele pentru liniștirea infirmierei, citi în sfârșit testamentul Lulei Landry, scris cu mâna pe hârtia de corespondență a mamei sale și având-o drept martor pe Rochelle Onifade.

Când se întoarse în dormitor, Yvette Bristow încă nu deschisese ochii.

— A adormit, spuse infirmiera cu blândețe. Doarme mult.

— Da, spuse Strike, pulsul bubuindu-i în urechi. Te rog să-i spui că mi-am luat rămas-bun, când se trezește. Va trebui să plec acum.

Merseră împreună pe coridorul elegant.

— Lady Bristow pare foarte bolnavă, comentă Strike.

— O da, este, spuse infirmiera. Poate să moară dintr-o clipă-n alta. E foarte slăbită.

— Cred că mi-am uitat... spuse Strike vag, intrând în camera de zi galbenă pe care o vizitase la început, aplecându-se peste sofa ca să o împiedice pe infirmieră să vadă ce face și așezând la loc receptorul de telefon pe care-l ridicase de pe furcă.

— Da, uite-l, spuse el, prefăcându-se că ia în palmă ceva mic pe care-l vârî în buzunar. Mulțumesc foarte mult pentru cafea.

Cu mâna pe clanța ușii, se întoarse cu fața la ea.

— Dependența ei de Valium a fost la fel de mare mereu? spuse el.

Fără să bănuiască nimic, încrezătoare, infirmiera zâmbi cu îngăduință.

— Da, dar acum nu-i mai poate face rău. Totuși, spuse ea, le-aș spune eu vreo două doctorilor ăia care au tratat-o. De ani de zile, trei doctori i-au dat rețete, judecând după etichetele cutiilor.

— Da, foarte lipsiți de profesionalism, doctorii ăia, spuse Strike. Mulțumesc încă o dată pentru cafea. La revedere.

Coborî în fugă scara, cu mobilul deja scos din buzunar, atât de entuziasmat încât nu se mai concentră asupra pașilor, astfel că se lovi de un colț de treaptă și scoase un urlet de durere când piciorul cu proteza alunecă pe muchie. Genunchiul se răsuci și căzu, cu toată greutatea, șase trepte mai jos, aterizând grămadă la bază, săgetat de o durere înfiorătoare atât în articulație, cât și în capătul ciotului, ca și cum atunci i-ar fi fost retezat, ca și cum cicatricea încă nu se vindecase.

— Fir-ar ai dracului!

— Ați pățit ceva? strigă infirmiera, care se uita în jos la el pe deasupra balustradei, cu fața inversată într-un mod comic.

— Nu, nimic, sunt bine! strigă el. Am alunecat! Nu-ți face probleme! *Futu-i mama mă-sii!* bodogăni el în barbă, în timp ce se apuca de stâlpul central al scării ca să se ridice, temându-se să-și sprijine toată greutatea pe proteză.

Coborî şchiopătând, rezemându-se cât mai mult de balustradă. Traversă holul ȝopăind într-un picior şi se ȝinu de uşa masivă de la intrare ca să ajungă la treptele din faţa clădirii.

Copiii care făcuseră sport dispăreau din vedere sub forma unui crocodil îndepărtat, bleu şi bleumarin, întorcându-se şerpuind la şcoală şi la masa de prânz. Strike rămase rezemat de cărămizile calde, trăgându-şi un potop de înjurături şi întrebându-se ce vătămări îşi provocase. Durerea era chinuitoare, iar pielea, care deja era iritată, îi dădea acum senzaţia că fusese sfâşiată. Îl ardea sub taponul din gel care ar fi trebuit s-o protejeze, iar ideea de a parcurge pe jos toată distanţa până la metrou era nefericit de neatrăgătoare.

Se aşeză pe treapta de sus şi comandă un taxi prin telefon, după care mai dădu nişte telefoane, mai întâi lui Robin, apoi lui Wardle şi în final la birourile firmei de avocatură Landry, May, Patterson.

Taxiul negru apăru de după colţ. În timp ce se ridica şi, chinuit de o durere tot mai mare, mergea şchiopătând pe trotuar, lui Strike îi trecu pentru prima oară prin minte cât de mult semănau cu nişte dricuri miniaturale aceste vehicule negre măreţe.

.

.

Partea a cincea

Felix qui potuit rerum cognoscere causas.

Fericit e cel care a reușit să înțeleagă cauzele lucrurilor.

VIRGILIU, *Georgicele*, Cartea a 2-a

— Aș fi zis, spuse Eric Wardle încet, privind în jos la testamentul vârât în punguța de plastic, că o să vrei să-i arăți asta mai întâi clientului tău.

— I l-aș fi arătat, dar e plecat în Rye, spuse Strike, iar chestia asta e urgentă. Ți-am spus, vreau să previn alte două crime. Avem de-a face cu un maniac, Wardle.

Transpira de durere. Chiar în timp ce ședea acolo, lângă fereastra înșorită de la Feathers, îndemnându-l pe polițist să treacă la acțiune, Strike se întreba dacă nu cumva își dislocase genunchiul sau își fracturase mica porțiune de tibie care-i rămăsese, când căzuse pe scară. Nu dorise să înceapă să se oblojească la picior în taxi, care acum îl aștepta afară. Aparatul îi consuma nemilos din avansul primit de la Bristow, de la care nu avea să mai primească vreodată vreo sumă de bani, pentru că astăzi urma să aibă loc o arestare, dacă Wardle ieșea din amorțeală.

— Trebuie să recunosc că ăsta ar putea reprezenta un motiv...

— Ar putea? repetă Strike. Ar putea, zici? Zece milioane ar putea constitui un motiv? Fir-ar al dra...

— ... dar am nevoie de o dovadă care să reziste la proces, iar tu nu mi-ai adus nimic de genul ăsta.

— Tocmai ți-am spus unde poți s-o găsești! M-am înșelat eu până acum? Ți-am spus că există un testament, fir-ar al dracului să fie, și uite-l că este, zise Strike arătând spre învelitoarea de plastic. Du-te și obține un mandat!

Wardle își frecă partea laterală a chipului său frumos, de parcă ar fi suferit de o durere de dinți, și se uită încruntat la testament.

— Dumnezeule mare, spuse Strike, de câte ori să-ți zic? Tansy Bestigui se afla pe balcon, a auzit-o pe Landry zicând: „L-am făcut deja“...

— Amice, te pui într-o situație foarte fragilă, spuse Wardle. Apărarea o să te desființeze pentru că i-ai mințit pe suspecti. Când Bestigui o să afle că nu există nicio fotografie, o să nege totul.

— N-are decât. Ea n-o să nege. E oricum dornică să vorbească. Dar, dacă ești prea laș ca să faci ceva în privința asta, Wardle, spuse Strike, care simțea o sudoare rece pe șira spinării și o durere înfiorătoare în ce-i mai rămăsese din piciorul drept, și mai moare cineva apropiat de Lula Landry, am să mă duc direct la presă. Am să le spun că ți-am dat toate informațiile pe care le-am avut și că ai avut toate posibilitățile din lume ca să-l prinzi pe acest ucigaș. Am să-mi recuperez banii de onorariu din vânzarea drepturilor de publicare a relatării mele, iar tu n-ai decât să-i transmiți lui Carver acest mesaj din partea mea. Uite, spuse el, împingând pe tăblia mesei o bucată de hârtie ruptă, pe care mâzgălise mai multe numere din șase cifre. Încearcă-le pe-astea mai întâi. Și du-te și ia mandatul ăla odată!

Împinse testamentul spre Wardle, în cealaltă parte a mesei, și se dădu jos de pe taburetul înalt. Drumul din pub

până la taxi se dovedi a fi un calvar. Cu cât apăsa mai mult pe piciorul drept, cu atât mai chinuitoare devenea durerea.

Robin îl tot sunase pe Strike din zece în zece minute începând cu ora unu, dar acesta nu-i preluase apelurile. Îl sună din nou în timp ce el urca, cu imensă dificultate, treptele metalice ce duceau la birou, opintindu-se cu ajutorul brațelor. Fata auzi soneria telefonului reverberând în casa scării și se grăbi să iasă pe palier.

— În sfârșit! Te-am sunat întruna, au fost o mulțime de... Ce s-a întâmplat, ai pățit ceva?

— Nu, sunt bine, minți el.

— Ba nu... Ce ți s-a întâmplat?

Coborî în grabă treptele până la el. Strike era alb ca varul și asudat, arătând, în opinia lui Robin, ca unul căruia i s-a făcut rău.

— Ai băut?

— Nu, n-am băut nimic! se răsti el. Am... scuze, Robin. Mă cam doare piciorul. Trebuie să stau jos.

— Ce s-a întâmplat? Hai să...

— Am ajuns. Nicio problemă. Mă descurc.

Încet se căzni până la ultimul palier și se lăsă cu toată greutatea pe sofaua veche. Când Strike se prăbuși pe canapea, lui Robin i se păru că aude ceva crăpând în structura mobilei și își zise: „O să avem nevoie de una nouă“, după care: „Dar eu am să plec“.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Am căzut pe o scară, spuse Strike, gâfâind ușor, încă îmbrăcat cu pardesiul. Ca un fraier.

— Ce scară? Ce s-a întâmplat?

Din adâncurile suferinței sale, Strike zâmbi larg când îi văzu expresia, pe jumătate îngrozită, pe jumătate excitată.

— Nu m-am încăierat cu nimeni, Robin. Pur și simplu, am alunecat.

— O, înțeleg. Ești puțin cam... arăți cam palid. Nu crezi că ți s-a întâmplat ceva grav, nu? Aș putea să chem un taxi... poate-ar fi bine să te vadă un doctor.

— Nu-i nevoie. Mai avem pe-aici vreun analgezic din ăla?

Robin îi aduse apă și paracetamol. El le luă, întinse picioarele, tresări de durere și întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat pe-aici? Ți-a trimis Graham Hardacre vreo poză?

— Da, spuse ea grăbindu-se să ajungă la monitorul computerului. Uite-aici.

Cu o mișcare a mouse-ului și un clic, imaginea locotenentului Jonah Agyeman umplu ecranul.

În tăcere, cei doi contemplau chipul unui tânăr a cărui frumusețe nu era diminuată de urechile excesiv de mari moștenite de la tatăl său. Uniforma stacojie, neagră și aurie îi venea bine. Zâmbetul era ușor înclinat, pomeții proeminenți, falca pătrată, iar tenul negru avea o nuanță roșiatică, asemenea ceaiului proaspăt fiert. Transmitea același șarm neglijent pe care-l avusese și Lula; o calitate greu de definit care-l făcea pe privitor să stăruie asupra imaginii.

— Seamănă cu ea, spuse Robin cu o voce șoptită.

— Da, seamănă. S-a mai întâmplat și altceva?

Robin păru să revină brusc la realitate.

— O, Doamne, da... John Bristow a sunat acum o jumătate de oră ca să spună ca n-a reușit să te prindă la telefon, iar Tony Landry a sunat de trei ori.

— Mă gândeam eu c-o să sune. Ce-a zis?

— A fost absolut... mă rog, prima oară, a cerut să vorbească cu tine, iar când i-am spus că nu ești, a închis înaintea să-i dau numărul tău de mobil. A doua oară, mi-a spus că trebuie să-l suni de îndată, dar nici n-am apucat să-i spun că nu te întorseseși că a și închis. Dar a treia oară, a fost... în fine... a fost incredibil de furios. A țipat la mine.

— Sper că nu te-a jignit, spuse Strike, încruntându-se.

— Nu tocmai. Mă rog, nu pe mine... s-a referit la tine.

— Și ce-a spus?

— Nu prea se înțelegea ce spunea, dar l-a făcut pe John Bristow „căcăcios tâmpit“, după care a lătrat ceva despre Alison, că și-a dat demisia, lucru despre care părea să creadă că are o legătură cu tine, pentru că zicea c-o să te dea în judecată, pentru calomnie și tot felul de lucruri.

— Alison și-a dat demisia?

— Da.

— A spus unde a... nu, firește că nu ți-a spus, de unde să știe? termină el, mai mult către sine decât către Robin.

Se uită în jos la încheietura mâinii. Ceasul lui ieftin se lovise de ceva când căzuse pe scări, pentru că se oprise la unu fără un sfert.

— Cât e ceasul?

— Cinci fără zece.

— Deja?

— Da. Ai nevoie de ceva? Pot să mai stau un pic.

— Nu, vreau să plec de aici.

O spusese pe un asemenea ton, încât în loc să-și ia haina și geanta, Robin rămase exact în locul în care se afla.

— Ce te aștepți să se întâmple?

Strike era ocupat să-și pipăie piciorul, chiar sub genunchi.

— Nimic. Ai lucrat mult peste program în ultimul timp. Sunt sigur că Matthew o să se bucure că te întorci și tu o dată mai devreme acasă.

Era imposibil să-și ajusteze proteza prin cracul pantalonilor.

— Te rog, Robin, du-te acasă, spuse el, ridicând privirea.

Ea ezită, după care se duse să-și ia trenciul și geanta.

— Mulțumesc, zise el. Ne vedem mâine.

Robin plecă. El așteptă să-i audă pașii pe trepte înaintea să-și suflece pantalonii, dar nu auzi nimic. Ușa de sticlă se deschise și fata reapăru.

— Aștepți să vină cineva, spuse ea cu mâna pe cadrul ușii. Nu-i așa?

— Poate, spuse Strike, dar nu contează.

Se strădui să zâmbească ca răspuns la expresia ei încordată și neliniștită.

— Nu-ți face griji pentru mine.

Văzând că fața ei nu se schimbă, adăugă:

— Știi, am făcut puțin box în armată.

Robin râse ușor.

— Da, ai pomenit de asta.

— Serios?

— De mai multe ori. În seara aia... știi.

— Oh. Așa e. Păi, e-adevărat.

— Dar pe cine...?

— Matthew nu mi-ar mulțumi dacă ți-aș spune. Du-te acasă, Robin, ne vedem mâine.

Iar de data asta, Robin plecă, deși fără tragere de inimă. El așteptă până când auzi ușa de la intrare trântindu-se, apoi își suflecă pantalonul, detașă proteza și-și

examină genunchiul umflat și ciotul, care era inflammat și julit. Se întrebă ce rău anume își provocase, dar nu avea timp în seara aceea să ajungă la un expert.

Acum aproape că-și dorea să o fi rugat pe Robin să-i aducă ceva de mâncare până să plece. Cu stângăcie, ținându-se de birou, de partea de sus a fișetului și de brațul canapelei ca să-și țină echilibrul, reuși să-și facă un ceai. Îl bău șezând în scaunul lui Robin și mănca jumătate de pachet de biscuiți digestivi, contemplând în cea mai mare parte a timpului fața lui Jonah Agyeman. Paracetamolul abia dacă îi atinsese durerea din picior.

Când termină toți biscuiții, își verifică mobilul. Erau multe apeluri pierdute de la Robin și două de la John Bristow.

Dintre cei trei oameni despre care Strike credea că-și vor face apariția în biroul lui în acea seară, Bristow era cel pe care spera să-l vadă primul ajuns acolo. Dacă poliția dorea o dovadă concretă a crimei, numai clientul lui (deși poate fără să-și dea seama) o putea oferi. Dacă Tony Landry sau Alison Cresswell apăreau mai întâi în birou, *va trebui să...* apoi Strike pufni ușor disprețuitor în biroul pustiu, pentru că expresia care-i venise în minte era „să acționez la mica inspirație“.

Dar se făcu ora șase, apoi șase și jumătate, și nimeni nu apăsă butonul soneriei de jos. Strike își mai puse puțină cremă pe capătul ciotului și își reatașă proteza, ceea ce se dovedi a fi un chin. Se duse șchiopătând în biroul interior, scoțând gemete de durere, se prăbuși în scaun și, dându-se bătut, scoase iar piciorul fals și se aplecă, lăsându-și capul pe mâini, fără altă intenție decât aceea de a-și odihni ochii obosiți.

Pași pe treptele metalice. Strike se ridică brusc în scaun, fără să știe dacă dormise cinci minute sau cincizeci. Cineva bătu la ușa de sticlă.

— Intră, e deschis! strigă el și se uită să vadă dacă pro-teza neatașată era acoperită de cracul pantalonului.

Spre imensa ușurare a lui Strike, John Bristow intră în cameră, clipind prin lentilele groase ale ochelarilor și părând agitat.

— Bună, John. Intră și ia un loc.

Dar Bristow se apropie de el cu pași hotărâți, cu fața pătată, la fel de furios cum fusese în ziua în care Strike refuzase să-i preia cazul, și înșfăcă spătarul scaunului oferit.

— Ți-am spus! zise el, culoarea apărând și dispărând de pe fața lui subțire, ținând un deget osos îndreptat către Strike. Ți-am spus *foarte clar* că nu vreau s-o vezi pe mama mea fără să fiu eu de față!

— Știu că mi-ai spus, John, dar...

— Este *incredibil* de supărată. Nu știi ce i-ai spus, dar mi-a plâns și mi-a suspinat la telefon în după-amiaza asta!

— Îmi pare rău să aud asta. N-a părut deranjată de întrebările mele când...

— E într-o stare groaznică! urlă Bristow, incisivii lui mari scânteind în lumină. Cum ai îndrăznit să te duci la ea fără mine? Cum ai îndrăznit?

— Pentru că, John, așa cum ți-am spus și la înmormântarea lui Rochelle, cred că avem de-a face cu un criminal care ar putea să comită o nouă crimă, spuse Strike. Situația e periculoasă și vreau să-i pun capăt.

— Tu vrei să-i pui capăt? Dar eu, cum crezi că mă simt? zbiră Bristow, iar vocea îi cedă și deveni un falset. Ai cea mai mică idee de răul pe care l-ai făcut? Mama mea e distrusă, iar acum prietena mea pare să fi dispărut de-a binelea, lucru de care Tony te învinuiește pe tine! Ce i-ai făcut lui Alison? Unde e?

— Nu știu. Ai încercat s-o suni?

— Nu răspunde. Ce dracu' se-ntâmplă? Am alergat toată ziua după cai verzi pe pereți și, când mă întorc...

— Cai verzi pe pereți? repetă Strike, mișcându-și pe nevăzute piciorul ca să mențină proteza în poziție verticală.

Bristow se aruncă în scaunul de vizavi, gâfâind din greu și uitându-se la Strike cu ochii mijiți din cauza luminii puternice a soarelui de seară care intra prin fereastra din spatele acestuia.

— Cineva, spuse el cu furie, a sunat-o azi-dimineață pe secretara mea, dându-se drept un foarte important client de-al nostru din Rye, care solicita o întrevedere urgentă. Am bătut tot drumul până acolo ca să aflu că omul e plecat din țară și că nimeni nu mă sunase. Vrei, te rog, adăugă el, ridicând o mână ca să-și protejeze ochii, să tragi storul ăla? Nu văd nimic.

Strike trase de șnur, iar storul căzu cu un clănțănit, învăluindu-i într-un întuneric rece, ușor striat.

— Asta-i o poveste foarte ciudată, spuse Strike. Aproape e ca și cum cineva a vrut să te facă să pleci din oraș.

Bristow nu-i răspunse. Se uita urât la Strike, cu pieptul frământat de gâfâieli.

— M-am săturat, spuse el brusc. Vreau să pun capăt acestei investigații. Poți să păstrezi toți banii pe care ți i-am dat. Trebuie să mă gândesc la mama mea.

Strike își scoase mobilul din buzunar, apăsă două butoane și-l așeză în poală.

— Nu vrei nici măcar să știi ce am găsit azi în dressingul mamei tale?

— Ai intrat... *ai intrat în dressingul mamei mele?*

— Da. Am vrut să arunc o privire în interiorul genților alea noi-nouțe pe care le-a primit Lula în ziua în care a murit.

Bristow începu să se bâlbâie:

— Tu... ești...

— Gențile au căptușeala detașabilă. Bizară idee, nu-i așa? Ascuns sub căptușeala genții albe am găsit un testament, scris de mâna Lulei pe hârtia de corespondență bleu a mamei tale și confirmat ca martor de Rochelle Onifade. L-am dat celor de la poliție.

Bristow rămase cu gura căscată. Timp de câteva secunde, păru incapabil să rostească vreun cuvânt. În cele din urmă, șopti:

— Dar... ce scria în el?

— Că lasă totul, întreaga ei moștenire, fratelui ei, locotenentul Jonah Agyeman din cadrul Geniștilor Regali.

— Jonah... și mai cum?

— Du-te și uită-te la monitorul de alături. Vei vedea acolo o fotografie.

Bristow se ridică și se mișcă asemenea unui somnambul spre monitorul din încăperea învecinată. Strike văzu cum ecranul se luminează când Bristow mișcă mouse-ul. Chipul frumos al lui Agyeman apăru strălucitor pe monitor, cu zâmbetul său sardonice, curățel în uniformă de gală.

— Oh, Doamne, spuse Bristow.

Se întoarse la Strike și se lăsă la loc în scaun, uitându-se la acesta cu gura căscată.

— Nu... nu-mi vine să cred.

— Ăla e bărbatul care apare pe înregistrarea camerelor de supraveghere, spuse Strike, fugind de la scena decesului în noaptea în care Lula a murit. Locuia în Clerkenwell împreună cu mama lui văduvă, la care venise în timpul permisiei. Iată de ce mergea așa de grăbit pe Theobalds Road după douăzeci de minute. Se îndrepta spre casă.

Bristow trase aer în piept cu zgomot.

— Toți au spus că sunt un închipuit, aproape că strigă el. Dar uite că nu eram închipuit deloc!

— Nu, John, n-ai fost, spuse Strike. Nu închipuit. Mai degrabă, nebun de legat!

Prin geamul acoperit de storuri veneau sunetele Londrei, vie la orice oră din zi și din noapte, huruind și mârâind, în parte om, în parte mașină. Nu se auzea niciun alt zgomot în încăperea, doar respirația răgușită a lui Bristow.

— Poftim? spuse el, ridicol de politicos. Cum ai zis că sunt?

Strike zâmbi.

— Am spus că ești nebun de legat. Ți-ai ucis sora, ai scăpat, și pe urmă mi-ai cerut să reinvestighez moartea ei.

— Nu... nu cred că vorbești serios.

— Ba da. Mi-a fost limpede de la bun început că persoana care are cel mai mult de câștigat de pe urma

decesului Lulei ești tu, John. Zece milioane de lire, după ce maică-ta dă colțul. Nu e deloc de disprețuit suma asta, nu? Mai ales că nu cred că ai mai mult decât salariul pe care-l primești, oricât te-ai lăuda cu banii ăia moșteniți. Astăzi, acțiunile Albris abia dacă mai valorează cât hârtia pe care sunt tipărite, nu-i așa?

Câteva momente lungi, Bristow se uită la el cu gura căscată. Apoi, îndreptându-și puțin spatele, privi către patul de campanie sprijinit într-un colț.

— Venită de la un amărăștean care doarme în biroul în care lucrează, mi se pare o afirmație rizibilă.

Vocea lui Bristow era calmă și batjocoritoare, dar avea o respirație nefiresc de accelerată.

— Știu că ai mult mai mulți bani decât mine, spuse Strike. Dar, așa cum pe bună dreptate ai subliniat, asta nu înseamnă cine știe ce. Și pot să spun despre mine că nu m-am înjosit într-atât încât să șterpelesc de la clienții mei. Câți bani ai furat de la Conway Oates până să-și dea seama Tony ce faci?

— Aha, deci acum sunt și hoț, nu? spuse Bristow cu un râs artificial.

— Da, așa cred, spuse Strike. Nu că ar conta pentru mine. Nu-mi pasă dacă ai ucis-o pe Lula pentru că aveai nevoie să înlocuiești banii sfeterisiți, pentru că voiai să pui mâna pe banii ei sau pentru că o urai de moarte. Juriul o să vrea să știe, totuși. Întotdeauna jurații se dau în vânt după motive.

Genunchiul lui Bristow începu din nou să tresalte, în sus și în jos.

— Ești deranjat la cap, spuse el cu un alt râs forțat. Ai găsit un testament în care ea își lasă averea nu mie, ci *acelui* individ.

Arătă spre camera cealaltă, unde văzuse poza lui Jonah.

— Îmi spui că ăsta e același om care, în noaptea în care Lula a căzut de la balcon și a murit, a fost filmat mergând spre apartamentul ei și apoi, după zece minute, sprintând înapoi pe lângă camera de filmat. Și cu toate astea mă acuzi pe mine. *Pe mine.*

— John, știai dinainte să vii prima oară să vorbești cu mine că Jonah era în acea filmare a camerelor de supra-veghere. Rochelle ți-a spus. Ea a fost acolo, în Vashti, când Lula l-a sunat pe Jonah și a aranjat să se întâlnească la ea acasă în noaptea aceea și tot ea a fost martor la testamentul prin care îi lăsa toată averea. A venit la tine, ți-a spus totul și a început să te șantajeze. Voia bani pentru un apartament și pentru haine scumpe, promițând în schimb să-și țină gura în legătură cu faptul că nu tu erai moștenitorul Lulei. Rochelle nu și-a dat seama că tu erai ucigașul. A crezut că Jonah a împins-o pe Lula pe fereastră. Și era și-așa destul de amărâtă după ce văzuse un testament în care ea nu figura, iar Lula, în ultima zi din viața ei, o lăsase de izbeliște în magazinul ăla, așa că puțin îi păsa ei dacă ucigașul era în libertate, atâta timp cât își primea bănuții.

— Astea-s numai aberații. Ești dus cu pluta.

— Mi-ai pus toate piedicile posibile în încercarea mea de a o găsi pe Rochelle, continuă Strike, ca și cum nici nu-l auzise pe Bristow. Ai pretins că nu-i știai numele sau unde locuia; te-ai arătat neîncrezător când ți-am spus că s-ar putea să fie utilă anchetei și ai șters pozele de pe laptopul Lulei ca să nu văd eu cum arată. E drept, ea ar fi putut să mă îndrepte direct spre omul pe seama căruia încercai să pui crima, dar, pe de altă parte, știa că există

un testament care te putea lipsi de moștenire, iar obiectivul tău principal era să păstrezi tăcerea în jurul acelui testament în vreme ce tu încercai să-l găsești și să-l distrugi. Cam ironic, pe bune, faptul că s-a aflat tot timpul în dressingul mamei tale. Dar, chiar dacă l-ai fi distrus, John, ce s-ar fi întâmplat după aceea? Din câte știai și tu, Jonah însuși aflase că este moștenitorul Lulei. Și mai era un martor care știa de existența testamentului, chiar dacă tu nu aveai habar: Bryony Radford, make-up artista.

Strike văzu cum Bristow își plimbă limba pe buze, umezindu-le. Simțea teama avocatului.

— Bryony nu vrea să recunoască faptul că a scotocit prin lucrurile Lulei, dar a văzut acel testament acasă la Lula, înainte ca aceasta să aibă timp să-l ascundă. Bryony este dislexică, totuși. A crezut că „Jonah” înseamnă „John”. A făcut legătura cu spusele Ciarei, cum că Lula îi lăsa totul fratelui ei și a conchis că nu era nevoie să spună nimănui ceea ce citise pe furiș, fiindcă tu oricum ai fi luat banii. Uneori ai avut norocul cu carul, John. Dar înțeleg cum — pentru o minte sucită ca a ta — cea mai bună soluție pentru situația dificilă în care te aflai era să arunci crima în cărca lui Jonah. Dacă el făcea închisoare pe viață, nu mai conta dacă testamentul ieșea sau nu la suprafață — sau dacă el ori altcineva știa de existența lui — pentru că banii ar fi ajuns la tine în orice caz.

— E ridicol, spuse Bristow cu respirația întretăiată. Ar trebui să renunți la meseria de detectiv și să te apuci de scris romane fantastice, Strike. N-ai nici măcar o fărâmă de dovadă pentru tot ceea ce spui...

— Ba da, am, îl întrerupse Strike, iar Bristow se opri imediat din vorbit, paloarea fiindu-i vizibilă prin întuneric. Filmarea camerelor de supraveghere.

— Acea filmare îl arată pe Jonah Agyeman fugind de la locul crimei, exact așa cum ai recunoscut!

— A mai fost un bărbat surprins de cameră.

— Deci, a avut un complice, un om de șase.

— Mă întreb ce va spune avocatul apărării că e în ne-regulă cu tine, John? întrebă Strike încetișor. Narcisism? Un fel de complex al lui Dumnezeu? Crezi că ești complet de neatins, nu-i așa, un geniu care ne face pe toți ceilalți să părem niște cimpanzei? Al doilea bărbat care alerga de la locul crimei nu era nici complicele lui Jonah, nici omul lui de șase și niciun hoț de mașini. Nici măcar nu era negru. Era un bărbat alb cu mânuși negre. Erai tu.

— Nu, spuse Bristow.

Acel unic cuvânt palpita de panică; dar apoi, cu un efort aproape vizibil, își lipi un zâmbet disprețuitor pe față.

— Cum să fiu eu? Eram în Chelsea, cu mama mea. Așa cum ți-a și spus. Tony m-a văzut acolo. Eram în Chelsea.

— Maică-ta e o invalidă dependentă de Valium, care stă adormită mai toată ziua. Nu te-ai întors în Chelsea decât după ce-ai ucis-o pe Lula. Cred că te-ai dus în camera mamei tale în primele ore de după miezul nopții, ai dat ceasul înapoi și apoi ai trezit-o, pretinzând că e ora cinei. Te crezi un geniu al crimei, John, dar chestia asta s-a făcut înaintea ta de un milion de ori, chiar dacă rareori cu o victimă așa de ușor de păcălit. Maică-ta abia dacă știe în ce zi se află, cu toate opiaceele pe care le are în organism.

— Am fost în Chelsea toată ziua, repetă Bristow, genuchiul tresăltând în sus și-n jos. Toată ziua, în afară de perioada când m-am dus la birou după dosare.

— Ai luat o bluză cu glugă și mânuși din apartamentul de sub cel al Lulei. Pe alea le-ai purtat în filmarea

camerelor de supraveghere, spuse Strike, ignorând întreruperea, iar asta a fost o mare greșeală. Acea bluză era unică. Există doar una singură în lume. Guy Somé o personalizase pentru Deeby Macc. Nu putea să provină decât din apartamentul aflat sub cel al Lulei, așa că știm că acolo te-ai aflat.

— Nu ai absolut nicio dovadă, spuse Bristow. Aștept dovada.

— Bineînțeles c-o aștepți, replică Strike simplu. Un om nevinovat n-ar sta aici să mă asculte. Ar fi ieșit pe ușă până acum. Dar nu-ți face griji. Am dovada.

— Nu ai cum, spuse Bristow răgușit.

— Motive, mijloace și oportunitatea, John. Le-ai avut pe toate. Hai s-o luăm de la început. Nu negi că te-ai dus la Lula la prima oră a dimineții...

— Nu, bineînțeles că nu.

— ...pentru că au fost oameni care te-au văzut acolo. Dar nu cred că Lula ți-a dat vreodată contractul cu Somé de care te-ai folosit ca să ajungi la ea. Cred că l-ai șterpelit la un moment dat, în prealabil. Wilson te-a lăsat să urci și, după câteva minute, te certai în gura mare cu Lula în pragul ușii ei. Nu puteai să spui că nu s-a întâmplat asta, pentru că femeia de serviciu a auzit. Din fericire pentru tine, Lechsinka vorbește atât de prost engleza, încât a confirmat versiunea ta privind motivul certei: că tu erai furios din cauză că Lula reluase relația cu iubitul ei drogat și profitor. Dar eu cred că de fapt v-ați certat pentru că Lula refuza să-ți dea bani. Toți prietenii ei mai ageri la minte mi-au spus că râvneai la averea ei, dar în ziua aia trebuie să fi fost teribil de disperat să obții niște bani, dacă ți-ai forțat intrarea și ai început să țipi în halul ăla. Observase cumva Tony lipsa

unor fonduri din contul lui Conway Oates? Trebuia să-i pui la loc urgent?

— Speculații lipsite de temei, spuse Bristow, genunchiul continuând să-i tresalte în sus și-n jos.

— O să vedem dacă au sau nu temei după ce ajungem la tribunal, spuse Strike.

— N-am negat niciodată că m-am certat cu Lula.

— După ce a refuzat să-ți semneze un cec și ți-a trântit ușa în nas, ai coborât scara și ai văzut că ușa de la Apartamentul Doi era deschisă. Wilson și tehnicianul care repara alarmele erau ocupați cu tastatura, iar Lechsinka era undeva înăuntru atunci — poate că dădea cu aspiratorul, pentru că asta ar fi acoperit zgomotul pe care l-ai făcut când te-ai furișat în hol prin spatele celor doi bărbați. N-ai riscat chiar așa de mult. Dacă se întorceau și te vedeau, puteai să pretinzi că intraseși să-i mulțumești lui Wilson pentru că ți-a dat voie să urci. Ai traversat holul în timp ce erau ocupați cu cutia de siguranțe a alarmei și te-ai ascuns undeva în apartamentul ăla mare. E spațiu suficient. Dulapuri goale. Sub pat.

Bristow clătina din cap într-o stare de negare tăcută. Strike continuă pe același ton serios:

— Probabil că l-ai auzit pe Wilson spunându-i Lechsinkăi să fixeze alarma la 1966. În sfârșit, Lechsinka, Wilson și tipul de la Securibell au plecat și ai rămas în stăpânirea apartamentului. Din nefericire pentru tine, totuși, Lula părăsise între timp clădirea, așa că nu te mai puteai întoarce la ea să încerci s-o forțezi să-ți dea niște bani.

— Fantezie totală, spuse avocatul. N-am pus în viața mea piciorul în Apartamentul Doi. Am plecat de la Lula și m-am dus la birou ca să-mi iau dosarele...

— De la Alison, nu așa ai spus, prima oară când am recapitulat ce-ai făcut în ziua aceea? întrebă Strike.

Pete rozalii înfloriră iar pe gâtul vânos al lui Bristow. După o mică ezitare, el își dresе glasul și spuse:

— Nu-mi amintesc dacă... știu doar că m-am mișcat foarte repede. Voiam să mă întorc la mama.

— Ce efect crezi că va avea la tribunal, John, când Alison se va duce în boxa martorilor și va spune juriului că i-ai cerut să mintă pentru tine? Ai jucat rolul fratelui distrus și îndurerat în fața ei, după care ai invitat-o la cină, iar sărmana de ea a fost atât de încântată de șansa ivită să apară drept o femeie dezirabilă în fața lui Tony, încât a acceptat. După alte două întâlniri, ai convins-o să spună că te-a văzut la birou în dimineața zilei anterioare morții Lulei. A crezut că erai doar excesiv de anxios și paranoic, nu-i așa? A crezut că tu deja aveai un alibi beton din partea adoratului ei Tony, mai târziu, în aceeași zi. Și-a închipuit că nu contează dacă spune o minciună nevinovată ca să te calmeze. Dar Alison n-a fost acolo în ziua aceea, John, ca să-ți dea vreun dosar. Cyprian a trimis-o la Oxford în momentul în care a ajuns la serviciu, ca să-l caute pe Tony. Ai devenit un pic neliniștit, după înmormântarea lui Rochelle, când ți-ai dat seama că știam toate astea, nu-i așa?

— Alison nu e foarte deșteaptă, spuse Bristow încet, frecându-și mâinile ca și cum și le-ar fi spălat, genunchiul mișcându-i-se în sus și-n jos. Trebuie să fi confundat zilele. E limpede că m-a înțeles greșit. Nu i-am cerut niciodată să spună că m-a văzut la birou. E cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Poate că încearcă să se răzbune pe mine pentru că ne-am despărțit.

Strike izbucni în râs.

— Oh, ești terminat, fără doar și poate, John. După ce asistenta mea te-a sunat azi-dimineață ca să te atragă în Rye...

— *Asistenta ta?*

— Da, desigur. Nu aveam nevoie de tine prin preajmă în timp ce căutam prin apartamentul mamei tale, nu? Alison ne-a ajutat cu numele clientului. Am sunat-o, înțelegi, și i-am spus totul, inclusiv faptul că am dovada că Tony are o relație cu Ursula May și că tu urmează să fii arestat pentru crimă. Asta a părut să o convingă că trebuie să-și caute un nou iubit și o nouă slujbă. Sper că s-a dus acasă la mama ei, în Sussex — asta i-am sugerat să facă. Ai ținut-o aproape pe Alison pentru că ai crezut că e alibiul tău sigur și pentru că prin ea puteai să afli ce gândește Tony, de care te temi. Dar în ultima vreme începusem să fiu îngrijorat că s-ar putea să consideri că a trăit prea mult pentru cât ți-a fost de utilă și să-i faci vânt de pe ceva înalt.

Bristow încercă din nou să scoată un râs usturător, care sună însă artificial și găunos.

— Reiese deci că nimeni nu te-a văzut trecând pe la birou după dosare în dimineața aceea, continuă Strike. Tu erai în continuare ascuns în apartamentul din mijloc al clădirii de la numărul 18, de pe Kentigern Gardens.

— N-am fost acolo. Am fost în Chelsea, la mama acasă, spuse Bristow.

— Nu cred că aveai de gând s-o omori pe Lula în acel moment, continuă Strike ignorându-l. Probabil că te gândeai doar cum s-o abordezi din nou când s-ar fi întors. Nimeni nu te aștepta la birou în ziua aceea, pentru că se presupunea că lucrezi acasă, ca să-i ții companie mamei tale bolnave. Frigiderul era plin și știai cum să intri

și să ieși din apartament fără să se declanșeze alarma. Aveai vedere liberă la stradă, așa că, dacă Deeby Macc și însoțitorii lui își făceau apariția, aveai timp suficient să ieși de-acolo și să cobori la parter cu vreo poveste născocită despre cum a trebuit să o aștepti pe sora ta în apartamentul acesteia. Singurul risc îndepărtat era posibilitatea unor livrări în apartament. Dar vaza aia masivă cu trandafiri sosise fără să observe cineva că tu stăteai ascuns acolo, nu-i așa? Probabil că ideea crimei a început să germineze atunci, în orele alea în care ai stat singur înconjurat de tot luxul ăla. Ai început să-ți imaginezi ce minunat ar fi dacă Lula, despre care erai sigur că nu-și scrisese testamentul, ar muri? Trebuie să fi știut că mama ta bolnavă ar fi mult mai ușor de manipulat, mai ales după ce ai fi rămas singurul ei copil. Și numai asta trebuie să te fi făcut să te simți minunat, John, nu-i așa? Ideea de a fi singurul copil, în sfârșit? Și niciodată să nu mai fii neglijat în favoarea unui frate mai frumos, mai adorabil?

Chiar și în întunericul tot mai dens, putea să-i vadă lui Bristow dinții ieșiți în afară și privirea intensă a ochilor slabi.

— Oricât te-ai gudurat pe lângă mama ta și oricât ai jucat rolul fiului devotat, n-ai fost niciodată preferatul ei, nu-i așa? Întotdeauna l-a iubit pe Charlie cel mai mult, nu? Toată lumea îl iubea, până și unchiul Tony. În momentul în care Charlie a dispărut, când te-ai fi așteptat să devii în sfârșit centrul atenției, ce s-a întâmplat? A sosit Lula și toată lumea a început să fie preocupată de Lula, să aibă grijă de Lula, să o adore pe Lula. Maică-ta nici măcar n-are vreo fotografie de-a ta lângă patul de moarte. Doar Charlie și Lula. Doar cei pe care i-a iubit.

— Du-te dracului, se răsti Bristow la el. Du-te dracului, Strike. Ce știi tu despre toate astea, cu târfa de mamă pe care ai avut-o? De ce a murit, de gonoree?

— Drăguț, spuse Strike. Tocmai voiam să te întreb dacă mi-ai cercetat viața personală când încercai să găsești un fraier pe care să-l manipulezi. Pariez că te-ai gândit c-am să fiu plin de compasiune pentru îndureratul John Bristow, nu-i așa, având în vedere că mama mea a murit de tânără, în împrejurări dubioase? Te-ai gândit că o să poți să mă strunești ca pe un mânz... Dar, nu-i nimic, John. Dacă echipa ta de avocați n-o să-ți poată găsi o tulburare de personalitate, mă aștept să dea vina pe copilăria ta. Lipsit de dragoste. Neglijat. Eclipsat. Întotdeauna te-ai simțit nedreptățit, nu-i așa? Am observat asta din prima zi când ne-am întâlnit, când ai izbucnit în lacrimi impresionante când ți-ai amintit cum a fost adusă Lula pe alee în casa ta și în viața ta. Părinții tăi nici măcar nu te-au luat cu ei când au plecat să o aducă, este? Te-au lăsat acasă ca pe un cățeluș, ca pe fiul care nu le era de ajuns după ce Charlie a murit. Fiul care avea să devină din nou amărâtul de-al doilea.

— Nu sunt nevoit să ascult toate astea, șopti Bristow.

— Ți-e teamă să pleci, spuse Strike, privind la locul unde nu mai putea distinge ochii în umbrele tot mai adânci dindărătul ochelarilor lui Bristow. De ce nu pleci?

Dar avocatul rămase acolo, cu genunchiul care continua să-i tresalte, cu mâinile alunecând una peste cealaltă, așteptând să audă dovada lui Strike.

— A fost mai ușor a doua oară? întrebă detectivul calm. A fost mai ușor s-o ucizi pe Lula decât pe Charlie?

Văzu dinți palizi, dezveliți când Bristow deschise gura, dar nu se auzi niciun sunet.

— Tony știe că tu ai făcut-o, nu-i așa? Toate minciunile despre lucrurile dure și crude pe care le-a spus după moartea lui Charlie. Tony a fost acolo. Te-a văzut fugind cu bicicleta de la locul din care-l împinseseși pe Charlie în hău. L-ai provocat să ajungă cu bicicleta până aproape de margine? L-am cunoscut pe Charlie: nu putea să reziste la o provocare. Tony l-a văzut pe Charlie mort pe fundul carierei și le-a spus părinților tăi că, după părerea lui, tu l-ai împins, nu-i așa? De-aia l-a lovit tatăl tău. De-aia a leșinat mama ta. De-aia Tony a fost izgonit din casă după ce Charlie a murit: nu pentru că i-a spus mamei tale că a crescut niște delincvenți, ci pentru că i-a spus că crește un psihopat.

— Asta e... nu, spuse Bristow răgușit. Nu!

— Dar Tony nu putea să facă față unui scandal în familie. Și-a ținut gura. Totuși, s-a panicat un pic când a auzit că au de gând să adopte o fetiță, nu? I-a sunat și a încercat să-i facă să se răzgândească. Avea dreptate să fie îngrijorat, așa-i? Cred că ai fost mereu puțin speriat de Tony. Ce ironie nefericită că a trebuit să se retragă într-un colț tocmai când trebuia să-ți ofere un alibi pentru uciderea Lulei.

Bristow nu spuse absolut nimic. Respira foarte repede.

— Tony trebuia să poată pretinde că a fost undeva, oriunde altundeva decât cuibărit într-un hotel cu nevasta lui Cyprian May în ziua aceea, așa că a spus că s-a întors la Londra ca să-și viziteze sora bolnavă. Pe urmă a realizat că și tu, și Lula trebuia să fiți acolo, în același timp. Nepoata fiind moartă, nu-l mai putea contrazice. Dar n-a avut încotro și a fost nevoit să spună că te-a văzut prin ușa biroului, dar n-a vorbit cu tine. Iar tu l-ai susținut.

Amândoi ați mințit cu tupeu, întrebându-vă ce-o avea de gând celălalt, dar prea speriați ca să vă întrebați reciproc. Cred că Tony și-a tot spus că o să amâne confruntarea cu tine până după moartea mamei tale. Probabil că așa și-a liniștit conștiința. Dar e în continuare îndeajuns de îngrijorat ca să-i spună lui Alison să stea cu ochii pe tine. Iar între timp, tu mi-ai servit toate minciunile alea despre cum te-a îmbrățișat Lula și despre împăcarea înduioșătoare de dinaintea întoarcerii ei acasă.

— Am fost acolo, spuse Bristow cu o șoptă aspră. Am fost în apartamentul mamei mele. Dacă Tony nu a fost acolo, e treaba lui. Dar nu poți dovedi că n-am fost.

— Treaba mea nu e să dovedesc propozițiile negative, John. Tot ce-ți spun este că acum ai pierdut toate alibiurile, în afară de cel oferit de mama ta dependentă de Valium. Dar, de dragul discuției, să presupunem că, în timp ce Lula își vizitează mama amețită de medicamente, iar Tony i-o trage Ursulei undeva într-un hotel, tu continui să te ascunzi în Apartamentul Doi și începi să te gândești la o soluție mult mai îndrăznească a problemei legate de numerarul disponibil. Aștepti. La un moment dat, îți pui mănușile din piele neagră lăsate în șifonier pentru Deeby, ca o măsură de precauție împotriva amprentelor. Asta pare dubios. E aproape ca și cum ai începe să te gândești la violență. În sfârșit, la începutul după-amiezii, Lula se întoarce acasă, dar, din nefericire pentru tine — așa cum nu mă îndoiesc că ai văzut prin vizorul apartamentului —, e însoțită de prietene.

Strike își drese glasul și continuă cu voce înăsprită:

— Iar acum, cred că argumentația împotriva ta începe să devină serioasă. O apărare bazată pe ipoteza omorului prin imprudență — a fost un accident, ne-am încăierat

un pic și a căzut peste balcon — poate că ar fi stat în picioare dacă nu ai fi rămas în acel apartament tot timpul, știind că are musafiri. Un om care nu se gândește la nimic mai grav decât să-și intimideze sora ca să-i dea un cec cu o sumă mare ar fi putut să aștepte până când rămânea iar singură. Dar deja încercaseși asta și nu-ți ieșise răbdarea. Așa că de ce să nu te duci sus când era, poate, într-o dispoziție mai favorabilă și să faci o încercare în prezența constrângătoare a prietenelor ei în camera învecinată? Poate că ți-ar fi dat ceva numai să scape de tine?

Strike aproape că simțea valurile de teamă și ură emanând dinspre silueta care dispărea în umbrele de dincolo de birou.

— Dar în loc de asta, spuse el, ai așteptat. Ai așteptat toată seara aceea, după ce ai văzut-o cum părăsește clădirea. Trebuie să fi avut totul bine pus la punct atunci. Avuseseseși timp să-ți formulezi un plan aproximativ. Supravegheaseși strada; știai exact cine e în clădire și cine nu e; stabilizeși că s-ar putea să existe un mijloc de a scăpa basma curată, fără să se prindă careva. Și, să nu uităm — ai mai ucis înainte. Asta e important.

Bristow făcu o mișcare bruscă, ceva mai mult decât o smucitură. Strike se încordă, dar Bristow rămase nemișcat, iar Strike deveni acut conștient de proteza neatașată care stătea doar rezemată de piciorul său.

— Te-ai uitat pe fereastră și ai văzut-o pe Lula întorcându-se acasă singură, dar paparazzi erau tot acolo. Trebuie că te-a cuprins disperarea în acest moment, nu-i așa? Și deodată, în mod miraculos, de parcă universul nu voia altceva decât să-l ajute pe John Bristow să obțină ceea ce dorea, au plecat cu toții. Sunt destul de sigur că șoferul obișnuit al Lulei le-a vândut pontul. E un om dornic să-și

facă relații bune în presă. Deci, acum strada e pustie. A sosit momentul. Ți-ai pus bluza cu glugă a lui Deeby. Mare greșeală. Dar, trebuie să recunoști, la cât noroc ai avut în seara aia, ceva trebuia să meargă prost. Pe urmă — și-am să-ți acord notă maximă pentru asta, pentru că m-a nedumerit multă vreme — ai luat câțiva trandafiri albi din vază, nu-i așa? Le-ai șters cozile de apă — nu chiar atât de atent cum ar fi trebuit, dar destul de bine — și i-ai scos din Apartamentul Doi, lăsând din nou ușa întredeschisă, după care ai urcat scările până la apartamentul surorii tale. Apropo, n-ai observat că din trandafiri s-au prelins câteva picături de apă. Wilson a alunecat pe ele. Te-ai dus la ușa Lulei și ai bătut. Când s-a uitat prin vizor, ce-a văzut? Niște trandafiri albi. Ea stătuse pe balcon, cu geamurile larg deschise, privind și așteptându-l pe fratele ei de mult pierdut să apară pe stradă, dar se părea că el reușise să intre fără ca ea să-l vadă! În entuziasmul ei, ea deschide repede ușa și... iată-te înăuntru.

Bristow stătea complet nemișcat. Chiar și genunchiul încetase să mai tresalte.

— Și ai omorât-o, exact la fel cum l-ai omorât pe Charlie, exact la fel cum mai târziu ai omorât-o pe Rochelle: ai împins-o, tare și repede — poate că ai și ridicat-o — dar ea a fost luată prin surprindere, nu-i așa, exact la fel ca și ceilalți? Ai urlat la ea că nu vrea să-ți dea bani, că te-a privat, așa cum ai fost întotdeauna privat, nu-i așa, John, de porția ta de dragoste părintească. Ea a țipat la tine că nu-ți dă niciun ban, chiar dacă ai s-o omori. În timp ce vă încăierăți și o împingeai forțând-o prin camera ei de zi spre balcon și spre prăbușire, ea ți-a spus că mai are un frate, un frate adevărat, că acesta urma să vină și că făcuse un testament în favoarea lui. „E prea târziu, l-am făcut

deja!" a țipat ea. Iar tu ai făcut-o mincinoasă nenorocită și ai aruncat-o în stradă, omorând-o.

Bristow abia mai respira.

— Probabil că lăsaseși trandafirii la intrarea în apartament. Ai ieșit repede, i-ai luat de jos, ai coborât în fugă scările și te-ai întors în Apartamentul Doi, unde i-ai înfipt înapoi în vază. Să fiu al dracului, ai avut noroc. Un polițist a spart din greșeală vaza, iar trandafirii ăia erau singurul indiciu care putea demonstra că în apartament fusese cineva. Nu puteai să-i pui la loc așa cum fuseseră aranjați la florărie, mai ales când știai că ai la dispoziție puține minute ca să pleci din clădire. Pentru faza următoare, ai avut nevoie de curaj. Mă îndoiesc că te așteptai să dea cineva alarma imediat, dar Tansy Bestigui fusese în balcon, sub tine. Ai auzit-o țipând și ți-ai dat seama că ai la dispoziție, pentru a ieși de acolo, și mai puțin timp decât anticipai. Wilson a ieșit în stradă să vadă ce-i cu Lula și pe urmă, așteptând la ușă și privind prin vizor, l-ai văzut cum urcă în goană scările la etajul de deasupra. Ai resetat alarma, ai ieșit din apartament și te-ai furișat pe scară în jos. Soții Bestigui zbierau unul la altul în apartamentul lor. Ai alergat jos — te-a auzit Freddie Bestigui, cu toate că în acel moment era preocupat de altceva — holul clădirii era gol — l-ai parcurs în fugă și ai ieșit în stradă, unde ningeabă abundent. Și-ai rupt-o la sănătoasa, nu-i așa, cu gluga ridicată, fața acoperită, pompând cu mâinile înmănușate. La capătul străzii ai văzut un alt individ care fugea, fugea de mânca pământul, îndepărtându-se de locul unde o tocmai o văzuse pe sora lui prăbușindu-se în moarte. Nu vă cunoșteți unul pe celălalt. Nu cred că ți-a trecut prin minte cine era, nu atunci. Ai alergat cât de repede ai putut, în hainele împrumutate de la Deeby

Macc, trecând pe lângă camera de supraveghere care v-a filmat pe amândoi, și apoi pe Halliwell Street, unde norocul te-a prins iar din urmă pentru că acolo nu sunt camere video. Probabil că ai aruncat bluza și mănușile într-un tomberon, după care ai luat un taxi, nu-i așa? Poliția nu s-a deranjat nicio clipă să caute un bărbat alb în costum care a ieșit la plimbare în noaptea aia. Te-ai dus acasă la mama ta, i-ai făcut de mâncare, i-ai schimbat ora la ceas și ai trezit-o. Și-acum e convinsă că voi doi ați vorbit despre Charlie — o nuanță drăguță din partea ta, John — exact în momentul în care Lula se prăbușea de la balcon. Ai reușit să scapi, John. Puteai să-ți permiți s-o plătești pe Rochelle toată viața. Cu norocul tău, Jonah Agyeman putea chiar să moară în Afganistan. Cred că de fiecare dată când vedeai în ziare câte-o poză cu un soldat negru îți creșteau speranțele, nu-i așa? Dar n-ai vrut să te încrezi în norocul tău. Ești un nemernic sucit și arogant și ai crezut că poți să aranjezi mai bine lucrurile.

Urmă o tăcere lungă.

— Nicio dovadă, spuse Bristow în sfârșit.

Se întunecase atât de mult în birou, încât Strike abia dacă-l mai deslușea ca pe o siluetă.

— Absolut nicio dovadă.

— Mă tem că în privința asta te înșeli, spuse Strike. În momentul ăsta, poliția trebuie să fi obținut deja un mandat.

— Pentru ce? întrebă Bristow, care în sfârșit se simțea suficient de încrezător ca să râdă. Ca să caute în tomberoanele Londrei o bluză cu glugă despre care spui că a fost aruncată în urmă cu trei luni?

— Nu, ca să caute în seiful mamei tale, desigur.

Strike se întrebă dacă putea să ridice suficient de repede storul. Era prea departe de întrerupător, iar în birou se făcuse foarte întuneric, dar nu voia să-și dezlipească ochii de silueta întunecată a lui Bristow. Era sigur că acest triplu asasin nu venise acolo nepregătit.

— Le-am dat câteva combinații pe care să le încerce, continuă Strike. Dacă nu sunt bune, presupun că vor chema un expert ca să-l deschidă. Dar dacă ar fi să pariez, aş miza banii pe 030483.

Un foșnet, mișcarea neclară a unei mâini palide și Bristow se aruncă. Vârful cuțitului zgârie pieptul lui Strike când acesta îl trânti pe Bristow într-o parte. Avocatul alunecă de pe birou, se rostogoli și atacă din nou, iar de data asta Strike căzu pe spate în fotoliu, cu Bristow deasupra lui, prins ca într-un clește între zid și birou.

Strike apucase una din încheieturile lui Bristow, dar nu vedea unde se afla cuțitul: totul era învăluit în întuneric, așa că trimise un pumn care-l lovi tare pe Bristow sub bărbie, dându-i capul pe spate și aruncându-i ochelarii cât colo. Strike lovi din nou cu pumnul și Bristow se izbi de perete. Strike încercă să se ridice în capul oaselor, partea de jos a corpului lui Bristow ținându-i la pământ jumătatea de picior dureroasă, iar pumnalul îl lovi cu forță în partea de sus a brațului: simți cum îi străpunge carnea, apoi sângele cald țâșni și o durere vie și usturătoare îl săgetă.

Îl văzu pe Bristow ridicând brațul profilat neclar pe fondul ferestrei slab luminate. Forțându-se să se ridice de sub apăsarea avocatului, devie a doua lovitură de pumnal și, cu un efort suprem, reuși să-l azvârle într-o parte pe acesta, iar proteza îi ieși din cracul pantalonului în timp ce el încerca să-l imobilizeze la podea pe Bristow,

împroșcând sânge fierbinte peste tot și fără să știe unde era pumnalul.

Mișcările viguroase ale lui Strike răsturnară biroul și apoi, în timp ce-l țintuia pe Bristow proptindu-și genunchiul teafăr în pieptul plăpând al acestuia, bâjbâind cu mâna nevătămată în căutarea pumnalului, lumina îi spintecă în două retinele și auzi o femeie țipând.

Buimac, Strike zări pumnalul ridicându-se spre stomacul lui; înșfăcă piciorul protetic de lângă el și, mânuindu-l ca pe o bătă, începu să-l lovească în față pe Bristow, o dată, de două ori...

— Stop! Oprește-te, Cormoran! AI SĂ-L OMORI!

Strike se rostogoli de deasupra lui Bristow, care nu mai mișca, lăsă jos proteza și rămase întins pe spate, lângă biroul răsturnat, ținându-și brațul însângerat.

— Parcă, gâfâi el, nereușind s-o vadă pe Robin, ți-am spus să te duci acasă.

Dar ea era deja la telefon.

— Poliția și ambulanța.

— Și cheamă un taxi, spuse răgușit Strike de jos, având gâtul uscat de atâta vorbit. Nu merg la spital cu gunoiul ăsta.

Întinse brațul și-și recuperează mobilul aflat la câteva zeci de centimetri mai încolo. Avea partea din față zdrobită, dar continua să înregistreze.

Epilog

*Nihil est ab omni
Parte beatum.*

Nu există fericire desăvârșită.

HORAȚIU, *Ode*, Cartea a 2-a

După zece zile

British Army impune soldaților săi o subjugare a nevoilor și legăturilor personale care este aproape de neînțeles pentru mintea unui civil. Practic, nu recunoaște necesități mai mari decât cele militare. Iar crizele imprevizibile ale vieții omenești — nașteri și morți, căsătorii, divorțuri și boli — nu provoacă, în general, abateri mai mari de la planurile armatei decât cele provocate de pietricelele care lovesc pânțelele unui tanc. Cu toate acestea, apar și împrejurări excepționale și tocmai ca urmare a unei astfel de circumstanțe, al doilea termen de serviciu în Afganistan al locotenentului Jonah Agyeman a fost scurtat.

Prezența lui urgentă în Marea Britanie a fost solicitată de Poliția Metropolitană și, cu toate că armata nu consideră în general solicitările poliției mai presus de ale sale, în acest caz a fost pregătită să fie de ajutor. Circumstanțele legate de moartea surorii lui Agyeman dobândeau o atenție tot mai mare pe plan internațional, iar furtuna mediatică din jurul unui Sapper până atunci obscur a fost considerată nefolositoare atât persoanei în cauză, cât și armatei în serviciul căreia se afla. Astfel că

Jonah a fost trimis cu avionul înapoi în Marea Britanie, unde armata s-a străduit într-o manieră impresionantă să-l ferească de presa cea nesățioasă.

O parte considerabilă a publicului cititor de știri presupunea că locotenentul Agyeman va fi încântat, mai întâi, să se întoarcă acasă dintr-un teatru de război și, în al doilea rând, să stea în așteptarea unei averi mai presus de visele sale cele mai temerare. Totuși, tânărul soldat pe care Cormoran Strike l-a întâlnit în pubul Tottenham la ora prânzului, la zece zile după arestarea ucigașului surorii sale, era aproape agresiv și părea să nu-și fi revenit din starea de șoc.

Cei doi bărbați duseseră, în perioade diferite de timp, aceeași viață și riscaseră să aibă aceeași moarte. Era o legătură pe care niciun civil nu o poate înțelege și, timp de o jumătate de oră, cei doi au discutat numai și numai despre armată.

— Ai fost în poliția militară, da? spuse Agyeman. Mă pot baza pe un polițist militar să-mi dea peste cap întreaga viață.

Strike zâmbi. Nu vedea niciun pic de ingratitudine la Agyeman, deși copcile din braț îl săgetau dureros de fiecare dată când își ridica halba.

— Mama mea a vrut să ies la lumină, spuse soldatul. Îmi zice întruna că ar fi un lucru bun să scap de toată mizeria asta.

A fost prima aluzie, piezișă, la motivul pentru care se întâlniseră și la faptul că Jonah nu se afla acolo unde-i era locul, cu regimentul său, în viața pe care și-o alesese.

Apoi, pe neașteptate, începu să vorbească, de parcă l-ar fi așteptat pe Strike de luni în șir.

— Mama n-a știut niciodată că tata a mai avut un copil. Nu i-a spus niciodată. N-a fost niciodată sigur nici măcar dacă femeia aia, Marlene, îi spusese adevărul când i-a zis că e însărcinată. Cu puțin înainte să moară, când a știut că mai are câteva zile de trăit, mi-a spus. „N-o supăra pe maică-ta“, mi-a zis. „Îți spun asta pentru că sunt pe moarte și nu știu dacă ai un frate sau o soră vitregă.“ Mi-a spus că mama copilului era albă și că dispăruse. Poate că-l avortase. Fir-aș al naibii! Dacă l-ai fi cunoscut pe tata. Nu lipsea nicio duminică de la biserică. A primit împărtașania pe patul de moarte. Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva, niciodată. Nu aveam de gând să-i spun vreodată mamei despre tata și această femeie. Dar deodată, ca din senin, am primit un telefon. Slavă Domnului că eram acasă, în permisie. Doar că... Lula, îi pronunță numele șovăielnic, ca și cum nu era sigur că are dreptul să-l spună, mi-a spus că ar fi închis dacă i-ar fi răspuns mama. A spus că nu vrea să rănească pe nimeni. Mi s-a părut că e o fată de treabă.

— Și eu cred că era, spuse Strike.

— Da... dar, fir-aș al naibii, a fost ciudat. Tu ai crede dacă nu știu ce supermodel te-ar suna și ți-ar spune că e sora ta?

Strike se gândi la istoria bizară a familiei sale.

— Probabil că da, spuse el.

— Mda, mă rog, poate că da. De ce ar fi mințit? Așa m-am gândit și eu, în tot cazul. Așa că i-am dat numărul meu de mobil și am vorbit de câteva ori, când se putea întâlni cu prietena ei, Rochelle. Se gândise la toate, în așa fel încât presa să nu afle. Mie mi-a convenit. Nu voiam să se supere mama.

Agyeman scoase un pachet de țigări Lambert and Butler și începu să răsucescă agitat cutia între degete. De bună seamă că se vindeau ieftin la NAAFI, își zise Strike, amintindu-și cu un ușor regret.

— Deci, m-a sunat în ziua de dinainte... să se întâmple, continuă Jonah, și m-a implorat să vin la ea. Îi spusese deja că nu mă pot vedea cu ea în acea permisie. Doamne, situația mi se înrăutățise de tot. Aveam o soră supermodel. Mama era îngrijorată de plecarea mea la Helmland. Nu puteam să-i spun pur și simplu că tata a avut un alt copil. Nu atunci. Așa că i-am spus Lulei că nu mă pot vedea cu ea. M-a implorat să ne întâlnim înainte să plec. Părea supărată. Am spus că poate o să pot ieși mai târziu, înțelegi, după ce mama se culca. I-aș fi spus că mă duc să beau ceva cu un amic sau ceva de genul ăsta. Mi-a zis să vin cât mai târziu, pe la unu și jumătate. Așa că, zise Jonah scărpinându-și ceafa oarecum jenat, m-am dus. Ajunsesem la colțul străzii și... am văzut cum s-a întâmplat.

Își trecu palma peste gură.

— Am fugit. Pur și simplu, am fugit. Nu știam ce dracu' să cred. Nu voiam să fiu acolo, nu voiam să fiu nevoit să dau explicații nimănu. Știam că avea probleme mentale și-mi aminteam cât de supărată fusese la telefon, așa că m-am întrebat dacă m-a atras acolo ca să văd cum se aruncă de la balcon? N-am putut să dorm. Ca să-ți spun drept, eram bucuros că plec. Să scap de toată agitația aia nenorocită stârnită de presă.

Pubul zumzăia în jurul lor, aglomerat cu clienții de la ora prânzului.

— Cred că motivul pentru care dorea atât de mult să te întâlnească a fost dat de ceea ce tocmai aflase de la mama ei, spuse Strike. Lady Bristow luase mult valium.

Cred că a vrut să o facă pe fată să-i pară rău că pleacă de lângă ea, prin urmare i-a spus Lulei ceea ce Tony zisese despre John cu toți acei ani în urmă: că el l-a ucis pe fratele lui mai mic, Charlie, împingându-l în cariera aia. Iată de ce Lula se afla în starea aceea când a plecat de la apartamentul mamei sale și iată de ce a tot încercat să-l sune pe unchiul ei ca să afle dacă exista vreun sâmbure de adevăr în acea poveste. Și cred că era disperată să te vadă pentru că voia să fie aproape de cineva, de oricine, pe care să-l iubească și în care să aibă încredere. Mama ei era o persoană dificilă, pe moarte, pe unchiul ei îl ura și tocmai aflase că fratele ei vitreg era un ucigaș. De bună seamă că o cuprinsese disperarea. Și cred că era și speriată. În ziua de dinaintea morții ei, Bristow încercase s-o forțeze să-i dea bani. Cu siguranță că se temea de ce urma el să facă.

Rumoarea discuțiilor și a clinchetelor de pahare umplea aerul din pub, dar vocea lui Jonah se auzi clar peste toate acestea.

— Mă bucur că i-ai rupt falca nenorocitului.

— Și nasul, spuse cu voioșie Strike. Am avut noroc c-a înfipt pumnalul în mine, altfel n-aș fi scăpat pe motiv de „forță rezonabilă”.

— A venit înarmat, spuse gânditor Jonah.

— Bine'nțeles c-a venit, spuse Strike. Am pus-o pe secretara mea să-i zică, la înmormântarea lui Rochelle, că primeam amenințări cu moartea de la un descreierat care voia să-mi spintece măruntaiele. Asta i-a semănat ideea în cap. Și-a zis că, dacă ajungea la asta, o să-ncerce să pună moartea mea pe seama amărâtului de Brian Mathers. Pe urmă, probabil, s-ar fi dus acasă, ar fi meșterit ceasul maică-sii și ar fi încercat să aplice același truc din nou.

Nu e întreg la minte. Ceea ce nu-nseamnă că nu e un nemernic deștept.

Nu mai rămăseseră multe de spus. În timp ce plecau din pub, Agyeman, care insistase nervos să plătească băuturile, făcu ceva ce ar fi putut să fie o tentativă de a-i oferi niște bani lui Strike, a cărui existență precară fusese redată cu voluptate în relatările presei. Strike refuză oferta, dar fără să se simtă ofensat. Își dădea seama că tânărul Sapper se căznea să se acomodeze cu ideea noii și uriașei sale averi; că era împovărat de responsabilitatea impusă de aceasta, de solicitările pe care le presupunea, de tentațiile pe care i le oferea, de deciziile pe care le atrăgea după sine; că tânărul se simțea mai mult covârșit decât bucuros. Mai era, firește, cunoașterea oribilă și atotprezentă a modului în care aceste milioane ajunseseră la el. Strike bănuia că gândurile lui Agyeman oscilau nebunește între camarazii lui din Afganistan, viziuni cu mașini sport și cu sora lui zăcând moartă în zăpadă. Cine putea fi mai conștient decât un soldat de capriciile sortii, de rostogolirea întâmplătoare a zarului?

— N-o să scape, nu-i așa? întrebă deodată Agyeman, pe când se pregăteau să se despartă.

— Nu, bineînțeles că nu, spuse Strike. Presa n-a aflat încă, dar poliția a găsit telefonul mobil al lui Rochelle în seiful mamei sale. N-a îndrăznit să se descotorosească de el. A schimbat cifrul seifului astfel ca nimeni să nu-l poată deschide în afară de el: 030483. Duminica Paștelui, o mie nouă sute optzeci și trei: ziua în care l-a ucis pe prietenul meu, Charlie.

Era ultima zi a lui Robin. Strike o invitase să vină și ea la întâlnirea cu Jonah Agyeman, la găsirea căruia

avusese o contribuție esențială, dar ea refuzase. Strike avea sentimentul că fata se retrăgea în mod deliberat față de caz, față de muncă, față de el. În după-amiaza aceea, el avea programare la Centrul pentru Amputați de la Spitalul Queen Mary. La întoarcerea lui din Roehampton, ea va fi fost plecată. Matthew o lua în Yorkshire pentru weekend.

În timp ce Strike se întorcea șchiopătând la birou prin haosul neîntrerupt al lucrărilor de construcții, se întrebă dacă o va mai vedea vreodată pe secretara lui temporară după ziua aceea și se îndoii. Nu cu mult timp în urmă, efemeritatea aranjamentului lor fusese singurul lucru care îl făcuse să se împace cu prezența ei, dar acum știa că o să-i lipsească. Venise cu el cu taxiul la spital și-și înfășurase trenciul pe brațul lui sângerând.

Explozia de publicitate din jurul arestării lui Bristow nu dăunase cu nimic afacerii lui Strike. Era posibil chiar să nu treacă mult timp până va avea cu adevărat nevoie de o secretară. Și, într-adevăr, în timp ce urca suferind scara ce ducea la biroul lui, auzi vocea lui Robin vorbind la telefon.

— ... o programare pentru marți, mă tem, pentru că domnul Strike e ocupat toată ziua de luni... Da... absolut... am să vă programez pentru ora unsprezece, atunci. Da. Vă mulțumesc. La revedere.

Robin se întoarse cu scaunul spre ușă, când Strike își făcu apariția.

— Cum ți s-a părut Jonah? întrebă ea.

— Simpatice băiat, spuse Strike, lăsându-se pe canapeaua veche. Situația îl cam zăpăcește. Dar alternativa ar fi fost ca Bristow să se aleagă cu zece milioane, așa că va fi nevoit să se descurce.

— Trei clienți posibili au sunat cât timp ai fost plecat, spuse ea, dar am câteva îndoieli în privința ultimului. Ar putea fi tot un jurnalist. Era mult mai interesat să discute cu tine decât despre problema pe care o avea.

În ultima vreme, primise destule astfel de telefoane. Presa se aruncase cu entuziasm asupra unei povești care avea o mulțime de aspecte și tot ceea ce îndrăgea aceasta mai mult. Strike însuși apăruse din plin în relatări. Fotografia pe care o folosiseră cel mai des, lucru care-l bucura, era una veche de zece ani și fusese făcută pe vremea când el era încă în armată; dar, în același timp, jurnaliștii scosese de la naftalină și poza vedetei rock, a soției sale și a mamei lui Strike, supergroupie.

Se scrisese din belșug despre incompetența poliției. Carver fusese surprins de fotografii în timp ce mergea grăbit pe stradă, cu sacoul descheiat fluturând în vânt și cu pete de sudoare vizibile la subsuori; dar Wardle, chipeșul Wardle, care îl ajutase pe Strike la arestarea lui Bristow, fusese până atunci tratat cu indulgență, mai ales de partea feminină a presei. Totuși, cel mai copios presa se hrănise, din nou, din cadavrul Lulei Landry, toate versiunile relatării fiind condimentate din plin cu poze ale chipului fără cusur și al trupului suplu și sculptural ale modelului.

Robin vorbea; Strike nu o asculta, atenția fiindu-i absorbită de spasmele din braț și din picior.

— ... o notă despre toate dosarele și jurnalul tău. Pentru că o să ai nevoie de cineva, acum, știi. N-o să poți să ai grijă singur de toate astea.

— Așa e, admise el, ridicându-se cu greu în picioare.

Intenționase să facă asta mai târziu, în momentul plecării ei, dar acum era un moment la fel de bun ca

oricare altul și îi oferea pretextul de a părăsi canapeaua, care era extrem de incomodă.

— Ascultă, Robin, eu nu ți-am mulțumit niciodată cum se cuvine...

— Ba da, mi-ai mulțumit, se grăbi ea să spună. În taxi, când mergeam la spital... și, oricum, nu e nevoie. Mi-a plăcut. La drept vorbind, mi-a plăcut enorm.

El tocmai se ducea șchiopătând în biroul interior și nu auzi tremurul din vocea ei. Cadoul era ascuns pe fundul raniței. Era foarte stângaci ambalat.

— Uite, spuse el. E pentru tine. Nu m-aș fi descurcat fără tine.

— Oh, spuse Robin gătuită, iar Strike se simți mișcat și totodată ușor alarmat cu vocea când văzu lacrimi șiroind pe obraji ei. Nu trebuia să...

— Deschide-l acasă, spuse el, dar prea târziu.

Pachetul se desfăcu literalmente în mâinile ei. Ceva verde-albăstrui alunecă prin spărtura din hârtie pe birou, în fața ei. Lui Robin i se tăie respirația.

— Nu... O, Doamne, Cormoran...

Ridică rochia pe care o probase și o îndrăgise la Vashti și se uită lung la Strike pe deasupra ei, roșie la față, cu ochii sclipind.

— Nu poți să-ți permiți așa ceva!

— Ba da, pot, spuse el, preferând să se rezeme de perețele despărțitor, pentru că era doar cu puțin mai comod decât să stea pe canapea. O să am de lucru din plin acum. Ai fost incredibilă. Noul tău angajator are mare noroc să te aibă acolo.

Robin își ștergea frenetic ochii cu mânecile cămășii. Lăsa să-i scape un suspin și câteva cuvinte inteligibile. Întinse mâna fără să se uite după batistele pe care le

cumpărase din banii de cheltuieli mărunte, pentru eventualitatea în care ar mai fi avut clienți ca doamna Hook, își suflă nasul, își șterse ochii și spuse, cu rochia verde uitată în poală:

— Nu vreau să plec!

— Nu-mi permit să te țin, Robin, spuse el pe un ton categoric.

Și nu se putea spune că nu se gândise la asta. În noaptea precedentă, stătuse treaz pe patul de campanie și făcuse tot felul de calcule în minte, încercând să ajungă la o ofertă care să nu pară insultătoare lângă salariul oferit de firma de consultanță media. Nu era posibil. Nu mai putea amâna plata celui mai mare dintre împrumuturile sale. Îl aștepta o creștere a chiriei și trebuia să-și găsească o locuință, alta decât biroul. Chiar dacă perspectivele pe termen scurt păreau infinit mai bune, imaginea de ansamblu rămânea nesigură.

— Nu m-aș aștepta să-mi oferi tot cât îmi dau ăia, spuse Robin cu glas răgușit.

— Nici măcar să mă apropii n-aș putea, spuse Strike.

(Dar ea cunoștea situația financiară a lui Strike aproape la fel de bine ca el însuși și deja bănuia cam cât ar putea să ofere. Cu o seară înainte, când Matthew o găsisese plângând din cauza perspectivei plecării, ea îi spusese cât estimase că ar fi cea mai bună ofertă din partea lui Strike.

— Dar nu ți-a oferit absolut nimic, spusese Matthew. Este?

— Nu, dar dacă mi-ar oferi...

— Ei bine, rămâne la latitudinea ta, spusese Matthew pe un ton rigid. Va fi alegerea ta. Tu va trebui să iei o hotărâre.

Știa că Matthew nu voia ca ea să rămână. Stătuse ore în șir la Urgențe în timp ce-i puneau copcile lui Strike, așteptând s-o ducă acasă. Îi spusese, pe un ton mai degrabă formal, că făcuse foarte bine manifestând o asemenea inițiativă, dar de atunci fusese distant și dezaprobat, mai ales când prietenii începeau să ceară zgomotos detalii confidentiale despre tot ce apărea în presă.

Dar, de bună seamă că Matthew l-ar plăcea pe Strike, dacă s-ar cunoaște, nu? Iar Matthew însuși spusese că ea hotăra ce o să facă...)

Robin își reveni un pic, își suflă din nou nasul și-i spuse lui Strike, cu un calm ușor subminat doar de un mic sughiț, suma pentru care ea ar fi fericită să rămână.

Strike avu nevoie doar de câteva secunde ca să răspundă. Își putea permite, la limită, să-i dea salariul sugerat de ea; se situa într-o marjă de cinci sute de lire față de ceea ce chiar el calculase că ar fi fezabil. Oricum ar fi privit lucrurile, era o achiziție care, la prețul acela, ar fi fost imposibil de înlocuit. Exista doar o problemă mărunță de rezolvat...

— Aș putea să mă descurc cu suma asta, spuse el. Da, salariul ăsta pot să ți-l dau.

Telefonul sună. Zâmbindu-i radios, Robin răspunse și încântarea din vocea ei era de așa natură, încât ai fi zis că aștepta cu nerăbdare acel telefon de zile-n șir.

— Oh, bună ziua, domnule Gillespie! Ce mai faceți? Domnul Strike tocmai v-a trimis un cec, chiar eu l-am pus la poștă azi-dimineață... Toate restanțele, da, și ceva în plus... Oh, nu, domnul Strike este hotărât să achite împrumutul... Da, domnul Rokeby este foarte amabil, dar domnul Strike ar prefera să plătească. Speră că va reuși să achite întreaga sumă în următoarele luni...

O oră mai târziu, Strike ședea pe un scaun tare din plastic la Centrul pentru Amputați, cu piciorul rănit întins înaintea, și se gândea că, dacă ar fi știut că Robin o să rămână, nu i-ar mai fi cumpărat rochia verde. Cadoul, era sigur de asta, n-avea să fie deloc pe placul lui Matthew, mai ales după ce o va vedea îmbrăcată în rochie și va afla că anterior o probase în fața lui Strike.

Cu un oftat, luă un exemplar din *Private Eye* de pe măsuta de lângă el. Când asistentul îl chemă prima dată, Strike nu-i răspunse, fiind cufundat în lecturarea paginii intitulate „LandryBalls”, plină cu exemple de exces jurnalistic legate de cazul pe care îl rezolvase împreună cu Robin. Atât de mulți editorialiști menționaseră parabola lui Cain și Abel, încât revista îi dedicase un articol special.

— Domnul Strick? strigă asistentul pentru a doua oară. Domnul Cameron Strick?

El ridică privirea, rânjind.

— Strike, spuse el cât mai clar. Mă numesc Cormoran Strike.

— Oh, îmi cer scuze... pe aici, vă rog...

În timp ce Strike îl urma șchiopătând pe asistent, o frază ieșea la suprafață din subconștientul lui, o frază pe care o citise cu mult înainte să fi văzut primul cadavru sau să se fi minunat de frumusețea unei cascade din munții africani ori să fi privit cum se năruiește fața unui ucigaș când își dă seama că a fost prins.

Sunt acum un nume.

— Pe masă, vă rog, și să vă scoateți proteza.

De unde venea oare acea frază? Strike se întinse pe masă și privi încruntat la tavan, ignorând asistentul care stătea aplecat peste piciorul lui și mormăia în timp ce îl cerceta și-l palpa ușor.

Avu nevoie de câteva minute ca să-și amintească ver-surile pe care le învățase cu mult timp în urmă:

*Simt iarăși dor de ducă – voi bea viața
Până la drojdii. Mult m-am veselit
Întotdeauna, mult am îndurat,
Cu ai mei sau singur, pe uscat, de asemeni
Când prin ale norilor grozave trâmbe
Ploioasele Hyade dojeneau
Pâcloasa mare – sunt acum un nume!*

Rareori apare un detectiv particular care să capteze imaginația cititorilor din prima clipă. Strike tocmai asta face. Galbraith are un talent ieșit din comun de a descrie Londra și a crea un erou.

DAILY MAIL

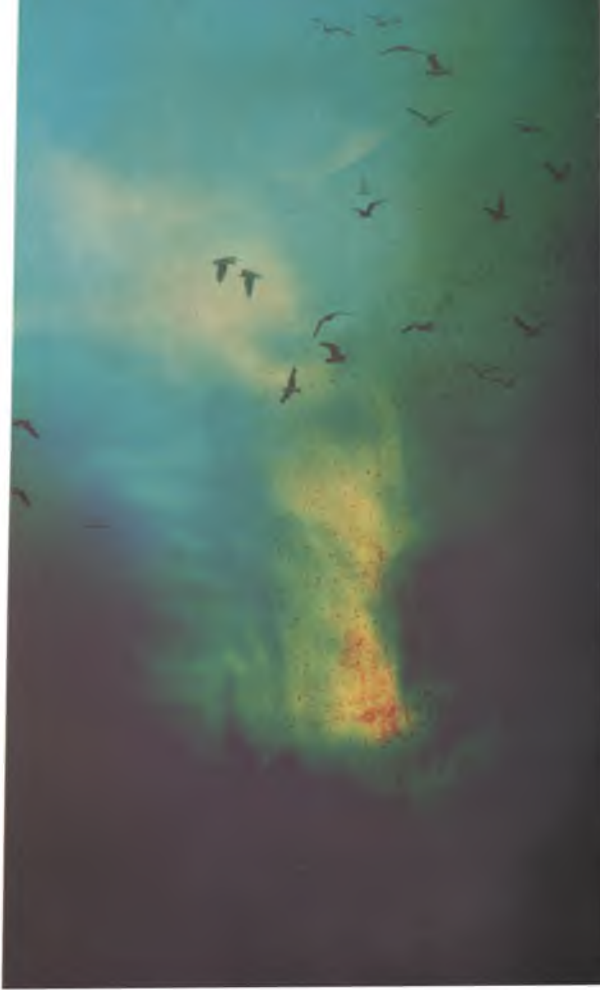

Robert Galbraith este
pseudonimul lui J.K. Rowling.

Rareori apare un detectiv particular care să capteze imaginația cititorilor din prima clipă. Strike tocmai asta face. Galbraith are un talent ieșit din comun de a descrie Londra și a crea un erou.

DAILY MAIL

Atunci când un top-model celebru își găsește moartea căzând de la un balcon acoperit de zăpadă din Mayfair, se presupune că fata labilă emoțional s-a sinucis. Cu toate astea, fratele ei refuză să creadă concluzia poliției și îi cere detectivului particular Cormoran Strike să se ocupe de caz.

Strike este un veteran de război – cu traume atât fizice, cât și psihice – a cărui viață e un dezastru. Deși îi oferă o siguranță financiară, ancheta are prețul ei: cu cât Strike pătrunde mai adânc în lumea complexă a tinerei fete, cu atât lucrurile devin mai sumbre și pericolele nu întârzie să apară.

Captivant, cu o scriitură elegantă, impregnat de atmosfera londoneză – de la străzile tăcute din Mayfair și puburile dosnice din East End, la agitația din Soho –, Chemarea cucului este o carte remarcabilă. Aducându-l în scenă pe Cormoran Strike, acesta este primul roman polițist al scriitoarei J.K. Rowling, scris sub pseudonimul Robert Galbraith și care s-a bucurat de o primire entuziastă.

TREI

www.edittudiet.ro

ISBN 978-973-707-880-3

